
Fantezia
unui conte
Lorraine
Heath

LORRAINE HEATH
FANTEZIA UNUI CONTE
SERIA PĂCATE PENTRU ORICE ANOTIMP 5

***The Earl Takes a Fancy by* Lorraine Heath**

Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, LORRAINE
Fantezia unui conte / Lorraine Heath
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-6943-8
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA
Bucureşti
2021

Lui Katie Patterson, director executiv al Richardson Adult Literary Center, şi întregii echipe, angajaţi şi voluntari care îi ajută pe adulţii care se străduiesc să înveţe engleza ca a doua limbă.

Donnei Finlay, lui Karen Gibbs, Alexandrei Haughton, Wandei Lankford, lui Chris Simmie şi lui Kandy Tobin, care sunt extraordinarul comitet de la Buns & Roses Romance Tea for Literacy, de care beneficiază RALC, şi celor care au activat în trecut în comitet.

Numeroşilor scriitori care au fost gazde generoase ale unei mese la ceaiul anual.

Şi minunaţilor cititori care participă şi îşi împărtăşesc bucuria de a citi, făcând în acelaşi timp diferenţa în viaţa altora.

În fiecare an, când particip la eveniment, am impresia că m-am întors acasă.

Prolog

Londra
1854

Durerea veni iute şi puternică.

Ettie Trewlove scoase o exclamaţie şi îşi apăsă o mână pe abdomenul umflat, lăsând polonicul plin cu supă să cadă. Acesta se lovi de masa de stejar plină de zgârieturi şi îl stropi pe fiul cel mare, care îşi întinsese castronul spre ea. Nu era prima contracţie pe care o simţea. Ele tot apăruseră şi dispăruseră toată ziua, dar aceasta era în mod clar cea mai puternică, şi ea simţi lichidul alunecându-i pe picioare.

— Mick, du-te după doamna Winters. Repede!

Băiatul care îi fusese adus în miez de noapte cu paisprezece ani în urmă nu ezită să iasă în fugă pe uşă, în căutarea moaşei. Ceilalţi copii ai ei – trei băieţi şi o fată – se uitau la ea cu ochii mari şi rotunzi ca nişte farfurii. Ea le aruncă un zâmbet liniştitor.

— Va trebui să vă umpleţi singuri castroanele. Mâncaţi cina în grădină şi rămâneţi acolo până vă chem eu.

Se îndreptă încet spre dormitorul micuţ. Când începu să-şi desfacă nasturii de la rochie, auzi paşii înceţi. Se uită peste umăr şi îi zâmbi încurajator fiicei ei.

— Hai, du-te acum, Gillie! Fă aşa cum ţi-am spus!

— Eu rămân.

Cu buzele strânse într-o expresie încăpăţânată, fata se îndreptă spre dulap. Trecuseră aproape treisprezece ani de când fusese lăsată pe pragul uşii lui Ettie, învelită într-o pătură. De altfel, toţi copiii ei îi fuseseră aduşi la uşă, într-un fel sau altul. Gillie scoase o cămaşă de noapte şi i-o întinse. Ettie oftă resemnată, pentru că fiica ei era cea mai încăpăţânată dintre toţi.

— Doar până când ajunge doamna Winters.

Când Mick se întoarse, fără suflare şi roşu la faţă, ea era deja în cămaşă de noapte, în pat, îndurase alte două

contracţii fără să ţipe, dar devenise tot mai dificil să îşi reţină ţipetele.

— E plecată la o altă naştere, anunţă Mick cu solemnitate, de parcă ar fi spus că moaşa murise.

— Ei bine, făcu Ettie şi dădu pătura la o parte, atunci aş face bine să fierb nişte apă.

— O să facem noi asta.

Stoicismul cu care Gillie strângea din buze nu-i ascundea teama care i se citea în ochi.

— Mă descurc, draga mea.

— Tu spune-ne ce avem de făcut, mamă.

Aşa că le spuse. Iar, patru ore mai târziu, ţinea în braţe cea mai frumoasă copilă pe care-o văzuse în viaţa ei. Îşi trecu uşor degetele peste părul întunecat, se gândi cu tristeţe la cei doi copii pe care îi oferise soţului ei şi la dulcea bucurie a venirii lor pe lume. Dar apoi Michael murise, şi curând după aceea se prăpădiseră şi micuţii. Ea începuse să accepte copii ilegitimi ca să mai câştige un ban. Iar acum, avea unul al ei.

— Cum o să-i zici? întrebă Gillie.

— Fancy. Pentru că, într-o bună zi, ea nu va mai locui în mizerie, ca mama ei. Ci se va căsători cu un bărbat aparte, va locui într-o casă deosebită şi va avea o viaţă aleasă. Le zâmbi cu căldură celor cinci copii din jurul ei. Voi toţi veţi avea vieţi alese.

Capitolul 1

Londra
1873

Viaţa unui om era mărginită de două evenimente capitale: ziua naşterii şi ziua morţii. Între acestea, mai existau şi alte evenimente critice, dar, pentru contele de Rosemont, doar trei aveau o oarecare importanţă: ziua în care să căsătorise, noaptea în care îi murise soţia şi

dimineaţa în care aceasta se sculase din morţi ca să îi răscolească viaţa.

Aşezat la biroul lui din bibliotecă, deschise ziarul pe care valetul îl călcase conştiincios şi citi încă o dată scrisoarea care îi stricase pofta de mâncare cu trei zile mai devreme.

Către nobilele doamne din Londra:

Cu o mare tristeţe consolată doar de multă speranţă scriu aceste rânduri. Faptul că voi, dragi doamne, citiţi asta astăzi înseamnă că a trecut exact un an de la moartea mea. Ştim cu toţii că domnii arareori respectă perioada întreagă de doliu de doi ani, în vreme ce femeile au inimi mai credincioase şi respectă mult mai adesea regulile stricte ale societăţii.

Eu, personal, mă bucur că bărbaţilor li se permite să fie mai indulgenţi, pentru că îmi doresc ca dragul meu Rosemont să nu stea prea multă vreme întristat şi lipsit de consolarea unei femei. Astfel, dragi doamne, apelez la voi ca să îi scurtaţi cât mai mult perioada de doliu şi să îl faceţi din nou să zâmbească.

Pentru că, vedeţi dumneavoastră, zâmbetul lui m-a atras prima oară spre el.

Apărea atât de încet, dar, când sosea, mă lăsa fără suflare şi îmblânzea pe dată expresia unui bărbat a cărui mândrie e uneori prea puternică. Nu e un bărbat uşor de iubit, şi cu toate astea l-am iubit, pentru că am văzut o latură a lui pe care prea puţini o cunosc.

Îmi peria părul, îmi făcea masaj la picioare şi nu doar că îmi citea poezii cu pasiune, ci le şi scria. Ah, dragi doamne, vocea lui e consolator baritonală, trăsăturile-i sunt chipeşe, iar umărul e incredibil de reconfortant când era nevoie să îmi absoarbă lacrimile. Ochii nu îi fugeau niciodată… poate doar spre magazinele de dulciuri. Îi plac tare mult prăjiturile cu lămâie.

În ciuda defectelor mele, a rămas cel mai loial şi statornic dintre soţi. Cuceriţi-i inima şi veţi descoperi o

viaţă întreagă plină de fericire.

Cu cele mai sincere gânduri,

contesa de Rosemont, decedată

De fiecare dată când citea scrisoarea, minciuna scrisă cu sânge rece pe care o aşternuse meticulos pe hârtie râdea de el. Ea nu-l iubise. Câtuşi de puţin. Nici măcar cu o frântură din fiinţa ei.

Fiica unui industriaş înnobilat de regină, Elise îşi dorise un soţ cu titlu nobiliar şi, la doar 19 ani, ştiuse cum să-şi folosească farmecele asupra lui. Nu se îndoia că zâmbetul lui o atrăsese – măcar asta era adevărat –, dar fusese atrasă şi de titlul pe care el îl moştenise cu un an înainte. El avea 23 de ani, îndrăgostit de frumuseţea şi de ochii ei care îl tachinau şi îi promiteau aventuri deocheate, dar şi o evadare de la toate grijile. Când ea sugerase să se retragă în spatele plantelor din seră în timpul unui bal, la domeniul de la ţară al surorii ei măritate, el fusese cât se poate de bucuros să se conformeze. Iar după ce tatăl Elisei îi surprinsese, pe ea cu fustele ridicate şi pe el cu pantalonii în vine, drumul spre altar avusese loc rapid. Dar triumful care se reflectase în ochii ei când fuseseră întrerupţi îl făcuse să înţeleagă că fusese distribuit în rolul prostului credul.

Fusese o lecţie grea, un preţ mare de plătit, iar el jurase în mod solemn să nu mai fie niciodată păcălit de vreo reprezentantă a sexului feminin.

O căsătorie bazată pe lipsa de încredere nu era căsătorie. În primii doi ani, nu îşi făcuseră confidenţe deloc, preferând să-şi petreacă timpul separat, el la ţară, ea în oraş. Nu se grăbise să o lase însărcinată. Bucuria de a o poseda murise în sera aceea, şi el nu prea reuşea să-şi stârnească entuziasmul pentru a se culca cu ea.

În al treilea şi ultimul an, abia dacă se clintise de lângă ea, în timp ce cancerul o răvăşea. Elise îşi făcuse o listă cu toate lucrurile pe care nu avea să le facă. Nu îmbrăţişase cu drag moartea şi nici nu trebuia să o facă. Nu

avea decât 22 de ani, păr care nu avea să încărunţească şi piele care nu avea să se rideze din cauza vârstei.

Cu toate astea, scrisoarea ei îl nedumerea. De ce se ostenise să o scrie şi să aranjeze să fie publicată? Să-şi mai spele din vina de a-l fi păcălit? Cunoscându-i metodele înşelătoare, el nu putea să ia de bune cele scrise. Prin urmare, ce voia ea să obţină? Bazându-se pe ce trăise de când apăruse scrisoarea prima dată, probabil doar să-i facă viaţa cât mai neplăcută posibil. De parcă răceala din căsnicia lor nu fusese o pedeapsă suficientă pentru că îi căzuse în capcană.

La sunetul unor paşi uşori care se apropiau, el ridică privirea şi-l văzu pe valet ducând o tipsie de argint. Bărbatul subţire, încărunţit la tâmple, se opri şi făcu o plecăciune uşoară.

— Milord, Lady Fontaine şi fiica ei au venit în vizită.

Frustrat că Elise îl pusese în această situaţie prea puţin de invidiat, el închise ochii. Primii vizitatori ai zilei. Se putea aştepta să mai vină cel puţin o duzină până când soarele îşi lua rămas-bun de la ziuă. Dacă spunea acum că nu era acasă, vizitatorii aveau să se întoarcă mai târziu. După ce-şi împături cu grijă şervetul de pe genunchi, dădu scaunul în spate şi se ridică.

— Adu ceaiul în salon!

Şi aşa continuă. Zi după zi.

O paradă de tinere domnişoare eligibile la uşa lui. Vorbeau, şi vorbeau, şi vorbeau. Recitau poezii. Când şi când, mai şi cântau. Cântau şi la pian cu mare entuziasm. Era invitat la plimbări prin parc de parcă ar fi fost un ogar care avea nevoie să facă mişcare. Îi trimiteau invitaţii la cine, recitaluri, teatru, petreceri în grădină. Căutau să obţină promisiuni de valsuri la balurile care aveau să se organizeze odată ce începea sezonul. Alternau între a-l căina pentru pierderea îngrozitoare şi a-l asigura că fericirea îl aştepta chiar după colţ dacă se mobiliza să se îndrepte rapid spre ea – şi erau mai mult decât dispuse să devină contese şi să-l însoţească în călătoria sa de descoperire a fericirilor pe care viaţa încă le oferea, în ciuda

nefericirii pe care soarta i-o rezervase în trecut. Prăjiturile cu lămâie fură cele care umplură paharul. În decursul a două săptămâni de când apăruse scrisoarea, primise atât de multe afurisite de prăjituri, că ar fi putut să-şi deschidă propriul magazin de dulciuri. Avea să o ia razna de-a binelea dacă mai simţea miros de lămâie şi de zahăr.

Prin urmare, după ce porunci să i se facă bagajele şi să se închidă reşedinţa din Londra, plecă în căutarea liniştii.

Capitolul 2

Stând în spatele tejghelei lustruite din lemn de stejar din librăria ei, Fancy Trewlove citi încă o dată scrisoarea pe care o decupase din *Times* cu o lună în urmă. Cuvintele contesei de Rosemont despre dragostea pentru soţul ei mişcaseră inima înclinată spre romantism a lui Fancy, o inimă care, după ce avea să fie prezentată în societate la un bal, urma să o facă să se îndrăgostească de un lord care o privea mai degrabă ca pe o tovarăşă de pat decât de viaţă.

Avea doar 19 ani, dar era cât se poate de la curent cu realităţile vieţii şi înţelegea pe deplin că circumstanţele naşterii ei nu aveau să îi fie de mare ajutor ca să obţină un loc în rândul aristocraţiei. Cu toate astea, familia ei era hotărâtă să o vadă măritată cu un nobil. Bărbatul trebuia să aibă un titlu. Să nu fie al doilea sau al treilea fiu, ci primul. Un duce era de preferat, un marchiz era considerat adecvat, un conte acceptabil, un viconte… un rezultat care trebuia pe cât posibil evitat.

Din momentul în care îşi făcuse apariţia pe lume, familia îi decisese destinul şi o îndreptase inexorabil spre el, dar viaţa pe care i-o pregătiseră membrii familiei ei părea să fie lipsită de un element esenţial: de dragoste.

Ea tânjea după dragoste mai mult chiar decât după aer. O, familia ei o iubea, nu se îndoia de asta, dar ea tânjea după acel gen de devotament despre care se scria în

sonete, despre care vorbeau poeţii, o iubire enormă, aşa cum fusese cea de care avusese parte mama ei. Când Fancy era doar o fetiţă, dar suficient de mare cât să se întrebe despre lipsa unui bărbat în familie, îşi adunase curajul să întrebe despre tatăl ei. Cu lacrimi în ochi, mama îi explicase cum se îndrăgostise de un chipeş ofiţer de regiment. Nu erau căsătoriţi atunci când cedaseră pasiunii, în seara plecării lui spre o ţară străină, dar el promisese că aveau să se căsătorească la întoarcerea lui. Din nefericire, soarta intervenise, şi el murise eroic, dar tragic, pe însângeratul câmp de luptă din peninsula Crimeea.

— Mi-a dat însă cel mai frumos cadou – pe tine.

Chiar şi acum, amintirea cuvintelor mamei îi făcea ochii să se umezească. Din acea clipă, Fancy înţelese că era specială. Spre deosebire de fraţii ei, care fuseseră lăsaţi la uşa mamei ei, ea fusese dorită.

Asta explica faptul că privea cu tandreţe poveştile pline de romantism, iar scrisoarea lui Lady Rosemont intra, cu siguranţă, în categoria asta, servind drept talisman, oferindu-i speranţa că şi ea ar putea descoperi o pasiune care să nu îi fie interzisă. Chiar în acel moment, degetele lungi şi subţiri ale viitorului ei soţ puteau deschide invitaţia aurită care să-i îndrepte paşii spre întâlnirea cu ea. Spre deosebire de mâinile fraţilor ei, mâinile lui aveau să fie fine, fără bătături sau cicatrici, mişcările lui reflectând eleganţă. Avea să stăpânească valsul la perfecţie, iar, când avea să o ia în braţe, ca să o învârtească, chiar dacă urma să o ţină la distanţa potrivită, cum se cuvenea, privirea lui avea să o captureze pe a ei şi să îi dezvăluie cât de ferm îl cucerise deja. Ochii lui aveau să reflecte căldură şi o urmă din dorinţa lui…

Clinc… Clinc…

Ea tresări vinovată când clopoţelul de deasupra uşii librăriei anunţă sosirea unui client. Judecând după fierbinţeala din obraji, ea se înroşise zdravăn, jenată că fusese surprinsă visând cu ochii deschişi. Nu o ajuta nici faptul că bărbatul care trecuse pragul îşi dăduse jos jobenul negru, dezvăluind un aspect chipeş, un chip care, fără

îndoială, fermecase multe femei. Împături iute scrisoarea şi o ascunse în buzunarul rochiei, de unde o putea scoate oricând avea nevoie să îşi aducă aminte că dragostea exista şi în rândul aristocraţiei şi că drumul ales de familia ei pentru ea merita parcurs.

Gentlemanul studie diferitele zone ale librăriei ei – rafturile care mărgineau peretele negru, rafturile paralele cu suluri elaborate de pergament aşezate perpendicular pe ele şi micile mese cu romane stivuite deasupra, cărţile adunate în colţuri. Cărţi, cărţi şi iarăşi cărţi oriunde se uita. Ea nu se putea sătura de ele, ceea ce era evident oricui intra în librărie pentru prima sau a suta oară.

În adolescenţă, un băiat îi spusese că ea avea un fetiş când venea vorba despre cărţi. Pentru că citea mult, cunoştea cuvântul şi ce sugera băiatul, aşa că-l lăsase cu nasul însângerat. Ea ştia să aprecieze prea bine ce ofereau cărţile, îi admira pe cei care le scriau şi le era recunoscătoare celor care le publicau. Nu se ruşina din pricina asta; mai degrabă, se simţea mândră.

Nu se putea decide dacă noul client, care părea să fie absorbit de împrejurimi, era fascinat de colecţia ei sau dezgustat că operele literare ocupau atât de mult loc. Ştiind că nu îl mai văzuse niciodată în librărie – înfăţişarea lui indica clar faptul că nu putea fi uitat uşor –, ea îşi îndreptă umerii înguşti ca să-i ureze chipeşului străin bun venit în magazinul ei.

— Pot să vă fiu de folos, domnule?

El îşi întoarse capul spre ea, şi ea fu captivată de cei mai pătrunzători ochi verzi pe care îi văzuse vreodată. Mintea păru să nu o mai ajute, şi ea ştiu că a se uita în adâncimile de smarald pentru tot restul vieţii nu ar fi de ajuns ca să aprecieze nenumăratele lor faţete, nenumăratele *lui* faţete. El păru dintr-odată impozant, chiar dacă abordabil, iar ea îşi dori cu ardoare să se apropie de el, dar rămase unde era, nefiind dispusă să rişte vreun gest care să o coste o vânzare sau măcar posibilitatea ca el să ia o carte în mână.

— Afişul de pe uşă arăta că aţi închis.

Pronunţia lui, care sugera educaţie, familie bună şi probabil bogată, era mai elegantă decât a multora care locuiau în zonă. Dar vocea lui caldă, catifelată fu cea care îi dădu fiori.

Interesant că, în ciuda afişului, el tot încercase uşa. Un bărbat care în mod evident nu avea încredere în ce se afla dinaintea lui – sau poate era genul care avea nevoie de dovezi că ceea ce i se comunica era adevărat.

Se uită la pendula înaltă sprijinită de peretele din stânga ei, lângă birou, şi văzu că era într-adevăr cu zece minute peste ora şase, când închidea, de regulă, uşile. Fusese atât de captivată de scrisoarea aceea, că nu băgase de seamă când bătuse ceasul de ora şase.

— Orarul afişat e mai degrabă o sugestie, nu o regulă. Nu sunt genul care să refuze o persoană aflată în căutarea unei cărţi. Dacă aţi dori să vă uitaţi… sau vă ajut cu plăcere să găsiţi ceva pe gustul dumneavoastră.

El mai înaintă, dar doar câţiva paşi.

— Nu doresc să deranjez, dacă eraţi pe cale să închideţi pentru seara asta.

— Nu mă deranjaţi, vă asigur. Una dintre marile mele bucurii este să-i văd pe oameni că îşi găsesc cărţile potrivite. Chiar pot să vă recomand câteva dintre favoritele mele, dacă doriţi.

— Câtă vreme sunteţi atât de amabilă să mă ajutaţi, mi-ar plăcea ceva cu aventuri şi fapte teribile. Aveţi ultimele din seria *penny blood*[1]?

Ea clipi şi deschise gura… Şi auzi un uşor oftat enervat dinspre el.

— Sunteţi, fără îndoială, prea tânără ca să vă amintiţi expresia. Cred că acum sunt mai cunoscute drept *penny dreadful.*

— Ah, da, uitaţi aici!

Ea se mişcă de după tejghea şi se apropie de un stand îngust, cu rafturi înclinate, unde erau expuse publicaţiile

---

1 Literatură de serie populară ieftină, publicată în secolul al XIX-lea în Regatul Unit. Termenul se referea, de obicei, la o poveste publicată în episoade săptămânale, fiecare costând câte un penny. (n.red.)

săptămânale.

— Aici, sunt disponibile exemplarele individuale, pe raftul acesta, iar aici, zise ea şi se duse un pic mai încolo, sunt ediţiile legate care conţin toate episoadele unei poveşti.

— Foarte bine.

El se apropiase şi se aplecă să studieze cotoarele, care dezvăluiau titlurile seriei.

Adusese cu sine parfumul de colonie Bay Rum. Dacă nu s-ar fi aplecat, ea nu ar fi observat buclele care îi mărgineau ceafa şi care păreau umede la capete, făcând-o să creadă că se îmbăiase cu scurt timp înainte să iasă. Dar nu se ostenise să-şi radă şi barba care lăsa o umbră întunecată pe obrazul şi pe maxilarul lui. Era un maxilar magnific, puternic şi pătrăţos. Se gândi că era mare păcat să îl ascundă sub perciuni, deşi nu putea nega masculinitatea acestora. Umerii laţi o făcură şi ei să cadă pe gânduri, şi se întrebă dacă aşa era construit de la natură sau obţinuse acel aspect prin muncă şi exerciţii. În zonă nu prea locuiau oameni care să-şi permită să lenevească, aşa că el, fără îndoială, avea o ocupaţie. Părea să fie un amestec ciudat de aspru şi catifelat, asemenea brandy-ului pe care îl savura ea când şi când.

— A, Dick Turpin, făcu el pe un ton cald. Când eram mic, am petrecut multe după-amiezi citind despre aventurile acestui tâlhar. Scoase exemplarul de pe raft. O să-l iau pe acesta.

— E şase şilingi. Dacă e prea mult pentru dumneavoastră deocamdată, pot să vă păsuiesc până la sfârşitul lunii, dacă lucraţi sau locuiţi în zonă.

El nu îi oferi tocmai un zâmbet, ci un fel de zvâcnet al buzelor – ce buze minunate avea, pline şi cu formă frumoasă, cu colţurile ridicate, de parcă ar fi fost mereu amuzat de lumea mare.

— Voi plăti acum.

— Excelent!

Ea se duse înapoi în spatele tejghelei. El scoase un mic portofel din buzunar, luă monedele necesare şi i le

oferi. Ea nu putu să nu observe mâinile mari, înmănuşate şi eleganţa cu care puse portofelul înapoi în buzunar. Dintr-odată, să tragă aer în piept i se părea dificil, copleşită de imagini cu acele mâini care puneau alte lucruri la loc – părul după ureche, un nasture la loc în gaică, şosetele în picioare –, toate alergând nechemate prin mintea ei. Ea nu ştia ce o făcea să aibă asemenea gânduri lascive cu privire la el, deşi în ultima vreme începuse să observe aspectele plăcute ale bărbaţilor. Familia ei ar fi oripilată, fără îndoială, să descopere că începuse să citească de curând cărţi interzise prin legea obscenităţii – atunci când le putea găsi.

Nu voia să fie complet inocentă când avea să îşi facă intrarea în societate.

El miji ochii şi studie raftul din spatele ei, care găzduia descoperirile ei de cărţi rare, unele dintre ele restaurate la perfecţie chiar de ea însăşi. Îi ofereau asemenea plăcere şi încântare, încât abia se abţinu să nu îi prezinte toate exemplarele ei extraordinare, permiţându-i să le examineze cu grijă şi să vadă cât de bine fuseseră păstrate.

— Aceasta e o ediţie de început din *Mândrie şi prejudecată?*

— Ediţie princeps, zise ea fără să poată să-şi reţină zâmbetul. A fost găsită la gunoi, dacă vă puteţi imagina. Lângă o casă din Mayfair.

Ea desfăcuse pielea murdară şi decolorată cu mare grijă şi o prelucrase până când devenise din nou maleabilă. Când legase cartea la loc, arăta de parcă abia dacă fusese folosită.

— Căutaţi des prin tomberoane?

— Aţi fi uimit câte comori aruncă oamenii.

— Probabil aş fi.

— Dar nu eu caut prin gunoaie, ci nişte copii orfani, amărâţi, care îmi aduc descoperirile lor, în speranţa că vor câştiga câţiva bănuţi.

Chiar şi atunci când cartea nu mai putea fi folosită sau restaurată, ea îi plătea, ca să se asigure că aveau ceva care să-i ajute să treacă ziua.

— Nu îi încurajaţi să fure din alte părţi?

— Cât de cinic sunteţi! Nu, îi încurajez să nu accepte viaţa aspră pe care le-a rezervat-o soarta şi să creadă că aceasta poate fi îmbunătăţită cu efort, muncă susţinută şi hotărâre, dar şi cu un pic de ingeniozitate.

— Atunci, vă doresc succes cu asta, zise el şi-şi înclină uşor capul.

Dar ea nu putea să-l lase să plece fără să-i spună mai multe.

— A venit odată un băiat să-mi aducă o poveste scrisă pe bucăţi de hârtie găsite ici şi colo. Cususe paginile laolaltă cu ac şi aţă. Am cumpărat povestea pentru doi bănuţi. Speranţa mea era să-l încurajez, că poate la maturitate să devină scriitor. Probabil aţi observat povestea în vitrină.

Ea se străduise să aranjeze rafturi mici cu mărunţişuri în partea din faţă a vitrinei mari, ca să atragă oamenii înăuntru. Cărţi, o statuetă cu o femeie citind, alta cu un băiat cu o carte în mână, aşezat cu spatele sprijinit de un copac. Una dintre vitrine înfăţişa un birou micuţ cu hârtie, peniţă şi cerneală – toate reprezentând munca unui scriitor.

— Chiar am observat-o şi mă întrebam ce e cu ea.

— Acum, ştiţi, zise ea şi-i oferi un zâmbet cald.

— Într-adevăr.

El o studia cu aceeaşi intensitate cu care îi studiase şi magazinul când intrase. Ea nu ştia de ce îi povestise atât de multe. Ba ştia. Îi plăcea să vorbească despre cărţi. Erau pasiunea ei de când Gillie o aşezase prima dată în poala ei şi deschisese o carte, ca să dezvăluie magia ascunsă între coperte. Ea era convinsă, luând drept indiciu căldura care i se răspândea în obraji, că se înroşise sub privirea lui cercetătoare.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu am vrut să vorbesc atât. Vă reţin.

— Eu sunt cel care v-a reţinut. Vă mulţumesc mult că aţi ţinut deschis pentru mine.

— A fost plăcerea mea.

Cum să nu fi fost, când el oferea o privelişte atât de irezistibilă? Ea văzuse doar tablouri cu munţi, şi totuşi era

de părere că el rivaliza cu aceştia în maiestuozitate.

— Sper să vă bucuraţi de carte la fel de mult ca în copilărie.

— Nu am nicio îndoială că aşa va fi.

Ea îl urmă spre uşă, unde el ezită preţ de o clipă – de parcă ar fi vrut să mai spună ceva – înainte să o deschidă şi să iasă din magazinul ei. Închise uşa în urma lui şi observă cum el se opri să studieze aranjamentul din vitrină, cel cu biroul în miniatură, înainte să plece mai departe. Părea umbrit de supărare, de tristeţe. Se întrebă dacă era cumva singur pe lume, fără familie.

Răsuci cheia în broască, recunoscătoare pentru vânzare. Ar fi fost prima zi în care să nu fi pus niciun ban în casă, şi ea refuza să se lase descurajată de lipsa clienţilor. Ştia că nu toată lumea crescuse într-o familie care preţuia cărţile şi că erau şi mulţi oameni care nu şi le puteau permite. Deşi, de ceva vreme, lumea editorială se străduia să facă literatura mai accesibilă maselor, acesta fiind şi motivul pentru care putuse să vândă foiletoanele legate într-un volum atât de ieftin.

Magazinul ei era deschis de mai bine de un an, şi vânzările crescuseră încetişor, mulţumită şi acţiunii de modernizare a acestei părţi din Londra de către fratele ei, Mick. Cu câţiva ani în urmă, el demolase clădirile părăginite pe care le cumpărase şi construise în loc clădiri solide din cărămidă. Magazinele mărgineau ambele laturi ale străzii. Pe colţ, vizavi de al ei – şi ocupând destul de mult loc – era încoronarea realizărilor lui Mick, marele lui hotel, care purta numele Trewlove. El nu voia să o vadă lucrând, preferând ca ea să-şi petreacă timpul pregătindu-şi intrarea în societate, dar ea reuşise să-l convingă să îi permită să folosească una dintre clădirile mai mici ca librărie. Toţi fraţii ei obţinuseră diverse tipuri de succes în viaţă, iar ea îşi dorea să contribuie la bunăstarea familiei şi a vieţii altora.

Se duse înapoi spre tejghea şi zâmbi când motanul sări pe ea, întinzându-se languros şi privind-o ţintă cu ochii verzi. Ea îşi trecu degetele prin blana groasă, la fel de albă ca zăpada imaculată. Fusese un pisoi mic şi amărât,

aproape fără blană – ce avea era încâlcită îngrozitor – când îl găsise lângă grajduri, legat ca un cârnat.

Dacă avea să descopere vreodată cine îl lăsase aşa, avea să-l facă să regrete. Durase o vreme până câştigase încrederea motanului.

— Eşti gelos, Dickens? Ochii lui aveau o nuanţă mult mai bogată de verde decât a ta, dar tu eşti în continuare bărbatul meu favorit.

El doar toarse ca răspuns şi începu să-şi lângă laba.

Ea îşi luă casa de bani şi se duse în micuţul birou, traversă spre tabloul unei femei cocoţate pe o scară, care se întindea spre o carte, şi îl dădu jos ca să scoată la iveală seiful, ascuns în spatele lui. Scoase lănţişorul de sub gulerul rochiei, luă cheia şi o băgă în broască, simţindu-se, ca întotdeauna, un pic misterioasă că avea un loc unde să ascundă lucrurile ei secrete. După ce deschise uşa, băgă casa de bani înăuntru şi închise seiful la loc. Tabloul îşi ocupă din nou locul pe perete, şi ea îşi îndesă cheia la loc sub corsaj.

După ce rezolvă asta, îşi luă pălăria mică, decorată cu flori, se duse la oglinda ovală care atârna pe perete şi îşi poziţionă borul în aşa fel încât să-i confere un aer sofisticat. De la fraţii ei învăţase că felul în care se prezenta trebuia să reflecte ce spera să obţină.

— Jumătate din şmecherie e să-i convingi pe oameni că ai obţinut deja succesul, îi spusese Mick în ziua în care îşi deschisese magazinul.

Luă o cărticică şi o băgă în buzunar – cele mai multe dintre rochiile ei aveau buzunare mari, unde putea transporta cu uşurinţă lucruri –, traversă mult iubita ei librărie şi păşi afară, pe trotuar.

Oamenii se grăbeau de colo, colo, unii în drum spre casă de la serviciu, alţii mergând acasă de la cumpărături. Mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor plutea în aer, de la brutăria aflată două uşi mai jos. Terminau, fără îndoială, comenzile pe care urmau să le livreze la hotel, pentru oaspeţii care cinau acolo în seara aceea. Restaurantului elegant i se dusese vestea că servea

mâncăruri delicioase – căci Mick nu s-ar fi mulţumit cu nimic altceva în afară de perfecţiune. Fancy încuie şi porni pe stradă.

— Bună seara, domnişoară Trewlove, zise o femeie tânără cu un băiat şi o fetiţă agăţaţi de fustele ei, în timp ce ea îi grăbea.

— Bună seara, doamnă Byng. Veniţi mâine la ora de poveşti?

În fiecare după-amiază de vineri, Fancy îi aduna pe copii în magazin şi le citea poveşti.

— Iepuraşii mei nu ar lipsi pentru nimic în lume.

Fancy bănuia că fiul şi fiica ei erau la fel de interesaţi de dulciurile pe care ea le oferea ca şi de poveşti.

Deşi zona aceasta nu semăna defel cu mahalalele, ea era perfect conştientă de faptul că oamenii aceştia rămâneau cu doar puţini bani după ce plăteau toate necesităţile, iar asta o făcea să se simtă darnică şi să le ofere ceva în plus.

Lecturile ei de după-amiază ofereau un moment de respiro pentru multe mame, mai ales pentru cele cu mulţi copii mici. Le observa adesea moţăind, în timp ce Fancy se străduia să le distreze prichindeii. Ştiind că puţine case aveau cărţi, îi plăcea ideea de a-i apropia pe copii de puterea cuvintelor, dar şi de a le stârni dorinţa de a merge la şcoală. Chiar dacă Legea Forster a educaţiei oferea finanţare publică pentru copiii ai căror părinţi nu îşi permiteau taxele pentru educaţie, mersul la şcoală nu era obligatoriu, ceea ce ea găsea inacceptabil. Nu toţi părinţii doreau să le facă viaţa mai bună propriilor copii. Ea crescuse într-o zonă unde unii considerau că era mai important ca progeniturile lor să muncească şi să aducă bani în familie decât să petreacă fie şi doar câteva ore pe zi într-o sală de clasă.

Fu salutată şi de alţi oameni, în timp ce înainta pe stradă. Avea să îi lipsească să locuiască aici după ce urma să se căsătorească, dar îşi dădea prea bine seama că viitorul soţ, indiferent de titlu, trebuia să aibă o reşedinţă elegantă într-o zonă exclusivistă din Londra pe care se

aştepta să o împartă cu soţia. Ca să fie o lady adevărată, avea să fie nevoită să renunţe la administrarea magazinului ei. Deşi Gillie îşi administra taverna, fusese mereu de la sine înţeles că Fancy era destinată să devină vlăstar al înaltei societăţi, şi asta nu se putea întâmpla decât dacă se dedica deplin activităţii de a face vizite de dimineaţă, de a găzdui ceaiuri de după-amiază, dineuri, baluri. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuia să îi ofere soţului ei un moştenitor şi o rezervă, dar şi măcar două fiice.

Dar, până la prezentarea ei oficială în societate, era liberă să facă ce dorea, şi ea îşi dorea să ia cina la Jolly Roger, o tavernă pe care Gillie o deschisese în zonă cu şase luni în urmă. Pentru că era ocupată să-şi administreze taverna, Sirena şi Unicornul, să îşi vadă de îndatoririle ducale şi să-şi crească fiica pe care i-o oferise ducelui, ea încredinţase frâiele noii afaceri lui Roger, care o ajutase şi la Sirena şi Unicornul. Bucătăreasa, care se întâmpla să fie şi iubita lui, prepara mâncăruri simple care erau o încântare pentru papilele gustative şi îi aminteau adesea lui Fancy de mâncarea mamei ei.

Deşi îi plăcea că locuia singură, îi lipsea mama destul de mult, aşa cum îi lipsise şi când fusese trimisă la şcoala aceea elegantă de bune maniere, pe care o plătise Mick, acesta fiind un prim pas spre visul mamei lor de a o vedea pe Fancy încheind o partidă bună. Drept rezultat, manierele ei erau impecabile, pronunţia mult mai rafinată şi nu vorbea de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un canal.

Deşi ea nu vorbise niciodată de parcă ar fi avut origini umile. Gillie insistase ca toţi fraţii ei să vorbească bine, cu pronunţie clară, pentru că era de părere că vorbirea corectă era esenţială ca să-ţi îmbunătăţeşti viaţa, şi primul ei angajator o educase în privinţa pronunţiei corecte. Înainte ca Fancy să fi participat la vreo oră formală de curs, Gillie o învăţase să vorbească asemenea celor care locuiau în cele mai bogate zone din Londra.

Deşi Fancy profita din plin de timpul petrecut la şcoală şi înţelegea necesitatea de a învăţa cum să vorbească impecabil, să păşească şi să mănânce aidoma

celor din clasele superioare, tot îi displăcea faptul că era nevoită să petreacă timp departe de familie. Chiar dacă fraţii ei şi Gillie erau mult mai mari ca ea şi fiecare plecase la casa lui înainte ca ea să împlinească 12 ani, ei rămăseseră o constantă în viaţa ei, venind adesea în vizită, scoţând-o la plimbare, aducându-i dulciuri, păpuşi şi alte cadouri. O răsfăţaseră excesiv – încă o făceau –, iar ea îi iubea pe toţi pentru asta şi nu voia să-i dezamăgească neobţinând locul în societate care să-i facă mândri. Magnitudinea a ceea ce trebuia să realizeze o apăsa mereu. Dar avea să meargă până la capăt şi nu urma să îi dea familiei motive să se ruşineze cu ea.

„Ajunge cu gândurile astea.” Avea să-şi strice cina dacă nu înceta să tot răsucească gândurile astea în minte. Se îndreptă spre tavernă, unde putea să uite de ele. Deschise uşa grea şi păşi peste prag, se opri poticnindu-se, aproape strivindu-şi nasul de un zid lat care apăruse în faţa ei. Nu un zid. Un piept. Unul care tocmai fusese în magazinul ei. Îşi compuse un zâmbet şi ridică privirea.

— Bună seara din nou!

— Bună seara!

Deşi era chipeş, fără îndoială, dacă afişa fie şi un zâmbet scurt, devenea irezistibil.

— Aţi mâncat destul de iute.

— Am aşteptat să se elibereze o masă. Nu e niciuna disponibilă.

— O!

Ea sosise mai târziu decât de obicei. Se uită în jur şi văzu că el avea dreptate, dar apoi, în partea cealaltă a camerei…

— Uitaţi! Una tocmai se eliberează acolo în spate.

Doi domni se ridicaseră de la masa mică, pătrată, lipită de perete.

— Mă duc să o ocup pentru dumneavoastră.

Înainte să apuce să-i spună că masa era de drept a lui, pentru că ajunsese acolo înaintea ei, el dispăruse, picioarele lui lungi şi trupul zvelt ajutându-l să-şi croiască iute drum printre mesele aglomerate, până ajunse la cea

goală cu doar câteva secunde înaintea băiatului cu ligheanul mic din cupru. Fără să fie nevoie să i se spună, tânărul, care avea în jur de 16-17 ani, se apucă să adune farfuriile şi paharele şi folosi apoi o cârpă umedă ca să şteargă blatul mesei şi şezutul scaunelor.

Clientul care fusese mai devreme în magazinul ei îşi ridică mâna şi îi făcu semn să vină. Ea fu şocată de uşurinţa lui de a comunica foarte multe printr-un simplu gest, de parcă era obişnuit să poruncească şi să fie ascultat fără crâcnire. Fără ajutor, ea îşi croi drum printre mese, scaune, bănci şi oameni, salutându-i pe cei pe care îi cunoştea. În cele din urmă, ajunse la el.

— Apreciez gestul galant, dar aţi fost înaintea mea aici. Masa ar trebui să vă revină.

— Aţi fi ajuns înaintea mea dacă nu v-aş fi întârziat la magazin.

Mina lui îi amintea de fraţii ei, şi era cât se poate de conştientă de timpul necesar ca să câştige o dispută cu ei, aşa că acceptă cu graţie înfrângerea, dar decise că era cazul să facă încă o încercare.

— Cum sunt două scaune, nu văd de ce nu am împărţi masa.

El miji uşor ochii, în ceea ce părea o expresie dezaprobatoare, de parcă ea ar fi sugerat să se dezbrace în pielea goală şi să alerge prin tavernă.

— Sunteţi o femeie neînsoţită.

— Acesta e motivul pentru care celălalt scaun e disponibil.

Ea păstră un ton amabil şi plăcut, în loc să sublinieze că ştia exact ce era ea. Preţ de o clipă, ea se gândi că el avea să zâmbească, dar el păru a se strădui să nu o facă.

— Vă rog. Puteţi să vă citiţi cartea, iar eu o voi citi pe a mea. Nu trebuie să vorbim. Ar fi ca şi cum am cina singuri.

— Aveţi o carte?

— În miniatură. În buzunarul rochiei. Vă rog să vă alăturaţi mie. Altfel, mă va roade vinovăţia că v-am întârziat cina şi nu mă voi putea bucura de a mea.

Nu ştia de ce insista, când el părea atât de dezinteresat de compania ei, dar nu-i plăcuse niciodată să deranjeze pe cineva.

El îşi înclină uşor capul şi trase un scaun, indicând că era pentru ea. Ea se aşeză cu graţie pe scaunul din lemn, pentru că stăpânea lecţiile la care învăţase cum trebuia să se aşeze o lady, fiind recunoscătoare când el se aşeză pe scaunul aflat în faţa ei, însă şi surprinsă că o făcu cu la fel de multă eleganţă. Văzuse nenumăraţi bărbaţi care se trânteau pe scaun între aceşti pereţi. Prea puţini se aşezau cu asemenea grijă, de parcă fiecare muşchi, os sau nerv fusese învăţat să răspundă cu o mişcare elegantă, de parcă posesorul era obişnuit să fie observat şi decis ca nimeni să nu îi descopere vreo imperfecţiune. El îşi scoase mănuşile şi le puse deoparte, în vreme ce ea şi le puse în poală.

— Bună seara, domnişoară Trewlove.

Ea ridică privirea spre tânăra cu faţa îmbujorată de efort, al cărei piept se afla în pericol să scape din corsajul negru.

— Bună, Becky.

— Ce aţi dori în seara asta?

— Ce a pregătit Hannah?

— Plăcintă ciobănească şi tocăniţă de berbecuţ.

— O să iau plăcinta şi o jumătate de halbă de bere slabă.

— Da, domnişoară. Şi dumneavoastră, domnule?

— O să iau şi eu plăcinta şi o halbă de Guinness.

— Prea bine, domnule. Mă întorc cât ai clipi.

Fancy se uită cum Becky se îndepărta grăbită, adunând în drum halbe şi pahare goale, dând din cap spre cei care mai cereau o bere sau altceva de băut. Femeia era ca un jongler care aruncase prea multe mingi în aer, dar care reuşea eficient să le oprească să cadă.

— Domnişoară Trewlove.

Numele rostit încet, alene, de parcă ar fi fost un element de legătură care trebuia savurat, o făcu să-şi îndrepte din nou atenţia spre companionul ei de la masă.

— Spuneţi asta de parcă nu aţi fi ştiut cine sunt.

— Nu ştiam. Presupun că sunteţi rudă cu Mick Trewlove.

Ea nu îşi putu stăpâni mândria pentru realizările fratelui ei, care i se citi pe chip.

— Sunt sora lui mai mică. Şi nu aveţi de ce să vă simţiţi jenat. Nu ne-am prezentat niciodată. Eu sunt Fancy Trewlove.

— Fancy Book Emporium, făcu el, gândindu-se un pic. Numele magazinului ar trebui să mai aibă un apostrof şi un „s”.

Tipic masculin să indice un lucru evident sau să corecteze ce nu era de corectat.

— Omisiunea a fost intenţionată. E un joc de cuvinte bazat pe numele meu. Dar încă nu mi-aţi spus cine sunteţi.

El ezită, de parcă nu ar fi fost sigur de sine.

— Matthew Sommersby. Cu doi „m”.

Ea îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, Matthew Sommersby cu doi „m”.

Zâmbetul pe care el i-l oferi aproape că-i tăie răsuflarea. Văzuse uşoare tentative, o tresărire ici sau colo, o uşoară curbură a buzelor, dar, când îşi întinse buzele într-un zâmbet care îi dezvălui dinţii perfecţi şi drepţi, când ochii îi sclipiră de parcă ar fi fost cu adevărat mulţumit, ea fu uluită de rapiditatea cu care el se transformase dintr-un bărbat teribil de serios într-unul care părea mai primitor, deschis, senzual, mai… în multe feluri.

— O plăcere, domnişoară Trewlove.

Palma lui care se simţea doar uşor aspră, asemenea celui mai fin nisip sub picioare, pe plajă, se lipi de a ei. Din cine ştie ce motiv, şi-l imagină sărutându-i vârfurile degetelor. El poseda o eleganţă şi un rafinament care îi aminteau de gesturile de la curte. Dar el îi dădu drumul simplu, apoi deschise şi închise palma, de parcă ar fi vrut să păstreze senzaţia pe care o simţise când o atinsese.

— Presupun că locuiţi în zonă, zise ea.

— Strada următoare. 86 Ettie Lane. Pot să văd spatele magazinului de la fereastra mea de la etaj.

Ceea ce însemna că avea vedere spre dormitorul ei sau cel puţin vedea dacă era luminat, înainte ca ea să tragă draperiile. Se îndoia că el putea vedea înăuntru şi să observe mobila, deşi ea putea fi probabil văzută mişcându-se prin cameră.

— Mick a numit strada după mama noastră. Locuiţi de mult acolo?

— De puţin peste două săptămâni.

— Şi cum vi se pare, ?

— Până acum îmi place.

— Fratele meu a muncit mult ca să facă zona primi…

— Iată, dragilor, zise Becky aşezând halbele pe masă. Beţi şi bucuraţi-vă! Mâncarea o să vină şi ea curând.

— …Primitoare, am vrut să zic, continuă Fancy, după ce fata plecă. Îşi ridică halba. Noroc!

În timp ce el îşi ridică halba, ea sorbi o înghiţitură, savurând aroma proaspătă, aspră.

Gillie servea doar ce era mai bun.

Văzând că el deschide cartea cumpărată de curând, ea îşi scoase cartea miniaturală din buzunar, savurând faptul că privirea lui se îndreptă spre ea ca să-i surprindă mişcările, neştiind de ce îi plăcea să se scalde în atenţia lui. Poate că niciodată nu atrăsese complet atenţia unui bărbat până atunci. Nu era niciun secret în zonă despre locul unde crescuse ea şi că familia ei o considera destinată unor lucruri măreţe, aşa că cei mai mulţi dintre băieţi păstraseră distanţa, niciunul nedorind să se confrunte cu fraţii ei iritant de intimidanţi.

— Ce citiţi? se interesă el.

— *Fabulele lui Esop.*

— Aveţi vreuna favorită?

— *Greierele şi furnica,* aş zice. Se potriveşte familiei mele. A muncit mereu din greu, rareori găsind timp pentru joacă. Aveţi şi dumneavoastră una favorită, cu care să vă identificaţi, poate?

— *Corbul şi vulpea.* Fii prevăzător cu linguşitorii sau ceva în genul ăsta.

Ea ar fi putut jura că aude în glasul lui o urmă de

amărăciune şi se întrebă care ar fi putut fi motivul. Dar nu-l cunoştea suficient de bine cât să întrebe de ce alesese tocmai această fabulă. Chiar dacă alegerea era una de care putea să ţină cont când avea sa înceapă vizitele în societate. După câte ştia ea, întregul sezon se baza pe linguşeală.

— Aveţi o metodă prin care să distingeţi între linguşeală şi complimente cinstite?

— Din păcate, nu.

Capitolul 3

Nu că Matthew Sommersby nu era tentat în momentul acela să reverse un şir de complimente linguşitoare care să o facă pe tovarăşa lui de cină să se înroşească de plăcere. Trecuse multă vreme de când fusese atras ultima oară de o femeie. Nu era sigur că întâlnise vreodată pe cineva aşa mic de statură ca ea, dar care să fie o prezenţă aşa impunătoare. Poate doar regina. Din clipa în care păşise în librărie, domnişoara Trewlove îi captase atenţia fără artificii sau linguşeli ori subînţelesuri. Îl întâmpinase pur şi simplu cu un zâmbet cald şi o voce pasională, care îl făcuse să îşi mai studieze o dată împrejurimile, să se asigure că nu intrase într-un bordel în loc de o librărie. Mintea i se umpluse de imagini cu acea voce răguşită şoptindu-i propuneri deşănţate în ureche. Nu avea idee de ce reacţionase aşa. Ea era, cu siguranţă, o femeie frumoasă, cu pomeţi înalţi, bărbie delicată, pătrăţoasă şi ochi căprui ademenitori, dar atracţia ei avea mai mult de-a face cu încrederea şi cu felul ei de a fi.

Nu ar fi trebuit să fie surprins, cel puţin nu o dată ce-şi dăduse seama că era o Trewlove. În ciuda originilor modeste ale acestora, ei îşi croiau loc în societate – Mick Trewlove îndeosebi cu decizia lui de a demola ce fusese

lăsat să putrezească şi să înlocuiască totul cu clădiri cu care comercianţii şi rezidenţii puteau să se mândrească. Era unul dintre motivele pentru care Matthew decisese să închirieze aici o casă. Era modernă şi curată, iar zona în sine oferea nenumărate facilităţi.

— De ce o librărie? întrebă el.

Zâmbetul pe care i-l oferi ea părea să cuprindă fiecare aspect al ei, să-i dezvăluie sufletul.

— Răspunsul simplu este că îmi plac poveştile, dar mai sunt şi alte aspecte. Fraţii mei sunt toţi mult mai mari ca mine. Mama i-a trimis la o şcoală amărâtă din apropiere. Nu o costa nimic, pentru că şcolile sunt gratuite, finanţate din generozitatea altora. Lecţiile erau ţinute dimineaţa, şi nu li se permitea să participe decât până la 11 ani, aşa că toate astea se terminaseră când am apărut eu. Dar au învăţat să citească, vedeţi dumneavoastră, şi apoi nimic nu i-a mai putut opri.

Focul din vocea şi din expresia ei îl captiva. Nu-şi putea aminti ultima oară când se simţise pasionat de ceva.

— Au continuat să se educe singuri, informal. Au pus câştigurile laolaltă şi au plătit o guinee pe an pentru o bibliotecă de unde să împrumute cărţi. Nu puteau împrumuta decât o carte o dată şi făceau cu rândul, decizând cine să aleagă următoarea carte, dar ne-a deschis tuturor – şi lor, şi mie – ochii spre lume. Amintirile mele cele mai dragi sunt cu ei citindu-mi, când eram foarte mică. Era magic. Aşa că am vrut să deschid o librărie ca să mă înconjor de poveştile pe care fraţii şi sora mea le-au iubit suficient cât să le împartă cu mine. Poveşti despre aventuri sau de iubire, cu mistere, oferă bucurii incontestabile şi infinite. Biografii, istorie, geografie, toate îţi lărgesc cunoştinţele despre tot ce ne înconjoară. Chiar dacă nu sunt neapărat de acord cu toate sentimentele exprimate, găsesc valoare în fiecare cuvânt scris, în fiecare cuvânt citit. Acesta este motivul pentru care am o librărie.

De parcă nu i-ar fi întors lumea pe dos cu diatriba ei pasională, ea se aşeză mai bine pe scaun şi luă o înghiţitură lungă şi lentă din berea ei. Când termină, îşi linse buzele,

înainte să-şi ridice din nou privirea spre el, şi el nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că nu mai fusese aşa captivat de o persoană niciodată în viaţă şi nu avea să mai fie vreodată. Dragostea ei pentru cărţi era autentică, ea era autentică.

— Aţi fost şi dumneavoastră la şcoala aceea amărâtă?

Ştiind că numele venea de la faptul că aşa mulţi copii erau amărâţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, el ura gândul că ea ar fi putut purta rochii ponosite, că ar fi putut umbla desculţă. Deşi ştia că existau oameni care crescuseră în sărăcie, nu purtase până atunci nicio conversaţie cu cineva care chiar trecuse prin asta. Făcea în mod regulat donaţii pentru o organizaţie caritabilă sau alta, dar nu avea un rol activ în opere de caritate. Dintr-odată, se simţi ruşinat de faptul că lipsa lui de iniţiativă ar fi putut rezulta într-o viaţă mai aspră pentru ea sau pentru alţii.

— O, nu. Când am ajuns la vârsta pentru a merge la şcoală, fraţii mei lucrau cu toţii şi au pus bani împreună, de data asta ca să se asigure că voi merge la o şcoală privată şi mai târziu la pension. În ambele cazuri, părinţii elevilor erau comercianţi, bancheri, negustori sau aveau alte ocupaţii care le ofereau venituri decente, dar tot nu am fost acceptată pe deplin. Din nefericire, circumstanţele naşterii mele poartă un stigmat. Ea nu îl lămuri în privinţa circumstanţelor, dar nici nu era nevoie. Era un fapt bine ştiut că cei din familia Trewlove îşi purtau statutul de copii din flori ca pe o medalie de onoare. Anii mei de şcoală au fost destul de singuratici, dar nu le-am povestit niciodată fraţilor mei despre asta. Nu ştiu de ce v-am mărturisit dumneavoastră sau de ce bat câmpii pe subiectul ăsta. Sper că mă veţi ierta că am găsit de cuviinţă să-mi plâng de milă.

— Nu se cheamă că v-aţi plâns de milă, domnişoară Trewlove.

El nici nu voia să se gândească la faptul că ea şezuse singură la mese, stătuse la marginea grădinii, fără să fie invitată să se joace cu ceilalţi copii. Deşi poate că ceea ce suferise o motivase să îl invite să i se alăture în seara

aceasta. Începea să se simtă recunoscător pentru faptul că o făcuse. Ea nu avea nici urmă de viclenie, şi el o considera reconfortantă.

*

Jenată că împărtăşise astfel de amintiri şi gânduri personale cu un străin, Fancy făcu un semn din cap spre cartea pe care el o pusese pe masă.

— V-am promis că, dacă vă aşezaţi la masă, veţi putea citi.

— Aşa este.

Încercarea de a găsi sensul cuvintelor din carte se dovedea a fi un exerciţiu inutil. În general, nu avea nicio problemă să ignore orice altceva şi să se concentreze asupra unei cărţi, dar atenţia nu îi era, de regulă, atrasă de un domn ale cărui poveşti îşi dorea să le afle – pentru că acesta avea, cu siguranţă, poveşti de spus. El părea să nu aibă încă 30 de ani. De unde venise înainte să aterizeze aici? Cum îşi câştiga banii?

Becky se întoarse şi puse pe masă câte un castron cu plăcintă ciobănească, un şervet şi o lingură în faţa fiecăruia înainte să se grăbească spre alţi clienţi. Domnul Sommersby lăsă cartea deoparte şi la unison îşi puseră amândoi şervetele pe genunchi. El luă plăcintă cu lingura, şi ea se chinui să nu se uite cum îşi închidea gura peste ea, dar era o bătălie pierdută, şi ea îşi imagină cum acele buze se închideau peste ale ei. Oare ce era cu ea de îi umblau astfel de gânduri necuviincioase prin minte? Îşi feri privirea şi se concentră asupra mâncării ei.

— E dificil de citit în timp ce mănânci, zise el încet.

De regulă, ea reuşea foarte bine să facă asta, mai ales în tinereţe, spre disperarea mamei ei, pentru că nu era felul în care o lady adevărată îşi ocupa timpul la masă. Cu ajutorul conversaţiei, te implicai în viaţa celuilalt, ascultai atent frânturi de informaţii ca să-ţi faci o imagine despre o persoană, despre caracterul acesteia. Cu domnul Sommersby ea eşua lamentabil, ceea ce nu era bine pentru

momentul intrării ei în societate şi pentru a-l analiza pe bărbatul care ar putea să o ceară de soţie.

— Sunt puţin surprins, continuă el, că sora lui Mick Trewlove preferă să mănânce aici, în loc să cineze cu el la hotel.

Fratele ei avea un birou acolo, de unde îşi conducea afacerile, şi mai multe camere private la ultimul etaj al hotelului. Domnul Sommersby probabil ştia asta atunci când îşi închiriase casa, pentru că probabil fusese în birou ca să semneze contractul.

— Nu prea aveam chef să fiu luată la întrebări, răspunse ea cinstit.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Miercurea viitoare, voi fi prezentată în mod oficial în societate la un bal dat de sora mea Gillie – ducesa de Thornley – în onoarea mea.

Toţi membrii familiei ei erau puţin agitaţi, nesiguri dacă oamenii aveau să vină din curiozitate cu privire la persoana obişnuită care atrăsese atenţia unuia dintre cei mai puternici duci din Britania sau nu aveau să vină deloc, lumea bună semnalând astfel neplăcerea pentru faptul că ducele de Thornley se căsătorise sub nivelul lui.

Observând privirea lui speculativă, ea continuă:

— Cât despre cum se face că am o soră care e ducesă…

— Mă îndoiesc că cineva din Londra nu a auzit poveşti despre fraţii Trewlove şi diferitele lor căsătorii cu membri ai nobilimii.

Mick se căsătorise cu Lady Aslyn, fiica decedatului conte de Eames şi pupila ducelui de Hedley – tatăl lui Mick, după cum se dovedise, nu că omul l-ar fi recunoscut oficial pe Mick drept fiu, deşi în ultima vreme relaţia lor devenise mai strânsă şi erau adesea văzuţi împreună. Finn se însurase cu Lady Lavinia, în vreme ce Aiden se căsătorise cu Selena, o ducesă rămasă văduvă. Apoi, desigur, mai era Gillie, cu ducele ei. Căsătoriile fraţilor ei ar fi trebuit să le ofere acceptarea socială pe care o doreau, dar se părea că aristocraţia era reticentă când venea vorba să primească

nou-veniţi în rândurile ei.

— Presupun că e adevărat. Sunt subiect de conversaţie peste tot, din câte înţeleg. Au stabilit şi nişte standarde şi aşteptări foarte mari pentru mine, încă înainte să înceapă să colecţioneze soţii sau soţi aristocraţi. Aşa că, atunci când iau cina cu Mick şi cu soţia lui, dragii de ei insistă să respectăm eticheta la cină – să alegem ustensila corectă dintr-un număr ridicol de tacâmuri aflate pe masă –, să discutăm doar subiecte potrivite pentru cinele cu nobilimea. Când mă voi căsători cu un lord, viaţa mea va fi plină de seri cu cine formale şi discuţii încete pe subiecte plictisitoare. Se uită în jurul ei. Mă îndoiesc că se vor auzi râsete puternice ori veselie la finalul unei zile grele şi că ne vom bucura de un pic de timp de relaxare cu prietenii. Aşa că am venit aici în seara asta ca să evit să mă confrunt cu greşelile mele de comportament şi să savurez veselia din jur.

— Atunci, de ce să căutaţi să vă căsătoriţi cu un lord?

Tonul lui era plat, nuanţat de o urmă de dezaprobare, de parcă ar fi avut dreptul să fie ofensat de planurile ei. Ea nu era foarte dornică să-l vadă cum o judecă.

— Familia mea se aşteaptă la asta. Şi eu am crescut aşteptând asta. Ca să fiu cinstită, există prea puţine metode prin care o femeie să avanseze în viaţă în afară de căsătorie. Deţinerea unei afaceri sau munca susţinută îi pot aduce mai mult succes ca unui bărbat, dar nu îi aduc la fel de mult respect. Este destul de enervant, dar aşa funcţionează lumea. Puteţi să nu fiţi de acord cu afirmaţia mea, desigur.

— Presupun că nu m-am gândit prea mult la asta, într-un fel sau altul. Depinde de ce trebuie să faceţi ca să obţineţi ce doriţi.

— Tot ce este necesar. Nu aţi face la fel?

— Nu sunt sigur că aş face.

— Atunci, pot să presupun că sunteţi norocos şi că viaţa v-a oferit doar puţine provocări.

— Aţi presupune incorect.

De parcă s-ar fi jenat de propriile cuvinte, el îşi plecă

privirea spre castron şi începu să îndese cartofii pufoşi de deasupra în umplutura de carne.

Doamne. Cum ajunseseră aşa supăraţi? Era nevoie de o schimbare de subiect.

— Dacă îmi permiteţi îndrăzneala, nu aveţi aerul că aţi proveni de pe străzi. Aş putea paria că aţi avut parte de ceva educaţie.

— Tatăl meu a insistat.

— Mă gândesc că aţi putea fi avocat. Sau bancher, poate.

Cineva într-o poziţie de autoritate şi influenţă. Era vizibil în atitudinea sa, în încrederea care se revărsa în valuri dinspre el.

— Nimic atât de interesant, vă asigur.

Tonul lui indica faptul că acest subiect de conversaţie ajunsese la final, dar ea nu era pregătită să renunţe.

— Acum, mi-aţi stârnit curiozitatea, domnule Sommersby. Cum vă petreceţi zilele?

— Făcând ce doresc.

— Dar aţi spus că nu sunteţi norocos.

— Totul are un preţ, domnişoară Trewlove.

Ce preţ plătise oare? Nu că ar fi fost treaba ei, nu că ar fi fost suficient de necioplită ca să întrebe. Deja ajunsese la limita a ceea ce permiteau bunele maniere. Cu toate astea, nu putea să nege că era curioasă în privinţa lui. Era straniu cum îi stârnea interesul când nici un alt bărbat nu o făcuse – cel puţin, nu în felul ăsta.

Găsise numeroşi bărbaţi ca fiind atrăgători, desigur, dar inima nu-i bătuse niciodată aşa din pricina frumuseţii vreunuia dintre ei. Nu îşi dorise niciodată să insiste asupra tuturor aspectelor vieţii lor, nu ştia de ce voia acum să ştie totul despre a lui. Poate era pur şi simplu pentru că începuse să se pregătească să analizeze bărbaţii pe care avea să îi întâlnească săptămâna viitoare ca potenţiali soţi, iar mintea ei decisese să exerseze aceste talente pentru a le ascuţi. Sau poate îi stârnise interesul doar pentru că părea aşa hotărât să nu dezvăluie nimic despre sine.

În timp ce discutau, reuşiră să termine masa. Becky

se grăbi spre ei.

— Mai doriţi ceva, dragilor?

— Nimic pentru mine, zise Fancy.

— Nici pentru mine, răspunse el.

— E cu dumneata, domnişoară Trewlove?

Ea se uită spre el şi văzu cum se încruntă, cu confuzie în privire. Venise vremea să îi răsplătească generozitatea de mai devreme când îi oferise ei masa eliberată.

— Da, răspunse ea.

— Atunci, masa e din partea casei, spuse Becky zâmbind larg.

— Nu, zise el aspru, voi plăti pentru mâncarea mea.

— Dar sunteţi împreună cu domnişoara Trewlove, şi cei din familia Trewlove nu plătesc niciodată într-un local Trewlove.

— Aceasta e o tavernă Trewlove?

— A surorii mele, Gillie.

— Ducesa.

Ea zâmbi pentru că a ţine evidenţa membrilor familiei ei era o sarcină pe care el părea să o stăpânească.

— Da.

Ea se ridică de pe scaun, conştientă că el se grăbi să facă la fel, şi duse mâna în buzunar ca să scoată o coroană.

Din nefericire, bucata decupată de ziar ieşi împreună cu moneda şi pluti spre podea, aterizând lângă vârful cizmei lui lustruite.

Înainte ca ea să poată reacţiona, el se aplecă să o ridice. Ea apăsă moneda în palma slujnicei.

— Asta e pentru tine, Becky.

— A, domnişoară Trewlove, dar nu trebuie…

— Te-ai îngrijit aşa bine de noi. Îţi mulţumesc.

Fata făcu o mică reverenţă.

— Mulţumesc, domnişoară. Domnule.

Apoi cineva o chemă şi ea porni în goană să servească alţi muşterii.

Când Fancy se uită la domnul Sommersby, descoperi că el se uita la bucata de ziar care avusese îndrăzneala să se mai şi despăturească în drum spre podea. Ea întinse

mâna.

— Vă scap de asta acum.

— De ce aţi avea aşa ceva la dumneavoastră?

— Pentru că scrisoarea mi se pare teribil de romantică şi îmi face plăcere să o citesc. Şi dacă e să fiu cinstită – ea nu ştia de ce simţea nevoia să i se confeseze, poate pentru că se temea că fără alte explicaţii el ar considera-o doar o gâsculiţă proastă. Sper să am prilejul să-l cunosc pe Lord Rosemont la bal săptămâna viitoare şi să am ocazia să petrec timp în compania lui. Să-i ofer condoleanţele mele şi să ajung să cunosc mai bine un bărbat care i-a oferit soţiei sale atât de mult din inima lui.

Domnul Sommersby ezită câteva momente, înainte să depună scrisoarea decupată din ziar în palma ei întinsă.

— E un lucru periculos, domnişoară Trewlove, să te îndrăgosteşti de un bărbat înainte de a-l cunoaşte.

Capitolul 4

Dacă sclipirea de revoltă din ochii ei era o indicaţie pentru asta, domnişoara Trewlove nu acceptase cu plăcere remarca lui. El nu ştia de ce o făcuse. Ce îi păsa dacă ea decupa aiureli din ziare şi le purta prin buzunare?

Poate pentru că îşi dăduse seama, spre marea lui groază, că o judecase greşit. O considerase deschisă şi onestă şi începuse să se intereseze mai mult decât în treacăt de ea, doar ca să afle că era posibil ca, în spatele acelor ochi căprui, adânci, care îi aminteau de o căprioară pe care o avusese în copilărie când îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la ţară, să se ascundă o minte vicleană.

Îl enerva că ea plănuia să prindă un lord în mreje şi că avea să folosească orice mijloace necesare ca să îl aibă. Găsi că era şi mai iritant faptul că, din pricina stupidei scrisori, era posibil ca ea să îşi fi fixat ţinta pe contele de

Rosemont.

— Nu sunt îndrăgostită de el, se răsti ea în cele din urmă, punând scrisoarea înapoi în buzunar. Soţia lui îl adora, şi mi se pare lăudabil că el a putut inspira un asemenea devotament. Dar, mai mult, rugămintea ei de a-i alunga tristeţea m-a mişcat. Nu că v-ar interesa pe dumneavoastră – şi nici nu am de ce să mă justific. Ea scoase un oftat nerăbdător. Vă mulţumesc pentru conversaţia din timpul cinei. E târziu, şi trebuie să plec.

Se lăsase întunericul. El nu-şi putea aminti ultima oară când mâncase relaxat. În general, înghiţea mâncarea pe nerăsuflate, doar ca să îndeplinească sarcina de a-şi hrăni organismul şi de a putea trece la băutură.

— O să vă conduc înapoi la magazin.

— Mă descurc şi singură. Nimeni nu ar îndrăzni să mă acosteze. Ştiu că fraţii mei i-ar omorî.

— Presupuneţi că toată lumea de pe aici ştie că sunteţi o Trewlove. Eu nu ştiam.

Ea deschise gura să protesteze, dar o închise iute, dându-şi seama că el câştigase deja disputa.

— Nu pot să vă opresc dacă v-aţi decis să mă însoţiţi.

Oricum era hotărâtă să încerce, pentru că se întoarse pe călcâie şi se îndreptă iute spre uşă, doi tineri sărind la o parte din calea ei, dându-şi seama imediat că riscau să fie dărâmaţi. El o prinse din urmă exact când se apropia de uşă, apucă mânerul şi trase. Ea trecu pragul murmurând o mulţumire, care, în mod inexplicabil, îl făcu să zâmbească pentru a doua oară în seara aceea. Se obişnuise cu lipsa fericirii de ceva vreme şi era straniu să o simtă bătându-l pe umăr.

Traversară strada în tăcere, ghidaţi de lumina felinarelor, şi se îndreptară pe pavajul din cărămidă, până ajunseră la librărie. Ea băgă mâna în buzunar şi scoase o cheie. De data asta, nu mai pluti nicio bucată de hârtie spre pământ. După ce descuie uşa, ea rămase nemişcată o clipă, apoi se uită peste umăr.

— Să nu ocoliţi librăria, domnule Sommersby.

Ea îşi proteja afacerea. În ciuda ambiţiilor. Sau poate

din pricina lor. Nu i se părea genul de femeie care să accepte eşecuri de niciun fel, nici măcar când venea vorba despre a prinde în mreje un lord.

— Sunt sigur că, în curând, îmi voi dori altă carte, domnişoară Trewlove. Somn uşor!

Ea deschise uşa şi se strecură înăuntru, închizând-o în urma ei. Deşi ferestrele care aveau mici rafturi pentru cărţi şi mărunţişuri îl împiedicau să vadă înăuntru, tot reuşi să urmărească traseul lămpii în timp ce urca – fără îndoială era ea, urcând scările –, până când dispăru din vedere, asigurându-l că era în siguranţă în camerele ei. Se uită în jur, se gândi pentru o clipă să se întoarcă la tavernă pentru încă o bere, dar, cum ea nu mai era acolo, gălăgia din locurile acelea, care de regulă îi îneca gândurile, nu îl atrăgea foarte mult.

Se îndreptă în jos pe stradă, dând colţul. Se uită în sus, la clădirea din cărămidă, şi văzu lumina palidă revărsându-se printr-o fereastră de la etaj. Ea era în camerele ei acum, pregătindu-se fără îndoială de culcare, scoţându-şi agrafele din părul negru ca tăciunele, trecându-şi peria prin şuviţele lungi. Împletindu-şi-l. Apoi avea să îşi descheie încet corsajul rochiei albastre…

Gândurile i se opriră brusc. Nu avea să se lase fermecat şi să cadă în plasa ei de înşelăciuni din cauza pasiunii ei pentru cărţi sau priceperii ei de a crea un magazin care invita lumea înăuntru şi oferea confort la fel de ademenitor ca o pătură caldă într-o seară friguroasă. Sau din cauza ochilor ei mari, ori a chipului ei frumos, ori a bunătăţii arătate unei slujnice de cârciumă, ori a felului cum întâmpina un străin.

Trecu de grajdurile care se întindeau între magazinul ei şi reşedinţa lui. Îşi continuă drumul, o coti la dreapta pe stradă, ajunse pe aleea spre casa lui, urcă treptele în fugă şi intră în casă. Se întinse spre lampă şi aprinse flacăra până când o lumină galbenă, blândă lumină holul din faţă. Se duse direct spre holul mic, ignorând scările înguste care duceau la etaj, unde avea dormitorul, şi intră într-o cameră micuţă, unde lua masa, mâncarea fiind preparată de o

femeie pe care o angajase să gătească în micuţa bucătărie de dincolo de cameră şi să facă curat. Lângă şemineu se afla un fotoliu tapiţat, şi aici petrecuse multe seri, citind. Se duse la masa simplă pe care se afla o carafă solitară şi-şi turnă un pahar de scotch.

Având consolarea în mână, urcă scările. La etaj, palierul îngust se deschidea spre camere de ambele părţi. Intră în cea din dreapta, în dormitorul său, mobilat simplu cu un pat cu baldachin şi o masă alături, un dulap vizavi, un fotoliu înalt cu brocart într-un colţ. Se duse direct la fereastră. Luând o înghiţitură de scotch, se sprijini cu umărul de catul ferestrei. Când era într-o stare de spirit contemplativă, prefera să îşi lase privirea să colinde asupra a orice se afla dincolo de fereastra lui. Dimineaţa devreme se uita la căruţele trase de cai mari care se îndreptau spre grajduri. Noaptea târziu observa adesea beţivi care se poticneau pe stradă. Văzuse o sumedenie de pisici, câţiva câini, când şi când câte un copil. Şi, uneori, noaptea târziu, privirea i se îndrepta în sus spre lumina slabă de la fereastra ei, care se revărsa în întuneric şi alunga o micuţă parte din el. Adesea, îşi dorea să poată să-şi între în suflet şi să alunge hăul negru care se instalase acolo.

Pentru că exista acolo un teribil abis de singurătate şi disperare, dorinţa de a avea ceva ce nu urma să aibă niciodată: iubire. Îşi riscase o dată inima, şi acum era hotărât să nu o mai facă.

Uitându-se la umbrele care se mişcau în spatele draperiilor trase la etajul librăriei, el se întrebă dacă fereastra era cea de la dormitor, dacă o vedea pe vecina lui pregătindu-se de noapte. Se întrebă dacă Fancy Trewlove avea să viseze la contele de Rosemont.

Biata fată avea să fie dezamăgită când urma să participe la primul ei bal, pentru că speranţele aveau să îi fie năruite, căci nu avea să îi fie prezentată lui Rosemont. El nu avea să se plece în faţa ei, nici să îi ia mâna ca să o sărute. Nu avea să o invite la dans, să o ţină în braţe şi să o învârtă pe parchetul lăcuit. Nu avea să îi spună că are cei mai expresivi ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Nu

avea să îi destăinuie că, de mai multe ori, în cursul cinei, decisese că gura ei era concepută perfect pentru sărutări.

Nu, contele de Rosemont nu avea să facă niciunul dintre aceste lucruri.

Pentru că acum, că îi cunoştea planurile, nu voia să aibă nimic de-a face cu ele.

Capitolul 5

La şapte şi jumătate a doua zi dimineaţă, Fancy bătu la uşa apartamentului fratelui ei de la hotel. Aceasta fu iute deschisă de un valet înalt care făcu o plecăciune politicoasă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Trewlove.

— Cum eşti în dimineaţa asta, James?

Ea îl ocoli, îşi dădu jos pălăria şi mănuşile şi i le întinse.

— Foarte bine, domnişoară. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să întrebaţi!

Nici pe departe. Era doar bună creştere, deşi i se spusese că nobilimea nu mulţumea niciodată servitorilor şi nici nu conversa cu ei.

— Mă servesc singură cu micul dejun.

— Prea bine, domnişoară.

În timp ce se îndrepta pe coridor, nu se putu abţine să nu se gândească la cât de confortabil se simţea în apartamentele fratelui ei. Păşi în mica sufragerie, iar Mick lăsă ziarul deoparte şi se ridică.

Nu că l-ar fi citit. Mai degrabă, stătea aplecat spre soţia lui, aşezată lângă el, şi îi spunea ceva ce o făcea să se îmbujoreze. Fancy voia şi ea asta, un bărbat care, mult timp după căsătorie, încă să-i mai şoptească la ureche cuvinte deocheate.

— Bună dimineaţa, surioară, zise Mick, cu o nuanţă de tachinare în glas, pentru că ea nu era doar cea mai tânără dintre copiii lui Ettie Trewlove, ci şi cea mai scundă. Chiar şi

Gillie era aproape la fel de înaltă ca fraţii ei. Ce mai faci? continuă el.

Era cam obosită. Din pricina domnului Sommersby nu dormise prea bine. Deschisese draperiile pe furiş doar un pic, cât să-l vadă stând la fereastra dormitorului său, privind afară. Pentru că era prea departe ca să-i desluşească trăsăturile, nu putea fi sigură dacă el se uita spre grajduri sau spre cer ori chiar avea ochii închişi. Mişcările sale, în schimb, erau mai uşor de văzut. Se sprijinise de tocul ferestrei şi sorbea ceva. Probabil scotch. Alene, languros. De parcă priveliştea era captivantă şi merita tot interesul său.

Luase acei ochi verzi cu ea în somn şi visase la un bărbat căruia îi plăcea să citească cărţi din seria *penny dreadful,* să îi şoptească vorbe provocatoare la ureche în timp ce mâna îi mângâia locuri care nu mai fuseseră dezmierdate de vreun bărbat.

Se înfierbântase şi se zvârcolise de dorinţă şi se trezise descoperind păturile şi cearşafurile pe jos, Dickens uitându-se de sub morman la ea cu ochii mijiţi, făcând-o să se întrebe dacă nu-l dăduse şi pe el jos din pat. Nu că i-ar mărturisi asta fratelui ei.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar tu?

Ea se duse spre bufet, unde bucătarul lui personal pregătise un adevărat festin, din care nimic nu se pierdea. Aslyn distribuia mâncarea rămasă la adăposturile din zonă care se ocupau să hrănească nevoiaşii.

— Nici că se poate mai bine.

Se duse la masă, şi un valet trase un scaun pentru ea.

— Şi tu? o întrebă ea pe Aslyn, odată ce se aşeză.

— Perfect.

— În toate privinţele, adăugă Mick, care se aşeză şi el la loc.

Dintre toţi fraţii ei, Mick era cel de la care nu te aşteptai să fie atât de teribil de îndrăgostit. Un alt motiv pentru care nu lua prea des cina aici. Era foarte fericită că cei doi erau îndrăgostiţi nebuneşte, dar era dificil de privit, mai ales că ea încă nu găsise pe cineva cu care să împartă

un asemenea devotament. În afară de asta, se simţea adesea ca o intrusă, ştiind că, dacă ea nu ar fi fost de faţă, ar fi avut loc mult mai multe atingeri, sărutări şi mângâieri.

— Cum ţi-ai petrecut seara? o întrebă Mick.

— Am luat cina la Jolly Roger. Când m-am întors la magazin, mi-am stivuit cinci cărţi pe creştet şi am urcat scările ţinându-le în echilibru…

— Serios? făcu Aslyn. Cinci?

Fancy zâmbi uşor, închipuindu-şi cumnata petrecând mult timp ţinând cărţi în echilibru pe creştet, pentru că avea una dintre cele mai frumoase ţinute pe care le văzuse.

— Nu, glumeam doar. Cred că ţinuta mea e destul de bună. Nu am exersat deloc. Am citit doar.

Se gândi dacă să amintească despre domnul Sommersby, să afle dacă Mick ştia ceva despre chiriaşul său, dar voia să-l ţină secret, doar pentru ea. De asemenea, voia să evite şi interogatoriul. Cum îl cunoscuse? Cât de bine îl ştia? Era de încredere? De unde ştia? Şi nu era bine să petreacă timp în compania lui fără însoţitoare. Deşi putea să susţină că fusese supravegheată de personalul de la Jolly Roger. Dar el ar fi putut chiar să-l alunge pe domnul Sommersby dacă se gândea că bărbatul o distrăgea pe Fanny de la ţelul pe care familia îl stabilise pentru ea.

— Vei avea puţin timp de citit, odată ce va începe sezonul, zise Aslyn. Am făcut o listă cu femeile cărora le vom face vizite de dimineaţă, după prezentarea ta în societate. Şi nu mă îndoiesc că unele te vor vizita şi ele. Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să-ţi petreci zilele aici, pentru că vom da de ştire că aceasta e reşedinţa unde poţi primi vizitatori. Cu siguranţă, vom dori ca domnii să te viziteze aici, pentru ca să poţi avea însoţitorii potriviţi.

— Eşti optimistă. Cred că va funcţiona cât se poate de bine dacă vei trimite un servitor să mă aducă atunci când e nevoie.

Nu voia să renunţe la prea mult din timpul petrecut în librărie, pentru că avea să vină şi ziua când urma să fie nevoită să renunţe de tot la ea.

— Poate voi primi şi la librărie pe câţiva. Aş putea

servi ceai în salonul de lectură. Era o încăpere deasupra magazinului, gândită pentru ca oamenii să poată sta în fotolii comode şi să citească atât cât le poftea inima. Aş avea nevoie doar de una dintre slujnicele tale care să vină şi să facă ceaiul la mine în bucătărie.

— Bănuiesc că e şi asta o opţiune. Să vedem cum va fi.

Ceea ce însemna că lui Aslyn nu prea îi plăcea opţiunea aceea.

— Desigur, mai sunt şi grădinile de aici.

În spatele hotelului, departe de stradă, Mick crease o oază de verdeaţă, unde oaspeţii puteau bea ceai, puteau citi sau se puteau plimba. Ar fi mai relaxant, mai puţin obositor să primească acolo musafirii. Dacă urma să aibă musafiri. Se străduia să nu aibă aşteptări prea mari, să fie realistă, ca să nu fie prea dezamăgită dacă ieşirea ei în societate se întâmpla în ritm de melc.

Scormoni cu furculiţa în ouăle cu unt. Dintr-odată, nimic din faţa ei nu era prea apetisant. Poate pentru că gândul la gentlemeni care să o viziteze îi amintea de avertismentul domnului Sommersby.

„Este periculos să vă îndrăgostiţi de un bărbat înainte să-l cunoaşteţi.”

Reacţia domnului Sommersby o şocase. El păruse aproape gelos, deşi cu siguranţă interpretase greşit reacţia lui.

Abia se cunoscuseră, şi el nu dăduse de înţeles că ar fi simţit altceva în afară de un interes prietenesc pentru ea – poate nici măcar asta. Poate că avea doar un dispreţ faţă de aristocraţie. Poate era un domn înstărit, dar, dacă locuia în zona asta din Londra şi nu în Mayfair, atunci mijloacele sale financiare erau, fără îndoială, mai modeste.

După cum îi spusese ea, nu era îndrăgostită de contele de Rosemont. Scrisoarea era doar un exemplu pentru ceea ce spera Fancy să obţină. Chiar şi aşa, fusese destul de jenant să fie descoperită cu ea în buzunar.

— Aslyn, îl cunoşti pe Lord Rosemont?

— Au existat prezentări, da, dar numai în treacăt. Nu

am vorbit niciodată mai mult. Bănuiesc că te gândeşti la scrisoarea pe care soţia sa a aranjat să fie publicată în *Times.*

— Ştiu că e prostesc să pun asemenea preţ pe scrisoarea pe care o femeie a scris-o pe patul de moarte, dar o găsesc atât de convingătoare, fascinantă – faptul că s-a gândit să facă un asemenea gest înainte să părăsească lumea asta. Trebuie să fie un bărbat extraordinar.

— Aşa s-ar zice. Dar, ştiind că el nu va fi niciodată un peţitor, nu am fost foarte atentă în privinţa lui, zise Aslyn râzând uşor. Deşi, ca să fiu cinstită, îi vedeam pe bărbaţi mai degrabă doar ca parteneri de dans, pentru că întotdeauna m-am aşteptat să mă căsătoresc cu Kipwick.

Fiul ducelui de Hedley şi moştenitorul său. Mick i-o furase, la început cu intenţia de a o ruina, dar apoi ea îi cucerise inima.

Fancy o privi pe Aslyn cum se întinse şi-şi împleti degetele cu ale lui Mick. El le duse la buze şi le ţinu pur şi simplu acolo, susţinându-i privirea, a lui încălzindu-se sub a ei.

— Socoteala de acasă şi toate cele.

Aslyn ridică dintr-o sprânceană delicată.

— Te referi la mine sau la tine?

— La amândoi, chicoti el cu voce joasă.

Fancy ştia că nu urma să mai aibă loc nicio conversaţie despre Lord Rosemont acum, pentru că cei doi se aflau din nou în lumea lor. Îşi împături şervetul şi îl puse lângă farfurie.

— Ar trebui să plec.

Aslyn se uită la ea cu o expresie vinovată.

— Dar abia dacă ai mâncat.

— Am mâncat destul. Vă mulţumesc că m-aţi invitat la micul dejun. Nu te ridica, Mick! Ea îşi împinse scaunul şi se ridică. Mă descurc singură.

În timp ce ieşea din cameră, auzi şoapte şi un oftat uşor.

După ce ieşi din apartamentele lui Mick şi ajunse pe coridor, se uită spre uşile duble de sticlă pe care era

inscripţionat „Trewlove”. Îl putea vedea pe domnul Tittlefitz, secretarul lui Mick, aşezat deja la biroul său.

Se îndreptă într-acolo, deschise una din uşi şi păşi înăuntru. El sări imediat în picioare.

— Domnişoară Trewlove. Ce surpriză încântătoare!

El era unul dintre cei mai pozitivi oameni din câţi cunoştea. Se născuse copil din flori şi crescuse în mahalale, astfel că ar fi avut tot dreptul să fie plin de amărăciune, în schimb era o fire plină de optimism şi era o plăcere să fii în preajma lui.

— Am fost în vizită la fratele meu. Dacă stau să judec după şoaptele pe care le-am auzit la plecare, cred că va mai dura până să apară.

Domnul Tittlefitz se înroşi profund, aşa tare, încât îi dispărură şi pistruii de pe faţă.

— Nu are nimic urgent planificat pentru dimineaţa asta.

Ea bănuia că nu ar fi contat nici dacă ar fi avut. Să-şi mulţumească soţia venea întotdeauna pe primul loc. Nu putea decât să spere că viitorul ei soţ avea să fie la fel de atent.

— Nu reuşesc să găsesc pe cineva care să vă ajute cu lecţiile în serile în care nu pot să fiu acolo.

Ea şi domnul Tittlefitz se oferiseră voluntari în două seri pe săptămână să ofere lecţii gratuite de citit pentru adulţii care nu fuseseră la şcoală sau merseseră prea puţin. Ea se simţea vinovată că el avea să ducă greul lecţiilor odată cu începerea sezonului.

Abordase mai multă lume care să-i ţină locul, dar prea puţini aveau timp liber pentru o treabă care nu le aducea bani. Nu putea să-i roage pe fraţii ei căsătoriţi, pentru că aceştia aveau să fie şi ei la baluri. Fratele ei Beast era scump la vedere în ultima vreme.

— Nu vă preocupaţi prea mult. Nu o să fie dificil să mă ocup singur de lecţii. Deşi se va simţi absenţa dumneavoastră.

— Mă tem, domnule Tittlefitz, că îmi voi dori să ajut la lecţii decât să fiu în centrul atenţiei la un bal plin de

membri din înalta societate.

— O să-i cuceriţi, fără îndoială, domnişoară Trewlove. Nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Spuneţi cele mai amabile lucruri.

— Nu le-aş spune dacă nu aş crede că sunt adevărate.

Unul dintre motivele pentru care era un profesor aşa eficient era că se pricepea la încurajări sincere.

— Nu vă mai reţin, dar o să continui să mă mai gândesc pe cine aş putea convinge să vă ajute când voi fi indisponibilă. E o provocare, pentru că cei mai mulţi oameni din zonă sunt foarte ocupaţi, lucrează mult şi au prea puţin timp de relaxare…

Gândul i se îndreptă spre companionul ei de la cină de seara trecută. Oare ar putea să-l convingă să ajute? Lucrurile rămăseseră cam ciudate între ei, dar putea să uite asta pentru binele general, întrebarea era dacă şi el ar putea.

— Sunteţi bine, domnişoară?

Ea încuviinţă din cap uşor.

— Da. Tocmai mi-a venit o idee. O posibilă soluţie pentru dilema noastră. Va trebui să mă mai gândesc puţin. O zi bună, domnule Tittlefitz!

— Şi dumneavoastră, domnişoară Trewlove.

Înainte să plece din hotel, ea se opri la bucătărie, unde unul dintre membrii personalului îi dădu o carafă micuţă cu smântână. Când ajunse la magazin, se duse la etaj şi o turnă într-o farfurie. Dickens sosi imediat să lipăie din ea. Nu părea să-i pese de altceva în afară de pasiunea lui pentru smântână.

După ce îşi puse deoparte pălăria şi mănuşile, ea coborî înapoi la parter.

Ca întotdeauna, rămase mai întâi nemişcată un moment, sorbind din priviri ce reuşise să construiască cu ajutorul familiei.

Fiecare membru al familiei ei şi domnul Tittlefitz fuseseră drăguţi să o ajute să pună cărţile pe rafturi. Peste tot pe unde se uita, erau amintiri cu ei ajutând-o într-un fel sau altul, fără să se plângă niciodată, făcând totul din

bunătatea sufletului lor. Nu se aşteptase să descopere această satisfacţie incredibilă lucrând aici. La început, văzuse asta ca pe o ocazie de a se înconjura de cărţi, ca să-şi umple zilele până când începea sezonul. Acum, totul însemna aşa mult pentru ea, încât avea să îi fie greu să renunţe.

La ora nouă, descuie uşa din faţă, pregătită pentru afaceri. Spera ca domnul Sommersby să fi terminat de citit cartea şi să vină să mai cumpere una. Se întrebă cât stătuse la fereastră, cât durase până când se retrăsese pentru noapte sau până când se afundase în aventurile lui Dick Turpin. Ce ciudat cum fusese transformat un infractor într-un personaj eroic, dar, din cine ştie ce motiv, oamenilor le plăceau ticăloşii. Când venea vorba despre femei, fraţii ei cu siguranţă beneficiaseră de atitudinea asta.

Matthew Sommersby părea mai mult gentleman decât ticălos. Ca atare, poate că avea să fie dispus să ajute cu lecţiile. Dacă putea să restabilească relaţia pe care o avuseseră înainte ca scrisoarea decupată din ziar să-i scape din buzunar şi să-i atragă atenţia.

Prin urmare, când sosi Marianne mai târziu în cursul dimineţii, ca să o ajute la magazin, ea decise să îl viziteze pe domnul de după colţ.

Străzile şi trotuarele erau pline de oameni care îşi vedeau de treburile zilnice şi de afaceri. Ea îi salută pe cei al căror nume îl cunoştea, zâmbi şi înclină din cap spre cei pe care nu-i ştia. Când trecu dincolo de grajduri, privi în sus la fereastra la care îl văzuse stând seara trecută şi nu putu să nu se întrebe cât de des stătea el acolo, privind în jur.

Când o luă pe Ettie Lane, inima începu să îi bată mai repede, în vreme ce picioarele îi încetiniră. Casa nu era nici mare, nici intimidantă, aşa că ea fu luată prin surprindere de neliniştea pe care o simţea. Era cât se poate de familiarizată cu stilul acestor case, pentru că erau toate la fel şi Mick îi arătase planurile de construcţie, ba chiar îi ceruse părerea în privinţa lor. Şi apoi asistase la construcţia acestora. Fusese palpitant să-l vadă pe fratele ei creând atât de multe din nimic.

Aşa că nu clădirea îi făcu inima să bubuie sălbatic şi palmele să se umezească în mănuşi, ci gentlemanul care îşi făcuse bârlogul între acei pereţi. Să-l abordeze cerându-i o favoare când abia dacă îl cunoştea părea o prostie colosală, dar cu siguranţă el nu putea obiecta la solicitarea ei, mai ales când avea un scop atât de util.

Adunându-şi tot curajul în jurul ei ca pe un mantou fin de catifea, ea urcă scările şi bătu la uşă, aşteptând nerăbdătoare, practic legănându-se pe vârfurile picioarelor, sperând că orice fel de defect descoperise el la ea seara trecută să se fi topit şi el să o întâmpine cu căldură.

Când uşa se deschise în cele din urmă, ea fu surprinsă să vadă o femeie brunetă ai cărei ochelari îi făceau ochii albaştri să pară mult prea mari pentru faţa ei.

— Doamnă Bennett.

— Domnişoară Trewlove, s-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt pur şi simplu surprinsă să vă văd aici. Ştiind că bărbatul care conducea echipa de muncitori constructori ai lui Mick şi soţia acestuia locuiau pe această stradă, ea se uită în jur. Greşise, oare, casa? Îl căutam pe domnul Sommersby.

— A, a ieşit. A zis că va lipsi o vreme, să nu mă ostenesc să pregătesc prânzul pentru el.

Ea se întoarse să se uite din nou la doamna Bennett.

— Îi gătiţi?

Femeia amabilă aprobă din cap.

— Da. M-a angajat să vin în fiecare dimineaţă să fac curat, nu că ar fi prea multe de făcut. Are foarte puţină mobilă domnul Sommersby. Fără obiecte personale. Domnul Bennett spune să nu mă îngrijorez câtă vreme mă plăteşte în fiecare zi – ceea ce chiar face. Dar, chiar şi aşa, locul e foarte singuratic, ştiţi?

Ea dedusese că era burlac. Cu toate astea, o întrista să se gândească la faptul că poate era singur pe lume.

— Nu e de prea multă vreme aici. Poate nu s-a instalat de tot.

— E posibil. Nu a avut niciodată musafiri, din câte mi-am dat seama. Întotdeauna e un singur pahar care trebuie

spălat. Totuşi, eu tot fac curat, frec podelele. N-o să găsiţi niciun firicel de praf în urma mea.

— Asta e foarte lăudabil. Vreţi să-i transmiteţi că am trecut pe aici şi că aş dori să discut ceva cu dumnealui?

— Desigur, domnişoară Trewlove. Dar nu ştiu când se va întoarce.

— Nu e urgent. Când are timp, aş dori să discut cu el.

— Voi transmite mesajul.

— Mulţumesc. Şi transmiteţi-i salutări domnului Bennett.

— Mulţumesc, domnişoară. Aşa voi face.

Coborî iute treptele şi auzi uşa închizându-se în urma ei. Când ajunse pe trotuar, se uită înapoi, observând lipsa draperiilor de la ferestre, ceva ce nu observase seara trecută când îl privise. Deşi poate că tocmai acum se dusese să comande să i le facă pe undeva. O avea pe doamna Bennett care să se îngrijoreze pentru el. Nu trebuia să o mai facă şi ea. Cu toate astea, era mai convinsă ca niciodată că el s-ar bucura de ocazia de a-i ajuta pe alţii să înveţe să citească. Ce cale mai bună să devină parte din comunitate şi să-şi mai aline singurătatea?

*

Domnişoara Trewlove îi ocupase toată noaptea gândurile lui Matthew şi chiar şi a doua zi dimineaţă, ceea ce era al naibii de iritant, aşa că decise că era nevoie de o zi în care să se ocupe de afaceri. După ce se văzu cu consilierul lui de afaceri şi savură o masă relaxantă la Dodger’s, clubul său favorit, făcu semn unei şarete şi îi dădu instrucţiuni vizitiului să-l lase chiar la marginea domeniului Trewlove, pentru că avea chef de o plimbare înainte să se întoarcă la reşedinţa lui. Rămase o clipă pe loc şi studie construcţiile care lărgeau zona. Zgomotul ciocanelor, al oamenilor care se opinteau, poruncile strigate când şi când şi scârţâitul roţilor sub greutatea unei roabe creau o simfonie de sunete care sugerau bunăstare crescândă şi putere.

Auzise sunete similare când era băiat şi se ducea la minele de cărbune cu tatăl său, ca să înţeleagă mai bine moştenirea din Yorkshire, care avea să îi rămână lui. Coborâse în labirintul tunelurilor, ba chiar folosise târnăcopul de câteva ori, savurând întinderea muşchilor, truda şi concentrarea de care era nevoie la muncă pentru a evita vreo boroboaţă. Toate grijile de a fi pe măsura aşteptărilor tatălui său dispăruseră atunci când ţinta pe care trebuia să o lovească era singura asupra căreia se concentra.

Folosise aceeaşi concentrare şi în căutarea unei soţii, îndrăgostindu-se prea repede, prea tare. Fusese chiar recunoscător că tatăl său nu mai era, ca să vadă cum ratase această sarcină. „Când vine vorba despre femei, gândeşte întotdeauna cu capul cel mare, nu cu cel mic”, îl instruise adesea tatăl său. „Femeile pot fi foarte manipulatoare.”

Mama lui fusese cea răspunzătoare pentru lecţia învăţată de tatăl său. Bătrânul nu se sfiise să dezvăluie acea informaţie. Erau căsătoriţi de puţin peste şase luni când apăruse pe lume sora lui Matthew – acum, marchiza de Fairhaven –, aşadar, existau dovezi că tatăl său fusese, de asemenea, înşelat. Nu auzise niciodată vreo vorbă bună schimbată de părinţii săi. Casa lor era un loc rece din pricina dispreţului pe care îl aveau unul pentru celălalt. Matthew bănuia că tatăl său oftase uşurat când apăruse el pe lume, pentru că îi oferea scuza de a nu se mai apropia de patul contesei.

Ar fi trebuit să fie mai atent, să înveţe din exemplul lor. Poate că atunci ar fi putut prevedea că era destinat să repete greşeala tatălui său când avea să pornească în căutarea unei soţii. La un moment dat, avea să fie nevoit să se însoare încă o dată, ca să asigure continuitatea familiei, dar intenţiona să facă totul ca pe un aranjament de afaceri, prezentând o listă de calificări. Fără ochi căprui şi zâmbete calde, primitoare. Nimic care să îi scoată inima din starea ei prevăzătoare. Ca un câine ieşind din lac şi pe cale să se scuture de apă, alungă gândurile ursuze exact când îşi

dădu seama că ajunsese acasă. Plimbarea nu îl ajutase să îşi menţină starea bună de spirit pe care o avusese de dimineaţă. Călătoria pe drumul regretului era întotdeauna dificilă.

Descuie şi deschise uşa reşedinţei sale şi se opri poticnindu-se când doamna Bennett apăru grăbită din camera de zi. Nu se aşteptase să o mai găsească aici. De regulă, ea pleca după ce termina de strâns după masa lui de prânz. Cum astăzi nu avusese nimic de pregătit pentru el, ar fi trebuit să fi plecat de mult.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Bennett?

— A, nu, domnule. Dar voiam să vă dau de ştire că a trecut domnişoara Trewlove pe aici. Ar vrea să discute cu dumneavoastră.

El se încruntă, parcă nesigur că auzise cum trebuia; cu siguranţă, ea nu avea niciun motiv să vină să-l caute, nu după ce lucrurile între ei rămăseseră cam tensionate.

— Domnişoara Trewlove?

— Da, domnule. Are librăria de pe strada principală?

— Ştiu cine e.

— Ei bine, domnule, a venit mai devreme, când eram pe terminate.

Ce naiba putea să vrea?

— Ar fi fost absolut acceptabil să îmi lăsaţi un bilet, doamnă Bennett.

— Am considerat că e prea important. Am vrut să vă spun în persoană.

— Apreciez, desigur, devotamentul dumneavoastră, dar pe viitor un mesaj scris va fi de ajuns. Nu e nevoie să staţi să mă aşteptaţi. Aş fi putut fi plecat până târziu în noapte.

Nu mai făcuse asta de nu mai ţinea minte când. Băgă mâna în buzunar şi scoase o monedă pentru ea.

— O, nu, domnule!

— Vă rog. Devotamentul dumneavoastră merită o apreciere suplimentară.

O plăti şi pentru ziua de lucru înainte să plece. După ce ea acceptă în cele din urmă oferta lui, el o conduse la

uşă şi îi ură o zi bună.

Curiozitatea îl măcina, aşa că o urmă curând şi ieşi din casă. Când ajunse la magazin, deschise uşa şi păşi înăuntru şi nu îi plăcu defel ferocitatea cu care fu lovit de dezamăgire când văzu o femeie cu un păr de un blond auriu stând în spatele tejghelei. Nu era cea aşteptată şi nici cea dorită. Nu, nu dorită. Dorinţa avea şi alt înţeles, şi el cu siguranţă nu avea dorinţe în privinţa domnişoarei Trewlove.

Tânăra îi oferi un zâmbet ameţitor.

— Pot să vă ajut, domnule?

Nu îi trecuse prin cap că domnişoara Trewlove nu avea să fie acolo. Cu toate astea, prin aerul prăfuit de toate cărţile adunate de ea acolo şi aranjate cu grijă pe rafturi în diverse locuri din încăpere, el îi detectă parfumul, un amestec de portocale, o aromă specifică ei.

— Dacă aţi fi aşa amabilă să îi transmiteţi domnişoarei Trewlove când se întoarce că domnul Sommersby a trecut pe aici.

Chipul fetei se lumină şi mai tare, ochii ei mărindu-se de încântare, de parcă nu şi-ar fi dorit nimic altceva decât să-l înveselească.

— O, dar e aici. La etaj, în salonul de lectură.

Deloc surprins că ea avea aşa ceva în librăria ei, şi-o imagină ghemuită într-un fotoliu mare tapiţat excesiv. Vânzătoarea încă zâmbea exuberant.

— Puteţi să urcaţi, dacă doriţi.

„Puteţi să”, nu doar „urcaţi”. Bănuia că domnişoara Trewlove avusese ceva de-a face cu educaţia vânzătoarei, împărtăşind cu generozitate ceea ce învăţase, pentru a îmbunătăţi viaţa altora.

— Mulţumesc.

Urcă iute scările, două câte două, cu siguranţă nu pentru că era nerăbdător să o vadă pe domnişoara Trewlove, ci pentru că era curios să ştie de ce se ostenise să treacă pe la el.

Pe palier se deschidea un mic coridor. Un alt rând de scări se afla în capătul îndepărtat. El presupuse că duceau spre camerele ei, spre fereastra de unde lumina se revărsa

adesea până târziu în noapte.

Se concentră din nou asupra scopului venirii sale aici şi observă uşa deschisă din partea dreaptă, se îndreptă spre ea şi se opri brusc. O duzină de copii în poziţii diferite – stând turceşte, în genunchi, întinşi pe burtă – erau adunaţi la picioarele ei, toţi la fel de captivaţi ca el. Ea citea *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor,* cu voce animată, în timp ce interpreta diferite personaje. El cunoştea povestea, pentru că îi dăduse un exemplar nepoatei sale de Crăciun şi ea se rugase de el să i-o citească, ceea ce, desigur, şi făcuse. Nu rezista prea mult rugăminţilor femeilor care făceau parte din viaţa lui.

Ceea ce era, fără îndoială, şi motivul pentru care venise astăzi aici – chiar dacă domnişoara Trewlove nu făcea cu adevărat parte din viaţa lui. Altminteri, ar fi reuşit să înceteze a se mai gândi la ea, întrebându-se ce făcea în fiecare minut în care el nu o vedea. Se părea că distra copiii.

Ea îşi ridică privirea de la carte şi şi-o opri asupra lui, la fel de solidă ca un pumn. Gura i se arcui la colţuri şi buzele i se lăţiră într-un zâmbet radios, de parcă tocmai şi-ar fi zărit salvatorul, cel care avea să îi aducă exact ce îşi dorea. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece pe dată. În schimb, rămase pe loc, ţinut acolo parcă de o forţă invizibilă – de ea şi bucuria care i se aşternuse pe faţă la sosirea lui.

— Doamnă Byng, fiţi amabilă să mă înlocuiţi, zise ea, fără să-şi ia ochii de la el, de parcă s-ar fi temut că avea să dispară dacă o făcea.

El se întrebă dacă ea simţise cumva reţinerea lui de a rămâne.

O tânără femeie cu păr roşu păru surprinsă de cererea ei.

— Ah, domnişoară Trewlove, eu nu citesc nici pe departe la fel de bine ca dumneavoastră.

— Citiţi cât se poate de bine, doamnă Byng, şi sunt sigură că micuţii se vor bucura să ia o pauză de la vocea mea. V-aş fi îndatorată.

— Nici vorbă, zise femeia ridicându-se de pe scaun. Eu vă sunt îndatorată.

El se întrebă care să fi fost exact datoria. Probabil o carte pe care o luase pe datorie.

Domnişoara Trewlove se ridică de pe scaun cu o graţie desăvârşită care avea să ruşineze numeroase doamne din societate săptămâna următoare. Erau puţine care se puteau lăuda cu ţinuta ei. După ce îi dădu doamnei Byng cartea, ea ocoli copiii, mângâind câte un căpşor ici şi colo, şi se îndreptă cu mers elegant spre el. Trecuse într-adevăr multă vreme de când simţise atracţia unei femei. Oricât şi-ar fi dorit să fie aproape de ea, rămase unde era.

— Domnule Sommersby, deduc că aţi primit mesajul meu.

Ea părea cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat spre el, şi el îşi închipui cât de agitaţi ar deveni sânii ei când s-ar arcui de pasiune sub mâna şi sub corpul lui. Îi displăcea faptul că simţea o sclipire de gelozie faţă de bărbatul care *avea* să o iniţieze în plăcerile împreunării trupurilor.

— Aşa este.

— Haideţi să ne îndepărtăm un pic, zise ea şi făcu semn spre hol.

El aprobă uşor din cap şi ieşi din nou pe coridor, iar ea îl urmă.

Era mai întuneric aici, şi el îşi închipui ce satisfăcător ar fi să o atragă într-un colţ întunecat şi să îi posede gura care încă zâmbea uşor. Nu era momentul ca mintea să îi umble pe unde nu trebuia. Făcu semn din cap spre uşă.

— Aveţi un fel anume de a aduce o poveste la viaţă.

Ea ridică dintr-o sprânceană, iar zâmbetul deveni uşor tachinator.

— Un compliment? Curând, o să-mi mărturisiţi şi că vă place de mine.

— Dar nu-mi displăceţi, domnişoară Trewlove.

— Nu? Eram foarte sigură, după cum s-au încheiat lucrurile între noi seara trecută.

— Pur şi simplu, mă deranjează ideea că vânaţi un

lord pentru căsătorie.

— V-ar mai deranja dacă m-aş fi născut în lumea potrivită?

— Circumstanţele naşterii dumneavoastră nu au nicio importanţă. Alergaţi după un titlu, iar în spatele acelui titlu se află un om.

— Care, fără îndoială, îmi va vâna zestrea.

Ea îşi încrucişă braţele sub piept, ceea ce nu făcu decât să-i pună sânii în evidenţă. Ochii lui nu ar fi trebuit să coboare ca să aprecieze ce vedea, dar tot o făcură, la naiba!

— De ce vă pasă…

„Pentru că sunt perfecţi, se potrivesc foarte bine în palma unui bărbat fără să-l lase să-şi dorească mai mult.”

— …cu cine mă mărit?

Da. Tocmai discutau despre cu totul altceva.

— Port respect aristocraţiei şi bărbaţilor în special. Nu-mi place să văd cum bărbaţii sunt păcăliţi să se căsătorească, indiferent de cât de frumoasă e cea care o face.

Acum, ea îşi strânse pumnii şi şi-i puse în şolduri, şolduri înguste, dacă fustele ei indicau adevărul. Domnişoara Trewlove avea rotunjimi cât se poate de încântătoare.

— De ce aveţi impresia că aş folosi înşelăciunea ca să obţin un soţ? Ea părea cu adevărat ofensată şi îşi dădu ochii peste cap. Scrisoarea? Pot să admir un bărbat, o relaţie, fără să folosesc ceea ce ştiu şi fără a fi duplicitară. Aţi avut în trecut vreo întâmplare care să vă facă să nu aveţi încredere în femei? Ea îl studie îndelung, cu mare atenţie, ceea ce-l făcu să aibă impresia că ea îşi trecea degetele peste fiecare centimetru din pielea lui. Ochii ei, care îi aminteau de cea mai fină ciocolată, se umplură de compasiune. V-a frânt inima?

Ce făcuse Elise şi cât de naiv fusese el nu erau treaba ei.

— Dacă aş fi ştiut că doriţi o discuţie în contradictoriu, nu aş mai fi venit.

Cu o grimasă, ea închise ochii.

— Scuzele mele. Vreau să vă cer o favoare şi probabil am stricat totul, aşa că mă veţi refuza.

Când deschise ochii ei mari, ei reflectau atâta sinceritate, încât lui îi era imposibil să găsească puterea de a o refuza, indiferent de ce avea să ceară.

— Sper că nu mă consideraţi prea îndrăzneaţă, dar am observat aseară, în cele câteva minute cât aţi fost atent la carte, că sunteţi foarte bun la citit, căci dădeaţi paginile foarte repede.

— Aşa cum am spus, am avut parte de educaţie. Oxford.

Ea făcu ochii mari.

— Înţeleg.

El nu ştia de ce simţea nevoia să o impresioneze. Nefiind dispus să dea mai multe detalii, se simţea prost că adusese vorba despre asta.

— Atunci, sunteţi perfect, zise ea.

El se încruntă.

— Nu cred că termenul a fost folosit vreodată pentru a mă descrie.

Cu siguranţă, nu de către Elise – cel puţin, nu după ce se căsătoriseră. Înainte de asta, îl făcuse să se poarte ca un afurisit de păun ţanţoş, care credea că fiecare aspect al lui o satisfăcea, când, de fapt, pe ea o interesa doar titlul lui.

— Ei bine, sunteţi perfect pentru ce am în minte. Eu şi secretarul fratelui meu, domnul Tittlefitz – probabil l-aţi întâlnit când aţi închiriat casa, pentru că el se ocupă de asta – ţinem cursuri pentru adulţi în fiecare luni şi miercuri. Ne concentrăm asupra lecţiilor de citit. Cum serile mele urmează să devină foarte aglomerate după ce voi fi prezentată în societate, mă întrebam dacă nu aţi fi dispus să îmi ţineţi locul când nu voi fi disponibilă.

Nici măcar dacă viaţa lui depindea de asta. De ce ar vrea să petreacă şi mai mult timp decât era nevoie în compania unei vânătoare de titluri? Şi, chiar dacă ea nu era acolo, cu siguranţă drumurile aveau să li se mai întâlnească. Singura favoare pe care intenţiona să o facă

era pentru el şi aceea era de a păstra distanţa.

— Îmi pare rău. Mă tem că nu am răbdarea necesară pentru o astfel de sarcină.

— Dar e aşa plină de satisfacţii.

— Vi se pare că arăt ca un bărbat care are nevoie de aşa ceva?

Ea nu ar fi apărut mai întristată nici dacă l-ar fi văzut lovind un căţeluş. La naiba cu ea pentru că-l făcea să regrete asprimea tonului!

— Sinceră să fiu, mi s-a părut că sunteţi un om care are timp la dispoziţie şi care ar vrea să-şi umple orele fără să aibă nevoie să fie recompensat pentru asta.

Mina ei era aceea a unei femei care provoca un bărbat – la naiba dacă nu era tentat să îi cedeze, să îi ofere această victorie, ceea ce era o nebunie.

— Faptul că am timp la dispoziţie nu înseamnă că nu am responsabilităţi şi sarcini care îmi ocupă destul timp.

— Ne scuzaţi, domnişoară Trewlove.

Fără să ezite, ea se duse mai aproape de el, din calea femeilor şi a copiilor care ieşeau din salonul ei, aducând spre el un parfum ademenitor de portocale.

— La revedere, doamnă Byng! Ne vedem vinerea viitoare.

Ea îi mângâie pe creştet pe copii şi îşi luă rămas-bun de la mame, acordând atenţie fiecărei persoane, mici sau mari, tânără sau adultă, care trecu pe lângă ea. Sau care era dusă în braţe. Chiar şi bebeluşii din braţe primiră o atingere pe obraz sau pe vârful nasului.

Când toată lumea plecă, ea se uită la el, şi el constată că nu făcuse un pas în spate, nici măcar un milimetru şi că rămăsese nepermis de aproape, aşa de aproape, că putea simţi căldura care radia dinspre ea. Mâinile lui se flexară, tresăltară, de parcă ar fi vrut cu disperare să se întindă şi să îi cuprindă obrazul, să vadă dacă era chiar aşa mătăsos pe cât părea.

— Îmi cer scuze, domnule Sommersby, zise ea cu voce joasă, de parcă ar fi şoptit un secret. Sigur că aveţi chestiuni mai importante care vă solicită atenţia. Sper că

îmi veţi ierta îndrăzneala.

În acel moment, îi trecu prin minte gândul absurd că i-ar ierta orice şi înţelese cu mare siguranţă că ea reprezenta un pericol. Nu avea să folosească scrisoarea în planurile ei, ci ochii căprui, gura languroasă şi sânii obraznici, talia îngustă, bunătatea. În cele din urmă, vreun gentleman avea să cadă pradă acestora fără ca măcar să-şi dea seama că fusese prins. Asta era puterea ei.

El făcu un pas în spate.

— O zi bună vă urez, domnişoară Trewlove!

Apoi se îndreptă pe hol spre scări şi le coborî de parcă ar fi fost fugărit de câinii iadului.

Capitolul 6

În seara aceea, Fancy ieşi din librăria ei, închise uşa, băgă cheia…

— Domnişoară Trewlove.

Ea scoase un ţipăt uşor, îşi duse mâna la piept ca să-şi ţină inima în loc şi se răsuci pe călcâie.

— Domnule Sommersby.

Doar nu stătuse să o aştepte aici. Sigur, ea fusese preocupată să încuie, însă cu siguranţă ar fi observat dacă ar fi fost acolo. El venise de după colţ exact când ea se străduia să plece pe furiş, şi, în vinovăţia ei, atribuia sosirii lui scopuri necurate. Oamenii încă umblau pe stradă, se duceau la tavernă sau acasă. Trăsuri, căruţe şi şarete circulau nestingherite. Copiii alergau de colo, colo. Printre toate astea, era doar o coincidenţă că drumurile li se întâlniseră din nou. În afară de asta, după întâlnirea lor de după-amiază, era improbabil ca el să caute o scuză ca să fie aproape de ea. Ea cu siguranţă nu dorea să fie în preajma lui.

— Dacă doriţi o carte, va trebui să vă întoarceţi mâine, pentru că tocmai închideam.

— Ieri părea că nimic nu vă putea opri să găsiţi cartea

potrivită pentru cineva.

— Ieri nu aveam planuri.

— Sunt intrigat. Nu mergeţi cumva la Jolly Roger la cină?

Oare detecta un interes în tonul lui, speranţa că aveau să împartă din nou o masă? Omul acesta o nedumerea. Mai devreme, păruse dornic să scape destul de repede de ea. Ea nu îi datora nicio explicaţie, dar găsi un soi de plăcere perversă în a-i dezvălui că viaţa ei includea lucruri care îi ocupau mult timp.

— De fapt, am plecat într-o aventură.

Ea se uită în sus la ferestrele care dădeau spre biroul lui Mick, recunoscătoare că nu-l vedea stând acolo. După ce îi spusese că avea să cineze acasă în seara aceea, ea nu avea nevoie ca el să o prindă punând cine ştie ce la cale. Îşi amintea o vreme când nu avea voie să facă nimic altceva în afară de a-şi îmbunătăţi şansele de căsătorie. Fusese oprită din a explora zone departe de casă, pentru că mama ei se temea că aveau să o ducă pe căi greşite, aveau să o facă să descopere alcoolul, ţigările, jocurile de noroc sau înjurăturile. Fraţii ei avuseseră toţi voie să facă orice doreau, în vreme ce ea era supravegheată ca de ulii. Cu siguranţă, un pic de rebeliune era bine-venită.

— Ce fel de aventură?

— Nu văd de ce v-ar interesa asta.

El slobozi un oftat prelung, de om chinuit.

— Îmi dau seama că sunteţi, fără îndoială, supărată din pricina răspunsului meu de mai devreme…

— Nu, deloc.

O minciună. Ea era foarte dezamăgită că răspunsul lui urma să aibă ca rezultat faptul că aveau mai puţine ocazii să devină repede prieteni şi că domnul Tittlefitz urma să aibă mai multă treabă.

— Dumneavoastră decideţi cum vă împărţiţi timpul, după bunul-plac. Aşa cum fac şi eu. Apoi o cuprinse încăpăţânarea şi decise că nu-i păsa dacă el ştia despre planurile ei. De fapt, simţea chiar o mare satisfacţie la gândul de a-l şoca. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă

aşteaptă *penny gaff*[2].

El miji ochii, privirea devenindu-i mai intensă, de parcă ea ar fi căpătat dintr-odată un al doilea cap.

— De ce, pentru Dumnezeu, v-aţi duce la un *penny gaff?*

Din nou, ea nu îi datora nicio explicaţie, dar ce rău făcea dacă i-o dădea? Deşi Aiden avea un club care furniza fantezii pentru femei, ea nu avea voie să se ducă acolo şi era nevoită să-şi găsească propriile forme de distracţie. Cu un oftat, răsuci cheia în broască şi apoi o ascunse într-un buzunar secret al fustei, ştiind prea bine că acolo unde se ducea existau degete abile, aşa că toate lucrurile importante trebuiau ascunse.

— După ce voi fi prezentată în societate, va trebui să mă port cât se poate de bine, iar locuri ca acela îmi vor fi interzise.

— Ar trebui să vă fie interzise de pe acum.

Ea îşi dădu ochii peste cap la auzul dojenii lui. De ce îl interesa pe el cum îşi petrecea seara?

— Mi-au fost interzise, de asta mă duc în seara asta. E ultima ocazie să văd aşa ceva.

— Singură? Fără însoţitoare? Aţi înnebunit?

— Nu e genul de loc unde să te duci cu însoţitoare. În afară de asta, ea i-ar putea spune lui Mick, şi el nu ar fi deloc mulţumit.

— Aşa şi trebuie să fie. Vă interzic.

Ea izbucni în râs.

— Nu sunteţi în poziţia de a-mi interzice nimic, domnule Sommersby. O seară bună, domnule!

Întorcându-şi uşor umerii, ea se strecură pe lângă el şi porni pe trotuar. Paşii lui zgomotoşi şi hotărâţi răsunară în jurul ei.

— Cum vreţi să ajungeţi acolo?

— O să închiriez o birjă câteva străzi mai încolo.

Când avea să fie destul de departe de ochii ageri ai lui

---

2 Formă de divertisment popular pentru clasele inferioare din Anglia secolului al XIX-lea, constând din scurte distracţii teatrale, care puteau fi organizate oriunde permitea spaţiul, (n.red.)

Mick.

— Nu puteţi merge singură. E periculos, domnişoară Trewlove.

— Sunt pregătită.

— Hoţi de buzunare, briganzi, bătăuşi. Tot soiul de bărbaţi rău intenţionaţi care nu vor ezita să profite de o femeie singură.

— Apreciez grija dumneavoastră domnu…

El o apucă de braţ. Din fericire, nu era cel în care îşi ţinea săculeţul. Îl lansă cu toată puterea împotriva lui. Îl lovi de capul lui şi îl trimise clătinându-se înapoi, pălăria zburându-i în stradă. El îşi regăsi echilibrul şi-şi apăsă palma de cap.

— Ce naiba e în chestia aia?

— Cărţi.

Ea alergă şi-i salvă pălăria înainte să fie strivită de roţile vreunei trăsuri aflate în trecere. Se întoarse pe trotuar şi i-o întinse.

— Îmi pare rău. Am reacţionat fără să mă gândesc, deşi bănuiesc că voiaţi să demonstraţi cum un ticălos ar putea încerca să profite de mine.

El nu răspunse la presupunerea ei, dar afişă un aer vinovat.

— De ce aţi lua cărţi la un *penny gaff?*

Ea ridică săculeţul.

— Pentru că oferă greutate în caz că sunt acostată. Am şi un pumnal mic ascuns în centura rochiei şi un cuţit pitit în cizmă.

— Ştiţi cum să le folosiţi?

— Chiar foarte eficient. Deşi fraţii mei au căutat mereu să mă protejeze, am locuit totuşi în mahalale, şi ei nu puteau să mă păzească mereu. Aşa că m-au învăţat cum să mă apăr singură. Sper că nu v-am lovit prea tare. Aveţi un cap foarte frumos, şi nu aş vrea să vă fi deformat craniul.

El râse, un sunet bogat şi profund, care răsună în jurul ei şi prin ea, instalându-i-se direct în suflet.

— Domnişoară Trewlove sunteţi… Nu am cuvinte. Cu

toate astea, nu pot să vă permit să plecaţi de capul dumneavoastră în partea neplăcută a Londrei.

— Din nou, domnule Sommersby, nu sunteţi în poziţia de a-mi permite ceva.

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că va trebui să trec pe la hotel, să-i dau de ştire fratelui dumneavoastră.

Ea simţi cum o cuprinde furia.

— Nu aţi îndrăzni.

— Nu pot să nu mă tem că, dacă vi se întâmplă ceva neplăcut şi el află că v-am lăsat să plecaţi neînsoţită, îmi va lua capul.

— Nu fiţi idiot! Nu o să afle.

— Oamenii încă umblă pe stradă. Sunt sigur că unul sau doi au observat că stăm de vorbă. E foarte probabil ca vestea să ajungă la fratele dumneavoastră, şi nu pot să explic de ce v-am lăsat să mergeţi singură.

De ce insista să o însoţească? După după-amiaza aceea, ea se aşteptase ca el să o evite cu orice preţ. Era pe punctul să înceapă să ţipe ca o scorpie.

— Domnule Sommersby, ar fi nepotrivit să fiu văzută cu un bărbat în lipsa unei însoţitoare.

— Care sunt şansele să vă întâlniţi cu cineva cunoscut?

— Una la o mie, aş zice, dar…

— Prin urmare, e improbabil să fim văzuţi sau recunoscuţi de cineva important.

— Adevărat, dar…

— Aţi luat, de asemenea, cina cu un bărbat fără să aveţi o însoţitoare.

Aici o prinsese, dar tot simţea nevoia să sublinieze:

— Nu am luat cina cu un bărbat. El pur şi simplu a folosit scaunul de la masa mea.

El îi aruncă un zâmbet atât de devastator de perfect, că ea ar fi fost mulţumită să-şi petreacă tot restul vieţii spunându-i lucruri care să-i provoace un asemenea zâmbet.

— Chestiune de semantică.

— Aş mai spune şi că Becky, ba nu, toţi angajaţii au

servit drept însoţitori la acea cină.

— Pot să accept asta. Le-am simţit privirile pe tot parcursul serii.

El făcu un pas spre ea.

— Cum rămâne, atunci? Mergeţi singură la *penny gaff.* Eu, în schimb, am decis că am chef de ceva distracţie în seara asta, aşa că merg şi eu. Nu cu dumneavoastră, desigur. Dar, cum mergem în aceeaşi direcţie, îndrăznesc să spun că va fi loc pe bancheta birjei dumneavoastră, aşa că ce rău ar fi să împărţim birja?

*

Era destul de rău, mai ales în spaţiul mic din birjă, îşi dădu el seama când coapsa ei se lipi de a lui şi mişcarea legănată a trăsurii făcea ca sânul ei să se frece din când în când de braţul lui. Ea nu părea să-şi dea seama de atingeri în vreme ce corpul lui reacţiona de parcă i s-ar fi suit în braţe.

După ce plecase mai devreme din magazinul ei se simţise ca un nesimţit pentru că nu acceptase solicitarea ei, chiar dacă încerca să-şi justifice motivele pentru care trebuia să o evite. Apoi, în drum spre tavernă, fusese şocat de bucuria pe care o simţise când dăduse colţul şi o văzuse în rochia ei modestă de culoarea untului, cu un decolteu mic, pătrat, care dezvăluia scobitura de la baza gâtului şi un centimetru de piele de dedesubt. Fusese fermecat şi incapabil să se gândească la altceva decât să-şi adâncească limba în punctul acela provocator din centrul claviculei ei. Ceea ce era, fără îndoială, şi motivul pentru care se dovedise atât de puţin dornic să se despartă de ea şi acum o însoţea în aventura ei. Dorinţa îl făcea din nou să ia decizii tâmpite, şi, cu toate astea, nu reuşea să regrete alegerea făcută.

Ea îl instruise pe vizitiu să îi ducă la Devil’s Door. El nu cunoştea stabilimentul respectiv, dar ştia destul de bine la ce să se aştepte acolo, pentru că vizitase alte asemenea locuri în tinereţe, când el şi prietenii lui aveau chef de

distracţii mai neruşinate.

— Cum aţi aflat despre locul acesta?

— Când aveam cam 12 ani, un băiat care locuia în apropiere m-a invitat să merg cu el. Am întrebat-o pe Gillie cu ce să mă îmbrac – ea îşi întoarse privirea spre el –, şi aşa s-a terminat totul. Ea mi-a explicat că nu era genul de loc pe care să-l frecventeze o lady adevărată. Dar m-am tot gândit în decursul anilor şi am decis că, înainte să devin o lady adevărată, voi petrece o seară fără să fiu o lady. Aşa că iată-ne!

— Ce s-a ales de băiatul acela?

El se întrebă dacă ea îl iubise, dacă păstrase un loc în inima lui pentru el.

— Şase luni mai târziu, s-a căsătorit cu altă fată care locuia în zonă.

— Doamne sfinte! Câţi ani avea când v-a invitat să mergeţi cu el?

El bănuia că mai degrabă vârsta băiatului, nu locul unde trebuiau să meargă provocase interdicţia impusă de sora ei.

— 15. Se căsătoresc devreme în mahalale. Mireasa lui avea doar 14 ani, deşi mă îndoiesc sincer că a fost vreodată mireasă. Presupun că nu a avut loc niciodată o ceremonie. S-ar putea să nici nu fi avut aprobare de căsătorie. Adesea, cuplurile se mută împreună şi se declară căsătorite. Şi cine să ştie că nu e aşa? Fraţii mei plătesc pentru o aprobare pentru toţi angajaţii lor care doresc să se căsătorească. După cum vă puteţi imagina, sunt foarte dornici să se asigure că nu vor exista copii din flori.

— A fost dificil să copilăriţi aşa, ca un copil nelegitim?

El ura gândul că ar fi putut cineva să o facă să se simtă inferioară.

— Familia mea a avut grijă ca asta să nu conteze. Şi totuşi, eram conştientă de asta. Copiii mei vor fi legitimi, şi asta e important pentru mine. Aşa va fi şi tatăl lor, un lord adevărat, a cărui genealogie se întinde pe generaţii. Ce minune să ştii cine a fost înaintea ta!

El întotdeauna luase drept firesc acest lucru, îl

resimţise chiar ca pe o povară, să împlinească nu doar aşteptările părinţilor, ci şi aşteptările celor morţi de mult.

— În fine, asta ştiu despre teatrul acesta. Aţi fost la vreun *gaff* vreodată?

— Am fost.

— V-au plăcut spectacolele pe care le-aţi văzut?

— Sincer să fiu, abia dacă pot să îmi amintesc de ele. Dar, dacă v-a plăcut vacarmul din tavernă, gălăgia de la un *penny gaff* ar trebui să vă încânte de-a dreptul.

El o vedea din profil, dar observă cum ea îşi arcuieşte uşor buzele în sus. Oare avea vreun lord să reziste acestei mişcări seducătoare? El avea să poată, oare?

— Mă bazez pe asta.

— Dacă îmi permiteţi, sunt surprins că familia dumneavoastră nu vă păzeşte mai îndeaproape. Tânără, necăsătorită, locuiţi singură.

— Nu îşi imaginează că aş putea face ceva nepotrivit, pentru că am fost cuminte în copilărie şi nu am dat niciodată de necazuri. Cred că se gândesc cu toţii şi că faptul că Mick locuieşte chiar vizavi şi poate să mă verifice oricând serveşte ca descurajare pentru orice acţiuni îndrăzneţe. O nouă arcuire a buzelor. Dar el e mult prea preocupat de soţia lui. E nebun după ea.

— Presupun că speraţi la acelaşi nivel de devotament.

— M-ar bucura foarte tare să fiu la fel de adorată, dar sunt şi suficient de realistă să ştiu că zestrea mea va juca un rol destul de important în a-mi stabili viitorul. Încerc să nu mă simt ca şi cum aş fi scoasă la vânzare.

El nu se gândise până atunci la asta în aceşti termeni.

— Femeile vin cu zestre de secole. Nu e o insultă să ai zestre.

— Ştiu. Sunt foarte norocoasă. Sper doar că nu va fi singurul lucru care îi va plăcea la mine.

El ar fi vrut să-şi scoată mănuşile şi să-şi treacă degetele pe obrazul ei în semn de consolare. În schimb, îşi ţinu mâinile pe coapse, cu pumnii strânşi. Dacă nu s-ar fi retras din societate, oare ar fi întâlnit-o la bal? Ar fi fost intrigat? Ar fi fost dispus să păşească într-o capcană doar

ca s-o aibă?

— E probabil lipsit de înţelepciune din partea mea să fiu singură cu un bărbat pe care-l cunosc atât de puţin.

În spaţiul mic din trăsură, vocea ei era o şoaptă joasă, de parcă ea nu era sigură că voia ca vorbele ei să fie auzite.

— În ce zonă din Londra ziceţi că aţi copilărit?

— Nu am copilărit în Londra. Ci în Yorkshire.

— Un băiat de la ţară. Nu mi-am imaginat asta despre dumneavoastră.

— Dar ce v-aţi imaginat?

— Nu sunt sigură. Un tată care a avut succes într-o afacere. Avocat, poate.

— Un bădăran, în general, dar era priceput la investiţii şi să-şi gestioneze veniturile. Am beneficiat de atenţia lui la detalii.

— Nu mai e printre noi?

— Nu, a murit cu câţiva ani în urmă.

— Vă e dor de el?

— Mi-e dor să am parte de sfaturile lui.

— Cred că acum e prima oară când îmi împărtăşiţi atâtea, domnule Sommersby. Mă simt considerabil mai în siguranţă.

— Nu aş profita niciodată de dumneavoastră, domnişoară Trewlove.

— Sper că nu. Fraţii mei v-ar ucide dacă a-ţi face-o, şi corpul nu v-ar mai fi găsit niciodată.

El rânji larg în întunericul care îi învăluia.

— Ce sfârşit tragic! Poate aţi putea să scrieţi un roman de tipul *penny dreadful* despre asta. Deşi aş prefera să mă descrieţi drept un erou, pentru că eroul nu moare niciodată.

— Din păcate, nu e cazul întotdeauna. Tatăl meu a fost un erou. A murit într-un război pe meleaguri străine, înainte să mă nasc. Dar mama mi-a povestit despre el.

— Ştiţi cine e mama dumneavoastră?

Râsul ei uşor pluti în jurul lui.

— Ettie Trewlove e mama mea.

— Nu înţeleg. Credeam că ea doar creştea copii din flori.

— Pe ceilalţi, da, dar nu pe mine. Pe mine m-a născut.

Ceea ce explica de ce fraţii ei erau aşa protectori cu ea. Nu doar din pricina diferenţei de vârstă, ci şi pentru că era copilul femeii care îi crescuse.

— Trebuie să fi fost remarcabil de tânără când a început să ia în grijă copii din flori.

— Abia dacă avea 20 de ani. Soţul ei murise, şi avea nevoie de o modalitate de a câştiga bani. Nu avea educaţie, vedeţi dumneavoastră, aşa că opţiunile îi erau limitate.

El se întrebă dacă acesta era în mare motivul pentru care ea îi învăţa pe alţii să citească. Motivul lui pentru a nu o ajuta îi păru dintr-odată egoist şi mărunt, mai ales că hotărârea lui de a evita să petreacă timp în prezenţa ei rezistase doar câteva ore. Nu voia să se simtă atras de ea, dar era.

Ea se aplecă uşor înainte.

— Ah, iată, am ajuns.

Trăsura se opri. Matthew plăti vizitiul, şi uşile se deschiseră imediat. După ce coborî, o ajută pe domnişoara Trewlove să coboare şi se uită la clădirea din faţa lor, unde oamenii se revărsau înăuntru.

— Pare o biserică.

— Una convertită, din câte înţeleg. Cât se poate de potrivit, nu credeţi, căci sunt sigură că e plină de păcătoşi?

El era sigur că nu exista adevăr mai mare. După ce plăti taxa de intrare, urcară scările la balcon şi-şi croiră drum spre băncile din faţă, care ofereau o vedere neîngrădită asupra scenei şi spre şirurile de strane aliniate dedesubt. În faţă, era mare agitaţie. Băieţi tineri, mulţi părând să aibă nevoie de o baie, săreau în sus şi alergau de colo, colo. Femeile legănau bebeluşi urlători, fără îndoială încercând să-i facă să tacă. Unii bărbaţi strigau şi se împingeau, în timp ce alţii şedeau relaxaţi şi îşi fumau pipele.

Ea se uită spre el şi zâmbi.

— Atâta haos. E minunat, nu-i aşa?

El se gândi la dineuri, la piese pe Drury Lane, recitaluri şi petreceri în grădină la care participase. Mult mai civilizate, mult mai puţin haotice.

— Cred că m-ar obosi să vin în fiecare seară.

Ea aprobă din cap.

— Sunt de acord. Ar trebui păstrate pentru ocazii speciale. Deşi pentru unii dintre aceşti oameni bănuiesc că reprezintă un refugiu, mai ales pentru cei care nu pot să se refugieze în cărţi.

— Vă gândiţi mereu la cărţi?

Privirea ei se opri pe buzele lui.

— Nu întotdeauna.

Când se uită în altă parte, obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, şi el se întrebă cât de tare s-ar mai înroşi dacă el ar ceda tentaţiei de a o săruta.

Dar, înainte să poată face ceva ce n-ar trebui, un domn într-o haină care nu îi venea bine apăru pe scenă şi începu să facă ce credea el că erau comentarii amuzante despre americani. Mulţimea hohoti şi îl întărâtă. Domnişoara Trewlove, care nu părea să fie la fel de amuzată, se aplecă spre însoţitorul ei, cu gura lângă urechea lui, aducând spre el parfumul ei de portocale. El era sigur că acţiunea ei se datora gălăgiei din pricina căreia era greu să auzi ceva, că nu intenţiona să fie aşa provocatoare, dar totuşi era. Cât de simplu ar fi fost să-şi întoarcă uşor capul şi să îi captureze gura.

— De ce li se pare oamenilor amuzant să se distreze pe seama altora?

— Ca să uite că alţii se distrează pe seama lor.

Din partea lui Matthew, individul putea să plece cât mai repede de pe scenă. Fu urmat de o lady care nu putea să fie mai în vârstă ca domnişoara Trewlove. Era mult prea slabă, cu fusta şi jupele prea scurte, dezvăluindu-i gleznele subţiri şi picioarele goale. Urlă un cântec despre doi iubiţi ai căror părinţi încercau să-i despartă, care se termină cu moartea lor, sfârşitul fiindu-le provocat de propriile mâini cu ajutorul unui pumnal de argint, ca să fie împreună pentru eternitate. El se uită spre ea şi o văzu cum îşi şterge discret

lacrimi de pe obraji. Scoase o batistă din buzunar şi îşi duse un deget sub bărbia ei, întorcându-i uşor capul spre el. Cu mare atenţie, îi şterse uşor lacrimile.

— E doar un cântec.

— Dar e aşa tragic.

Ochii ei căprui erau atât de trişti, încât el îşi dori să aibă talentul de a o înveseli, de a alunga tristeţea.

— Aşa e iubirea uneori.

— Chiar şi aşa, nu-mi imaginez că e bine să nu ai parte de ea, fie şi doar pentru scurt timp.

— Dar, după ce ai avut parte de ea, ai putea renunţa la ea?

— Nu ştiu. Şi cine spune că nu putem să iubim mai mult de o dată?

După ce îi şterse lacrimile, el îşi îndesă batista înapoi în buzunar, mişcat de bunătatea inimii ei. Pe scenă, ploua cu monede. Fata făcu o serie de plecăciuni iuţi şi reverenţe şi se grăbi să-şi adune câştigul, apoi dispăru. El se aplecă spre ea şi şopti:

— O să descopăr cine e şi o să-i trimit nişte bani mâine.

Doamne sfinte, ar fi în stare să-şi golească cuferele de bani pentru zâmbetul pe care ea i-l oferi.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Sommersby.

Nici pe departe, mai ales că putea să-şi permită cu uşurinţă asta.

— V-a plăcut reprezentaţia ei, nu-i aşa?

— Aşa e. Chiar credeţi că nu are încălţări?

— Bănuiesc că absenţa lor face parte din costumaţie.

Ea scutură din cap.

— Uit că aceşti oameni sunt artişti.

— Cei buni reuşesc exact asta: să te facă să uiţi că totul e teatru.

Soţia lui aparţinuse acelei categorii, râzând la glumele lui, aruncându-i priviri lungi de fiecare dată când el se îndrepta spre ea. Ea întotdeauna îi zâmbise strălucitor, făcându-i inima să o ia la goană în aşteptarea momentului

în care avea să fie lângă ea. Până când îşi dăduse seama că toate acţiunile ei fuseseră doar ca să obţină ce-şi dorea: ca el să stea lângă ea la altar.

*

Lui Fancy îi displăcură unele reprezentaţii, mai ales cele indecente, în care oamenii se prefăceau că preacurvesc. Pentru Dumnezeu, erau şi copii în public.

Dar era bucuroasă că venise, văzuse ce presupunea un astfel de spectacol şi ştia că, dacă avea să pomenească cineva vreodată despre *penny gaff,* ea măcar urma să aibă habar la ce se referea. Era însă în mod special bucuroasă că domnul Sommersby o însoţise.

Când ieşiră din teatru, ea văzu o femeie care vindea plăcinte cu carne.

— O, sunt lihnită. Aţi vrea o plăcintă?

— Nu ştiţi ce e în ea.

— Ei bine, e o plăcintă cu carne.

— Dar ce fel de carne? De câine? De pisică? De şobolan?

— Serios acum. Doar pentru că e o zonă mai săracă din Londra nu înseamnă că mâncarea nu e bună. Ea se duse la femeie. O plăcintă cu carne, vă rog.

— Să fie două, bombăni el înainte să-i ofere monedele necesare.

— Nu era intenţia mea să plătiţi pentru tot în seara asta.

— Nu e nicio dificultate, domnişoară Trewlove.

— Nu asta era ideea. Nu vreau să fiu datoare.

— Măcar atât pot să fac după ce m-am băgat în planurile dumneavoastră.

Fancy nu avea de gând să admită că era bucuroasă că o făcuse, aşa că se uită în jur.

Mulţimea care plecase de la teatru se dispersase şi cei care aşteptau următoarea reprezentaţie îşi croiră drum înăuntru.

— O să stăm pe scări, ce ziceţi?

Fără să-l mai aştepte, se instală pe treptele de intrarea în teatru. El se aşeză lângă ea, cu picioarele lungi întinse dinainte. Nu era aşa aproape de ea ca în birjă, şi ei îi părea rău că nicio porţiune din el nu o atingea. Fusese foarte plăcut să se atingă de el în timp ce înaintau pe scări.

— E surprinzător de bună, mormăi el.

— Am observat că era coadă mai devreme, când am sosit. Dacă te instalezi cu taraba în faţa unui teatru, trebuie să-ţi construieşti o reputaţie de marfă de încredere dacă vrei să ai succes.

El se uită la ea pieziş.

— Fratele dumneavoastră v-a învăţat asta?

— Nu, mi-am dat singură seama de asta, ca să nu mai spun că e şi o chestie logică. Oamenii nu se întorc să cumpere dacă sunt nemulţumiţi de prima achiziţie, zise ea ridicând din umeri. Ei bine, pe aici chiar s-ar întoarce, dar doar pentru a-ţi face cunoştinţă cu pumnii lor.

Ea muşcă din crusta gustoasă şi râse uşor când umplutura groasă i se scurse pe bărbie. O şterse cu mâna înmănuşată. Atât de neelegant. Dar era absolut delicioasă.

Când el nu răspunse, ea se întoarse şi îl descoperi studiind-o cu o foame de parcă şi-ar fi dorit să lingă zeama de pe bărbia ei – sau poate că doar proiecta propriile dorinţe asupra lui.

— Am o batistă în buzunar, zise el, şi vocea îi sună aspră şi dură.

— Cea cu lacrimile mele?

El aprobă din cap. Ea fusese foarte mişcată când el îi ştersese cu grijă lacrimile de pe obraji şi, din cine ştie ce motiv, nu voia să murdărească batista, gândindu-se în mod iraţional că poate el nu avea să o mai spele niciodată, păstrând lacrimile ei pentru totdeauna.

Scutură din cap.

— E prea târziu acum. O să-mi folosesc mănuşile şi o să le dau jos după ce termin.

— Vor fi distruse.

Erau deja distruse. Ea observă că el fusese destul de înţelept să le dea jos înainte de a mânca. Brusc, el se

concentră din nou asupra plăcintei şi mai luă o îmbucătură. Apoi simţi nevoia să mărturisească:

— M-am uitat printre draperii şi am văzut că mă pândeaţi de la fereastră noaptea târziu.

— Nu vă pândesc, mă uit înspre grajduri.

— Nu spre fereastra mea?

— Uneori, privirea mi se opreşte şi acolo, dar nu e intenţia mea să vă spionez, domnişoară Trewlove.

Ea nu ştia de ce cuvintele lui o dezamăgeau. Poate pentru că voia ca el să fie la fel de intrigat de ea cum era ea de el.

— De la fereastra dumneavoastră de peste drum puteţi vedea dormitorul meu, dar nu perfecţiunea a ceea ce se află în partea cealaltă.

— Vă referiţi la dumneavoastră?

Râsul ei uşor pluti în jurul lor.

— Nu sunt aşa arogantă. Sub fereastra mea, se află un intrând mic pentru citit. Fratele meu a construit o băncuţă în perete. Mama a cusut o pernă groasă, umplută, şi a brodat pernuţe pentru ea. Câteodată, stau acolo şi citesc până se destramă lumea.

— Nu lăsaţi faptul că eu stau la geam să vă oprească să faceţi ce vă place.

— Acum, cine e arogant şi crede că ar putea să mă oprească din a face ceva ce îmi doresc? Voiam doar să ştiţi că, dacă mă vedeţi aşezată acolo, nu e pentru că încerc să vă captez atenţia, ci pentru că aşa obişnuiesc.

— O să ţin minte. Ce se va întâmpla cu librăria după ce vă veţi căsători? Veţi continua să o conduceţi?

— N-o să prea am timp, nu-i aşa? Nu cu toate obligaţiile sociale şi cu cele de soţie. Vizite de dimineaţă, cine, teatru – să fiu văzută peste tot. Mick încă e proprietarul clădirii.

El nu dorise să i-o dea ei, pentru că legea nu i-ar fi permis să păstreze controlul asupra ei după căsătorie. Soţul ei ar fi putut face cu ea ce dorea.

— Mi-a promis că voi avea un cuvânt de spus despre cum e condusă, dar nu voi mai lucra acolo şi cu siguranţă

nu voi mai locui acolo. Nu, Marianne va prelua conducerea, deşi sper să mă pot ocupa de predare. Femeile căsătorite cu lorzi fac opere de caritate. Aceasta va fi a mea.

Avea să fie o viaţă foarte diferită, dar ea era încântată de posibilităţile pe care i le oferea. Provocarea era să găsească un bărbat care recunoştea potenţialul şi îl folosea. Luă ultima îmbucătură de plăcintă, se şterse la gură cu mănuşa şi începu să o dea jos.

— Aţi ratat o porţiune.

Ea se întoarse şi-l descoperi studiind-o atât de intens, încât se temu că era mânjită peste tot. Ridică o mână pe care mănuşa atârna pe jumătate scoasă. Degetele lui îi apucară uşor încheietura.

— Îmi permiteţi?

Vocea lui suna atât de sinceră, încât ar fi aprobat din cap dacă el ar fi vrut să o dezonoreze, dar el nu voia decât să îndepărteze o mică urmă de mâncare pe care o ratase. Uimită, ea se uită cum el îşi atinse degetul mare de limbă – probabil cel mai senzual gest pe care îl văzuse la un bărbat.

— Chiar aici, zise el şi îşi apăsă degetul de colţul gurii ei.

Apoi el linse ce luase pe degete, şi ea se încălzi aşa tare, că era foarte posibil ca luna să se fi transformat în soare.

— Şi aici, zise el şi atinse celălalt colţ. Şi aici. Pe bărbie. Şi aici.

Spaţiul dintre sprâncenele ei fu locul unde degetul lui poposi.

Oamenii treceau pe acolo, şi ea se întrebă ce gândeau despre cuplul de pe trepte care abia dacă se mişca.

— Şi aici.

Tâmpla ei stângă.

— Aş îndrăzni să spun că nu am fost aşa murdară.

— Chipul dumneavoastră e perfect, domnişoară Trewlove.

— Să vă audă Dumnezeu. De fapt, viconţi, conţi… sper că mă vor găsi frumoasă.

— Nu văd cum ar putea altfel.

Tonul lui era abrupt, plin de dezaprobare. De parcă ea ar fi luat brusc foc, el îşi feri mâna, şi ea descoperi că tânjea după alte dezmierdări de-ale lui.

— Pot să fiu cinstită cu dumneavoastră, domnule Sommersby?

— Nu pot decât să sper că sunteţi mereu, domnişoară Trewlove.

Ea trase aer în piept, nefiind sigură dacă vorbele ei aveau să mai atenueze tensiunea care se formase brusc între ei.

— Mă nedumeriţi, domnule.

— Cum adică?

Cum să îi explice ca să nu pară că îi păsa cu adevărat, când, de fapt, îi păsa foarte tare, mai mult decât era înţelept pentru o femeie pe cale să plece în căutarea unui soţ.

— Nu pare că ştiţi ce vreţi.

El ridică dintr-o sprânceană întunecată.

— Într-adevăr.

— Am impresia că nu reuşiţi să vă hotărâţi dacă sunt pe placul dumneavoastră. În după-amiaza asta, bunăoară, am avut senzaţia că abia aşteptaţi să scăpaţi de mine. Acum, iată-vă, v-aţi inserat în aventura mea, aţi transformat-o într-o experienţă mult mai plăcută decât ar fi fost dacă veneam singură, aşa cum avusesem de gând. Mi-aţi văzut lacrimile şi mi-aţi şters faţa, şi, cu toate astea, nu pot să scap de impresia că tocmai v-am jignit.

El slobozi un oftat prelung înainte să se tragă puţin de lângă ea, îşi puse coatele pe genunchi, împreunându-şi palmele, şi se uită spre strada unde fâşii de ceaţă începeau să-şi facă simţită prezenţa.

— Am fost căsătorit la un moment dat. Nu a fost un aranjament prea fericit.

Inima ei tresări la mărturisirea pe care el i-o făcuse şi la tonul sumbru al vocii sale.

— Aţi divorţat?

— Nu, ea a murit. Dar căsătoria noastră s-a petrecut pentru că ea a aranjat să fim surprinşi într-o situaţie

compromiţătoare. Nu am avut de ales şi a trebuit să mă căsătoresc cu ea. Aşa că, atunci când mi-aţi spus că sunteţi dispusă să faceţi tot ce e necesar ca să vă împliniţi visul de a găsi un soţ aristocrat…

— Nu e visul meu.

El îşi întoarse capul ca să se uite la ea.

— E visul mamei mele.

Ea se simţi destul de ridicolă spunând asta.

— Aş fi mulţumită să-mi petrec viaţa ca fată mare, lucrând în magazinul meu.

— Atunci, de ce să nu faceţi asta?

Ea ridică privirea, dorindu-şi ca stelele să fi fost vizibile.

— Pentru că toţi au muncit din greu şi au făcut multe sacrificii ca să mă vadă aranjată, şi eu trebuie măcar să încerc să dau tot ce am mai bun. Îmi dau perfect seama că o femeie care provine dintr-un mediu atât de scandalos nu va fi soţia ideală pentru orice lord, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei va găsi o lady mai pregătită să-i administreze casa ca mine. Pot să fiu graţioasă, iar încrederea de sine e un alt atu. Dacă nu o să mă credeţi prea dezagreabilă, pot spune că voi fi o partidă bună.

El chicoti uşor şi îi oferi un rânjet mic.

— Se pare că puteţi să adăugaţi şi lipsa de modestie la lista calităţilor.

— Mick spune că trebuie să proiectăm exact ce vrea lumea să creadă. Deveni serioasă şi îndrăzni să-i pună mâna pe braţ. Îmi pare rău pentru soţia, pentru căsnicia dumneavoastră. Sunteţi văduv de multă vreme?

— În unele momente, mi se pare că dintotdeauna; în altele, am impresia că timpul nu a trecut deloc. Îi jelesc moartea, pentru că nu i-am dorit aşa ceva.

— Dar aţi fost rănit de înşelăciunea ei.

El o studie preţ de un minut întreg înainte să-i mărturisească:

— Mi se pare foarte dificil să am încredere în motivele femeilor.

— Fiţi sigur că nu plănuiesc să păcălesc vreun lord ca

să se însoare cu mine. Fraţii mei s-au căsătorit cu toţii din dragoste. Aş prefera să urmez tradiţia lor. Aşa că nu sunt prea grăbită să păşesc spre altar. Intenţionez să îmi iau timp şi să găsesc bărbatul potrivit.

— Şi dacă asta înseamnă fără alte incursiuni la *penny gaff?*

Ea zâmbi.

— Una a fost mai mult decât de ajuns. În afară de asta, voi avea ieşirile la teatru şi la operă.

— Fără plăcinte cu carne pe trepte.

— Îmi va rămâne amintirea.

El îşi trecu degetele în jos pe obrazul ei, de-a lungul maxilarului.

— Chiar o veţi păstra?

— Nu voi uita seara asta. Mă bucur că a fost loc pentru dumneavoastră pe bancheta birjei.

El îşi lăsă mâna să cadă şi începu să tragă de mănuşi.

— E târziu. Ar trebui, probabil, să plecăm.

Şi, uite aşa, vraja pe care o ţesuseră în jurul lor se destrămă. Probabil era mai bine.

El se ridică, se întinse după mâna ei şi o trase în picioare. Continuară de parcă în seara aceea nu se întâmplase nimic altceva decât o ieşire între prieteni. Dar măcar se părea că erau prieteni.

Găsiră o birjă fără prea mult efort. Să stea aproape cuibărită lângă el părea să fie cel mai firesc lucru din lume.

Când ajunseră la librărie, ea descuie uşa şi îi zâmbi.

— Vă mulţumesc mult că aţi participat la aventura mea, domnule Sommersby.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Trewlove.

Odată ajunsă în interior, ea încuie uşa, se sprijini de ea şi aşteptă să dispară ecoul paşilor lui, care se îndepărtau. Păru că trecu o veşnicie până când sunetul dispăru. Iar când se stinse, în cele din urmă, ea îşi dori să audă o bătaie la uşă. Pentru ocazia de a mai petrece timp alături de el, l-ar fi primit înăuntru, chiar dacă ştia că nu avea niciun rost.

Capitolul 7

Era aproape ora două dimineaţa când Matthew intră în reşedinţa lui masivă din Londra. Lăsă uşa grea din lemn de mahon deschisă, pentru ca luminile de pe alee să alunge un pic umbrele şi el să recunoască formele, traversă spre masă, scăpără un chibrit şi aprinse lampa cu ulei care aştepta acolo. Reşedinţa fusese construită cu un secol şi jumătate în urmă, aşa că nu beneficia de confortul luminii cu gaz pe care o avea casa din Ettie Lane. Dar casa de acolo putea încăpea uşor în holul şi salonul din faţă, rămânând loc şi pentru a merge pe margini. După ce închise uşa, el ridică lampa mai mult şi se uită în salon. Toată mobila, toate portretele, tablourile şi statuile erau acoperite cu cearşafuri albe, conferind reşedinţei un aer fantomatic ce se potrivea cu starea lui de spirit. Nu voia să vadă portretul lui Elise atârnând deasupra şemineului sau pe străbunii lui privindu-l cu reproş în timp ce înainta pe coridor.

De când se îmbolnăvise Elise, somnul fusese o metresă înşelătoare, prea puţin prezentă pentru a-l satisface. Noaptea aceasta nu făcea excepţie, ba era chiar mai rău din pricină că, atunci când venea vorba despre domnişoara Trewlove, se simţea ca un adevărat ticălos. Era foarte posibil să o fi judecat greşit când venea vorba despre ce intenţiona să facă pentru a găsi un soţ. Cu cât petrecea mai mult timp alături de ea, cu atât ea îi contrazicea părerea pe care şi-o formase despre ea.

Nu ştia de ce insistase atât să o însoţească în seara asta. Ea în mod clar nu-şi dorise compania lui, şi nu o putea învinui. Avea dreptul la asta. În privinţa ei se părea că nu ştia ce voia. Avusese de gând să o evite, dar, când se ivise ocazia de a fi în compania ei, o apucase ca un câine flămând căruia i se aruncă un os. Ea îl intriga, la naiba! Cu amestecul ei de inocenţă şi de experienţă, era ca o cutie misterioasă pe care el nu-şi dădea seama cum să o

deschidă.

Şi îl făcea să se simtă vinovat din cauza felului în care o tratase din clipa în care îi căzuse scrisoarea aceea din buzunar. Când ajunse la bibliotecă, rămase pur şi simplu în uşă şi îşi luă timp o clipă să aprecieze ce fusese mereu încăperea sa favorită din acea reşedinţă, îşi dorea enorm să o aducă pe domnişoara Trewlove aici. Şi-o imagină oftând mirată, scoţând exclamaţii de încântare văzând cele două etaje cu rafturi cu cărţi, cel de sus accesibil pe o scară spiralată, din fier forjat. Nu ştia câte cărţi se înşiruiau pe rafturi. Cel puţin două mii. Nu că vreunele dintre ele ar fi fost vizibile în acest moment. Personalul acoperise rafturile cu cearşafuri din pânză albă, ca să protejeze comorile depozitate acolo. Inclusiv pe cele după care venise el.

Se duse în colţul îndepărtat al încăperii, aproape de scara în spirală, punând cu grijă lampa pe o măsuţă joasă, îmbrăcată în alb, şi se întinse şi smulse un cearşaf ca să dezvăluie o secţiune de cărţi. Era relativ sigur că aici o văzuse ultima oară pe cea pe care o căuta.

Nu se putea hotărî dacă domnişoara Trewlove ar fi îngrozită că aici cărţile erau puse pe rafturi fără nicio ordine sau dacă avea să considere haosul încântător. Deşi avea bănuiala că ea şi-ar sufleca mânecile şi ar scoate fiecare carte de pe raft, le-ar organiza pe categorii, fără îndoială bucurându-se să o atingă pe fiecare în parte. Când păşise pentru prima dată în librăria ei, rămăsese uluit. Nimic din ce se afla între pereţii aceia nu fusese lăsat în voia sorţii. Totul reflecta celebrarea cuvântului scris. Ea muncise mult ca să aranjeze totul aşa cum trebuia. Nu îi spusese asta, desigur, dar era evident din felul în care totul se îmbina într-o manieră plăcută, ce dezvăluia pasiunea ei pentru cărţi.

Aşa că voia să îi ofere un cadou care să-l facă să se simtă mai puţin ca o dezamăgire, mai puţin ca un ticălos cu prejudecăţi. Prin urmare, venise aici în miez de noapte, să…

— Milord?

El se răsuci să îl vadă pe valetul care se afla în slujba familiei dinainte ca Matthew să aibă amintiri, stând în

cadrul uşii, cu halatul desfăcut atârnând pe corpul său lung şi subţire, o lampă ţinută în mâna ridicată şi un… nu, nu se putea.

— Jenkins, ţii cumva un pistol în mâna aceea tremurândă?

— Da.

— Te rog, spune-mi că nu e încărcat.

— Ce rost mai are dacă nu e încărcat, vă întreb?

— Atunci, te rog să-l îndrepţi spre podea, nu înspre mine.

Valetul în vârstă se execută.

— Am auzit zgomot, milord, şi am venit să cercetez. Nu ştiam la ce să mă aştept, aşa că am venit pregătit pentru necazuri.

— Nu am făcut zgomot. Am fost silenţios ca moartea.

— Chiar şi aşa, v-am auzit. Ce faceţi aici, domnule? Vă mutaţi înapoi? Să scol servitorii şi să începem să punem lucrurile la punct?

— Nu trezi pe nimeni. Caut pur şi simplu un exemplar din *Mr. William Shakespeares Comedies, Histories, & Tragedies.* Găsi o uşoară ironie în titlul original, căruia îi lipsea acelaşi apostrof pe care îl reclamase lipsă în denumirea librăriei domnişoarei Trewlove.

Publicată cândva la jumătatea secolului al XVII-lea, cartea legată în piele conţinea versiunile originale ale pieselor sale. Unul dintre străbunii lui Matthew reuşise să cumpere unul dintre cele doar 750 de exemplare care fuseseră tipărite. Ai idee unde aş putea să o găsesc?

Jenkins îşi suci gâtul, uitându-se prin bibliotecă, cu ochii mari de parcă o hoardă de invadatori şi-ar fi făcut brusc apariţia.

— Nu, milord. Deşi cred că exemplarele cele mai rare se află sus, acolo.

El făcu semn din cap spre rafturile din capul scărilor.

— Ai putea avea dreptate.

Se duse spre birou, singura piesă de mobilier neacoperită. Un bol mare din argint era plin, de dădea pe afară, de bucăţi de pergament.

— Invitaţiile pe care le-aţi primit, domnule.

Jenkins se apropie. Chiar şi în papuci, el nu făcea niciun zgomot. Bărbatul învăţase de mult să stăpânească arta de a nu fi auzit sau văzut ca o intruziune când intra într-o încăpere. Adesea, ieşea fără să fie observat.

— Cum nu erau pe lista lucrurilor pe care să vi le trimitem, nu am fost foarte sigur ce să fac cu ele.

„Aruncă-le în foc”, i-ar fi provocat probabil valetului un atac de apoplexie. Matthew era destul de sigur că unele evenimente trecuseră deja. Cu toate astea, tot mai avea o urmă de politeţe în el şi ştia că ar trebui măcar să trimită mesaj de primire.

— O să le iau cu mine.

— Prea bine, domnule.

Jenkins părea mult prea uşurat de răspuns.

— Pe viitor, te rog să le incluzi la scrisorile pe care mi le trimiţi o dată la câteva zile.

Dacă părea ceva urgent, mesajul îi era adus pe dată. Altminteri, nu vedea niciun motiv pentru a-l hăitui mereu pe lacheu.

— Cum doriţi, domnule!

Atunci, avea să le poată arunca în foc, şi Jenkins nu avea să mai fie nevoit să se îngrijoreze din pricina lor.

— O altă chestiune pe care te rog să o rezolvi pentru mine. Când o să găsesc cartea, o s-o las pe birou cu un bilet. Luă o foaie de hârtie din sertar, înmuie peniţa în cerneală şi scrise numele lui Fancy Trewlove şi adresa librăriei pe hârtie. Vreau să împachetezi cartea cu biletul acesta şi să o trimiţi la adresă. Nu folosi poşta. Ştampila poştei ar indica oficiul poştal de unde îşi începuse călătoria, şi el nu voia ca ea să ştie că venea din Mayfair. Nu trebuie să aibă însemne de niciun fel care să indice de unde provine. Să o livreze un lacheu, dar să nu fie îmbrăcat în livrea şi să nu folosească niciuna dintre trăsurile cu blazon. E un cadou, dar trebuie să fie unul anonim.

— Va fi livrată cu cea mai mare discreţie. Să vă ajut să căutaţi cartea, milord?

— Nu, ţi-am întrerupt deja prea mult somnul. Noapte

bună, Jenkins!

— O să dau dispoziţie să fie puse lucrurile la loc mâine-dimineaţă, domnule. Se uită la unul dintre rafturile de cărţi dezvelite şi apoi îşi întoarse privirea spre Matthew. Noapte bună, milord.

În timp ce valetul se îndepărta cu paşi tăcuţi, Matthew se întoarse la rafturile unde văzuse cartea ultima oară. Volumul era mai înalt decât multe altele, ceea ce avea să-l facă mai uşor de găsit, dar familia sa colecţionase un număr impresionant de cărţi mari. Cea pe care o căuta era probabil pusă bine. Nu se îndoia că domnişoara Trewlove avea să acorde acesteia grija necesară.

Era un cadou scump, dar nu cunoştea pe nimeni care să-l aprecieze mai mult. Trei ore mai târziu, găsi volumul exact acolo unde spusese Jenkins că era, la etajul superior. Îl puse cu mare grijă pe birou, mai scoase o foaie de hârtie şi cumpăni asupra mesajului care trebuia să îl însoţească. În cele din urmă, cu un scris perfect, aşternu cuvintele pe hârtie: „Are nevoie de cineva care să îl iubească, să îl aprecieze şi să îl preţuiască”.

În timp ce ieşea din încăpere, avu senzaţia prea puţin confortabilă că se referise mai degrabă la el decât la volum.

Capitolul 8

— Cred că *Piatra lunii* vă va plăcea, într-adevăr, foarte mult, domnule Harper.

Fancy nu se îndoia că şi domnului Sommersby i-ar plăcea romanul cu mistere şi se întrebă dacă îl citise.

— Abia aştept să o citesc, domnişoară Trewlove, ceea ce nu puteam să spun înainte să mă învăţaţi literele.

— Aţi învăţat rapid. Mă bucur tare mult că sunteţi de părere că a meritat efortul.

Odată tranzacţia încheiată şi domnul Harper plecat, ea studie magazinul dintr-o privire. Două doamne intraseră împreună şi cercetau zona unde era cel mai probabil să

găsească o poveste care să implice o mare iubire, în timp ce un domn se uita la cărţile de călătorii. Ea se oferise deja să îi ajute pe fiecare dintre ei, dar preferau să caute singuri. Ea înţelegea asta, cu siguranţă. Înainte să aibă magazinul ei, petrecuse ore în şir în alte librării sau căutând pe la tarabele cu cărţi povestea perfectă pe care să o ia acasă.

Sâmbăta era, de regulă, ziua ei favorită, pentru că implica mai puţini clienţi. Mai mulţi oameni, inclusiv o mamă cu trei copii, se aflau la etaj în salonul de lectură. Marianne avea grijă de lucruri la etaj. Fancy trebuia să angajeze pe cineva ca să o ajute pe asistenta ei în orele când ea însăşi nu avea să fie disponibilă. Ideea de a-l întreba pe domnul Sommersby dacă nu voia slujba îi trecu prin minte, dar o alungă rapid. Nu ştia de ce era aşa hotărâtă să găsească motive ca să-l aibă prin preajmă. Poate pentru că, la fel precum cartea pe care o vânduse, el era un mister.

Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet, şi un domn mai în vârstă, ducând un pachet învelit în hârtie maro, legat cu sfoară, se opri şi se uită în jur, cercetând fiecare cotlon. Întotdeauna o mira că încă erau oameni în zonă pe care nu-i cunoştea, dar zona era în continuă dezvoltare şi creştere şi tot mai mulţi oameni se mutau aici.

— Bună dimineaţa, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

El îşi întoarse privirea spre ea şi îşi scoase pălăria, dezvăluind ochii de un cenuşiu palid.

— Domnişoara Fancy Trewlove?

— Da.

El se îndreptă spre ea cu mişcări perfecte şi uşoare, părând să se mişte rapid, dând în acelaşi timp impresia că nu se mişca deloc, cu paşii atât de straniu de silenţioşi, de parcă i-ar fi displăcut să provoace orice fel de deranj.

Când ajunse la tejghea, puse pachetul pe ea în aceeaşi manieră respectuoasă în care i l-ar fi prezentat reginei.

— Un cadou pentru dumneavoastră.

În timp ce pălăria îşi începea călătoria înapoi spre creştetul lui, el se întoarse pe un călcâi şi se îndreptă tăcut

spre uşă.

— De la cine e?

El nu se opri şi nu ezită.

— Cine sunteţi?

Fără alt cuvânt, el deschise uşa şi ieşi din magazin. Ea se grăbi după el, dar, când ajunse pe trotuar, el dispăruse, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva fusese un miraj. Însă, când se întoarse la tejghea, pachetul încă era acolo. Trase de fundă şi desfăcu sfoara şi apoi îndepărtă cu grijă hârtia ca să dezvăluie o carte mai mare, legată în piele, conservată superb, deşi era veche. Ridică biletul care se afla pe ea, adânc mişcată de cuvintele scrise acolo de o mână meticuloasă.

— Ei bine, ai fost, cu siguranţă, adusă în locul potrivit, şopti ea, deschizând cu grijă cartea.

Privirea îi căzu pe titlu, şi ea scoase o exclamaţie de surpriză, ducându-şi mâna la gură. Ediţia aceasta rară trebuia să coste o avere.

— Sunteţi bine, domnişoară Trewlove?

Ea îşi ridică privirea să se uite la cele două femei care se uitaseră la cărţi. Semănau destul de mult ca să fie surori. Una din ele venea destul de des. Cealaltă nu mai fusese până atunci în magazin.

— Da, sunt foarte bine. Mulţumesc că m-aţi întrebat. Aţi găsit ceva pe placul dumneavoastră, domnişoară Sear?

— Într-adevăr, eu şi sora mea vom lua *Lorna Doone.*

Ea puse volumul pe tejghea. Iniţial, povestea fusese publicată în trei volume, dar popularitatea sa crescuse după ce apăruse într-un singur volum nu foarte scump.

— Cred că o să vă placă foarte mult.

— Nu văd cum ar putea să nu ne placă, nu dacă e aşa romantică precum se spune.

— Ne plac poveştile de dragoste, zise a doua domnişoară Sear.

— Sunt şi favoritele mele.

Odată ce încheiară tranzacţia şi cele două ieşiră din magazin, Fancy îşi îndreptă atenţia înapoi la ediţia Shakespeare. Nu îşi putea da seama cine i-ar fi putut

trimite o asemenea comoară. Cu mare grijă, o duse în birou şi o puse pe masă.

Straniu cum primul gând fu să-l găsească pe domnul Sommersby şi să-i povestească despre asta. Nu se îndoia că el ar fi la fel de uimit ca ea.

Pe tot parcursul zilei, se duse periodic în birou ca să se uite la carte, să-şi atingă degetele de coperta aproape impecabilă din piele. Oare fusese vreodată citită sau servise pur şi simplu drept premiu, ceva pe care să-l posezi ca să te lauzi că ai aşa ceva? Acum, era a ei, dar în ce scop?

Toată după-amiaza se gândise la sosirea ei. După ce încuie, îşi duse gândurile cu ea la tavernă, nerăbdătoare să împartă vestea cu domnul Sommersby. Când nu-l zări pe nicăieri, se aşeză la o masă aproape de fereastră, poziţionându-se ca să aibă vedere neîngrădită asupra uşii, pregătită să-i atragă atenţia din clipa în care intra.

Doar că el nu apăru.

*

— După cum îţi imaginezi, desigur, sunt cea mai populară femeie din Londra în momentul ăsta.

Aşezat confortabil pe fotoliul tapiţat din biblioteca marchizei de Fairhaven şi sorbind din scotch-ul excelent, Matthew îşi putea foarte bine imagina asta, dar, pe de altă parte, sora lui atrăsese întotdeauna atenţia. Părul ei negru şi ochii verzi garantau asta.

— Toate femeile mă vizitează ca să afle informaţii despre tine. Ea îi adresă o privire sugestivă. Şi ce pot să le spun, te întreb?

Era aceeaşi întrebare pe care i-o punea de fiecare dată când venea în vizită.

— Sunt încă în doliu. Mi-am luat o pauză de la societate. Am zburat spre Lună. Nu-mi pasă, Sylvie. Spune-le ce vrei.

Ea dădu vinul de Xeres pe gât ca un marinar care ajunsese în prima cârciumă după mai mulţi ani petrecuţi pe

mare. Un lacheu se grăbi spre ea şi-i umplu paharul.

— Nu iei lucrurile astea în serios. Nici măcar nu ştiu unde locuieşti în prezent. Pe străzi, cumva?

— Nu fi dramatică, draga mea, zise Fairhaven, tonul lui oferindu-i consolare şi încredere.

El trebuia să recunoască talentul surorii lui. Urmând exemplul mamei ei, ea pornise după titlul soţului său. Îşi aminti cum surprinsese o conversaţie în care mama lui o certa curând după ce îşi făcuse ieşirea în societate. „Ai un decolteu frumos, draga mea. Foloseşte-l ca să atragi bărbatul care-ţi place!”

Se părea că ea făcuse exact asta. Dar, spre deosebire de mama ei, Sylvie reuşise să cucerească şi inima soţului ei.

— Faptul că şi-a făcut apariţia ar trebui să te asigure că are grijă de el însuşi, chiar dacă pare să-şi fi pierdut briciul.

El aproape că zâmbi la asta. Îl plăcuse întotdeauna pe Fairhaven.

— Ai un valet? întrebă ea.

— Nu.

Faţa ei se schimonosi de parcă el ar fi recunoscut că fuma opiu.

— Savurez solitudinea, independenţa.

În afară de asta, casa lui era prea mică pentru personal care să locuiască acolo. Funcţiona foarte bine cu doamna Bennett care venea în fiecare dimineaţă ca să strângă după el.

— Îndrăznesc să spun, draga mea, că arată mai sănătos acum decât când era la Londra, cu două luni în urmă. Era aşa palid şi tras la faţă atunci.

— Şi slab. Da, ştiu. Acum, parcă te-ai mai împlinit un pic. Te topeai din picioare, şi eram aşa îngrijorată. Ştiu că moartea lui Elise a fost dificilă, dar la fel a fost şi căsnicia. Mi-aş fi dorit să reuşeşti să o ierţi pentru că te-a pus în poziţia de a fi nevoit să te căsătoreşti cu ea.

Până la un punct, chiar reuşise, deşi lui Elise îi spusese că o iertase de tot, în speranţa că drumul ei spre

lumea cealaltă avea să fie mai uşor. Chiar dacă nu mai era furios pentru trădarea ei, nici nu putea uita aşa uşor faptul că fusese manipulat. Elise îi jurase că nu intenţionase să-l păcălească, dar hoţul prins întotdeauna îşi susţinea nevinovăţia.

Când începuseră să apară femeile în vizită după publicarea scrisorii, el le studiase pe toate, întrebându-se cum plănuiau să-l prindă în capcană. Toate fuseseră foarte dornice să-i capteze atenţia. Cu atât de multe care îşi disputau rolul de contesă, competiţia era feroce. Cât de multe aveau să decidă să ia măsuri drastice ca să obţină ce îşi doreau? El ştia foarte bine că nu pe el, personal, îl voiau, ci titlul lui.

— Vorbind despre iertare, m-ai iertat că i-am îndeplinit dorinţa Elisei?

Elise îi încredinţase scrisoarea surorii lui.

— Nu te consider răspunzătoare. Nu ştiai ce necazuri aveai să declanşezi.

— Sincer, nu înţeleg de ce nu înţelegi că ea chiar s-a gândit la interesul tău?

— Putem să vorbim despre altceva? Profiţi la maximum de sezon, te duci la baluri?

Ea se lumină la faţă. În societate, înflorea. El bănuia că şi domnişoara Trewlove avea să o facă. Se întrebă dacă fusese mulţumită de pachetul său când sosise şi nu se îndoia că fusese livrat, pentru că Jenkins era de încredere şi sigur se ocupase de sarcină. Îşi dorea să fi fost în magazin, uitându-se la cărţi, când ea deschisese pachetul ca să îi poată vedea reacţia. Deşi ştia că era un obiect incredibil de valoros, un cadou mult prea scump de oferit unei lady, nu avea niciun regret că i-l trimisese. Se îndoia că ea l-ar fi acceptat dacă ar fi ştiut de unde venea. Anonimatul fusese singura metodă posibilă.

— O, da, se entuziasmă Sylvie, scoţându-l din gândurile lui. Sigur că sunt acostată la fiecare eveniment, în special de mame care vor să se asigure că te voi alerta în privinţa faptului că fiicele lor sunt disponibile. Ai avea de unde să alegi, să ştii.

Din pricina afurisitei de scrisori. Ar putea să o aibă şi pe Fancy Trewlove dacă ar vrea. Nu trebuia decât să-i mărturisească identitatea lui, şi ea i-ar cădea la picioare, la fel ca toate celelalte. Doar că el nu voia ca ea să îl dorească din pricina scrisorii ori a titlului său sau pentru că o putea plasa pe un piedestal în societate. Tânjea să fie dorit fără toate celelalte beneficii care veneau la pachet cu ce era el.

Voia să se simtă din nou aşa cum se simţise noaptea trecută. Timpul petrecut alături de ea fusese înviorător. Fără flirturi insistente, fără sete de atenţie. Pur şi simplu, savurând unul compania celuilalt, trecerea spre prietenie, fără presiune şi fără aşteptări.

— O să participi la balul ducelui şi al ducesei de Thornley?

El găsise invitaţia în teancul pe care îl luase din reşedinţa sa în orele mici ale dimineţii. Şi-o închipui pe Fancy strângând la piept scrisoarea din *Times.* „Te rog să-l inviţi şi pe contele de Rosemont.”

— Absolut. Numai despre asta se vorbeşte. Nici n-aş îndrăzni să nu mă duc. Ai primit şi tu invitaţie. Ar trebui să mergi.

— Nu am chef să fiu acostat de toate mamele care participă.

— Nu vei găsi niciodată fericirea dacă stai izolat. Serios, Matthew, trebuie să mergi mai departe. Ai deja 27 de ani, şi familia noastră are tendinţa să se înmulţească mai greu – dacă mai amâni, s-ar putea să nu ai moştenitor.

— Nu sunt în căutarea unei iepe de prăsilă, Sylvie.

— Nu am vrut să sugerez că ai fi, dar, cu siguranţă, cu puţin efort, ai putea să găseşti o femeie care să ţi se potrivească, mai potrivită decât Elise, aş zice.

Fu salvat să mai răspundă la comentariile surorii sale când sosi valetul să anunţe că cina era servită. Îi urmă pe cei doi în sufrageria oficială, unde fiecare tacâm de argint era perfect aliniat. Dintr-odată, simţi dorinţa să se aşeze pe treptele unui teatru vulgar şi să mănânce o plăcintă cu carne, ştergând firimiturile de pe o gură incredibil de încântătoare.

*

Fancy nu îşi deschidea magazinul duminica. Era zi de odihnă, deşi ea rareori se odihnea. În dimineaţa aceea, fusese la biserică împreună cu mama ei şi apoi ajutase la pregătirea unei mese delicioase. Toţi fraţii ei, cu excepţia lui Beast, şi partenerii lor erau adunaţi la masa lungă din stejar care domina încăperea din casa mică unde fuseseră crescuţi cu toţii. Pe măsură ce familia se extinsese, fraţii ei înlocuiseră masa, dar venise vremea pentru una mai mare, mai ales dacă, cu puţin noroc, soţul lui Fancy avea să li se alăture la prânzul de familie care avea loc o dată pe lună, duminica, atunci când se adunau ca să schimbe veşti. Se părea că, în ultima vreme, viaţa fiecăruia mergea în direcţii diferite, aşa că deciseseră să nu piardă legătura unii cu alţii.

— Încă două nopţi, draga mea, şi apoi vei păşi din lumea asta monotonă într-una palpitantă. Eşti emoţionată?

Fancy râse uşor.

— Nu eram până să aminteşti tu despre asta, mamă.

Se străduise să nu se gândească la balul care urma să aibă loc curând, la cum avea să se schimbe totul. Deşi pachetul primit în dimineaţa anterioară îi ţinuse mintea ocupată.

— Vei purta rochia albă cu perle?

În timp ce cumnatele ei sugeraseră să se ducă la Paris ca să-şi comande rochiile de bal, ba chiar se oferiseră să o însoţească, ea decisese să o folosească pe croitoreasa lui Gillie. Tânăra femeie, extrem de pricepută cu acul şi aţa, se străduia să-şi construiască o afacere, ajutată de faptul că una dintre clientele ei era acum ducesă.

Lui Fancy îi plăcea ideea de a rămâne la Londra, pentru ca mama ei să o poată însoţi şi să o ajute la alegerea materialelor. Ştiind că mama ei nu avea să ia parte la baluri, voise să o includă în cât mai multe aspecte legate de debutul ei.

— Cu siguranţă. E favorita mea.

— Cum o să-ţi aranjezi părul?

— O să trecem cu ea pe aici în drum spre bal, mamă, ca să o vezi în toată splendoarea, zise Mick.

— Asta ar fi minunat, Mick.

Mama ei se întinse şi îşi puse mâna peste a lui Fancy, aflată pe masă.

Fancy şedea întotdeauna în stânga mamei ei, aproape de inima mamei, aşa îi spunea femeia când Fancy era mai mică şi mama îi spunea unde să stea.

— O să ai o viaţă minunată.

— Am deja o viaţă minunată, mamă. Sunt fericită, mai mult decât fericită.

— Dar o să fie şi mai şi. Mi-am dorit atât de mult asta pentru tine. E un vis devenit realitate, ştii? Să o văd pe fata mea tratată regeşte.

Ea era departe de aşa ceva, deşi cu siguranţă se simţise specială ultima dată când fusese în compania domnului Sommersby. Chiar se bucura că reuşiseră să lămurească lucrurile între ei.

— Ştiu, mamă.

— O să-i cucereşti pe toţi.

— Cu siguranţă, o să încerc, zise Fancy. Apoi, pentru că nu voia să se mai gândească la prezentarea ei în societate, se întoarse spre soţia lui Aiden, Selena. Cum se simt surorile tale în Europa?

Selena avea trei surori. Constance şi Florence erau gemene, de aceeaşi vârstă cu Fancy. Alice avea 17 ani. Fratele lor era contele de Camberley.

Selena zâmbi uşor.

— Judecând după scrisorile pe care le-am primit, se distrează de minune. Gemenele sunt îngrijorate că vor fi prea în vârstă ca să facă o partidă bună la anul, când îşi vor face debutul în societate, dar înţeleg că e mai înţelept să aştepte. Vor avea un sezon mai de succes după ce Camberley se va pune pe sine – şi domeniile lui – în ordine.

Întinse braţul şi-şi mângâie soţul pe mână, afişând o expresie caldă de dragoste şi recunoştinţă pentru că el era cel care îl ajutase pe fratele ei să îşi pună ordine în finanţe,

ca să-şi recapete poziţia în înalta societate.

— Sper să le transmiţi şi din partea mea toate cele bune când le vei scrie. Şi cine ştie? Dacă merge totul bine pentru mine anul acesta, voi da un bal în cinstea întoarcerii lor.

Gemenele ar fi trebuit să fie prezentate în societate cu un an în urmă, dar, când soţul Selenei murise, toţi respectaseră perioada obligatorie de doliu. Deşi moralitatea Selenei era acum pusă sub semnul întrebării pentru că se recăsătorise la doar câteva luni de la moartea soţului, ea fusese ducesă ani buni şi ştia cum să lase impresia de putere. Surorile ei nu aveau să sufere prea mult din pricina scandalului ei. Ce era un scandal într-o familie care nu avea niciunul? În vreme ce familia lui Fancy nu avea decât scandaluri – fie că era vorba despre circumstanţele naşterii lor, fie despre drumurile pe care o apucaseră în viaţă. Fiecare adusese scandalul şi în viaţa celor cu care alesese să se căsătorească. Născuţi din păcat şi crescuţi în păcat, se părea că erau toţi destinaţi să moară în păcat. Fiecare sezon îi marca drept păcătoşi.

Chiar dacă mama lor îşi citea Biblia în fiecare zi. De mai multe ori încercaseră să o convingă să ia o slujnică, poate şi o bucătăreasă. Dar ea refuza orice i-ar fi făcut viaţa mai uşoară. Uneori, Fancy se întreba dacă mama ei se pedepsea pe sine din cine ştie ce motiv.

Nu fusese însă în stare să mai protesteze când băieţii renovaseră casa şi o transformaseră într-un cămin cald şi confortabil. Nici nu-i putea împiedica să îi livreze cărbuni la intervale regulate. Proprietarii de magazin îi ofereau mamei ei orice dorea pe credit, pentru că îi cunoşteau pe fraţii Trewlove şi ştiau că aceştia îşi achitau datoriile. Fancy nu era încă în poziţia de a contribui, dar, după ce se căsătorea, avea să o poată face. Poate chiar să o convingă pe mama ei să se mute la ea, ca să o poată răsfăţa, dacă bărbatul cu care urma să se căsătorească avea să fie aşa generos. Acesta era ţelul ei: să găsească un bărbat care să o accepte, dar să îi accepte şi familia.

După masă, când copiii fraţilor ei se treziseră din

somnul de după-amiază, Fancy se jucă cu ei, imaginându-şi că peste un an ar putea avea propriul copil. Lorzii erau foarte dornici să îşi asigure moştenitori cât mai curând posibil, şi ea era hotărâtă să fie o soţie bună şi supusă. Dar, când se gândi la băiatul pe care l-ar putea avea cu soţul ei, şi-l închipui cu părul negru şi cu ochii fascinant de verzi.

*

Când intră mai târziu în aceeaşi după-amiază în librărie, Fancy nu se putu abţine să nu se gândească la domnul Sommersby şi la cum o neînţelegere aproape că îi împiedicase să devină prieteni. Deşi poate că era excesiv de optimistă în privinţa asta şi ei erau mai degrabă cunoştinţe decât prieteni. Îşi dori chiar ca el să ia parte la bal – un chip cunoscut în mulţime. Ca gentleman înstărit, ar putea fi chiar bine primit. Deşi el locuia aici şi nu într-o zonă mai elegantă a Londrei şi probabil nu socializa cu aristocraţia.

Acum, dacă voia să petreacă mai mult timp cu el, trebuia să o facă aici. Deşi poate că ea savurase seara petrecută împreună mult mai mult decât o făcuse el. La un moment dat, când degetul lui mare trecuse peste faţa ei, i se păruse că el era pe cale să o sărute, îşi dorise să o facă. Din dorinţă, mai mult decât din orice alt motiv, dar şi din curiozitate. Nu voia să fie complet inocentă când îşi făcea debutul. Ştia prea bine că bărbaţii care aveau să danseze cu ea sărutaseră, fără îndoială, ameţitor de multe femei. Nu erau socotiţi imorali din pricina asta. Dar femeile trebuiau să rămână pure, curate, neatinse. Însă, uneori, ea îşi dorea să se murdărească un pic.

Cum era copil din flori, nu avea să fie niciodată privită drept pură. Putea foarte bine să facă ceva care să merite judecata asta.

Poate că ea ar fi trebuit să-l sărute, să fie măcar un pic rebelă.

Dar nu voia să facă nimic prin care să-şi rişte visul, visul de a găsi un bărbat care să o iubească, în ciuda

originilor ei. Singura ei teamă era că avea să vină o vreme când urma să fie nevoită să aleagă între a împlini visul mamei ei şi a-l împlini pe al ei. Simţea cum i se agită stomacul de fiecare dată când se gândea că ar trebui să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea. Să accepte în corpul ei un bărbat care nu îi mişca inima probabil ar distruge-o.

Parcă simţindu-i gândurile sumbre, Dickens se frecă de piciorul ei. Se aplecă şi-l luă în braţe.

— Sunt doar o gâsculiţă proastă, care se îngrijorează pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Trebuie să mă bucur de libertate cât timp o am. Şi e o zi minunată.

Urcă scările spre încăperile ei, îl puse pe Dickens pe pat şi se apucă să îşi schimbe rochia elegantă pe care o purtase la biserică cu ceva cu mult mai puţin sofisticat. Îşi prinse pe cap şi o pălărie mai mică. Vântul aproape că i-o smulsese pe cea cu boruri mai late când ea şi mama ei se îndreptaseră spre biserică. O pălărie cu boruri mai mici avea să fie mai potrivită.

Scoase cheia din săculeţ şi o lăsă să alunece în buzunar. Se duse spre colţul camerei şi îşi luă zmeul. Dickens miorlăi. Se îndreptă spre el şi îl mângâie uşor pe cap.

— Da, o să ies un pic.

Odată ajunsă afară, trecu de grajduri şi de strada pe care locuia domnul Sommersby, mergând mai departe pe lângă celelalte străzi şi case, până ajunse în parc. Mick rezervase câţiva acri de pământ unde oamenii să se plimbe cu copiii sau unde copiii puteau să se joace fără teama de a fi călcaţi în picioare. Un lac fusese creat în centru, cu puieţi de copaci plantaţi ici şi colo, urmând ca la un moment dat să asigure umbră.

Ea se îndreptă spre zona deschisă, unde zmeiele se înălţau deja. Şi-l ridică pe al ei, testă vântul înainte de a face câţiva paşi, auzi pocnetul când briza îi prinse zmeul şi simţi cum trăgea de el. Dădu drumul la mosorul de sfoară, îl încetini, apoi se opri şi se uită cum zmeul zbura, dorindu-şi să fie şi ea acolo sus, să zboare cu el. Oricât era de

nerăbdătoare în privinţa balului, se şi temea de el, se temea să nu-şi dezamăgească familia, să nu se dezamăgească pe ea. Oare dacă nici un lord…

— Acelea sunt cărţi, pe zmeul dumneavoastră?

Îşi întoarse capul şi fu şocată de bucuria care se răspândi în ea la vederea lui Matthew Sommersby, care stătea lângă ea, privind-o aproape afectuos. Covorul gros de iarbă îi estompase sosirea.

— Fratele meu, Aiden, le-a pictat pe hârtie pentru mine. E teribil de priceput – a creat toate tablourile din magazinul meu.

Acum, bătea câmpii.

— Nu aţi cinat la Jolly Roger seara trecută.

— Nu. Am cinat la sora mea.

— Aveţi o soră?

Din cine ştie ce motiv, ea avusese impresia că el era singur pe lume.

— Da. E mai în vârstă decât mine. Poate să fie cam poruncitoare şi băgăreaţă uneori.

Cum era cea mai mică din familie, ea înţelegea aspectul acesta.

— Aşa a fost şi seara trecută?

El chicoti cu voce joasă, şi sunetul pătrunse adânc în ea, încălzindu-i sufletul.

— De fapt, chiar a fost. M-a luat la întrebări despre diferite chestiuni.

— Atunci, o s-o evitaţi?

— Nu, nu mai suntem decât noi doi acum, de când mama noastră a murit. Sora mea e căsătorită cu un bărbat bun. Are o fiică. O copilă mică şi zburdalnică. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit să trec pe la librăria dumneavoastră, să-i cumpăr o carte. Voi face asta data viitoare când îi voi vizita.

— Mă bucur să vă ajut să alegeţi cartea perfectă. Apoi îşi dădu seama că se bucura de orice scuză pentru a fi în compania lui. Nevrând să-i dea vreun motiv ca să plece, ea îl întrebă: Nu aveţi un zmeu?

— Nu.

— Aţi vrea să-l ţineţi pe al meu un pic?

— Nu v-aş priva de plăcerea asta, pe care evident o savuraţi, în urma eforturilor dumneavoastră.

— Plăcerea mea ar fi şi mai mare dacă v-aţi distra şi dumneavoastră un pic.

Deşi pălăria îi umbrea faţa, ceva întunecat, asemenea unui dor, îi scăpără în ochi înainte ca el să-şi ferească privirea.

— Fratele dumneavoastră a fost înţelept să rezerve teren pentru un parc. Va spori valoarea caselor şi le va face mult mai atractive pentru chiriaşi.

— M-a lăsat să plantez puieţi. Mă uit la copiii care se joacă azi aici şi mi-i imaginez peste ani cu propriii copii hârjonindu-se la umbra pe care o vor da copacii.

El se uită din nou la ea.

— Vă place să dăruiţi oamenilor, chiar dacă nu sunteţi de faţă ca să îi vedeţi primind darurile.

Fie soarele se apropiase prea tare, fie ea se jenă de cuvintele lui, pentru că îşi simţea obrajii de parcă ar fi izbucnit brusc în flăcări.

— E un defect al meu, presupun.

— Încă nu v-am găsit niciun defect, domnişoară Trewlove.

Atenţia lui se îndreptă spre cer, spre zmeiele care pluteau spre înălţimi, şi ea fu destul de sigură că acum el se jena, pentru că obrajii lui aveau o uşoară tentă roşiatică.

— Nu e chiar aşa.

Ea ştia că el considera greşit faptul că ea era în căutarea unui lord drept soţ. El se uită din nou la ea.

— Ba este.

— Prefer să fim cinstiţi unul cu celălalt, domnule Sommersby.

— Atunci, nu găsesc niciun defect companiei dumneavoastră.

Cum e asta?

O făcu să se simtă de parcă ar fi zâmbit cu tot corpul.

— Accept asta ca pe un compliment.

Încuviinţând din cap, el îşi reîndreptă atenţia spre cer.

— Care este amintirea dumneavoastră favorită legată de înălţatul unui zmeu? întrebă ea.

— Nu am înălţat niciodată un zmeu.

— Niciodată?

— Părinţii mei nu permiteau astfel de frivolităţi.

— Nu e frivol dacă aduce bucurie şi te ajută să te relaxezi. Trebuie să încercaţi.

— Fie îl voi scăpa, fie va zbura prea aproape de soare şi va arde, fie îl voi face să se prăbuşească în o mie de bucăţi. Oricum s-ar întâmpla, nu are să vă mai fie de folos după aceea.

— Aiurea. Dar, dacă s-ar întâmpla, pot să construiesc oricând altul. Vântul se va lupta să vă fure zmeul, dar aici dumneavoastră sunteţi domnul şi stăpânul. Vă voi ghida. Fără să stea pe gânduri, păşi în faţa lui. Puneţi-vă mâinile peste ale mele, acolo unde stau pe fus.

— Domnişoară Trewlove, nu sunt sigur că e înţelept.

— E doar un zmeu, domnule Sommersby. Haideţi, nu fiţi sfios!

Păru să treacă o veşnicie până când braţele lui o învăluiră şi mâinile lui se aşezară deasupra mâinilor ei pe mânerele din lemn ale bobinei pe care Beast o sculptase pentru ea ca să îi fie mai uşor să controleze sfoara care ţinea zmeul legat de ea. Nu se gândise cum aveau să se lipească braţele lui puternice, musculoase de părţile ei laterale, cum pieptul lui avea să se apese uşor de spatele ei. Se simţea ca o omidă într-un cocon, trecând prin faza transformării, deşi nu ştia ce avea să iasă în cele din urmă la iveală, în ciuda faptului că avea straturi de haine pe el – cămaşă, vestă, haină dogoarea dinspre pielea lui încă reuşea să se amestece cu a ei. Aşa tare dogorea, că ea se simţea precum ceara de la lumânări topindu-se. Genunchii ameninţau să-i cedeze în orice moment. Fu pe dată recunoscătoare că purtau amândoi mănuşi şi tentată totodată să le dea jos pentru ca mâinile ei mătăsoase să se atingă de asprimea palmelor lui.

Mintea ei se golise de gânduri, în timp ce îi simţea acut prezenţa, copleşind-o într-o manieră plăcută.

— Vă plac aventurile lui Dick Turpin? se auzi întrebând.

— Chiar foarte mult.

El îşi înclină capul, gura lui ajungând lângă urechea ei, vocea lui profundă făcând să-i reacţioneze părţi îndepărtate din corp, de parcă şi-ar fi. Lipit buzele acolo, respiraţia lui caldă trecând uşor peste ureche spre obraz, trimiţând o senzaţie de plăcere prin ea. Trebuia să se controleze, doar ţinea o lecţie aici.

— O să îmi scot mâinile uşor de sub ale dumneavoastră…

— Aş prefera să nu o faceţi.

Oricât de mult îşi dorea asta, să fie ţinută în braţele lui astfel era teribil de nepotrivit.

— M-am gândit că v-ar plăcea să ţineţi bobina, ca să aveţi o experienţă completă.

Ea simţi cum el îşi strânge mai tare mâinile peste ale ei.

— Sunt cât se poate de mulţumit cu experienţa mea.

O, vocea aceea. Aspră şi răguşită. Ea se gândi că nicio orchestră din lume nu ar putea cânta o melodie care să rivalizeze cu ea şi să creeze o reacţie de o asemenea îndrăgostire în pieptul ei. Dacă nu înceta cu asemenea gânduri nepotrivite, se temea că avea să leşine, iar ea nu leşinase în viaţa ei – deşi la şcoala pe care o absolvise i se dăduseră lecţii despre cum să facă asta cu graţie. Ea considerase că era o pierdere de vreme ridicolă, dar cum ar fi fost să fi ştiut atunci că apropierea unui bărbat putea să o facă să simtă cum corsetul i se strâmtează încetişor, făcându-i respiraţia dificilă. Venise vremea să se concentreze asupra motivului pentru care se afla strânsă de braţele lui.

— Simţiţi cum briza împinge zmeul?

— Da.

— Vă puteţi imagina ce singur se simte vântul acolo sus, doar cu păsările care să-i ţină companie?

— Va avea frunzele cu care să se joace după ce vor creşte copacii plantaţi de dumneavoastră.

Ea zâmbi încântată de recunoaşterea măruntelor ei eforturi, care aveau însă efect pe termen lung, la fel ca lecţiile de citit pe care le preda ea. Era imposibil să ştii cum cele mai mici acţiuni ar putea face o diferenţă incredibilă.

— Da, va avea, dar va mai dura ani buni. Vreţi să ridicăm zmeul mai mult, să-i dăm mai multă libertate?

— Dacă doriţi.

— Vom întoarce bobina uşor, dând drumul cu grijă la mai multă sfoară. Trebuie să fim atenţi, ca să ne asigurăm că nu pierdem interesul vântului. Altfel, zmeul va cădea.

— Fraţii dumneavoastră v-au învăţat asta?

— Ei m-au învăţat tot ce e important. S-au asigurat, de asemenea, că am tot ce ei nu au avut: păpuşi, haine, zmeie. Mama susţine că ei şi-au trăit copilăria prin mine. Ei nu au prea avut copilărie, ştiţi. Nu a fost vina mamei, doar că aşa e viaţa în mahalale. Cred că am desfăşurat destulă sfoară.

Ea se uită peste umăr ca să vadă bucuria de pe chipul lui, descoperi că privirea lui intensă era concentrată asupra ei şi i se păru că el îi studia profilul de ceva vreme.

— Nu vă uitaţi la zmeu.

— Am găsit ceva mult mai interesat.

— Nu v-ar plăcea să fiţi acolo sus, cu zmeul?

— Prefer să fiu aici jos… cu dumneavoastră. Pielea lui bronzată de soare se întunecă, de parcă el chiar s-ar fi îmbujorat, şi el îşi întoarse atenţia spre zmeu.

— Am călătorit într-un balon cu aer cald cândva.

— Serios? Mi-ar plăcea să pot face asta. Trebuie să fi fost minunat să vezi lumea de acolo, de sus.

— A fost de parcă aş fi păşit în paginile unei cărţi, ca să vizitez un cu totul alt tărâm. Aproape că mi-am dorit să pot rămâne acolo sus. Acum, mă bucur că n-am făcut-o. Altfel, nu aş fi învăţat cum să înalţ un zmeu.

El îşi lăsă mâinile să alunece uşor de pe ale ei şi făcu iute un pas în spate, făcând-o să se simtă abandonată şi întristată.

— Vă mulţumesc, domnişoară Trewlove, că v-aţi împărţit zmeul cu mine.

Ea se întoarse parţial cu faţa spre el, atât cât era posibil pentru a putea menţine şi controlul asupra zmeului.

— Sunteţi bine-venit să-l împrumutaţi oricând doriţi.

— Sunteţi mult prea amabilă, domnişoară Trewlove. Pe luni seară!

Ea simţi de parcă inima era pe cale să se înalţe alături de zmeu.

— Acum, sunteţi dispus să predaţi?

— Sunt dispus să văd despre ce e vorba. La ora şapte, corect?

— Veniţi un pic mai devreme, ca să vă pot explica unele lucruri înainte să sosească oamenii.

El îşi atinse pălăria.

— Luni.

În timp ce el se îndepărta, ea îşi dădu seama că nu era nevoie să călătorească în coşul de răchită al unui balon ca să ştie cum e să pluteşti.

Capitolul 9

Privind în jur prin salonul de lectură al domnişoarei Trewlove, Matthew îşi aminti de una dintre fabulele lui Esop care avertiza că, atunci când un om se află faţă în faţă cu tentaţia, e foarte probabil să cedeze. Aşa se întâmplase după-amiaza trecută. Nu ar fi trebuit să se apropie de Fancy Trewlove şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să facă un pas în faţă şi să-şi pună braţele în jurul ei. Chiar şi acum, dacă ar fi avut un creion în mână, ar fi putut schiţa exact unde se lipise de corpul ei.

Cu ea în braţe, remarca surorii sale de a-şi găsi o femeie care să i se potrivească se tot rostogolise în mintea lui ca acrobaţii de la circ.

Lăsând la o parte vânătoarea ei după un titlu, cum ar

fi dacă Fancy Trewlove ar fi cea care i se potrivea? Ce era rău în a explora această posibilitate? Nu putea să nege faptul că era intrigat de ea şi că îi plăcea compania ei. Era improbabil ca ea să încerce să-l prindă în capcana căsătoriei, pentru că nu ştia că el poseda ceea ce ea îşi dorea cu disperare să obţină.

Sau ceea ce familia ei dorea ca ea să obţină, dacă ea spusese adevărul despre visurile ei.

Era fascinat de sala de clasă improvizată. Era improvizată. Fără pupitre, fără mese adevărate. Câteva doar, joase, pentru a pune o ceaşcă sau o farfurie ori un pahar. Sau nişte picioare, dacă o persoană necivilizată se instala pe una dintre canapelele, sofalele sau scaunele din apropiere.

Cu toate astea, camera era învăluită într-un aer confortabil, foarte asemănător cu cel dintr-o bibliotecă. Într-un colţ se afla un teanc de perne, pe care, ştia asta, se aşezau copiii când o ascultau citind pe domnişoara Trewlove. Pe pereţi, de jur-împrejur, se aflau tablouri create de fratele ei. Animale stranii din pădure şi creaturi mitice, citind. Dar cel mai intrigat era de cel care era agăţat deasupra şemineului. O reprezenta pe domnişoara Trewlove, aşezată pe o canapea, cu cărţi împrăştiate pe jos în jurul ei.

Când se uitase în încăpere, cu câteva zile în urmă – chiar trecuseră doar câteva zile? –, nu observase tablourile şi nici rafturile pline cu cărţi de ambele părţi ale şemineului. El fusese fascinat de ea, cu toată atenţia acaparată de ea. Aşa era mereu în preajma ei.

Chiar şi în parc, după ce o observase, fusese pierdut. Intenţionase doar să facă o plimbare de după-amiază prin natură şi, în loc de asta, primise o lecţie despre cum se înalţă un zmeu. Chiar dacă relaţia lor nu se transforma în ceva permanent, el voia să devină una dintre amintirile despre care ea avea să vorbească mai târziu, voia să fie mai mult decât doar la periferia vieţii ei.

— Mă bucur că aţi venit ca să vedeţi ce reuşim să realizăm cu lecţiile pe care le oferim, zise ea, apropiindu-se

de el.

Ea nu fusese în încăpere când ajunsese el. Judecând după parfumul puternic de portocale care o înconjura, el presupuse că ea îşi terminase baia în apartamentul de deasupra. Asta îl făcu să şi-o închipuie afundându-se într-o cadă cu apă fierbinte, pe pielea ei formându-se rouă care se aduna în mica scobitură de la baza gâtului ei, cea care îl fascinase în timpul aventurii lor.

— Fata de jos mi-a spus că pot să urc.

— Da, Marianne păzeşte uşa, ţinând afară eventualii clienţi şi permiţând doar intrarea elevilor, deoarece magazinul este închis pentru seara asta. Păreţi că studiaţi totul îndeaproape. Găsiţi totul pe placul dumneavoastră?

El o găsea pe ea pe placul lui. Oare ar renunţa la vânarea unui titlu ca să rămână cu el? Deşi, până la urmă, prin el, ar obţine ce îşi dorea.

— Încă nu reuşesc să îmi dau seama prea bine unde aş putea încadra aceste cărţi.

Cele mai multe păreau să fie de ficţiune, dar observă şi unele biografii şi cărţi de istorie, cât şi cărţi de călătorie.

— În mare parte, sunt poveşti pe teme sau subiecte despre care mi-a plăcut să citesc.

— Pare ciudat să trimiţi clienţii aici sus, în loc să ţii cărţile la parter.

— O, astea sunt pentru citit aici sau pentru împrumutat.

El se întoarse spre ea. Ea purta o rochie de un vişiniu-închis, cât se poate de cuminte şi încheiată până sus la gât, ascunzând acea scobitură fascinantă, lucru pentru care el era recunoscător. Nu avea nevoie să îi fie distrasă atenţia sau ca trupul lui să se revolte şi să cedeze dorinţei.

— O bibliotecă de unde lumea să poată împrumuta?

— Exact. Doar că eu nu cer abonament anual. Oricine poate veni şi poate lua o carte acasă.

— Ce îi face să aducă înapoi cărţile?

— Ei bine, sper că bunele maniere. Dacă, însă, nu aduc cartea înapoi, presupun că este pentru că aceasta şi-a găsit locul în inima lor, şi nu îi penalizez pentru asta.

— Cum vă puteţi permite asta?

— Donaţii. În mare parte, de la membrii familiei mele, de la câteva dintre cunoştinţele şi prietenii partenerilor lor de viaţă. Chiar şi lecţiile pe care le predăm se bazează pe generozitatea altora. Pe raftul de aici, zise ea şi îşi îndreptă braţul spre lateral, avem abecedare. Fiecare elev nou primeşte unul, pe care îl poate lua acasă, ca să poată studia relaxat. Una dintre provocările cu care ne confruntăm este faptul că oamenii au grade diferite de cunoştinţe când ajung aici, plus că unii învaţă mai repede decât ceilalţi.

— Se pare că ar fi mult mai puţin confuz dacă aţi avea trimestre, ca la şcoli.

— Sunt de acord, dar nu sunt în stare să refuz pe cineva dacă şi-a adunat curajul să intre pe uşă şi să ceară ajutor.

— Câţi elevi aveţi?

Ea ridică din umeri.

— Probabil, o duzină o dată, deşi de cele mai multe ori nu vin toţi. Munca, familia sau viaţa intervine uneori. O altă provocare este să-ţi aminteşti ce a învăţat o persoană şi să o îndrumi în direcţia potrivită.

— Mi se pare că ar fi mult mai puţin de muncă dacă aţi avea un orar mai strict.

— La un moment dat, voi avea. Sper ca într-o bună zi să am o şcoală adevărată, care se va ocupa de nevoile adulţilor analfabeţi.

Ea se întoarse şi adresă un zâmbet radios unui domn înalt şi slab cu un păr de un roşu izbitor, îmblânzit într-o frizură modernă.

— Domnule Tittlefitz.

El se apropie prevăzător, privirea lui suspicioasă mutându-se de la Matthew la Fancy.

— Domnişoară Trewlove.

— Sunt aproape sigură că-l cunoaşteţi pe domnul Sommersby. El a închiriat…

— Casa de la numărul 86 de pe Ettie Lane.

— Aveţi o memorie bună, zise Matthew, impresionat

fără să vrea de talentul tânărului.

— Domnul Trewlove se aşteaptă să cunosc chiriaşii şi să mă ocup rapid de orice probleme ar apărea. Ajută dacă îmi amintesc unde locuiesc.

— Sunt sigură că depăşiţi aşteptările fratelui meu, domnule Tittlefitz, zise domnişoara Trewlove.

Bărbatul se uită la ea cu atâta adoraţie, de parcă ea l-ar fi proclamat direct rege. Oricine îl vedea îşi dădea seama că secretarul avea o atitudine tandră faţă de sora şefului său, fapt care, observă Matthew în mod absolut egoist, nu era reciproc. Ea îl privea doar ca pe un prieten.

— Domnul Sommersby se gândeşte să ne ajute cu predatul, în serile când eu nu voi fi disponibilă.

Dispariţia bucuriei de pe faţa tânărului fu evidentă.

— Pot să mă descurc şi fără ajutor.

Negreşit, îi fusese lezată mândria.

— Nu pot să vă cer atât de mult.

— Puteţi să-mi cereţi orice, domnişoară Trewlove.

Ea se întinse şi-l mângâie pe umăr.

— Nu voi profita de generozitatea şi de bunătatea dumneavoastră, domnule Tittlefitz.

Se uită apoi dincolo de el, şi zâmbetul pe care i-l adresă bărbatului cu umeri laţi care conducea două femei pe uşă fu de zece ori mai luminos ca acela adresat lui Tittlefitz, iar Matthew simţi că i se strânge inima. Doar nu era gelozie!

— Beast!

Ea se grăbi să traverseze camera şi i se aruncă în braţe, apucându-l cu braţele pe după gât, iar el o prinse uşor şi o strânse la piept. Lejeritatea lor sugera că făcuseră asta de mii de ori.

— Fratele ei, îi explică Tittlefitz încet. Nu vine prea des pe aici.

— Nu-i plac cărţile?

Tittlefitz chicoti cu voce joasă.

— Prea ocupat să terorizeze părţile mai întunecate ale Londrei, din câte înţeleg.

Beast îi dădu, în sfârşit, drumul surorii sale. Matthew

înţelegea de ce se alesese bărbatul cu numele ăsta. Prezenţa lui aproape că înghiţea încăperea. Poseda o încredere de sine care indica faptul că nu era un tip cu care să te joci.

— Nu te-am văzut de mult! zise domnişoara Trewlove.

— Am fost ocupat, dar fetele astea vor să înveţe să citească, aşa că am decis să le aduc la tine.

Matthew privi când ea se întoarse spre fete – fete care, după părerea lui, erau femei, probabil mai tinere de 25 de ani, chiar dacă aveau un aer obosit, şters, asemenea hainelor care fuseseră spălate de prea multe ori – şi le salută cu entuziasm.

— Suntem aşa bucuroşi să vă avem aici. Ea le făcu semn lui şi secretarului să se apropie. Permiteţi-mi să îl prezint pe domnul Tittlefitz, unul din profesori. Şi domnul Sommersby, care se gândeşte să înceapă şi el să predea. Dumneavoastră sunteţi?

Una din fete – mică de statură şi destul de durdulie – îşi îndreptă privirea spre el şi făcu un pas în faţă. Deşi era cu rochia încheiată până la bărbie şi până la încheieturi, tot reuşi să-i atragă atenţia asupra atributelor cu care era dotată, mişcându-se sinuos şi uşor, ca un şarpe pe cale să atace.

— Eu sunt Lottie, chiar ea, şi mă bucur să fiu instruită, frumosule.

— Nu ăsta e motivul pentru care eşti aici, Lottie, zise Beast pe un ton ferm, care nu permitea contrazicere.

— Da, aşa e, admise ea şi-i făcu cu ochiul lui Matthew. Poate după lecţii.

— Eu sunt Lily, zise cealaltă fată, mai timidă, nici pe departe la fel de îndrăzneaţă ca Lottie. Ştiu unele litere, destul cât să-mi scriu numele. Doar că nu ştiu cum să le folosesc pe celelalte cât să însemne ceva.

— Când vom termina, domnişoară Lily, veţi fi în stare să citiţi şi să scrieţi ce vreţi, zise domnişoara Trewlove cu o încredere care se transferă şi asupra celor cu îndoieli. Mergeţi cu domnul Tittlefitz, vă va da abecedarele.

— O să vă las acum, zise Beast. Voi, fetelor, să luaţi o

birjă înapoi.

— Mulţumim, Beast, ziseră ele la unison, înainte să pornească după Tittlefitz.

Matthew simţi cum Lottie îl plesneşte uşor peste fund când trecu pe lângă el. A, da, aceste doamne experimentate care înfloreau noaptea.

Beast oftă din greu.

— Dacă vă fac necazuri, daţi-mi de ştire. Uneori, aleg să fie mai năzdrăvane, în special Lottie.

— O să fie bine amândouă. Odată ce vor începe lecţiile, vor fi captivate de învăţătură. Ea îl mângâie pe braţ. Nu-ţi face griji!

După ce o mai îmbrăţişă pe sora lui o dată, el plecă.

Ea se întoarse spre Matthew.

— Domnul Tittlefitz se ocupă de elevii mai noi, îi învaţă literele şi unele cuvinte de bază. S-ar putea ca domnişoara Lottie să fie dezamăgită când îşi va da seama de asta. Deşi sunteţi bine-venit să staţi în cercul lor şi să observaţi cum progresează cu ele, dacă doriţi.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Aud cumva gelozie în tonul dumneavoastră, domnişoară Trewlove?

— Sigur că nu. Doar că se pare că ea se arată interesată de dumneavoastră.

— Bănuiesc că ea e interesată de toţi bărbaţii. Cum credeţi că a ajuns să fie în compania fratelui dumneavoastră?

— Beast are o inimă de aur. Întotdeauna găseşte fiinţe necăjite sau care au o viaţă grea şi face tot ce poate ca să le îmbunătăţească existenţa. Ea se apleacă în mod conspirativ spre el. Bănuiesc că e o femeie decăzută – ambele sunt, adică – şi Beast se străduieşte să le aducă pe calea cea dreaptă. Educaţia e primul pas.

— Nu sunteţi deranjată de ele.

— Dacă nu ar fi fost familia mea, poate că şi eu aş fi luat-o pe acelaşi drum ca ele. Nu mă apuc să judec, domnule Sommersby. Dacă dumneavoastră o faceţi, atunci v-am confundat cu cineva căruia îi pasă şi nu sunteţi

persoana potrivită să ne ajutaţi atunci când sunt eu ocupată.

Ochii ei reflectau dezamăgirea pe care o simţea, şi el se simţi iritat de gândul că îi dăduse motiv să îi găsească defecte.

— Nu le judec. Ar fi ipocrit din partea lui dacă ar face-o. Apelase şi el la prostituate când era mai tânăr. La unele scumpe, desigur, dar care făceau aceeaşi muncă precum cele mai sărace, care trăiau în mahalale. Multe femei pe care le cunosc nu ar fi atât de deschise ca dumneavoastră. Sunteţi absolut remarcabilă.

Ea îşi plecă uşor capul, de parcă s-ar fi jenat, apoi se uită la el printre genele ei lungi.

— Nici pe departe.

El nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că ea, nefiind acceptată în copilărie, devenise mai tolerantă faţă de alţii.

— Dacă trebuie să vă ţin locul, cred că ar fi cel mai bine să stau în cercul dumneavoastră.

Înainte ca ea să poată răspunde, nişte paşi îi atraseră atenţia.

O femeie trecu pragul şi se poticni, oprindu-se la vederea lui. Obrajii i se înroşiră atât de puternic, încât el fu surprins că nu izbucni în flăcări.

— Bună seara, doamnă Bennett, zise domnişoara Trewlove. Cred că îl cunoaşteţi pe domnul Sommersby. El se gândeşte să îl ajute pe domnul Tittlefitz în serile când eu nu voi fi disponibilă.

Menajera lui făcu o mică reverenţă.

— Domnule Sommersby.

— Doamnă Bennett, e o plăcere să vă văd!

— E una dintre cele mai bune eleve ale noastre, zise domnişoara Trewlove.

El se gândi că era imposibil ca faţa ei să se înroşească şi mai tare, dar o făcu, şi el îşi dădu treptat seama că ea era oripilată că el ştia că ea venea aici. Acum, înţelese şi de ce ea nu îi lăsase un bilet ca să-l anunţe că domnişoara Trewlove trecuse pe acolo. Nu ştia să scrie.

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Doamna Bennett ridică abecedarul ei, un pic jerpelit la colţuri, cu cotorul îndoit.

— E un dar să poţi citi.

— Care este uşor de împărtăşit, o asigură domnişoară Trewlove. Îndrăznesc să spun, doamnă Bennett, că veţi preda şi dumneavoastră în curând.

— A, încă nu am ajuns acolo. Dar sper că o voi face în curând. Soţul meu ştie să citească, dar nu prea are răbdare să mă înveţe.

— Bănuiesc că e prea obosit la finalul zilei, după ce şi-a folosit toată răbdarea cu muncitorii de pe şantierele de construcţii, zise el. Dar eforturile dumneavoastră sunt lăudabile, doamnă Bennett. Să înveţi ceva nou, orice, e întotdeauna o provocare.

Îmbujorarea ei începu să se estompeze. Ea părea cu adevărat recunoscătoare pentru cuvintele lui. El complimentase multe doamne, dar laudele fuseseră întotdeauna mai tachinatoare, uşoare, un flirt, şi femeile luaseră admiraţia exprimată ca şi cum li s-ar fi cuvenit.

— Instalaţi-vă, şi vom începe să lucrăm imediat, zise domnişoara Trewlove.

Doamna Bennett îşi plecă uşor capul şi trecu de Matthew. Oare cum urma o reţetă dintr-o carte? Nu putea. Singura ei opţiune era să gătească ce învăţase de la mama ei, de la o rudă sau de la o prietenă a ei, amintindu-şi fiecare ingredient şi gramajul. Era impresionat fără să vrea că reuşea să ţină nu doar casa ei, ci şi pe a lui.

— A fost jenată de prezenţa mea, zise el încetişor.

— Oamenii se tem să nu fie batjocoriţi, înjuraţi sau umiliţi pentru că nu posedă cunoştinţe pe care alţii le consideră fireşti.

— Le oferiţi mândrie.

— Le oferim abilitatea de a citi. Între aceşti pereţi, oferim un loc unde nu sunt judecaţi. Unii oameni învaţă rapid, alţii mai greu. Ne asigurăm că nu se simt niciodată ruşinaţi – chiar dacă nu reuşesc să stăpânească această abilitate.

— Şi dacă sunt la fel ca soţul ei şi nu am răbdare pentru asta?

Ea zâmbi blând.

— Atunci, înseamnă că v-am judecat greşit.

*

Nu o făcuse. Nu dacă atenţia lui plină de fascinaţie putea fi luată drept indiciu.

Mai sosi un elev nou. Judecând după atitudinea prevăzătoare în timp ce studia încăperea ca un animal care căuta o cale de scăpare, ea bănui că fusese trimis de fratele ei Finn. Deşi trecuseră ani de când fusese încarcerat, el avea tendinţa să le ofere ajutor celor care aveau nevoie de el când erau eliberaţi. El se alătură grupului domnului Tittlefitz.

Alţi trei dintre elevii curenţi – doi bărbaţi şi o femeie – se alăturară cercului lor. Făcură cu rândul citind cu voce tare, ceilalţi urmărind povestea în abecedarul lor. Când vreunul dintre ei greşea, ea îl îndemna uşor spre cuvântul corect, ajutând cu pronunţia. Deşi de câteva ori ea îşi pierdu ritmul şi se poticni, domnul Sommersby fu acolo să o ajute. Era deconcertant să îl aibă aşa aproape, aşezat lângă ea, cu faţa spre elevi.

Plămânii îi erau plini de parfumul lui. Arăta aşa splendid de masculin în jacheta şi pantalonii albaştri, vestă gri şi cămaşă albă plus o lavalieră perfect înnodată. Privirea ei continuă să se îndrepte spre el şi, din când în când, privirea lui se oprea asupra ei. Obrajii i se încălzeau, şi ea îşi îndreptă atenţia la activitatea lor. Nu putea decât să creadă că ceva se schimba între ei şi putea doar să spere că nu era lipsit de înţelepciune să găsească motive ca să îl aibă prin preajmă.

După o oră, apărură mai mulţi valeţi de la restaurantul hotelului, ducând prăjituri mici, biscuiţi, ceai. Ea se ridică şi bătu din palme.

— Au sosit gustările. Vom face o mică pauză acum.

În timp ce oamenii se răspândeau prin încăpere,

valeţii puseră gustările pe o masă de lângă uşă şi începură să servească.

— Fratele dumneavoastră oferă gustările şi băutura, presupun, zise domnul Sommersby încetişor peste umărul ei, provocându-i cu apropierea lui o senzaţie de plăcere care îi alunecă pe coloană.

Avu nevoie de fiecare bucăţică de demnitate pe care o poseda ca să nu se lase pe spate pentru ca braţele lui să o cuprindă, aşa cum se întâmplase cu o zi în urmă.

— Da. Bănuiesc că aceste stimulente îi fac cel puţin pe unii dintre elevi să se întoarcă.

Ea se răsuci spre el.

— Pot să vă pregătesc nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. După asta, o să mă duc să beau un pahar de scotch.

— A fost atât de îngrozitor?

El scutură încet din cap.

— Nu, dar te face să te simţi umil când îţi dai seama de câte ori ai considerat cititul ca fiind ceva firesc. E remarcabil ce vă străduiţi să realizaţi aici, domnişoară Trewlove.

— E un lucru mic, de fapt. Apreciez cum m-aţi ajutat mai devreme, când m-am poticnit.

Privirea lui îi cercetă alene chipul, de parcă ar fi căutat ceva.

— De ce v-aţi poticnit?

„Pentru că mă simt atrasă de dumneavoastră şi peste două zile voi fi la bal, sperând să atrag atenţia cine ştie cărui lord…”

— Pff, e tare cald aici, nu-i aşa? întrebă Lottie şi se înghesui între Fancy şi domnul Sommersby, care fu nevoit să facă un pas în spate ca să evite ca femeia să se lipească de el.

Fancy privi fascinată cum Lottie îşi desfăcu trei nasturi de la corsaj şi apoi îşi trecu degetul peste pielea dezgolită.

— Ai vrea să mergi afară, frumosule, unde e mai răcoare?

— Nu, mulţumesc.

Femeia îşi mută privirea spre Fancy.

— Ea e o lady adevărată, să ştii. N-o să-ţi dea nici măcar un sărut.

Fancy aproape că o îmbrânci pe femeie la o parte ca să-i dovedească faptul că se înşela lipindu-şi gura de cea a domnului Sommersby. Gândul acesta o făcu să se oprească brusc. Ce era în neregulă cu ea? Chiar se gândea să îl sărute? Nu putea să nege că se întreba cum ar fi ca gura lui să se apese peste a ei.

— Nu mi-ar plăcea deloc să trebuiască să-i povestesc lui Beast despre comportamentul dumneavoastră nepotrivit. Aţi putea să vă faceţi singură o favoare şi să vă întoarceţi la lecţii.

Lottie îi făcu cu ochiul domnului Sommersby.

— S-ar putea să primeşti până la urmă sărutul ăla pe care ţi-l doreşti.

Ea plecă legănându-şi şoldurile într-o manieră atât de exagerată, încât Fancy fu surprinsă că nu îşi disloca nimic. Ultimele ei cuvinte o făcură să-i vină greu să se uite la domnul Sommersby. În schimb, decise să îi studieze cu atenţie bărbia. Era unul din cele mai bune exemple ale lucrării frumoase a naturii. Bărbia se desfăcea spre un maxilar puternic, pătrat, bine definit – dar, pe de altă parte, totul la el era frumos.

— Ar trebui să ne întoarcem la lecţii, zise ea dispreţuind felul în care vocea ei suna aproape umilă şi un pic agitată.

— Nu greşea prea mult, să ştiţi.

Privirea ei o întâlni brusc pe a lui.

— Despre cât de cald e aici?

— Despre faptul că îmi doresc să vă sărut.

Capitolul 10

Nu ar fi trebuit să spună asta, dar, la naiba, era greu să nu-şi dorească să-i devoreze gura când femeia aia era

pasională în privinţa fiecărui lucru din viaţa ei. O privi cum se înroşeşte şi dă din cap sacadat, înainte să bombăne ceva despre faptul că trebuia să se întoarcă la lucru. Apoi îşi adună elevii în jurul ei ca o raţă bobocii sau poate un cavaler armura. O tulburase, şi nu asta fusese intenţia lui. Cu toate astea, simţise nevoia să confirme măcar faptul că era atras de ea.

Chiar credea că bărbaţii care aveau să participe la baluri nu aveau să vrea să îi guste gura delicioasă? Că oricare bărbat aflat în compania ei nu se întreba cum ar fi să îşi apese buzele peste ale ei, să le desfacă şi să lase limba să îi alunece înăuntru ca să îi cunoască interiorul catifelat şi să îi afle gustul?

Dacă mai continua cu gândurile în direcţia asta, avea să se întărească şi să se facă de râs. Uşuratica sigur ar observa şi ar atrage atenţia asupra lui sau măcar l-ar tachina fără milă mai târziu. Aşa că se concentră asupra părului ei, cât de mătăsos era şi cum şuviţele negre, grele, s-ar revărsa peste mâinile lui dacă ar ajuta-o să-şi scoată agrafele care le ţineau în frâu. Se foi inconfortabil în scaunul său. Gândurile de genul ăsta nu îl ajutau.

Aşa că se concentră la faptul că atenţia ei nu era îndreptată asupra lui, ci asupra celorlalţi, care se străduiau să înţeleagă cuvintele care spuneau povestea unei tinere care spera să poată participa la un bal unde să atragă atenţia unui prinţ – aşa cum domnişoara

Trewlove visa să atragă atenţia unui lord la balul la care urma să participe. Şi-o imagină condusă pe ringul de dans, cu ochii strălucind de bucurie, îşi închipui zâmbetul pe care l-ar oferi partenerului de dans. Avea să cunoască destui alţi bărbaţi, să se îndrăgostească de ei, poate că unul urma să o ducă într-o călătorie cu balonul cu aer cald – dacă urma să îi pese destul de lucrurile care ar putea să îi placă. Dacă ea nu avea să fie doar zestrea cu care să umple cufere goale. Dacă avea să ştie să treacă peste circumstanţele originii ei ca să aprecieze femeia remarcabilă care era.

Ea dispunea de priceperea şi inteligenţa de a conduce

o librărie. Dispunea de generozitatea de a face cărţile disponibile pentru cei care nu şi le puteau permite. Se străduia să îmbunătăţească viaţa celor ignoraţi oferindu-le darul cititului. Ea nu judeca oamenii, nici măcar femeile care îşi câştigau pâinea întinse pe spate. Ea însemna bunătate şi amabilitate şi vedea doar binele din cei aflaţi în jurul ei.

Dându-şi seama de zgomotul cărţilor care se închideau, el îşi dădu seama că pierduse şirul poveştii, că nu mai ascultase pasajele citite. Nu conta, nu în seara asta. Nu era profesor, ci doar observator.

Oamenii se ridicară. Oferind cuvinte de încurajare, ea îi îmbrăţişă pe toţi înainte ca ei să se îndrepte spre uşă. Ba chiar avu ceva consolator de spus pentru elevii cu care lucra domnul Tittlefitz. În timp ce secretarul începea să facă ordine, răspândind scaunele prin încăpere, ea nu fu nevoită să strângă gustările, pentru că valeţii strânseseră tot, aşa că se întoarse spre Matthew.

— Ce părere aveţi?

— Este o activitate lăudabilă.

— Veţi participa?

El încuviinţă scurt din cap.

— În serile când nu veţi fi disponibilă.

Zâmbetul ei de fericire aproape că-l îngenunche. De ce trebuia să fie atât de recunoscătoare?

— Dumnealui vă va ajuta, domnule Tittlefitz.

— Excelent!

Tonul bărbatului nu denota prea mult entuziasm, iar Matthew rămase cu impresia că el nu considera asta chiar „excelent”.

— Ne vedem miercuri, atunci. Noapte bună, domnişoară Trewlove! Domnule Sommersby.

— Bucuraţi-vă de restul serii, îl încurajă ea.

El aprobă scurt din cap şi se îndreptă spre ieşire, surprinzându-l pe Matthew cu disponibilitatea de a-l lăsa singur cu domnişoara Trewlove, deşi presupunea că tânăra ei asistentă mai era şi ea pe undeva.

— O, domnule Tittlefitz? strigă ea când el ajunse la

uşă.

El se opri brusc şi se întoarse.

— Aţi fi aşa amabil să o conduceţi pe Marianne acasă? Nu locuieşte prea departe de aici, şi, chiar dacă ştiu că Mick se străduieşte să ţină străzile în siguranţă, e totuşi întuneric.

— Voi fi bucuros să o conduc, domnişoară Trewlove.

— E îndrăgostit de dumneavoastră, ştiţi? zise Matthew după ce nu mai putu auzi paşii bărbatului pe scări.

Ea se îmbujoră, obrajii ei căpătând o nuanţă de un roz perfect.

— Ştiu asta, dar nu l-am privit niciodată altfel decât ca pe un prieten. Ea îşi strânse buzele, afişând o expresie uşor vinovată. Marianne însă îl place destul de mult.

El îşi înclină capul într-o parte, aruncându-i o privire dojenitoare. În tinereţea lui, petrecuse ore în faţa unei oglinzi exersând o serie de expresii care să-i pună pe oameni la locul lor sau să-i facă să dispară mai repede.

— Faceţi cumva pe peţitoarea, domnişoară Trewlove?

Cu un rânjet, ea ridică degetul mare şi arătătorul cu doar puţin spaţiu între ele.

— Poate doar un pic. Sunt perfecţi unul pentru celălalt, dacă el ar reuşi să o observe.

— Când eşti fermecat de alta, e greu să observi orice altceva.

— Vorbiţi din experienţă?

— Din nefericire. Presupun că lecţiile au loc la aceeaşi oră miercuri.

— Da, deşi elevii vor fi alţii. Cei mai mulţi dintre ei nu au timp decât de o oră pe săptămână.

— Nu veţi fi deloc aici?

Se temea că, în absenţa ei, seara urma să fie destul de ştearsă. Cu toate astea, avea să reziste, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o face fericită.

— O să trec pe aici înainte de bal.

— Sunteţi emoţionată?

— Nu, am încredere absolută în abilitatea dumneavoastră de a-i ghida pe elevi în lecţia lor de lectură.

El nu se îndoia de faptul că ea înţelese anume greşit întrebarea şi poate că astfel îi oferise şi răspunsul, deşi îşi dorea să îl afle de la ea.

— Cu privire la bal.

Ea aprobă din cap.

— Cam da. Nu sunt sigură că faptul că am rude din aristocraţie e suficient pentru a fi acceptată.

— Fiţi aşa cum sunteţi, domnişoară Trewlove. Îi veţi cuceri.

Râsul ei uşor răsună în jurul lor şi prin el de parcă centrul pieptului său era Steaua Nordului.

— De parcă aţi şti ce acceptă nobilimea şi ce nu. Se întoarse pe un călcâi. Haideţi cu mine!

El o urmă pe scări în jos. Şoldurile ei nu se legănau la fel de mult ca ale lui Lottie şi, cu toate astea, era mai provocatoare din pricina asta. Mult mai provocatoare. Era mică de statură, dar avea o atitudine cu care reuşea să umple locul de prezenţa ei, la fel ca fratele ei mai devreme. Ceva la ea o făcea imposibil de ignorat, de neluat în seamă, te făcea să vrei să studiezi fiecare aspect al ei, plus sufletul, inima şi gândurile, convingerile şi visurile. Niciodată până atunci nu găsise o femeie aşa fascinantă, nu tânjise să înţeleagă perfect totul despre ea, să înţeleagă fiecare aspect al ei şi ce o făcea să fie cine era. Îi plăcuse foarte mult să îşi ţină braţele în jurul ei, să o simtă lipită pe toată lungimea de el, să îşi treacă mâinile peste catifeaua obrajilor ei.

Librăria era tăcută, într-un mod confortabil. Undeva, se auzea ticăitul unui ceas. El rămase la uşă, aşteptând să plece, în timp ce o lumină de la un felinar îndepărtat se revărsa prin fereastră asupra ei, creând un joc de lumini şi umbre fascinant, curburi adânci şi linii ispititoare. Ea era tentaţia personificată, şi el avu dintr-odată imaginea absurdă a ei ridicând mâna şi desfăcând trei nasturi care urmau linia gâtului ei şi trecându-şi degetul peste lungimea pielii dezgolite.

— Pot să vă arăt ceva?

„Chiar te rog. Chiar şi un singur nasture desfăcut…”

Se scutură de gândurile astea. Ajunsese cu ele prea departe, şi ea merita ceva mult mai bun de atât.

— Ce doriţi să îmi arătaţi?

— Aici, în partea asta. Am pus-o pe peretele îndepărtat, pentru ca soarele să nu poată ajunge la ea.

O urmă traversând încăperea spre locul unde stătea o pendulă mare. Alături se afla o vitrină urcată pe un piedestal din lemn. Sub sticlă, deschisă şi desfăcută frumos ca aripile unui fluture, se afla cartea pe care i-o trimisese el.

— Conţine versiunile originale ale pieselor lui Shakespeare, şopti ea cu veneraţie.

Atinse cu grijă marginea vitrinei, şi el îşi imagină cum prinţul se apropia de Frumoasa din Pădurea Adormită cu aceeaşi delicateţe.

— A fost tipărită cu mai bine de două sute de ani în urmă. După toţi aceşti ani, nu cred să mai existe prea multe exemplare. Aveţi idee cât de rară este o astfel de carte?

El ştiuse că ea avea să o aprecieze, mult mai mult decât o făcuseră strămoşii lui, mult mai mult decât ar face-o generaţiile viitoare.

— Cum aţi ajuns în posesia ei?

Ea se uită la el, cu o expresie încruntată.

— Tocmai asta e. Nu prea ştiu. A venit un domn mai în vârstă şi mi-a lăsat-o, fără nicio explicaţie.

Jenkins. Ar fi trebuit să ştie că omul nu avea să lase treaba în sarcina altcuiva.

Ea oftă şi-şi flutură mâna.

— Câţiva proprietari de librării şi câţiva negustori de antichităţi ştiu că întotdeauna mă interesează cărţi neobişnuite, dar asta… valorează o avere.

— Aţi putea să o vindeţi, ca să finanţaţi lecţiile.

Ea se uită urât la el, de parcă tocmai îi crescuseră coarne şi coadă.

— Nu e genul de lucru pe care să-l vinzi. Dacă ar fi să fie, ar trebui să o donez unui muzeu. Dar pare să stea foarte bine aici, şi nici nu-mi vine să mă despart de ea.

— Mai ales că aţi avut şi posibilitatea de a o expune.

— O, nu. Am pus pe hârtie ce voiam şi apoi m-am dus la domnul Bennett, înainte să merg ieri la biserică. El a fost aşa amabil să o construiască pentru mine din resturi de la construcţiile lui Mick şi mi-a adus-o în dimineaţa asta. Mi-aş dori doar să ştiu cine a trimis-o.

— Cineva care voia să o aveţi, mă gândesc.

— Dar de ce?

— N-aş căuta prea mult calul de dar, domnişoară Trewlove. Mă îndoiesc că altcineva pe lumea asta ar putea avea mai multă grijă de ea.

Ea zâmbi uşor.

— Aici s-ar putea să aveţi dreptate. Dintre toţi oamenii pe care îi cunosc, m-am gândit că dumneavoastră aţi aprecia-o cel mai mult.

Ce aprecia el era faptul că intuise ce bucurie avea să îi aducă ei volumul acela.

Ea se uită în sus spre el şi îi susţinu privirea vreme de un moment mai lung, de parcă ar fi aşteptat ceva, mai mult decât cuvinte despre o carte. El era incredibil de tentat să îi cuprindă faţa în mâini şi să îi spună că era un giuvaer rar, asemenea versiunii originale a pieselor lui Shakespeare.

— Ar trebui să plec.

Cuvintele sunară aproape gâtuite. Se întrebă cum ar reacţiona ea dacă s-ar apleca şi ar săruta-o. L-ar opri, oare? Îşi păstra buzele acelea pentru lordul ei – sau ar fi dispusă să experimenteze gustul pasiunii şi plăcerii.

— Sunteţi bine-venit să luaţi o carte cu dumneavoastră. Nu cu împrumut, ci de tot. Aşa le mulţumesc celor care mă asistă în întreprinderile mele din domeniul educaţiei.

— E de mirare, domnişoara Trewlove, că reuşiţi să scoateţi cât de cât profit cu înclinaţia dumneavoastră de a le dărui oamenilor cărţi fără să acceptaţi vreun ban la schimb.

— Nu m-ar deranja dacă mi-aţi spune Fancy.

O curtoazie pe care nu i-o oferise domnului Tittlefitz, o curtoazie pe care ar fi nebun să o accepte, pentru că să o

vadă într-o lumină mai puţin formală l-ar face să lase garda jos, i-ar permite să treacă de zidurile lui de apărare când oricum ea ajunsese în punctul în care le zdruncina zdravăn. Cât de uşor ar fi să le permită să se prăbuşească, să se deschidă posibilităţii de a o avea în viaţa lui într-un mod mai permanent. Dar trebuia mai întâi să testeze apele cu ea. El trăise situaţia proverbială prin care căsătoria în grabă ducea la regrete îndelungate. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală.

— Noapte bună, domnişoară Trewlove!

Ea îi oferi o tentativă de zâmbet, iar el regretă că ar fi putut să o rănească cu refuzul lui de a accepta să-i spună pe numele mic.

— Noapte bună, domnule Sommersby!

El nu se duse direct acasă, ci se plimbă în schimb pe străzi, cu mintea plină de gânduri haotice, în timp ce dezbătea înţelepciunea de a curta fără a-i spune cine era. Dar cum altfel putea să se asigure că sentimentele ei pentru el nu erau influenţate de poziţia sa? Când se întoarse în cele din urmă la casa lui, urmă rutina obişnuită de a-şi turna un pahar de scotch, de a se duce la etaj în dormitor şi de a privi pe fereastră.

Doar că în seara asta fu întâmpinat de o imagine splendidă. Fancy Trewlove şedea în colţul ei de lectură despre care îi povestise, sprijinită cu spatele de perete. El putea vedea o parte din ea, pieptul, umerii, capul, genunchii îndoiţi pe care se sprijinea cartea. Apoi ea se întoarse uşor, ridică o mână şi îi făcu semn. O acţiune atât de simplă, dar care păru să atingă ceva adânc în el.

Fără să se gândească prea mult, puse paharul deoparte şi împinse un scaun în dreptul ferestrei sale, luă o carte şi se aşeză. Cu puţin noroc, avea să creeze impresia că citea, când el de fapt o privea pe ea, întrebându-se cum simpla ei vedere putea să îi aducă atâta linişte în suflet, ştiind că, atunci când ea avea să se retragă la culcare, el urma să se viseze făcând dragoste cu o librăreasă.

Capitolul 11

În după-amiaza următoare, în magazinul de dulciuri numit cu totală lipsă de imaginaţie „Magazinul de dulciuri”, Matthew studia selecţia de dulciuri din vitrină. Avea chef de zahăr, dar fără urmă de lămâie, şi studiase deja borcanele de pe rafturi fără să găsească nimic interesant. Când sună clopoţelul de deasupra uşii, nu se osteni să privească într-acolo, fiind concentrat să se uite la nişte bomboane roşii, tari.

— Bună ziua, domnişoară Trewlove, zise doamna cu păr argintiu din spatele tejghelei, cu entuziasm.

Nu se putu abţine şi se întoarse. Oare femeia asta zâmbea tot timpul? Era întotdeauna bucuroasă să vadă oameni?

— Buna ziua, doamnă Flowers. Privirea i se încălzi. Domnule Sommersby.

— Domnişoară Trewlove.

Rochia ei galbenă îi amintea de soarele care se revărsa peste un câmp de trifoi. Ea părea să lumineze şi cea mai apăsătoare zi, cu atât de puţin efort.

Ea se îndreptă spre tejghea şi puse o bucată de hârtie pe ea.

— Acestea sunt dulciurile pe care aş dori să le am pregătite pentru ora de lectură de vineri.

Doamna Flowers – acum ştia numele femeii, mulţumită domnişoarei Trewlove, şi regreta că neglijase să se prezinte singur. Era un lucru aşa mic să te adresezi cuiva pe nume, iar el văzuse schimbarea imediată la vânzătoare de parcă ar fi fost salutată de cineva din familia regală. Femeia luă hârtia şi se uită pe ea.

— Ooo, bomboane cu căpşune. O să le placă micuţilor!

— Mă gândeam că se vor bucura.

— O să facă mizerie, să ştiţi.

— O să am cârpe umede la îndemână, ca să le şterg degetele lipicioase.

— Dar dacă vă vor murdări cărţile…

— Aş prefera să se uite la ele cu degetele murdare decât să nu se uite deloc.

El nu-şi putea închipui ca mama lui să fi avut aceeaşi atitudine. În copilărie, fusese îmbăiat şi îmbrăcat în haine curate de fiecare dată când venea de afară sau înainte de a se prezenta în faţa ei după-amiaza, pentru ca ea să îl întrebe cum îşi ocupase timpul. Bănuia că domnişoara Trewlove avea să le ofere copiilor ei mai mult decât doar o jumătate de oră pe zi, că ea nu avea să întrebe cum îşi petrecuseră ziua pentru că avea să fie implicată în joaca, în studiile, în viaţa lor. Ea urma să îi îmbrăţişeze şi nu avea să le lase nicio îndoială că sunt iubiţi.

— Atunci, o să pregătesc pentru vineri comanda, ca să fie livrată înainte de prânz. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Cred că o să mă uit un pic.

Ea se apropie de el până îi simţi parfumul de portocale.

— Vă plac dulciurile, domnule Sommersby?

— Din când în când. Doar că acum nu ştiu sigur ce aş vrea.

— Mie îmi plac caramelele.

— Hmm… Nu am mai mâncat de când eram copil. O să iau o duzină de caramele, doamnă Flowers.

— Prea bine, domnule.

— O să iau şi eu la fel, zise domnişoara Trewlove.

— Puneţi-le pe factura mea, doamnă Flowers.

— Vă rog, nu! O să daţi naştere la zvonuri.

Zvonuri că probabil era interesat de ea. Judecând după felul în care doamna Flowers se uita la ei, se îndoia că o cumpărătură de un penny avea să conteze foarte mult. Ea oricum avea să bârfească în vreun fel sau altul. Cum el era de multă vreme subiect de bârfe, nu era deranjat de gândul de a fi şi mai mult, mai ales când erau doar bârfe nevinovate.

— E doar modul meu de a vă mulţumi că m-aţi primit în zonă. În afară de asta, când veţi fi prezentată în societate, veţi descoperi că nimic nu opreşte poveştile

senzaţionale. Aţi face bine să le acceptaţi.

După ce plăti pentru cumpărături, îi întinse şi ei punguţa şi o urmă afară. Ea îşi băgă imediat o caramea în gură. El o privi cum îşi răsuceşte buzele şi cum îşi trece limba peste bomboana tare. Nu ştia dacă văzuse vreodată ceva mai senzual ca mişcările pe care nu le putea vedea, ci doar şi le imagina – cum ea sugea, mângâia şi îşi plimba limba pe suprafaţa tare. Doamne, trebuia să-şi controleze gândurile nebuneşti.

Ea rămase acolo, nevrând parcă să-l părăsească, aşa cum nici el nu voia să-şi ia la revedere.

— Aveţi planuri pentru ultima seară înainte de începerea oficială a sezonului?

În ochii ei sclipi un pic de maliţiozitate.

— Am auzit că Regele Focului are spectacol la Whitechapel. Intenţionez să mă duc să văd. Sunt destul de sigură că ar fi loc în birjă, dacă aţi dori să vă petreceri seara bucurându-vă de spectacole de stradă.

*

— Aţi crescut în Whitechapel? o întrebă el câteva ore mai târziu, în timp ce se plimbau pe strada aglomerată, unde oamenii se îngrămădeau ca să vadă mai bine acrobaţii şi jonglerii sau bărbaţii care mergeau pe picioroange.

— Nu, dar în apropiere.

Matthew fusese la serbări, târguri, carnavaluri. Ce observa acum îi amintea de un carnaval, dar era în oraş, pe străzi, nu la ţară pe pajişte, cu suficient spaţiu în jur. El bănuia că mulţi dintre aceşti oameni nu aveau mijloacele financiare ca să ia trenul pentru a merge la ţară, aşa că artiştii îşi aduseseră talentele aici şi creaseră un festival cu o atmosferă veselă.

Dar în ciuda frivolităţii şi a celor care căutau să fie băgaţi în seamă, privirea lui se îndrepta mereu spre domnişoara Trewlove, entuziasmul şi bucuria ei fiind îmbătătoare. Ea aprecia tot ce era în jurul ei mai mult decât

alţii. Înţelegea nevoia celor săraci de a evada în lumea fanteziei, nevoia artiştilor de a fi apreciaţi. Privea totul cu aceeaşi intensitate cu care el îşi imagina că ea citea din paginile unui roman, transportată în mod miraculos într-o altă lume. Ea nu judeca, nu găsea defecte. Se afunda pur şi simplu în ambianţă.

Nu-şi putea imagina nicio femeie dintre cunoştinţele lui care să păşească îndrăzneaţă printre cei care păreau să nu se fi îmbăiat de ceva vreme sau ale căror haine erau zdrenţuite ori ponosite şi să le zâmbească, să-i salute de parcă ar fi fost prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.

— Îi cunoaşteţi pe oamenii ăştia? întrebă el în cele din urmă.

— Nu i-am mai văzut până acum, dar nu diferă prea mult de toţi ceilalţi oameni pe care îi cunosc. Se luptă să-şi ducă existenţa, făcând ce pot mai bine cu ceea ce au, sperând la o viaţă mai bună pentru copiii lor, bucurându-se de o seară fără griji. Mai devreme, se agăţase de braţul lui ca să se asigure că nu aveau să fie despărţiţi şi acum îl strânse uşor. Nu vă place cât de mult se distrează toată lumea?

Lui îi plăcea cât de tare părea ea să se distreze, fără griji, fără să se gândească la ce o aştepta în seara următoare. Ca soţie a unui lord, avea să găzduiască evenimente, şi el nu-şi putea imagina că ceva de care se ocupa ea ar putea fi anost sau plictisitor. Ea avea să găsească o modalitate de a face totul interesant şi palpitant.

— O, acolo e! Haideţi!

Ea îl apucă de mână şi, deşi purtau amândoi mănuşi, gestul păru mult mai intim decât atunci când îl luase de braţ.

Se trezi acoperind mâna ei micuţă cu a lui, mult mai mare. Atât de mică. Începea să înţeleagă de ce familia ei lua măsuri atât de extreme ca să o vadă bine situată – în rândul nobilimii sau nu. Simţeau nevoia să o protejeze, să se asigure că nu avea să păţească nimic rău. Cu toate astea, el era sigur că ea merita grija lor. Iat-o aici, croindu-

şi drum printre oameni, făcându-i pe alţii să se dea la o parte de parcă ar fi trecut regina printre ei. Nimeni nu se supăra şi nu reacţiona cu furie. Ea avea abilitatea de a domoli pe oricine, ba chiar să-i facă pe oameni să se simtă vinovaţi că reprezentau o barieră spre destinaţia ei.

Cu multă eleganţă şi foarte încrezătoare, ea îşi croi drum până în faţă, trăgându-l şi pe el după ea. Era plin de lume, oamenii stând înghesuiţi unii în alţii, întinzându-şi gâturile ca să vadă mai bine ce se întâmpla în cercul pe care îl creaseră. El se strecură în spatele ei şi îşi puse braţele în jurul ei, aşa cum făcuse atunci când înălţaseră zmeul împreună, doar că acum nu exista nicio bobină pe care să o ţină, aşa că îşi strânse mâinile peste abdomenul ei. Nu se îndoia că, dacă ea ar fi avut ceva împotrivă, i-ar fi tras un cot în stomac sau l-ar fi călcat zdravăn pe picior. În schimb, ea se sprijini de el, de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna.

Şi la naiba dacă nu simţea şi el la fel.

Ea îşi întoarse uşor capul şi aproape că strigă pentru a se face auzită în hărmălaia din jur.

— Nu e minunat?

În cele din urmă, el îşi îndreptă atenţia spre motivul pentru care veniseră aici. Domnul care se plimba prin spaţiul gol ce îi fusese creat avea aproape doi metri, probabil chiar mai mult. Era lat în spate, muşchii fiind perfect vizibili, pentru că nu era îmbrăcat decât în pantaloni şi cizme. Pielea lui neagră sclipea în lumina torţei pe care o ţinea în mână.

— Priviţi! zise el cu voce bubuitoare. Minunea care a fost odată dragon!

Luă o înghiţitură dintr-o ploscă pe care o ţinea în mână, se plimbă prin perimetru, înainte să se întoarcă în centru şi să le ofere privitorilor o altă demonstraţie a abilităţii sale de a controla focul. O dată, de două ori, de trei ori.

Matthew o simţea pe domnişoara Trewlove tremurând de încântare în braţele lui şi chiar îşi dorea ca el să fi fost răspunzător pentru acel tremur, pentru încântarea ei. Dar

nu putea nega faptul că Regele Focului merita adulaţia cu care era copleşit în timp ce oamenii lui adunau monedele care îi erau aruncate la picioare.

El dădu torţa şi plosca altcuiva şi făcu o plecăciune adâncă înainte de a-şi ridica braţele.

— Vă mulţumesc, prieteni. Vă rog să fiţi atât de amabili şi să faceţi loc şi altora, ca să poată vedea reprezentaţia care va începe în cincisprezece minute.

Matthew îşi coborî gura la scoica delicată a urechii ei, ca să nu fie nevoit să strige.

— Presupun că trebuie să ne mişcăm.

— Încă nu.

Uitându-se în direcţia în care privea ea, el îşi dădu seama că Regele Focului se îndrepta hotărât în direcţia ei. De parcă ar fi anticipat sosirea lui, ea se desprinse din braţele lui Matthew, ceea ce lui îi provocă o reacţie instantanee de respingere faţă de acel bărbat.

— Bună, Fancy!

El se aplecă şi depuse un sărut pe obrazul pe care ea îl întoarse spre el, şi Matthew avu nevoie de tot controlul ca să nu-l pocnească pe individ în nasul lui perfect.

— Ultima oară când te-am văzut, înghiţeai foc.

— M-am plictisit de asta. Am decis că să suflu foc e mai palpitant.

— Cum faci?

— Secretele meseriei, dulceaţa mea.

„Dulceaţa mea?” Un nas însângerat devenea o probabilitate tot mai mare.

Fancy – la naiba, dacă tipul ăsta putea să i se adreseze aşa, Matthew putea să se gândească şi el la ea mai puţin formal – se întoarse uşor.

— Regele Focului, fă cunoştinţă cu domnul Sommersby.

— Domnul? repetă Regele Focului. Ce nume ridicol! Credeam că eşti destinată pentru un duce, fata mea.

„Fata mea?” Un nas însângerat şi un ochi învineţit, poate, se cam cuveneau. Şi toată lumea ştia că ea era în căutarea unui lord?

— Nu suntem căsătoriţi, zise ea. Doar doi prieteni care se bucură de o seară de divertisment.

— Presupun că fraţii tăi nu ştiu despre el.

— Nu, iar tu nu o să le spui.

— Când aş avea ocazia? Nu i-am văzut de un car de vreme. Se uită cercetător la Matthew. Ai grijă de ea, prietene!

Plecă apoi cu paşi mari, în vreme ce asistentul lui se străduia să se ţină după el.

— Nu aţi spus că îl cunoaşteţi.

Matthew îşi modulă vocea, străduindu-se să nu pară gelos.

— L-am cunoscut chiar când începuse să facă reprezentaţii. Regele Focului. Ce fată tânără nu ar fi captivată? Are o sumedenie de admiratoare.

— Îmi pot imagina că are.

Ea îşi înclină uşor capul.

— Păreţi gelos.

— Nu fiţi absurdă!

Era el destul de absurd pentru amândoi. Ea îl apucă de braţ.

— Mergem să vedem ce alte distracţii ne mai aşteaptă?

*

În copilărie, Fancy se bucurase întotdeauna de serile când străzile deveneau cadrul unui festival. Unii dintre aceşti oameni trăiau din reprezentaţiile acestea, în vreme ce alţii îşi prezentau talentele doar cu acele ocazii când puteau să-şi împartă atenţia. Ea bănuia că nu era o viaţă uşoară, dar, pe de altă parte, prea puţine lucruri erau uşoare în mahalale.

Dar, în seri ca aceasta, totul era atât de viu şi de plin de energie. Şi cu siguranţă ea savura faptul că putea împărtăşi asta cu domnul Sommersby. El părea în acelaşi timp fascinat şi prevăzător, de parcă se aştepta să fie atacat în orice moment. Deşi ea ştia că trebuia doar să

spună „Eu sunt Fancy Trewlove” şi toate personajele negative s-ar răspândi ca potârnichile. Aşa cunoscute erau reputaţia şi puterea fraţilor ei în această parte a Londrei. Chiar dacă Mick, Aiden şi Finn nu mai erau parte din mahalale, aşa cum era Beast acum, fusese o vreme când domniseră peste ele. Oricine avea cât de cât minte evita să îi supere pe cei din familia Trewlove. Întotdeauna se termina prost – şi nu pentru familia Trewlove.

Ei îi plăcea foarte mult să meargă la braţ cu domnul Sommersby. Îi plăcea şi mai mult felul în care el îşi mişca uşor corpul ca să o protejeze dacă cineva care băuse prea mult părea să se apropie de ea. Mişcările lui erau subtile, dar ea le observa totuşi. Deşi se părea că ea remarca până şi cele mai mici lucruri la el. Atenţia lui şi felul în care capul i se mişca întruna în toate direcţiile, de parcă ar fi fost mereu cu ochii-n patru la orice semn de pericol. Mâna lui care se strânsese în pumn în buzunar când vorbise despre Regele Focului, de parcă ar fi fost gelos. Felul subtil în care scotea monede din buzunar şi le dădea copiilor desculţi pe lângă care treceau. Atât de multe monede, făcând-o să creadă că era un obicei pe care îl avea când se afla într-o zonă mai săracă din Londra. Ştiuse la ce să se aştepte aici şi venise pregătit.

Aici, era haos în seara asta. Căruţuri cu mâncare, cu băutură, jocuri de-a alba-neagra. Un înghiţitor de săbii. Câteva corturi mici se întindeau de-a lungul zidurilor. Înăuntru, se găseau tot soiul de lucruri de văzut pentru un penny. O contorsionistă îşi făcea reclamă ca fiind o cutie omenească de puzzle.

— E imposibil să-ţi dai seama unde începe şi unde se termină! striga cel care îi făcea reclamă.

Dar Fancy era atrasă de un bărbat rotofei cu un început de chelie care striga despre destrăbălare şi răutate.

— Haideţi, veniţi unul, veniţi toţi să vedeţi decadenţa în toată splendoarea ei! Apoi îi prinse privirea şi începu să-i facă semn într-o manieră exagerată. Haideţi, lady! Haideţi şi vedeţi ce nu v-au văzut ochii vreodată!

— Ce credeţi că e? îl întrebă Fancy pe domnul

Sommersby.

— Dacă e ceva ce nu aţi mai văzut, atunci e probabil ceva ce nu ar trebui să vedeţi.

Cuvintele lui nu făcură decât să-i stârnească şi mai mult curiozitatea.

— Mă duc să văd.

— Domnişoară Trewlove, nu ştiu dacă e înţelept.

— Nu e ca şi cum aş înghiţi foc. Puteţi să veniţi cu mine dacă vreţi.

Îndrăzneaţă, se apropie de bărbat şi îi întinse un penny. Cu un gest elaborat, el ridică încet clapa de la cort, şi ea fu un pic uşurată când domnul Sommersby o urmă înăuntru, în spaţiul mic şi îngust. Un felinar aprins stătea lângă un stereoscop, pe o masă micuţă.

Ea se uită în jur.

— Credeţi că asta e?

— Aşa se pare. O să mă uit…

— Nu. Eu prima.

Ea trase adânc aer în piept şi ridică stereoscopul, uitându-se prin cele două cercuri de sticlă la imaginea care părea destul de reală cât să îţi vină să o atingi. Era cât se poate de conştientă de faptul că pieptul domnului Sommersby îi atingea umărul şi că acea atingere era, fără îndoială, răspunzătoare pentru dogoarea care o cuprinsese – şi nu fotografia dezamăgitoare la care se uita.

— Ei bine?

Vocea lui era aspră lângă urechea ei, răsuflarea lui caldă atingând-o pe gât.

— E o femeie întinsă pe o canapea în… doar în desuuri.

Doar că aproape că nu avea desuuri pe ea. Umflătura unui sân era clar vizibilă, sfârcul ascuns, deşi părea că materialul era pe cale să alunece de tot.

— E rândul meu.

— Categoric, nu.

Ea trase aparatul de la ochi şi îl strânse la piept.

— Nu trebuie să vedeţi o femeie dezbrăcată.

El nu se mişcă, fiind încă incredibil de aproape.

— Am mai văzut femei în desuuri, domnişoară Trewlove. De fapt, mi-a făcut mare plăcere să îndepărtez acele desuuri.

Vocea lui devenise mai profundă, mai joasă, de o adâncime unde secretele erau mai bine împărtăşite, şi ea se trezi dintr-odată că respira cu greutate, imaginându-şi degetul lui alunecând de-a lungul dantelei şi dând mătasea jos, tot mai jos, până când nu mai era nimic acoperit.

Ea tremură de dorinţă în timp ce imaginile o bombardau.

— Nu e drept.

— Poftim?

Ea se uită la el, netrebuind să se uite prea departe, dându-şi seama că gura lui era incredibil de aproape de a ei. Dogoarea, pasiunea, dorinţa se intensificară. Era greşit, atât de greşit, deloc necuvenit.

— Unde e fotografia cu bărbatul în lenjerie?

El făcu ochii mari.

— Vreţi să vedeţi un bărbat în lenjerie?

— De ce nu? Omul care făcea reclamă susţinea că voi vedea ce n-am mai văzut. M-am văzut pe mine în desuuri, stând în faţa oglinzii.

Când ochii lui se întunecară şi privirea i se intensifică de parcă acum el ar fi avut gândurile nepotrivite pe care cuvintele lui de mai devreme le stârniseră în ea, Fancy simţi dintr-odată nevoia să-l chinuiască aşa cum o chinuise el pe ea.

— De fapt, m-am văzut fără absolut nimic pe mine.

El rămase nemişcat, atât de nemişcat, de parcă s-ar fi putut sparge dacă s-ar urni. Ochii lui dogoreau în aşa măsură, încât ea avu impresia că s-ar putea aprinde. Nu avea prea multă experienţă când venea vorba despre bărbaţi, dar nu se îndoia că asista la naşterea dorinţei.

— Jucaţi un joc foarte periculos, domnişoară Trewlove.

— Chiar aşa fac?

Încet, el îşi înclină capul, nu spre gura ei, aşa cum se aşteptase Fancy, ci spre gâtul ei, chiar deasupra urechii, unde pielea era mult mai sensibilă decât îşi dăduse ea

seama. O sărută, muşcă uşor şi îşi trecu limba peste pielea delicată, şi senzaţiile incredibile circulară până în degetele ei de la picioare. Când el îi luă lobul urechii în dinţi, ea aproape scoase un strigăt de plăcere. Genunchii i se înmuiară. Stereoscopul îi alunecă din mână şi căzu la pământ. Nu-i păsa, nu-i păsa de nimic altceva decât de călătoria gurii lui pe partea de jos a maxilarului ei. Toată agitaţia de afară dispăru. Nu auzea decât respiraţia lui şi gemetele joase.

Când el se retrase, ea aproape că se rugă de el să se întoarcă.

— Dumneavoastră sunteţi cel care joacă un joc periculos.

Ar fi vrut să nu pară atât de fără suflare, să-i fi dat impresia că se controla mai bine.

Rânjetul lui era diavolesc de răutăcios.

— Dar eu înţeleg regulile. Să nu credeţi măcar pentru o clipă că nu sunt tentat să vă sui pe masa aceea şi să vă posed aici şi acum. Dar v-aş ruina.

„Ruinează-mă!”

Oare chiar gândise aşa ceva?

— Nu cred că sunteţi pregătită să plătiţi acest preţ.

Ea nu avea să fie dezamăgită că el era un gentleman, nu un ticălos. Ştia ce se cuvenea. Să fie ruinată nu se potrivea cu planurile ei.

Deşi avea impresia că el nu se referea exact la ruinarea ei, ci mai degrabă la faptul că ea nu avea să mai găsească alături de alt bărbat satisfacţia pe care ar simţi-o cu el. Ea ar fi putut să-l eticheteze drept arogant dacă nu ar fi fost convinsă că spunea adevărul.

Părând să înţeleagă că ea nu avea un răspuns inteligent la afirmaţia lui, el se aplecă, ridică stereoscopul şi îl puse la loc pe masă.

— Nu aveţi de gând să vă uitaţi? întrebă ea. Aţi plătit.

— Oh, am primit destul de banii mei.

Îi oferi apoi braţul, şi ea se agăţă de el.

— A durat destul de mult, zise omul din faţa cortului când îşi făcură, în sfârşit, apariţia. Va trebui să vă mai cer

un penny.

Domnul Sommersby i-l dădu, şi ei porniră mai departe. Ea venise aici ca să-şi ia gândurile de la ce avea să îi aducă ziua de mâine. Dar acum era nevoită să se întrebe dacă era posibil să cunoască un lord pe care să-l dorească la fel de mult ca pe acest bărbat.

Capitolul 12

— A fost o dată ca nici… o… dat…

— Niciodată, zise Matthew blând.

Cititoarea, o femeie care părea obosită de viaţă, cu părul blond strâns într-un coc dezordonat, ridică privirea spre el, cu ochii albaştri palizi.

— E greu să citeşti.

— La început. Dar devine mai uşor şi chiar merită provocarea de a învăţa.

Ea îşi întoarse atenţia înapoi la abecedar, având mai mult noroc cu cuvintele care urmară. Cartea era cea pe care o foloseau şi în şcoli. La început, era înşirat alfabetul, apoi veneau două poveşti. Ea reuşise să citească *Cenuşăreasa* cu Fancy şi acum se străduia să dovedească şi *Scufiţa Roşie.* El bănuia că, pentru cei mai mulţi, abecedarul primit de la Fancy era prima lor carte. Pentru unii era, fără îndoială, prima pe care o ţineau în mână.

Patru alte persoane şedeau în cerc cu el, urmărind textul în abecedarele lor, aşteptându-şi rândul pentru a citi cu voce tare.

El se străduia să nu-i facă pe cei din jurul lor să se jeneze când se poticneau. Chiar dacă nu citeau perfect, se străduiau, şi asta era o adevărată realizare – să încerci să devii mai bun, să faci ce e nevoie ca să îţi atingi scopul.

Exact aşa cum Fancy se străduia să îşi îmbunătăţească viaţa participând la balul din seara asta, ca să atragă atenţia vreunui lord. El era tentat să-i dea o listă cu indivizii pe care să-i evite, dar atunci ea s-ar întreba de

unde îi ştia, şi el ar trebui să mărturisească faptul că era unul dintre ei şi că despre el era vorba în scrisoarea publicată. Contele de Rosemont. Ea l-ar privi diferit atunci, iar el nu voia să fie privit de parcă ar fi fost un premiu pe care ea îl câştigase.

Era distras continuu de bocănituri, ciocănituri şi paşi care se auzeau de la etajul de deasupra. Cu o oră mai devreme, o mulţime de cameriste intraseră şi urcaseră la apartamentul lui Fancy. El bănuia că erau slujnicele trimise de Lady Aslyn. Mintea lui tot zbura la ce se întâmpla acolo sus în timp ce o pregăteau pentru seara care putea foarte bine să o pună pe direcţia care avea să o ducă departe de micuţul ei magazin.

Nu ajuta faptul că în noaptea anterioară ea îi pusese în minte imaginea cu ea stând goală în faţa oglinzii. Probabil fusese pregătită o baie. Ea îşi afundase corpul gol în ea. Aburul se ridica să îi dezmierde şi să îi acopere pielea, câteva picături adunându-se ispititor în scobitura gâtului. Apa, poate şi săpunul erau parfumate, şi ea avea să se ridice din apă ca o nimfă din lac, purtând parfumul florilor de pe pajişte cu ea. Cineva avea să folosească o pânză moale cu care avea să îi şteargă picăturile de apă de pe corp. Altcineva avea să îi perie părul lung, negru şi mătăsos. Îşi imagină cât de minunat ar fi să îşi afunde degetele în părul des şi să i-l aranjeze pe umăr, ca să îi lase ceafa neacoperită, unde să poată depune un sărut fierbinte pe ambele laturi ale coloanei. Ultimul gând îi provocă o reacţie în jumătatea de jos a corpului, ceea ce îl făcu să se foiască inconfortabil pe scaun, o reacţie cu care ar fi trebuit să se obişnuiască de acum, pentru că se întâmpla de fiecare dată când se gândea să îi atingă oricare parte a corpului cu buzele. Gura, degetele, sânii…

Doamne, trebuia să se controleze. Slavă Domnului, zgomotele de deasupra păreau să se fi liniştit. Dintr-odată, se auziră paşi uşori din direcţia scărilor. Aliniate frumos, semnalizând mândria realizării lor, parcă o victorie într-o campanie militară crucială, cameristele trecură pe lângă uşa deschisă.

În încăpere să lăsă linişte a. Nu se auzeau cuvinte bâlbâite sau încurajări, fata cu scufiţa roşie fusese abandonată, povestea ei neputând să se compare cu suspansul care cuprinsese pe toată lumea, toţi având privirile aţintite spre cadrul gol al uşii, pe unde trecuseră servitoarele. Pentru că, dacă îşi terminaseră treaba şi plecaseră, atunci nici ea nu putea fi prea departe. Aşa că, asemenea celorlalţi, şi el îşi concentră atenţia spre cadrul uşii, într-o anticipare pe care nu o mai simţise de ani buni, care îl cuprinse şi crescu. Vârful nasului îi fu cuprins de o mâncărime care rămase nederanjată, pentru că niciun muşchi nu voia să i se mişte.

Apoi ea apăru, şi lui i se tăie răsuflarea.

Rochia ei albă, pe care ar fi putut să o poarte şi dacă ar fi fost prezentată reginei, i se mula frumos pe corp, subliniindu-i sânii şi talia mică, şoldurile rotunde. La gât avea un şirag de perle. Perle miniaturale fuseseră cusute şi pe corsajul rochiei şi sclipeau în lumina lămpilor cu gaz, clipind în timp ce ea intra în încăpere. La încheietură îi atârna un evantai. Avea mănuşi lungi, de mătase, până dincolo de coate, şi el îşi imagină un domn care se plimba prin grădină în căutarea unui colţ întunecat unde să poată să i le ruleze în jos, ca să-i sărute pielea astfel dezgolită.

Părul ei negru fusese strâns într-o coafură elaborată, fixată cu piepteni din sidef care contrastau cu negrul şuviţelor ei. Ochii căprui păreau mai mari şi mai luminoşi. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, fără îndoială ca urmare a agitaţiei cu care aştepta seara balului. Ea zâmbi cald, blând.

— Am vrut să vă urez tuturor o seară plăcută înainte să plec.

— Ară... arătaţi splendid, domnişoară Trewlove, se bâlbâi domnul Tittlefitz.

— Mulţumesc, domnule Tittlefitz, sunteţi mult prea amabil. Mă simt asemenea Cenuşăresei, după toată atenţia pe care drăguţele cameriste mi-au acordat-o.

Ea îşi lăsă privirea să alunece spre Matthew. Doar atunci îşi dădu el seama că, la un moment dat, sosirea ei îl

făcuse să se ridice. Ea aştepta ca el să spună ceva. Era chiar convins de asta, deşi niciun cuvânt rostit de el nu ar putea să o descrie. Dar nu putea să o lase să plece fără un strop din încrederea ei zdruncinată.

— Nicio femeie de acolo nu va putea să strălucească mai tare ca dumneavoastră.

Obrajii ei se înroşiră mai tare. Flutură din gene, nu într-o manieră cochetă, ci de parcă ar fi fost mişcată de complimentul lui mărunt. Sau poate era jenată că el spusese aşa ceva. Ce ar fi vrut să audă de la el? Orice ar fi fost, el ar fi rostit vorbele după care tânjea ea – doar să fi ştiut care erau.

Ea se uită la bărbatul mai tânăr.

— Veţi închide aici când terminaţi astă-seară, domnule Tittlefitz?

— Da, domnişoară. Nu trebuie să vă faceţi griji. Eu şi domnul Sommersby avem totul sub control.

— Şi o veţi conduce pe Marianne acasă?

— Da, domnişoară.

El nu îşi putu reţine un zâmbet. Era cea mai importantă seară din viaţa ei, şi totuşi încă se gândea la ceilalţi, străduindu-se să facă pe peţitoarea, iar el se întrebă dacă se pusese vreodată în mod egoist înaintea altora.

— Atunci, vă urez noapte bună.

Cu o graţie demnă de o prinţesă, ea dispăru din raza lor vizuală.

*

Să fii prezentată în societate era o chestiune foarte emoţionantă, care se transforma uşor, uşor într-una obositoare şi plictisitoare în timp ce Fancy stătea lângă Gillie şi primea oaspeţii care coborau pe scara impresionantă, spre salonul decorat cu multă grijă – candelabre sclipitoare, stucatură bogat ornamentată şi tavan pictat –, după ce erau anunţaţi cu voce profundă şi bubuitoare de majordomul îmbrăcat în livrea roşie cu

împletituri din fir de aur şi pantaloni cenuşii până la genunchi, completaţi de ciorapi albi care îi puneau în evidenţă gambele frumoase care păreau naturale. Ea ştia prea bine că valeţii erau foarte mândri de gambele lor şi chiar mergeau până într-acolo încât să şi le căptuşească uneori cu unele false.

Rochia de culoarea lavandei a lui Gillie nu era aşa decoltată ca a altora, dar, pe de altă parte, sora ei nu-şi expusese niciodată prea mult feminitatea. Ducele ei îi era alături, ochii lui reflectând tandreţea şi dragostea pe care Fancy spera să le-o inspire şi ea unui tânăr lord. Îşi dorea foarte mult ca mama ei să fi fost aici ca să vadă toate astea, dar aceasta nu se simţea la locul ei în toată această extravaganţă. Un perete era placat doar cu oglinzi, ceea ce făcea să pară că erau mai mulţi oameni aici decât erau de fapt. Încăperea era înaltă cât două etaje, fiind tăiată în două de un balcon care o înconjura la jumătatea distanţei spre tavan. Plante în ghiveci, ferigi şi alte plante verzi erau aliniate la perete.

Peste tot păreau să fie flori. Totul era fermecător. Era lumea în care mama ei îşi dorea ca ea să păşească, şi, cu toate astea, biata femeie nu se considera suficient de merituoasă încât să fie prezentă în seara asta.

O, îi vizitase casa lui Gillie, dar doar când era numai familia prin preajmă. Se jena să întâlnească pe oricine îi era considerat superior. Refuzul mamei ei de a-şi recunoaşte propria valoare o întrista pe Fancy.

Călătorise în trăsură cu Aslyn şi Mick. Aşa cum promiseseră, se opriseră mai întâi la casa mamei ei, pentru ca aceasta să o poată vedea pe Fancy îmbrăcată de bal. Mama ei plânsese la vederea ei – lacrimi de fericire, susţinuse ea. Fancy îşi dorea cu disperare ca seara aceasta să fie un succes, să o ducă cu un pas mai aproape de a o ajuta pe mama ei să-şi îndeplinească visul ca Fancy să aibă o viaţă elegantă.

Pe drumul spre bal, Aslyn şi Mick o chestionaseră ca să se asigure că ştia cum trebuia să se adreseze oricui era posibil să participe la bal. Teama cea mai mare a familiei ei

era ca nimeni să nu vină. Era o teamă care nu se îndeplinise. Încăperea gemea de oameni. Nu era într-atât de vanitoasă încât să creadă că veniseră toţi din pricina ei. Nu, ea bănuia că majoritatea veniseră să se holbeze la soţia ducelui de Thornley şi să vadă dacă se ridica la înălţime când găzduia primul ei bal. Deşi Gillie părea mult mai relaxată decât se simţea Fancy.

Nu o ajutase să-şi stăpânească emoţia atunci când ducele de Thornley îi spusese în treacăt la sosire că lui Bertie îi părea rău, dar afaceri de stat îl împiedicau să participe. Bertie, prinţul de Wales, viitorul rege.

Thornley îi rostise numele de parcă ar fi fost prieten bun cu prinţul, jucând tenis şi polo împreună. Probabil aşa era. Ea niciodată nu se gândise la faptul că soţul surorii ei vorbea cu familia regală şi că, fără îndoială, o făcea cu acelaşi aplomb pe care îl arăta şi la întâmpinarea oaspeţilor care aşteptau să fie primiţi. După ce saluta pe cineva, el se întorcea spre Gillie şi zicea:

— Ducesă, vreau să îţi prezint pe Lord Oarecare şi pe Lady X sau pe Lord şi pe Lady Z sau pe ducele Cutărică.

Gillie afişa zâmbetul cu care îi primea pe toţi în taverna ei şi îi făcea să se simtă bine-veniţi.

— Mă bucur. Sora mea, domnişoara Trewlove.

Fiecare oaspete făcea o plecăciune sau o reverenţă în faţa lui Gillie – doar era ducesă. Fancy primi câteva înclinări scurte din cap, destule atingeri ale degetelor înmănuşate şi câteva săruturi pe vârfurile degetelor urmate de „încântat”.

Apoi toţi plecau să se întreţină cu cei pe care îi cunoşteau, să se bucure de gustări sau să danseze în timp ce orchestra formată din douăzeci de instrumentişti, aşezată la balcon, cânta o muzică foarte antrenantă.

Şi aşa continuă totul.

Carnetul elaborat de bal, sub forma unui evantai cu un creion mic legat cu aţă pe care îl primise de la o tânără cameristă când sosise, îi atârna de încheietură, nu avea trecut niciun dans rezervat în el. Niciun vals, niciun cadril, nicio polcă. Îşi spuse că era pentru că bărbaţii nu ştiau cât avea să stea ea la primirea oaspeţilor, dar înţelegea că se

aştepta de la ea să stea să salute timp de două ore, până la ora zece şi jumătate, asta dacă oaspeţii care coborau scările nu se terminau mai devreme.

Ea îşi dorea să o fi rugat pe Gillie să îl invite pe domnul Sommersby, pentru că ea cu siguranţă ar fi făcut-o, deşi nu era din rândul aristocraţiei, doar ca o favoare pentru Fancy. Îşi dorea să se uite spre scări şi să îl vadă coborând. Desigur, atunci, el nu ar mai fi disponibil să o ajute cu lecţiile, deşi putea să ajungă mai târziu aici. Oamenii o făceau, acesta fiind şi motivul pentru care coada nu părea să se mai sfârşească.

Când intrase în salonul de lectură, domnul Sommersby îi atrăsese atenţia imediat. Felul în care se ridicase încet, ca fermecat. În timp ce domnul Tittlefitz se uita la ea de parcă ar fi fost o minune care trebuia adulată, domnul Sommersby o privea de parcă ar fi fost un boţ de frişcă pe care ar vrea să-l lingă încetişor. Era un gând absurd în momentul acela, pentru că dogoarea din ochii ei era copleşitoare. Ea fusese surprinsă că el nu traversase încăperea spre ea, ci rămăsese pe loc, degetele strângând abecedarul. Se întrebă dacă lăsase urme pe carte.

Reacţia lui mai mult decât orice altceva îi mai calmase emoţiile, o asigurase că rochia şi coafura elaborată nu o făceau să pară ridicolă, încercând să ajungă la ceva aflat prea departe pentru ea. Felul în care el se uitase la ea o convinsese că, dacă ar fi fost acolo, el cu siguranţă ar fi cerut să îi rezerve un dans.

Măcar dacă ar face-o şi alt domn.

Era straniu, într-adevăr, să constate că făcea comparaţii între fiecare domn care îi era prezentat şi domnul Sommersby. Părul nu îi era destul de negru, nici ochii destul de verzi, nici umerii destul de laţi. Vocea nu era destul de bogată. Niciunul dintre cuvintele politicoase rostite nu îi trimitea fiori delicioşi pe şira spinării, conjurând imagini despre gesturi interzise şi nopţi sufocante.

Ea se gândise – sperase – că el ar putea să o sărute de noapte bună după ce o condusese până la uşă. Dar el se abţinuse, şi asta era mai bine. Ştia că o lady de calitate nu

umbla să se sărute cu bărbaţi, şi ea se străduia să fie o lady de calitate.

Deşi rămăsese cu impresia că ele nu erau toate mai presus de reproş. Se părea că nu toate doamnele soseau împreună cu soţii lor, nu toţi soţii veneau împreună cu soţiile. Era complicat să înţeleagă cuplurile, să îşi dea seama cine era cu cine, mai ales când erau prezentaţi la câteva persoane distanţă. Pe de altă parte, cu siguranţă nu se aşteptau de la ea să reţină toate numele persoanelor cărora le era prezentată – deşi probabil că da. Învăţase mici trucuri ca să le poată reţine. Lord Winters cel cu nasul roşu şi Lady Winters cu obrajii roşii sosiseră amândoi parcă ieşiţi dintr-o furtună de iarnă. Era decisă să nimerească toate numele când drumurile aveau să li se întâlnească din nou, ca să îi impresioneze cu realizarea ei. Voia să rămână în amintire mai mult decât ca fiind doar o bastardă, voia să aibă altceva în afară de circumstanţele naşterii ei să o deosebească de toţi ceilalţi care nu fuseseră crescuţi de Ettie Trewlove.

— Aţi întârziat, se răsti Gillie.

Fancy se uită de la bărbatul căruia tocmai îi fusese prezentată, Lord Brockman cu chelia lucitoare şi zâmbet larg – Brockman cel lat şi chel –, şi simţi un val de căldură la vederea fraţilor ei, Finn şi Aiden, alături de soţiile lor frumoase, Lavinia şi Selena.

— Am amânat anume sosirea ca să vă dăm un răgaz de la a saluta străinii, zise Aiden. Ne-am gândit că v-ar plăcea să vedeţi pe cineva cunoscut.

Gillie miji ochii.

— Nu vă gândeaţi deloc că aşa veţi petrece mai puţin timp printre aristocraţi?

— Da, ei bine, şi asta, admise Aiden.

— Acum, sunteţi aici. Asta e tot ce contează.

— Serios, Gil, începu Finn. Ne-am gândit că, după o oră, v-aţi bucura să vedeţi o faţă prietenoasă. Deşi, ca să fiu cinstit, am fost reţinuţi de mulţimea oamenilor care soseau. Mama ar trebui să vadă asta. Ar fi încântată.

— A trecut doar o oră?

— Mă tem că da.

Aiden se întoarse spre Fancy şi o îmbrăţişă uşor, dându-i un sărut pe obraz.

— Arăţi minunat.

— Presupun că Beast nu a venit, zise ea, mai degrabă ca o constatare decât ca o întrebare.

— El nu e genul care să vină la astfel de evenimente, zise Finn.

— Niciunul din noi nu e, interveni Aiden. Şi totuşi, iată-ne!

— Este mai important pentru voi, cu soţiile voastre, să fiţi acceptaţi de societate, zise Gillie ferm. Mai ales dacă speraţi să vă fie acceptaţi copiii.

Fancy se strădui să nu se simtă jenată de originile ei simple şi umile şi chinuită de gândul că avea să se lupte cu aceleaşi provocări de a-şi vedea copiii acceptaţi. Chiar dacă nu se ştia nimic despre părinţii adevăraţi ai lui Gillie, cei trei fraţi care participau în seara asta la bal ştiau cine le erau taţii şi că le curgea sânge nobil prin vene. În vreme ce ea ştia că nu putea să revendice nici măcar un strop.

Aiden îi ridică încheietura.

— Ce e asta?

— E un carnet de bal.

— Ştiu ce e. A trebuit să suport lecţiile lui Mick.

Mick avusese cândva o iubită care îl învăţase foarte multe despre nobilime şi etichetă, şi el le împărtăşise cele învăţate şi fraţilor săi. Când ajunsese destul de mare, o învăţase şi pe ea, deşi nu îi spusese şi de unde ştia toate astea.

— De ce nu sunt nume pe ea?

— E o provocare să ştii când voi fi disponibilă, pentru că nu sunt sigură când voi termina aici.

El miji ochii auzind minciuna ei şi oftă.

— Cât trebuie să mai stai aici?

— O oră, cel mult.

El luă creionul şi îşi scrise numele lângă un vals, apoi îi făcu cu ochiul. Selena îl atinse pe braţ.

— Ţinem coada în loc. Depuse iute un sărut pe

obrazul lui Fancy. Va dura un pic, dar, până la urmă, se va umple.

Ea rămase optimistă, sperând că Selena spunea adevărul. Finn solicită şi el un dans după ce o salută. Lavinia o îmbrăţişă.

— Primul e întotdeauna cel mai greu.

Se simţi şi mai încurajată.

— E mai promiţător decât m-am aşteptat.

Nu era chiar adevărat. Sperase la mai mult decât numele fraţilor ei pe carnetul de bal. Lavinia îi oferi un zâmbet înţelegător.

— O să fie mai bine.

Cuplurile plecară, şi Fancy se trezi prezentată unei femei respectabile, cu o expresie deosebit de dezaprobatoare pe faţă. Mai binele nu putea să se întâmple îndeajuns de repede.

Prezentările continuară. Tineri, mai bătrâni, debutante încântate de încă o ocazie de a dansa, de a flirta şi poate a captiva vreun domn. Oamenii erau politicoşi, dar distanţi cu ea. Pe de altă parte, aşa era aristocraţia.

Atât de mulţi oameni murmuraseră că era o plăcere să o cunoască, încât pierduse şirul, nu mai ştia nici numărul, nici numele. Chiar şi la micul joc pe care îl jucase, asociind nume cu personaje, începea să greşească. Erau prea mulţi pe care să îi ţină minte. Apoi îşi dădu seama că nu mai întindea mâna nimănui şi nici nu mai afişa zâmbete.

— S-a terminat, zise Thorne. Haide să plecăm înainte să sosească următorul rând de oaspeţi.

El întinse mâna spre ducesa lui, şi mâna ei alunecă într-a lui cu mare uşurinţă. Fancy nu era surprinsă. Văzuse apropierea dintre ei de nenumărate ori. Ea îşi dorea o asemenea relaţie, în care multe lucruri erau comunicate printr-o simplă atingere sau privire. Să te cunoască cineva atât de bine!

Gillie le făcu semn lui Mick şi lui Aslyn să se apropie.

— Mick, vei dansa cu Fancy.

Cuvintele ei nu erau o întrebare, ci o poruncă. Având o tavernă şi o cârciumă, ea era obişnuită să le ordone

oamenilor.

— Desigur. El îi făcu semn soţiei. Vei avea următorul dans.

— Şi pe toate după aceea, replică ea cu o sclipire în ochi.

Ducele ridică un braţ şi făcu semn orchestrei. Muzica se opri, şi toată lumea se întoarse spre Thornley – atât de puternică era abilitatea lui de a comanda audienţei doar prin prezenţa lui. Apoi el luă mâna lui Gillie şi o aduse mai aproape de el, încurajând-o să îl ia de braţ.

— Eu şi ducesa mea vă mulţumim tuturor că aţi venit în seara asta. Ne bucurăm că sunteţi de faţă la debutul surorii ei în societate. Este o tânără excepţională, şi noi îi urăm toate cele bune.

O privire aruncată orchestrei, un alt gest.

— O melodie care nu e pe lista dansurilor, şopti Gillie. Asta e pentru tine, Fancy.

Acordurile blânde ale viorii fură curând însoţite de flaut, lăută, pian şi alte instrumente care dădură viaţă *Valsului de nuntă al zânei.*

În timp ce mulţimea se răspândea la marginea ringului de dans marcat cu cretă pe jos, ducele îşi conduse soţia în centru, o luă în braţe şi începu să o învârtă pe parchet. După ce terminară un cerc, Mick o conduse pe Fancy pe ringul de dans.

— Primul meu vals oficial într-o sală de bal, zise ea uşor, străduindu-se să nu îşi dezvăluie emoţia, concentrându-se la chipul lui drag.

Una dintre primele ei amintiri era cu ea uitându-se din pătuţul ei şi văzându-l deasupra, în timp ce îi cânta numele iar şi iar, ca să o adoarmă. Chiar şi atunci când ea avea doar doi sau trei ani şi el 16 sau 17, el fusese protectorul ei, fiind mai degrabă un tată decât un frate.

— Era aşteptat de mult.

— Tu ai făcut asta posibil.

El clătină iute din cap.

— Gillie a făcut toate astea.

— Dar tu mi-ai plătit şcoala unde am învăţat să mă

comport ca o lady. Tu mi-ai oferit încrederea de a nu-mi păsa că ne urmăresc aşa mulţi ochi în momentul acesta.

Din fericire, curând, ducele ridică din nou braţul, alte cupluri li se alăturară, atente la paşi, ca să nu se ciocnească unele de altele. Cu toate astea, zări priviri speculative, curioase, când şi când câte un gest de respingere. Nu credea că cineva avea să o insulte, cu atât de mulţi dintre membrii familiei ei prezenţi, dar nimic nu putea să-i oprească pe oameni să o ignore.

— Eşti la fel de bună ca oricare dintre ei, zise Mick.

— Dar, spre deosebire de tine, eu nu am sânge nobil în vene.

— E tot roşu, Fancy. În afară de asta, tu nu eşti originile tale. Niciunul nu suntem. Suntem ce reuşim să ne facem a fi. Tu eşti proprietară de librărie. Şi faci treabă bună cu lecţiile tale de citit seara. Nu ai de ce să te ruşinezi.

— Sper ca unii domni de aici să gândească la fel.

— Sunt nişte proşti dacă nu o fac, şi nu accept să te căsătoreşti cu un prost.

Ea râse uşor.

— Presupun că dacă n-o să mă invite nimeni la dans o să fie pentru că se tem de tine.

— Dacă sunt oameni buni, atunci n-ar trebui să se teamă.

Prin mintea ei trecură imagini cu domnii Sommersby şi Tittlefitz, care îşi sacrificau serile ca să îi ajute pe alţii să devină mai buni. Se gândi la domnii care se aflau la bal şi care nu erau la fel de buni, pentru că erau în căutare de distracţie – şi, dacă nu ar fi fost prezenţa lor, atunci nici ea nu ar fi fost aici.

— Ai întâlnit mulţi asemenea lorzi la clubul tău?

Ducele de Hedley îl ajutase pe Mick să devină membru la White’s. Mulţi presupuseseră că o făcuse pentru că Aslyn era pupila ducelui. Dar ducele era şi tatăl lui Mick, fiind cel care îl plasase în braţele lui Ettie Trewlove. Barba neagră, deasă a lui Mick ascundea gropiţa din bărbie care era aşa asemănătoare cu a lui Hedley, dar nimic nu putea

ascunde ochii albaştri pe care îi aveau amândoi.

— Câţiva. Încep să mă accepte. Ridică din umeri. Sau măcar îmi acceptă perspicacitatea când vine vorba despre afaceri. Este motivul pentru care mă abordează.

Dicţia lui era la fel de elegantă ca a domnului Sommersby.

De ce se gândea ea întruna la el? Fiecare gentleman pe care îl cunoştea pălea prin comparaţie cu el. Nu doar fizic, ci şi în maniera în care se prezenta. El ar fi fost imposibil de ignorat coborând scările spre sala de bal. Dacă ar fi fost în momentul acela pe ringul de dans, i-ar fi atras, cu siguranţă, privirea. Ea nu părea în stare să nu se gândească la el. Venise aici ca să cunoască un lord, să devină parte a aristocraţiei.

— E vreunul despre care ai o părere foarte bună? Oricine despre care crezi că ar putea fi un soţ bun?

„Care ar putea să mă iubească? Care ar putea să-mi ofere un motiv pentru care să nu regret că m-am căsătorit cu el? Care să meargă la *penny gaff* cu mine sau să se bucure de o seară de spectacole de stradă alături de mine?”

— Ar trebui să-l întrebi pe Aiden. El îi ştie pe cei care au datorii. Ar fi înţelept să îi eviţi pe aceia.

Era acelaşi ton pe care îl folosise când o surprinsese că împărţea bomboanele pe care i le adusese de la Brighton cu un băiat cu cinci ani mai mare ca ea. „Nu vrei să te mulţumeşti cu un băiat de pe aici”, spusese el. Ea avea şase ani pe vremea aia, şi gândul de a se „mulţumi” cu cineva încă nu îi apăruse în minte până să pomenească el despre asta.

— Dar dacă îmi place unul dintre acei tipi? Trebuie să îmi ignor inima?

— Inima nu e întotdeauna înţeleaptă. Trebuie să o urmezi cu grijă.

— Eşti aşa un expert în amor.

Cuvintele erau tăioase şi mergeau direct la ţintă.

El îşi curbă buzele într-un zâmbet strâmb.

— Ai cunoscut-o pe soţia mea?

Ea nu se putu abţine şi râse uşor.

— Cred că ai avut noroc.

— Am avut, într-adevăr. Şi vreau ca şi tu să ai la fel de mult noroc.

Muzica se opri. Ea se desprinse din strânsoarea lui şi îl bătu pe braţ.

— O să fac o partidă deosebit de bună şi voi fi atât de fericită, încât o să vă plictisiţi de mine să mă tot laud cu asta.

*

Aiden Trewlove adora viciile şi păcatele. Avea un local cu jocuri de noroc cunoscut drept Cerberus Club, plus Elysium Club, care se ocupa să îndeplinească fanteziile femeilor. Pentru multe femei, una dintre acele fantezii era să nu fie nebăgată în seamă la bal. Nu mai participase la un bal formal până în seara asta, dar să vadă cum niciun domn nu îi cerea surorii ei onoarea de a dansa îl făcu să înţeleagă în sfârşit de ce veneau femeile în sala de bal a clubului său. Între acei pereţi le era garantat un dans.

O, Fancy dansase. Dar fiecare gentleman care o invitase la dans era înrudit cu ea într-un fel sau altul. Mick şi Finn erau fraţii ei, datorită mamei ei. Thorne era înrudit cu ea prin Gillie. Lord Kipwick, prin Aslyn. Lord Collinsworth, prin Lavinia. Lord Camberley, prin Selena. Dar niciunul dintre ceilalţi gentlemeni nu se apropiase de ea, naiba să-i ia pe toţi!

— Te încrunţi teribil.

El se uită la frumoasa lui soţie. Ea fusese ducesă, văduvă de trei zile când o cunoscuse. Oamenii încă se refereau la ea ca la Ducesa, în inima ei ea era doamna Aiden Trewlove, şi asta era tot ce contase între ei – ce era în inima lor.

— Nimeni nu dansează cu ea.

— A dansat de mai multe ori. L-am rugat pe Kit să o invite.

Vicontele Kittridge. Unul dintre prietenii cei mai dragi

ai Selenei.

— Cineva pe care-l cunoaşte prin tine. Vorbesc despre tipii ăştia pe care abia i-a cunoscut.

— E ieşirea ei în societate, prezentarea ei. Durează o vreme până când domnii se apropie de o debutantă.

El îi aruncă o privire semnificativă.

— Cât timp ţi-a luat ţie, la primul tău bal, să îţi umpli carnetul de bal?

— Cinci minute, zise ea. Dar eu am fost crescută în societate.

— Şi ai fost promovată drept cea mai frumoasă femeie din Londra. Probabil asta a ajutat.

Zâmbetul ei fu blând, dar luminos.

— Nu, bănuiesc că nu.

— Ar fi trebuit să aduc nişte bărbaţi de la clubul meu.

— Cu oameni de genul ăla vrei să se căsătorească? Ea îl mângâie pe braţ. Răbdare, iubirea mea!

El scutură din cap.

— Nu am aşa ceva când vine vorba despre Fancy. Nu vreau să o văd rănită sau dezamăgită. Nu lipsesc mult.

El dădu să plece de lângă ea, dar ea îl strânse de braţ, ţinându-l lângă ea.

— Nu stârni necazuri.

— Vreau doar să vorbesc cu cineva, şi după asta toate se vor aranja.

— O să mai vreau un dans când termini.

El îşi trecu degetele pe obrazul ei; aproape că ar fi sărutat-o pe gură atunci şi acolo. O iubea.

— O să-ţi ofer trei. Apoi, pentru că era soţia lui, îşi apăsă buzele pe fruntea ei. Te iubesc, Lena.

— Găseşte-ne un alcov întunecat undeva, şi o să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Râsul ei răsună în jurul lui în timp ce înainta prin sala de bal spre un cerc de trei bărbaţi care chicoteau şi râdeau de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Dacă descoperea că râdeau de sora lui, fiecare avea să sufere o moarte lungă şi dureroasă.

— Dearwood.

Cei trei amuţiră pe loc, iar cei doi al căror nume nu fusese rostit fugiră asemenea gândacilor surprinşi brusc de lumină. Familia lui chiar voia ca Fancy să se căsătorească cu unul dintre idioţii ăştia?

Contele se întoarse spre el şi înghiţi vizibil în sec.

— Trewlove.

— Am biletele tale cu datorii.

Bărbatul făcu ochii mari.

— Aici? La tine?

El oftă.

— Nu. La clubul meu. Dansează cu sora mea, şi le voi rupe. Datoria ta faţă de mine va fi considerată ca plătită integral. Dearwood era un tip foarte neatrăgător când stătea cu gura deschisă. Dar închide gura înainte să o inviţi pe ringul de dans.

Bărbatul strânse din buze, încuviinţând scurt din cap, şi se întoarse pe un călcâi.

— Dearwood?

Contele se opri brusc şi se uită peste umăr, expresia temătoare de pe faţa lui sugerând că se temea că Aiden avea să îşi retragă oferta.

— Transmite discret mai departe că oferta e deschisă şi altora care îmi datorează bani.

*

Plimbându-se cât se putea de discret prin mulţime, dincolo de ringul de dans, Fancy refuză să se apropie de scaune, să se aşeze şi să se transforme singură într-o tânără care se fofilează. Ea nu se aşteptase să fie acceptată pe loc, ştia că urma să fie obiectul curiozităţii multora. Cu toate astea, anticipase ca măcar câţiva dintre gentlemenii necunoscuţi până în seara aceasta aveau să se arate măcar un pic interesaţi de a-şi satisface curiozitatea şi aveau să o invite la dans.

Trecu de grupuri mici de câte doi sau trei stând de vorbă, ferindu-şi privirea sau strângând cercul când o vedeau apropiindu-se. Nu era chiar o jignire directă, dar, cu

siguranţă, nicio invitaţie de a li se alătura. Nu era atât de nepoliticoasă cât să se bage peste ei. În timp ce trecea pe lângă ei, auzea frânturi de conversaţie. „Destul de drăguţă”, „Cinci mii pe an!”. Probabil tot o referire la ea. Fiecare dintre fraţi contribuia cu o mie de lire pe an la zestrea ei.

„Scandalos…”

„Pare destul de plăcută…”

„Unde e sala de jocuri?”

Aici se opri, se aplecă spre ei şi zâmbi, spunând:

— Sus pe scări în dreapta, a treia uşă.

Domnii se uitară la ea preţ de mai multe secunde, de parcă nu mai primiseră niciodată răspuns la întrebările lor de la o femeie, şi apoi fugiră atât de repede de parcă le-ar fi şoptit că avea lepră.

„Originea e importantă…”

„Îmi place zâmbetul ei…”

„Am cumpărat o şaretă nouă…”

„Selecţie bună de lichioruri în sala cu gustări…”

„Ei bine, ducesa e proprietară de tavernă.”

După ce termină al treilea tur prin sală, opri un valet aflat în trecere şi luă o cupă de şampanie excelentă de pe tava pe care acesta o balansa pe degetele desfăcute. Se răsplătea cu un pahar după fiecare tur de sală, ca să-şi adune hotărârea de a mai face un tur printre oaspeţi. Cumnatele ei stătuseră la început în preajma ei, până când le convinsese să se ducă să danseze cu soţii lor, că se descurca şi singură. În afară de asta, nu voia să lase impresia vreunui lord că trebuia cocoloşită. Aceştia aveau, cu siguranţă, nevoie de o soţie care putea să aibă grijă de ea însăşi.

Deşi trebuia totuşi să se întrebe: dacă doamnele nu o considerau ca aparţinând societăţii, oare domnii aveau să o facă? Ea înţelese puterea pe care o aveau femeile, mai ales când venea vorba despre societate. Gentlemenii puteau să facă legile ca să guverneze ţara, dar doamnele făceau regulile care stabileau comportamentul acceptat.

Poate că ar trebui să găsească o cale de a câştiga

favorurile doamnelor. Nu era nimic mai presus de o mamă care să-i sugereze fiului ei să se uite mai bine la domnişoara Trewlove.

— Scuzaţi-ne, domnişoară Trewlove.

Se întoarse spre vocea feminină neaşteptată şi fu întâmpinată de trei lady, care păreau agitate şi surescitate, cu zâmbetele tresărind pe feţele lor asemenea flăcării lumânării pe cale să rămână fără fitil, de parcă nu erau foarte sigure că ar trebui să discute cu ea. Ea nu-şi dăduse până atunci seama că părul blond putea avea atâtea nuanţe înainte să le vadă pe cele trei împreună. Grâu, lună, paie.

Ea le oferi un zâmbet primitor.

— Lady Penelope, Victoria şi Alexandria.

Cele trei făcură ochii mari.

— V-aţi amintit numele noastre, zise Lady Penelope. Trebuie să fi fost cel puţin două sute de oameni la primire.

Şi ea le fusese prezentată aproape tuturor.

— Mă pricep să reţin nume. E un joc pe care-l joc, vedeţi dumneavoastră. Lady Penelope, ochii dumneavoastră au o nuanţă neobişnuită de cupru, care îmi aminteşte de penny – aşadar, Penelope. Lady Victoria, aveţi o statură aşa regală, că în mod firesc m-am gândit la regină, şi, cum aveţi acelaşi nume, mi-aţi rămas în minte.

— Şi eu? întrebă nerăbdătoare Lady Alexandria.

— La dumneavoastră a fost un pic mai complicat. Rochia dumneavoastră e aşa frumoasă, cu toate volanele care îmi amintesc de valurile care se rostogolesc spre ţărm, şi m-am gândit la ocean şi la un oraş la ocean. Alexandria.

— E remarcabil, domnişoară Trewlove, zise Lady Penelope, şi Fancy decise că ea era liderul grupului în timp ce restul tinerelor aprobau entuziast din cap.

— Aşa cum am spus, e un joc pe care-l joc. Mă ajută să îmi amintesc numele oamenilor care îmi vizitează librăria.

Se gândise că faptul că îşi amintea numele lor după doar o prezentare putea să-i facă pe clienţii şi pe elevii ei să se simtă speciali.

— Ei bine, mi se pare strălucit. Va trebui să încercăm şi noi.

Alte aprobări din cap.

— E primul dumneavoastră sezon, nu-i aşa? Păreau aşa tinere – dacă aveau 17 ani – şi o făceau să se simtă bătrână sau măcar foarte experimentată.

— Aşa este, într-adevăr.

— Cum merge până acum?

— Foarte bine, de fapt. Am avut vizite de la trei domni. Prietenele mele dragi au avut două.

— Dar nu ne-am hotărât asupra nimănui, zise repede Lady Alexandria.

— Pare mult prea devreme, adăugă Lady Victoria.

— Sunt perfect de acord, zise Fancy. Nu aveţi de unde să ştiţi pe cine mai cunoaşteţi până la finalul sezonului.

— De asta v-am şi abordat, zise Lady Penelope şi se înroşi, uitându-se spre prietenele ei drept încurajare. Aveţi cumva idee dacă ducesa l-a invitat pe Lord Rosemont?

Se părea că Fancy nu era singura care fusese mişcată de scrisoarea respectivă.

— Da, l-a invitat.

— Ştiţi cumva dacă a şi venit?

— Nu l-am întâlnit la primire.

— Se spune că a plecat din Londra, se îmbufnă Lady Victoria. Speram să nu fie adevărat.

— Se zvoneşte, de asemenea, că şi-ar fi închiriat o reşedinţă în altă parte, nu stă în casa lui obişnuită din Londra, pentru că, potrivit fratelui meu, încă îşi face apariţia în parlament când e nevoie, adăugă Lady Penelope. Aşa că sperasem că avea să participe la bal. Ne-a promis fiecăreia câte un dans când l-am vizitat.

— L-aţi vizitat?

— Mmm. Nu cred că există o lady necăsătorită la Londra care să nu o fi făcut.

Ceea ce explica de ce plecase din Londra. Ea se simţea destul de inconfortabil că şi ea îşi dorise un moment cu el în care să îi ofere condoleanţe.

— Nu sunt surprinsă că nu l-am întâlnit încă la baluri.

Sora mea mai mare mi-a spus că în anumite cercuri e cunoscut drept Rosemont Pustnicul. Ea o cunoştea pe Lady Rosemont, vedeţi dumneavoastră, şi mi-a spus că ea participa adesea fără el la evenimente. Sora mea a fost chiar şocată de devoţiunea pe care contesa a exprimat-o în scrisoare. Aţi citit-o?

— Da, am citit-o.

Ea oftă melodramatic.

— Cred că toate ne dorim un bărbat care să ne iubească aşa.

— Domnişoarelor.

La auzul vocii profunde, Fancy se întoarse şi făcu o mică reverenţă.

— Lord Dearwood.

— Cum v-aţi amintit numele lui? întrebă Lady Penelope, şi se părea că lordul fusese uitat.

„Căprior tânăr cu zâmbet încremenit."

— Cerb în pădure, zise ea în schimb.

— Cât de ingenios! se entuziasmă Lady Penelope. Dar eu m-aş fi gândit la căprioare în pădure.

— Nu există metodă corectă sau greşită, o asigură ea pe tânăra fată. Funcţionează orice vă ajută să vă amintiţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Lord Dearwood.

— Domnişoara Trewlove joacă un joc, ca să poată reţine numele tuturor.

— Ei bine, nu chiar pe al tuturor, zise ea, şi căldura îi încălzi obrajii. Uneori, nu funcţionează şi uit ce am asociat persoanei şi mă gândesc că ar fi fost mai simplu să-i fi memorat numele.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre asta la un moment dat, dar acum, domnişoară Trewlove, speram să îmi faceţi onoarea de a-mi acorda un dans.

Cele trei tinere lady chicotiră vesele în cor înainte să dispară. În mod clar, erau mai tinere ca ea.

Fancy îi zâmbi lordului Dearwood. Nu era neatrăgător, probabil mai în vârstă decât fraţii ei, şi ceva la el indica faptul că era un bărbat care se bucura prea mult de vicii – sau cel puţin de mâncare şi vin. Poate că era doar felul în

care nasturii îi întindeau vesta peste piept.

— Aş fi onorată, milord.

El îi oferi braţul şi o conduse pe marginea ringului de dans.

— Vom aştepta să se termine valsul, e în regulă?

— V-ar deranja să-mi semnaţi carnetul de dans în timp ce aşteptăm? M-am gândit să-l păstrez ca suvenir.

— Sigur că semnez.

În timp ce îl privea scriindu-şi numele, nu se putu abţine să nu se gândească la bărbatul cu mâini mai largi, degete mai lungi, cu mişcări mai elegante. Trebuia să înceteze să se mai gândească la domnul Sommersby.

— Vă place balul până acum?

— O, da, mai ales acum, că veţi dansa cu mine.

Ea simţi cum se înroşeşte de la decolteu până la rădăcina părului la auzul cuvintelor flatante rostite cu atâta sinceritate.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta, milord.

— Nu, deloc. Îi datoram o avere fratelui dumneavoastră.

Ea simţi cum încremeneşte.

— Poftim?

Rânjetul lui larg îi amintea de unul zărit la cimpanzeii de la grădina zoologică.

— Îmi anulează datoriile de la pariuri.

Ea nu îşi mai putu controla tonul vocii.

— Dacă dansaţi cu mine.

— Exact. El făcu semn spre ringul de dans, unde unele perechi se retrăgeau şi altele le luau locul. Începem?

— Cu toată graba.

Era o senzaţie ciudată să fie ţinută de un bărbat pe care abia îl cunoscuse, şi ea era recunoscătoare că la cadril atingerile şi durata lor erau limitate. Ceilalţi care le serveau drept parteneri în acest dans erau sumbri, şi ea se întrebă dacă îşi doreau ca ea să nu fie acolo, deşi surprinse câteva priviri piezişe, de parcă ar fi fost curioşi, dar nu voiau să se ştie că erau. Deşi poate că ştiau adevărul despre situaţie şi

se simţeau la fel de inconfortabil ca ea că fusese nevoie de mită pentru ca un bărbat să danseze cu ea.

Capitolul 13

Era dificil să se concentreze asupra cititului când privirea lui Matthew se tot îndrepta spre fereastra întunecată de peste drum. El mutase un scaun în dreptul ferestrei şi îşi ocupase poziţia după ce se întorsese de la lecţiile de lectură. De când Fancy le urase noapte bună, el fusese chinuit de imagini cu ea la bal, dansând cu un lord după altul.

Chiar dacă partea decentă din el îşi dorea ca în carnetul ei de bal să existe semnături în dreptul fiecărui dans, partea egoistă din el spera ca ea să nu se bucure de atenţia acordată.

La naiba cu toate astea, se simţea ca un ticălos.

După ce se întorsese acasă, se gândise să se ducă la bal. Avea ţinuta de seară la îndemână. Dumnezeu ştia de ce decisese valetul său să o pună în bagaj. Cu siguranţă, nu avea de gând să participe la evenimente oficiale, deşi era întotdeauna posibil să apară o obligaţie de care să nu poată scăpa.

Mai devreme, se ostenise să îşi pregătească o baie. Stând în apa fierbinte, îşi oferise timpul să obţină o perspectivă asupra lucrurilor şi să analizeze dezavantajele de a participa la bal. Într-un colţ al minţii îşi amintea de promisiuni de dansuri pentru cel puţin două duzini de femei, aşa că s-ar fi trezit cu carnetele de dans fluturate pe sub nas ca pe nişte morcovi în faţa unui cal în mişcare. Dar mult mai important era faptul că ar trebui să îi explice totul lui Fancy. „Ai vrut să-l cunoşti pe contele de Rosemont. Ce chestie! L-ai cunoscut deja. Eu sunt.”

El se imagină cum îi dădea vestea cu un râs uşor şi un zâmbet larg. Din nefericire, nu şi-o putea închipui pe ea primind vestea cu la fel de multă voioşie. S-ar simţi rănită,

cu siguranţă, ar fi furioasă. Să îşi dezvăluie identitatea într-un cadru atât de public era o idee îngrozitor de proastă.

Dar, dacă ea reuşea să treacă peste faptul că el nu îşi dezvăluise identitatea când se cunoscuseră, el nu avea să-şi mai poată da seama dacă ce se năştea între ei – prietenie sau ceva mai mult – era influenţat de titlul său.

Ar putea să încerce să-l atragă într-o seră?

„Orice e necesar."

Aşa spusese ea, şi sunase a promisiune, a jurământ chiar. Deşi ea susţinea că nu s-ar deda la înşelăciune, el învăţase că nu te puteai încrede întotdeauna în vorbele unei femei.

Îi plăcea chiar că ea nu îi ştia identitatea, că, atunci când se uita la el, nu o făcea prin filtrul titlului său. Aşa că ieşi din baie hotărât să rămână acasă şi să o lase să se bucure de seara ei. Să flirteze, să danseze toată seara, să aibă debutul la care spera. Chiar dacă nu îl includea pe contele de Rosemont. Se uită încă o dată spre fereastra ei. Balul avea să continue, cu siguranţă, până la două dimineaţa. Pentru el, minutele care treceau se transformau în eternitate.

*

După al cincilea dans de după cel pe care îl dansase cu Dearwood, ea era mai mult decât nemulţumită de informaţiile adiţionale pe care le dedusese şi porni în căutarea fraţilor ei. Chiar dacă erau înalţi, în mulţime se aflau destui bărbaţi de aceeaşi statură, şi asta făcea căutarea mai dificilă. Ea îşi dorea ca Beast să fi participat şi el. El era mult mai înalt decât restul, ceea ce l-ar fi făcut mai uşor de depistat. Apoi îl zări pe unul dintre ei în partea îndepărtată a încăperii, aproape de unul din cele două şemineuri. Grăbi pasul spre el…

— Nu vă supăraţi, domnişoară Trewlove.

Ea se opri brusc în clipa când un domn înalt, cu umeri înguşti, păşi în faţa ei. Cum îl chema, oare? Doamne sfinte, avea chestiuni mai importante la care să se gândească.

— Îmi faceţi onoarea de a dansa cu mine?

Blond. Înalt. Ochi albaştri. Viking. Fiorduri.

— Nu în momentul acesta, Lord Beresford.

Ea dădu să treacă de el, dar el o apucă cu degetele înmănuşate de braţ. Privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncă ea îl făcu să-i dea drumul imediat, părând totuşi contrariat.

— Dar nu se face, pur şi simplu, domnişoară Trewlove. Să refuzaţi invitaţia la dans a unui gentleman.

— Nu o refuz categoric. Doar că nu pot accepta acum. Ea ridică încheietura la care atârna carnetul de bal. Mai am câteva dansuri disponibile. Alegeţi-l pe cel pe care-l doriţi, numai nu pe acesta.

Cu mare atenţie şi foarte încet, el îşi înscrise numele de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să-l folosească drept model la brodat la un moment dat. Îi zâmbi radios.

— Un vals.

— Mă bucur. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Fără să mai aştepte permisiunea, ea îşi croi drum printre oameni, trebuind să se mai oprească de două ori ca să permită nerăbdătoare ca doi domni să-i semneze carnetul de bal. Cine ar fi crezut că nu avea să se bucure de o asemenea atenţie.

Ajunse în cele din urmă la fraţii ei, bucuroasă că Gillie era şi ea acolo, ca să îi poată înfrunta pe toţi odată, recunoscătoare şi că nu mai era nimeni prin preajmă. Se părea că, atunci când cei din familia Trewlove se adunau în număr mai mare, oamenii erau dornici să păstreze distanţa. Fraţii ei păreau veseli, sporovăind, râzând şi sorbind din ceea ce părea să fie scotch. Probabil din rezerva personală a lui Gillie.

— Nu aveţi deloc încredere în mine?

Se întoarseră toţi atât de iute la auzul vorbelor ei, că nu ar fi surprins-o să afle că ameţiseră toţi de la mişcare.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Gillie sincer. Sigur că avem încredere în tine.

— Atunci de ce mituiţi bărbaţi ca să danseze cu mine?

— Poftim?

— Aiden taie datorii de la club, Finn oferă servicii de reproducere şi antrenament pentru cai, iar Mick oferă sfaturi de investiţii. Vreţi să spuneţi că nu aţi oferit nimic ca să-i convingeţi pe bărbaţi să danseze cu mine?

Gillie strânse din buze şi se uită urât la fraţii ei.

— Voi, idioţilor! Doar n-aţi făcut asta.

— Nu dansa nimeni cu ea.

Vocea lui Aiden era seacă şi aspră, şi ea putea să vadă cât de furios era că bărbaţii o ignoraseră. Întotdeauna se preocupa ca femeile să fie fericite. Era unul dintre motivele pentru care cel mai nou club pentru femei se bucura de succes. Chiar dacă asta îi mai calma un pic supărarea, nu putea să o alunge de tot – nu când se gândea la situaţie din altă perspectivă.

— Nu aţi crezut că pot să-i farmec şi singură?

— La un moment dat, da. Un dans, şi îi faci să-ţi mănânce din palmă. Dar nu se mişcau destul de repede pe cât mi-ar fi convenit.

— Nu *ţie* trebuie să-ţi convină.

— Dacă vor să se însoare cu tine, cu siguranţă că da.

Ea îşi iubea fraţii, dar, în momentul de faţă, cel puţin unul dintre ei avea nevoie de o palmă peste ceafă.

— Am încercat să facem ca seara să fie de neuitat pentru tine, zise Finn, părând uşor plouat.

El era cel mai sensibil dintre fraţi.

— Ei bine, cu siguranţă, aţi reuşit asta. Ea întinse mâna spre Gillie. Îmi dai voie?

Sora ei se uită la paharul pe care îl ţinea în mână.

— E scotch.

— Am presupus asta.

Gillie îi întinse paharul, şi Fancy luă o duşcă zdravănă şi se linse pe buze.

— Ai mai băut şi altă dată scotch.

— Nu sunt chiar aşa nevinovată precum credeţi.

— Cele tăcute nu sunt niciodată, zise Finn blând.

— Dar sunt destul de ofensată.

— Am vrut să facem bine, zise Mick încet.

— Ştiu că asta aţi vrut. E singurul motiv pentru care n-

o să fiu supărată pe voi prea mult. Dar, dacă gentlemenii au impresia că le oferiţi cine ştie ce compensaţii ca să îmi acorde atenţie, atunci nu vor dansa niciodată cu mine din proprie iniţiativă. Vor vrea să fie recompensaţi, şi, ca să fiu cinstită, ar trebui să fiu eu. Ea făcu o grimasă. Şi zestrea pe care voi toţi aţi pus-o la bătaie.

El se încruntă.

— Ar trebui să te vrea fără zestre. Dar originile noastre te împiedică să fii acceptată fără zestre. Cu toate astea, odată ce nobilii ăştia vor ajunge să te cunoască, aşa cum a sugerat Aiden, te vor iubi la fel de mult ca noi.

Era imposibil să ceri să ai o familie mai iubitoare şi mai încurajatoare ca a ei. Ea mai luă o înghiţitură şi permise căldurii să o relaxeze.

— Apreciez sentimentul. Dar, după tot ce aţi făcut în decursul anilor ca să ajung aici, e timpul să mă aruncaţi din cuib şi să mă lăsaţi să zbor. Sunt cât se poate de capabilă să zbor.

— E greu să constatăm că ai crescut.

— Ei bine, am crescut.

Muzica se opri. Ea goli paharul înainte să i-l întindă lui Gillie.

Îşi ridică încheietura.

— Mai am un dans, aşa că trebuie să plec. Vă rog să nu mai interveniţi.

— Cred că au fost îndeajuns de dojeniţi, zise Gillie.

Dar, ştiindu-i pe fraţii ei, ea se temea că îi tăiaseră, fără să vrea, aripile.

*

— Aş îndrăzni să zic că a fost un mare succes, anunţă Aslyn cu entuziasm în timp ce trăsura îi ducea înapoi spre hotelul lui Mick.

Se părea că Mick nu îi spusese soţiei sale motivul marelui succes.

— Da, am fost foarte surprinsă de toată atenţia.

După ce îi înfruntase pe fraţii ei, ea nu îi mai

chestionase pe partenerii ei de dans cu privire la motivul pentru care o abordaseră. Nu voia să ştie dacă nu aveau noroc la pariuri, în investiţii sau în creşterea cailor. În schimb, se interesase de domeniile lor, de hobby-uri, de pasiunile lor. Unii păruseră uşor deranjaţi că ea se interesa aşa de ei, dar se bucuraseră de ocazia de a vorbi despre ei înşişi.

— La balul următor va fi şi mai bine.

Urma să aibă loc miercurea următoare şi să fie găzduit de foştii tutori ai lui Aslyn, ducele şi ducesa de Hedley. Din nou, oamenii aveau să vină din curiozitate, pentru că aceştia nu găzduiau, de regulă, evenimente. Dar o făceau acum pentru că îi rugase Mick. Familia ei începea să ceară favorurile înapoi. Nu voia să se gândească la costul acestora sau la ce însemna pentru mândria lor – pentru ca ea să poată avea viaţa de poveste pe care şi-o doreau pentru ea. Ceea ce făcea greu să nu îi ierte pentru greşeala de judecată din seara aceasta.

— Am cumpărat nişte pământ la periferia Londrei, zise Mick. O să îl adaug la zestrea ta.

— Nu. Cuvântul era scurt şi la obiect. Apreciez, dar mi-ai oferit deja mult prea mult. Lecţii, permisiunea de a folosi clădirea ta pentru librărie, o zestre care îmi asigură un venit anual, plus sezonul. Nu voi putea să mă revanşez…

— Familia nu trebuie să se revanşeze.

— E încăpăţânat, Fancy, zise Aslyn.

— Da, bine, şi eu. Pentru cele mai multe lady, o zestre de cinci mii de lire ar fi mai mult decât de ajuns. Dar a mea e de cinci mii de lire pe an, atât timp cât voi trage aer în piept, ceea ce intenţionez să fac pentru multă vreme. E aşa cum am discutat mai devreme. Nu puteţi continua să-i tentaţi pe gentlemeni să mă vrea. Dacă nu sunt mulţumiţi de zestre aşa cum e, nu merită să fie luaţi în calcul. Aş fi mai fericită ca fată bătrână, având grijă de librăria mea. Poate că atunci m-ai lăsa să o cumpăr de la tine.

— Ştii motivul pentru care nu am pus clădirea pe numele tău. Când te vei căsători, soţul tău ar putea face

orice doreşte cu ea. Să o transforme în bordel. Nici tu şi nici eu nu am avea controlul asupra acţiunilor lui.

— Dar dacă nu m-aş căsători?

— I-ai frânge inima mamei, Fancy.

Dar cu inima, cu visele ei cum rămânea? Dacă se trezea îndrăgostindu-se de un bărbat fără titlu? Cu toate astea, ea aprobă pur şi simplu.

— Îmi amintesc când te-ai născut, cum te-a legănat în braţe, cu lacrimi în ochi. Nu o văzusem plângând până atunci. A fost întotdeauna puternică. De la bun început a avut visuri pentru tine.

— Da, ştiu.

— Aş fi mort dacă n-ar fi fost ea.

Ştia şi asta, ştia că nu toţi care se îngrijeau de copiii din flori erau aşa atenţi cu copiii pe care îi luau.

— Nu sunt nerecunoscătoare Mick, dar, te rog... nu mai adăuga nimic la zestrea mea.

— Cum doreşti, dar un lord va fi foarte norocos să te aibă, draga mea. Intenţionez să mă asigur că e demn de tine.

Ea se uită pe fereastră şi avu sentimentul că măritişul ei cu un nobil avea să fie încununarea tuturor eforturilor sale. Deşi ştia că multe tinere ar fi invidioase pe situaţia ei, uneori se trezea dorindu-şi să nu fi avut nicio zestre, pentru ca să nu apară îndoieli cu privire la motivele pentru care un bărbat îi cerea mâna. Asta dacă avea să i-o ceară cineva. Chiar nu se grăbea să-şi găsească soţ. Nu ar fi dezamăgită dacă ar avea două sau trei sezoane. Librăria o susţinea. Deocamdată, asta era tot ce îi trebuia.

— Mi-ar plăcea să mă duc la mama dimineaţă, ca să îi povestesc cum a fost.

— Nu o să pomenesc...

— Nu, n-o să pomenesc despre intervenţia ta şi a celorlalţi, îl asigură ea.

— Despre ce e vorba? întrebă Aslyn.

— O să-ţi explic mai târziu.

I-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete când Mick avea să îi spună. Bănuia că a ei cumnată urma să aibă o reacţie

asemănătoare cu a lui Gillie.

— La ce oră vrei să fie gata trăsura? întrebă Mick.

— La şapte.

În întunericul din trăsură, întrerupt doar din când în când de câte un felinar de pe stradă, ea văzu sclipirea zâmbetului lui Mick.

— Cele mai multe lady ar dormi până la prânz după ce au participat la un bal.

— Vreau să mă întorc suficient de devreme cât să deschid librăria la timp.

— Cred că oamenii ar înţelege dacă ai deschide mai târziu decât de obicei.

— Sunt la fel de serioasă ca tine în privinţa afacerii mele, Mick. O să deschid la ora nouă.

Când trăsura se opri în faţa hotelului, Mick sări afară, apoi o ajută pe Aslyn să coboare şi se întinse după Fancy. De îndată ce ea atinse pavajul, se ridică pe vârfuri şi îi depuse lui Mick un sărut pe obraz.

— Noapte bună!

— Te conduc până acasă.

— Mick, stau peste drum. Nu e nimeni prin preajmă.

Era trecut de două dimineaţa, şi străzile erau tăcute, toate magazinele fiind închise peste noapte.

— Chiar şi aşa.

El o conduse până la intrarea magazinului şi aşteptă ca ea să închidă uşa în urma ei şi să o încuie.

Când încuiase, domnul Tittlefitz lăsase lumina aprinsă, ca să o întâmpine la venire. Umbrele alunecau peste rafturile de cărţi. Cu spatele lipit de uşă, ea inhală parfumul drag de cerneală, hârtie, piele şi coperte de cărţi. Dacă ar găsi o modalitate de a captura această aromă, ar înmuia lumânări în ea şi le-ar arde prin toată viitoarea ei reşedinţă, ca să se simtă mereu consolată. Spera ca soţul ei să aibă o bibliotecă mare, să fie un cititor avid. Oare s-ar putea căsători cu cineva care nu citea?

Se desprinse de uşă şi se duse la etaj, paşii ei devenind grăbiţi în timp ce se apropia de apartamentul ei.

Nu ştia ce o mâna, ştia doar că nu era acolo unde voia

să fie. Se grăbi să treacă de salonul din faţă, unde o întâmpină o lumină palidă, şi se îndreptă spre dormitor, oprindu-se la geam, unde draperiile erau trase.

Fu cuprinsă de bucurie, căldură şi uşurare să-l vadă pe domnul Sommersby stând cu braţele întinse şi desfăcute, cu mâinile apăsate pe cadrul ferestrei. În ciuda orei târzii, el încă era treaz, privind afară, manşetele neîncheiate făcând să îi alunece mânecile în jos spre coate, şi ea se întrebă dacă el aşteptase întoarcerea ei. Îşi lipi fruntea de sticla rece şi se temu că el ar considera-o deosebit de îndrăzneaţă dacă i-ar bate la uşă la o oră atât de târzie. Era ridicol cât de mult tânjea să discute cu el, să-i povestească despre seara ei.

Apoi el dispăru.

Dar ea rămase acolo, aşteptând ca el să stingă lumina înainte să se bage în pat. Oare toţi bărbaţii cu care dansase se gândeau la ea în acel moment? Se întrebau dacă ea adormise, dacă îi purtase cu ea în vis? Ea nu ar face-o. Nici măcar pentru unul. Dar domnul Sommersby…

O umbră căpătă formă şi îi atrase atenţia, mergând iute printre grajduri, cu un pas deosebit de hotărât. Îi trimise inima la galop, un ritm care se accentuă când auzi o bătaie la uşa din spate, care ducea la depozit. Curierii erau cei care foloseau intrarea aceasta, ca să nu îi deranjeze pe clienţi. Dar pentru un domn care locuia după colţ era cel mai direct drum spre magazinul ei.

Ea alergă din apartamentul ei şi în jos pe scări, rostind în gând ca pe o litanie „Sosesc, sosesc!” până când ajunse la poarta lată şi trase ivărul, deschizând-o larg. Lumina de pe stradă abia dacă ajungea aici, şi ea nu se gândise să aprindă lumina, aşa că el aproape se pierdea în întuneric, dar, cu toate astea, ea avea impresia că îl vedea foarte clar.

— Voiam să mă asigur că sunteţi bine, zise el cu vocea încordată, de parcă s-ar fi temut pentru viaţa ei, de parcă ea ar fi fost plecată într-un safari şi îşi petrecuse seara înfruntând animale sălbatice care erau hotărâte să o devoreze.

Poate că aşa şi fusese.

— Am supravieţuit şi sunt întreagă. Ea făcu un pas în spate. Intraţi! Ceaţa face să fie destul de rece afară.

Nu era aşa deasă încă încât să nu se mai zărească nimic, dar vălătucii începuseră să se adune.

El trecu pragul, şi ea închise uşa în urma lui. Acum, că stăteau amândoi înăuntru, depozitul părea incredibil de mic. Poate că doar prezenţa lui umplea spaţiul. Ea observase asta şi înainte, maniera în care el domina mediul în care se afla, de parcă ar fi fost dreptul lui să fie la comandă.

— Îmi pare rău, dar nu am ce băutură să vă ofer.

— Cred că am băut destul scotch în seara asta.

Ea îi simţea intensitatea privirii cu care o cerceta, de parcă ar fi fost în căutare de răni.

— Înţeleg că debutul dumneavoastră a fost un succes.

O afirmaţie, nu o întrebare, dar care cerea totuşi răspuns. Ea pufni uşor, urând faptul că glasul îi suna aşa dur şi plin de amărăciune.

— Nu, nu chiar.

Simţind arsura din spatele ochilor, ea refuză să cedeze în faţa lacrimilor.

— Ce s-a întâmplat? Tonul lui era cel al unui bărbat nemulţumit, pe cale să ceară socoteală altora pentru acţiunile lor.

— Familia mea avea speranţe mari, dar mă tem că au fost năruite. Am dansat cu fraţii şi cumnaţii mei, cu fraţii sau prietenii buni ai cumnatelor mele – întotdeauna cunoştinţe, într-un fel sau altul. După ce am dansat cu toţi, m-am plimbat printre oaspeţi preţ de câteva dansuri. Eram observată, dar nu abordată, nu mi se adresa nimeni. Cam ca un exponat de la grădina zoologică. Sau al unui teatru de curiozităţi. Veniţi să vedeţi fata născută din flori.

— Fancy, nu.

El nu îi mai spusese până atunci pe numele mic şi nici palma nu îi mai cuprinsese vreodată obrazul cu atâta tandreţe. Ea nu era foarte sigură care din cele două lucruri îi făcu inima să se simtă de parcă ar fi fost din ceară şi pe

cale să se topească.

— Oamenii se tem de ceea ce nu înţeleg, continuă el.

Ea scutură încet din cap, recunoscătoare că degetele blânde şi calde rămăseseră pe obrazul ei.

— Dar ce e mai rău abia după aceea a venit. Dintr-odată, domnii au început să mă invite la dans. Dar am simţit că o făceau doar de complezenţă. Aşa că am început să pun întrebări.

Dacă degetul lui mare nu ar fi început să o mângâie pe obraz, ea nu ar fi găsit puterea să mărturisească şi restul.

— Se pare că fraţii mei le ofereau favoruri celor care dansau cu mine. Am fost peste poate de ruşinată, pentru că sunt sigură că toată lumea ştia. Aristocraţia bârfeşte, iar în seara asta eu le-am oferit subiectul.

— Lorzii aceia sunt nişte proşti, fiecare dintre ei. Nu aş fi avut nevoie de mită ca să îţi cer onoarea de a dansa un vals cu tine.

Ea îi oferi un zâmbet trist.

— Dar tu nu ai fost acolo. Şi tu eşti prietenul meu.

Ceva – iritare, furie – apăru pe chipul lui. El ridică privirea spre tavan. Maxilarul lui se încordă şi se relaxă, de parcă ar fi ajuns la o anume concluzie, şi îşi plecă privirea spre ea.

— Valsează cu mine acum!

Ea râse uşor şi delicat.

— Nu avem orchestră.

— Nu avem nevoie de orchestră. Mâna lui se desprinse de pe obrazul ei, coborî pe braţ şi se agăţă de degetele ei înmănuşate. Începu să o conducă afară din depozit. Care este melodia ta favorită?

— *Valsul de nuntă al zânei.* Prima pe care am dansat la întâiul meu bal.

— Ştiu valsul. Dacă ai avea un pian, ţi l-aş putea cânta.

— Cânţi la pian?

Ea se aşteptase ca el să o ducă la etaj, în salon, unde era mai mult spaţiu – deşi îşi dădu iute seama că el nu ştia

asta.

El se opri, în schimb, în mijlocul spaţiului care despărţea tejgheaua ei de pereţii cu rafturi plasate perpendicular pe ea, se întoarse cu faţa spre ea şi îi dădu drumul. Ea aproape că-i apucă mâna din nou.

— Mama mea a insistat. Când eram băiat, uram lecţiile. Dar ea mi-a spus că, dacă exersam supus, urma să am degete îndemânatice. Am descoperit că mă fac foarte popular printre doamne.

Felul seducător în care se uita la ea o făcea să respire greu, şi, când se gândi la degetele lui făcând mai mult decât să-i dezmierde obrazul, simţi dorinţa puternică să îşi desfacă rochia şi să-l invite să cânte o melodie pe pielea ei. De ce atunci când era cu el nu era mulţumită să fie despărţiţi de câţiva centimetri? De ce gândurile ei generau imagini de piele dezgolită şi membre împletite, de sărutări şi îmbrăţişări?

Ea nu ştia de ce era acum mai emoţionată decât fusese la bal, de ce era foarte important să nu se poticnească, să danseze perfect. Voia să-l impresioneze, să îi demonstreze că lecţiile nu fuseseră pierdere de vreme şi de bani. Cu un oftat care să-i calmeze emoţiile puternice, ea îşi plasă mâna într-a lui, simţindu-se mai bine când el îşi strânse degetele în jurul ei. Cu mâna cealaltă, el o cuprinse de talie, şi ea îi puse mâna pe umăr, ţinuta ei fiind perfectă.

El începu să fredoneze şi o conduse pe parchet, dincolo de rafturile care găzduiau cărţi despre diferite ţări, continente şi faună sălbatică, pe lângă ele şi în sus pe culoarul unde puteai găsi informaţii despre constelaţii, spre un şir unde biografii aduceau la viaţă personaje din vremuri de mult apuse. Ocoliră iar şi iar, trecând pe lângă romane romantice şi poveşti cu detectivi, de Dickens, Bronte şi Austen. Valsul acesta era mai bun decât cele dansate mai devreme, pentru că o ducea pe un traseu care includea tot ce iubea şi adora.

Toată noaptea tânjise să găsească un bărbat care să se uite la ea de parcă ar fi aşteptat toată viaţa lui să o ţină în braţe.

Matthew nu-şi luă nicio clipă ochii de la ea.

Ei îi plăcea să se gândească la el mai degrabă ca fiind Matthew decât domnul Sommersby. În timp ce valsau prin încăpere, între ei se înfiripă o intimitate, ca un val de ocean trimis la mal de o furtună. Ea era conştientă de absolut totul despre el. Mirosea a apă de colonie, dar pe sub acest parfum se simţea esenţa lui şi o urmă din scotch-ul pe care îl băuse mai devreme. Înainte să vină la ea, nu se ostenise să se îmbrace cu vestă, lavalieră şi haină. Îi plăcea că avea doar cizme, pantaloni şi o cămaşă cu câţiva nasturi descheiaţi, aşa că îi vedea foarte bine gâtul şi un pic din marginea de sus a pieptului.

Ea ar fi fost dispusă să danseze în braţele lui până în zori. Dar el încetă să mai fredoneze şi încetini paşii până când se opriră, tăcuţi. Doar respiraţia lor se mai auzea. Însă el nu-i dădu drumul de tot. O mână încă rămase pe talia ei, în vreme ce cealaltă se desprinse de a ei şi o atinse pe obraz. Îşi trecu degetul mare peste buzele ei. Totul în ea se încordă, de parcă el ar fi atins-o în locuri care nu fuseseră vreodată atinse de un bărbat.

— Pot să vă sărut, domnişoară Trewlove?

Vocea lui era răguşită, ca a unui bărbat în deşert, care petrecuse ani întregi fără apă. Gura ei se uscă dintr-odată. Abia dacă aprobă din cap, dar el observă şi îşi coborî încet buzele spre ale ei.

Blândeţea care îi însoţea gesturile, de parcă s-ar fi temut să o spargă – sau poate că simţea că el era primul care să-şi permită astfel de libertăţi şi încerca să o ia cu binişorul. Pe talia ei, degetele lui tresăriră înainte să se strângă mai bine în jurul ei. Cealaltă mână îi lăsă obrazul şi o cuprinse şi ea, lipind-o foarte bine de toată lungimea lui, până când sânii i se striviră de pieptul lui.

Spre uimirea ei, el îşi deschise uşor gura, iar limba lui o atinse delicat pe buze, înainte să le desfacă. Apoi limba lui o mângâia pe a ei, iar şi iar, aspră şi mătăsoasă în acelaşi timp. Cu un geamăt profund, el începu să o sărute mai adânc, până când ea simţi efectele până în vârfurile picioarelor.

O, Doamne! Ea se agăţă cu braţele de gâtul lui înainte ca genunchii să îi cedeze şi ea să se facă de râs căzând pe jos. Îşi surprinsese de nenumărate ori fraţii sărutându-şi soţiile, dar niciodată nu înţelesese ce lucru minunat era. Cum te încălzea de sus până jos şi îţi provoca furnicături între coapse. Cum te făcea să tânjeşti ca degete abile să acţioneze ca prin magie, şi, chiar dacă nu era sigură după ce anume tânjea corpul ei, ştia că el avea mijloacele de a-i ostoi dorinţa care creştea în ea spre un climax înfierbântat.

Ea îşi dădea seama vag că el o împingea spre ceva. Fundul i se lovi de ceva tare – tejgheaua, înţelese ea cu mintea înceţoşată. Apoi, cu gura mereu peste a ei, el o ridică pe lemnul lustruit, desfăcându-i picioarele în mod scandalos, ca să poată sta între ele, mai aproape de ea, şi, cu geamăt gros, începu să o sărute şi mai fierbinte, explorând fiecare adâncitură de parcă viaţa lui ar fi depins de felul în care putea să-i descrie gura în toate detaliile.

Conştientă de oftaturi uşoare şi scâncete dornice în jurul ei, avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că ea le scotea. Senzaţiile pe care el le stârnea la viaţă în ea ameninţau să o descompună cu totul. El îşi trecu gura peste bărbia şi peste gâtul ei, spre ureche, unde ronţăi uşor lobul înainte să şoptească:

— Am permisiunea să vă sărut pe sâni, domnişoară Trewlove?

Doamne sfinte, ea aproape că se topi de tot de dorinţă. Scandalizată, ea ştia care ar trebui să fie răspunsul ei.

„Nu. Nu. Categoric nu.”

— D… da.

Gura lui coborî uşor spre decolteul rochiei ei, în timp ce mâna urca să îi cuprindă un sân, să strângă şi să îl ridice uşor. Îşi agăţă un deget în mătase şi reuşi cumva să elibereze globul până când acesta se înălţa tensionat spre el. El îi luă sfârcul în gură şi începu să sugă. Plăcerea o fulgeră ca un curent. Cu un strigăt uşor, ea îşi dădu capul pe spate şi îl încercui cu picioarele, lipindu-şi punctul cel mai intim de el. Doamne sfinte! Acţiunile ei fură

întâmpinate de creasta dură a dorinţei lui, şi ea nu voia altceva decât să se frece de ea fără haine care să-i despartă.

Limba lui se învârti în jurul areolei, domolind ceea ce gustase. Ea îşi simţea vag degetele încurcate în părul lui, palmele apăsate pe capul lui în timp ce el îi cuprindea din nou sfârcul cu gura. Se simţea păcătoasă, atât de păcătoasă să aibă aşa multă piele în fierbinţeala gurii lui, mângâiată catifelat şi mătăsos. Nu cunoscuse niciodată o senzaţie mai sublimă, mai copleşitoare… mai necesară. Întregul corp striga parcă spre el să continue, să meargă mai departe – chiar dacă nu ştia ce presupunea asta. O, văzuse câini în rut la grajduri, şi, chiar dacă ştia că acela era finalul acestei călătorii, nu se gândise că drumul într-acolo includea un asemenea vortex de pasiune.

Nu că ar fi avut planuri să-i permită să ajungă la finalul călătoriei. Nu puteau să rămână decât la început, la începutul potecii, câtă vreme el cerea permisiunea şi ea rămânea în control, dar fiecare terminaţie nervoasă, fiecare muşchi, fiecare centimetru de piele ţipa ca ea să cedeze, să renunţe la a fi perfectă şi dincolo de reproş, să îi permită să o conducă spre climaxul suprem. Scâncetele ei deveniră mai puternice, oftaturile – mai gălăgioase. Aproape că ţipă de pasiune.

Un scârţâit şi un şuierat…

— Fir-ar să fie!

Gura lui nu mai făcea minuni peste sânul ei, şi ea ieşi din starea aceea de beatitudine când realitatea, sub forma lui Dickens care i se urcă în poală, sugerând că era a lui, se năpusti peste ea. Oricât de mult îl iubea, în acel moment era destul de deranjată de intruziunea lui.

Scuturându-şi mâna, domnul Sommersby se retrase uşor.

— Te-a zgâriat?

— M-a atins. Nu a dat sângele.

— Îmi pare aşa rău.

Ea ridică motanul şi se uită în ochii lui verzi, adormiţi.

— Rău, Dickens! Apoi îl puse deoparte pe tejghea, de

unde acesta sări jos şi se îndepărtă. Lasă-mă să văd mâna!

— E în regulă.

El se aplecă şi depuse câteva sărutări pe pielea sensibilă înainte să îi ascundă sânul înapoi în rochie. Ea simţea că el se retrăgea, dar, păcătoasă cum era, voia ca el să rămână.

— De unul nu te-ai ocupat absolut deloc.

Abia dacă îi venea să creadă că îndrăznise să spună aşa ceva. El îşi ridică privirea spre ea, un colţ al gurii curbat într-un zâmbet ironic.

— Da, dar lucrurile ar putea scăpa de sub control dacă nu mă opresc acum. E posibil ca motanul să-ţi fi salvat virtutea.

— Dar de ce ai început?

— Pentru că mi-am petrecut o bună parte din noapte imaginându-mi cum cine ştie ce gentleman te ademeneşte în grădină ca să facă exact asta. Pentru că te vreau, Fancy, dar îmi place mult prea mult de tine ca să te fac inaccesibilă pentru altcineva, tocmai acum, când sezonul abia a început.

El făcu un mic pas în spate, îşi puse mâinile pe talia ei, o coborî de pe tejghea şi îi cuprinse obrazul în palmă.

— Încă eşti hotărâtă să te căsătoreşti cu un lord?

— Familia mea ar fi distrusă dacă nu m-aş căsători cu un nobil.

— Poate ar trebui să te gândeşti la ce vrei tu.

— Vreau ca ei să fie mândri de mine. Vreau ca tot efortul şi banii pe care i-au investit în mine să nu fi fost degeaba. Poate că la următorul bal cineva va dansa cu mine din proprie iniţiativă – şi restul va veni aşa cum trebuie. Îţi mulţumesc pentru vals. A fost un mod minunat de a încheia seara.

El ezită, şi ea se gândi că ar putea să o ia din nou în braţe. În schimb, el se îndreptă spre depozit. Deschise uşa, se uită afară, apoi se aplecă şi depuse un sărut pe buzele ei, înainte să păşească afară.

După ce închise uşa, ea îşi apăsă degetele pe buzele umflate. Familia ei ar putea înţelege, oare, dacă ar renunţa

la planurile lor ca să îşi urmeze propria dorinţă?

Capitolul 14

Fancy luă sărutul cu ea la culcare şi, când se trezi, încă putea să-l simtă pe buze. Primul sărut pe care îl primise fusese cutremurător în complexitatea sa. Ultimul sărut fusese cutremurător în simplitatea sa. Era genul de sărut care vorbea despre o mult mai mare intimitate decât cea creată de pasiunea dezlănţuită. Era genul de sărut care te marca drept aparţinând celuilalt.

Cu aceste gânduri care o frământau, se îndreptă cu trăsura spre reşedinţa mamei ei. Când ajunse, le alungă, îi mulţumi valetului care o ajută să coboare şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi păşi pragul modestei case unde îşi petrecuse copilăria când nu era plecată să înveţe cum să devină o lady adevărată.

— Ai venit la ţanc, draga mea, zise mama ei din bucătărie. Am pregătit ceaiul pentru tine.

Intră balansând câte o ceaşcă de ceai pe farfurie în fiecare mână, şi Fancy simţi din nou cât de mult o iubea pe această femeie cu ochii căprui care se încălzeau şi sclipeau la vederea ei.

— Stai jos, draga mea!

Fancy se aşeză pe unul din cele două scaune din faţa şemineului, în vreme ce mama ei se aşeză pe celălalt, punând farfuriuţele cu ceşti pe masa mică dintre ele. Se lăsă pe spate şi zâmbi, de parcă nimic nu ar putea să o bucure mai mult decât o vizită din partea lui Fancy.

— Acum, povesteşte-mi tot!

— Ah, mamă, mi-aş fi dorit să fii acolo. Nimic nu poate descrie totul aşa frumos.

— A venit lume?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte multă lume. Sala de bal era plină. Abia dacă mă puteam mişca prin ea. Gillie era aşa frumoasă şi sigură pe ea. A fermecat pe toată lumea.

— La fel şi tu, pot să pun pariu.

— Am încercat. Uite, ţi-am adus ceva! Băgă mâna în săculeţ şi scoase de acolo carnetul de bal şi i-l întinse. Carnetul meu de bal. Primele dansuri nu sunt completate, pentru că stăteam la primire, dar, după cum vezi, au fost destui domni dornici să danseze cu mine.

Mama ei nu trebuia să ştie de ce dansaseră cu ea. Supărarea ei pe fraţii săi se mai atenuase pentru că eforturile lor îi oferiseră un carnet de bal cu nume pe care altfel nu le-ar fi avut.

Mama ei mângâie cu multă admiraţie carnetul elaborat de bal.

— O, e aşa frumos!

— Gillie a făcut totul perfect. Florile, orchestra, valeţii care se plimbau peste tot.

— Ţi-a atras atenţia vreunul dintre gentlemeni? E vreunul care să merite o a doua privire?

„Matthew." Dar cum să-i explice asta mamei ei?

— Gentlemenii au fost toţi foarte drăguţi, politicoşi, respectuoşi.

Nu ar îndrăzni să fie altfel, ca să nu-şi piardă avantajele.

— Frumoşi, pariez că da.

— Da, cei mai mulţi. Dar sunt mai interesată de cum mă tratează decât de cum arată.

— Te-a făcut vreunul dintre ei să râzi?

Ea scutură din cap.

— Nu, din câte îmi amintesc.

Deşi Matthew o făcuse uneori.

Pe chipul mamei ei se aşternu o expresie visătoare, urmată de o expresie pierdută, de parcă trecutul i s-ar fi prezentat în faţa ochilor.

— Soţul meu mă făcea să râd. O, am avut şi vremuri tare bune.

— Şi tata? El te-a făcut să râzi?

De parcă ar fi fost trezită dintr-un vis plăcut, ea tresări uşor şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Fancy.

— Sigur că da, draga mea. Altfel, nu aş fi fost cu el. Acum, spune-mi tot despre bărbaţii cu care ai dansat.

— Nu prea sunt multe de spus. M-am simţit bine discutând cu ei, dar niciunul nu mi-a făcut inima să cânte. Ea se mută pe marginea scaunului. Mamă, dacă bărbatul care ar putea să-mi facă inima să cânte nu e lord?

Chipul mamei ei se schimonosi în repetate rânduri, de parcă se străduia să nu îşi arate dezamăgirea.

— Trebuie să-ţi urmezi inima, desigur, dar nu ar fi drăguţ dacă asta ar duce şi spre un ducat?

Ea avea senzaţia că mama ei nu ştia ce îi cerea. Ca mulţi alţii, ea plasa aristocraţia pe un piedestal.

— Nu sunt aşa mulţi duci disponibili, şi Gillie a luat deja unul.

Chiar trebuia să sune ca un copil răzgâiat?

— Doar că… e un domn care vine la librărie şi e foarte drăguţ. Mă tot trezesc gândindu-mă la el destul de des. Sincer, mamă, bărbaţii pe care i-am cunoscut aseară par să fie toţi la fel. Nu am remarcat pe nimeni.

— Ai putea să cunoşti pe cineva la următorul bal.

— Da, presupun. Nu am lăsat să treacă destul timp, nu-i aşa?

Mama ei o studie preţ de câteva secunde.

— Spune-mi despre domnul care vine la librărie.

Ce putea să-i spună ca să nu se dea de gol că petrecuse timp cu el fără însoţitoare, că îl sărutase şi îi permisese să facă ceva ce nu ar fi trebuit?

— Îi plac romanele *penny dreadful.* Îmi ţine locul la cursurile de citit în serile când nu pot fi acolo. L-am văzut cum împarte monede copiilor. Şi are aşa multă răbdare cu Dickens. Când e prin preajmă, parcă tot corpul meu zâmbeşte. Şi m-a făcut să râd de câteva ori.

„Mi-a şters şi lacrimile.”

— Pare foarte drăguţ. Crezi că a pus ochii pe tine?

Ea zâmbi, simţind cum i se încing obrajii.

— Nu, cred că e doar prietenos. „Excesiv de prietenos.” Dar nu vreau să dezamăgesc... închise ochii şi oftă. A fost doar un bal, o seară, zise ea şi îi deschise iar. Sunt sigură că voi cunoaşte un lord care să-mi taie răsuflarea.

— Câtă vreme eşti fericită, draga mea, asta e tot ce contează.

*

La ora opt, Timmy Tubbins avea o expresie cinstită pe chipul murdar şi ochii mari, oneşti şi căprui cu care nu reuşise niciodată să-i susţină privirea. Din cauza lui Matthew, acum, când examina cartea zdrenţuită cu mai multe pagini desprinse, se îndoia de băiat.

— Unde zici că ai găsit-o?

— În Whitechapel, pe stradă, zăcea acolo, abandonată.

— Nu pe tarabele cu cărţi, de unde ar fi putut fi uşor luată dintr-un căruţ sau o cutie?

— Nu, domnişoară Trewlove. Asta ar însemna furt, nu-i aşa? Nu sunt hoţ.

El părea cu adevărat ofensat că ea punea la îndoială originea descoperirii lui şi ea se simţea vinovată că o făcuse. Era una dintre cărţile cele mai bune pe care i le adusese. Cu un pic de atenţie, ea putea să o restaureze la gloria de altădată, pentru că devenise chiar pricepută la restaurarea de cărţi, mai ales că ura să vadă cum se sfârşea viaţa unui volum.

— Un şiling, atunci.

Rânjetul lui îi aduse două gropiţe în obraji, şi ea bănuia că acele gropiţe o făceau să îl creadă. Băiatul ridică o mână care era chiar mai murdară decât faţa.

— S-a făcut.

Ea scoase o monedă din poşetă. Băgă mâna în cutia de onix şi scoase unul dintre banii din lemn pe care Gillie începuse să îi împartă în efortul de a-i hrăni pe cei care nu puteau să se hrănească singuri. Îi întinse ambele obiecte,

căci bănuia că el îşi aranjase sosirea în aşa fel încât să se asigure că avea asigurată o masă mai târzie de prânz, ca să nu îi chiorăie maţele până a doua zi dimineaţă.

— Du-te la cârciumă şi ia-ţi un castron de supă!

El îşi atinse şapca.

— Mulţumesc, domnişoară.

Se grăbi spre uşă, trântind-o după el. Fancy făcu o grimasă la auzul bubuitului şi se îndepărtă de tejghea ca să salute trei vizitatori noi.

— Bună ziua, Lady Penelope, Lady Victoria şi Lady Alexandria! Ce plăcut să vă revăd!

— Încă vă amintiţi de numele noastre, zise Lady Penelope zâmbind larg.

— Nu am cum să le uit. Ce vă aduce aici?

— Dumneavoastră, desigur. Ne-a plăcut foarte mult cum am discutat ieri-seară şi am vrut să vă vizităm.

— Nu am avut ocazia să mai vorbim după ce v-a invitat Lord Dearwood la dans, zise Lady Victoria.

— Doamne, aţi avut aşa mulţi parteneri de dans, că probabil aţi tocit pantofii.

— Nu chiar.

Deşi fusese pe aproape.

— Lady Aslyn a informat-o pe mama că, dacă vrem să vă vizităm, să mergem la reşedinţa ei de la hotelul Trewlove, continuă Lady Penelope, dar, când am coborât din trăsură, Alexandria a observat numele librăriei – The Fancy Book Emporium –, şi ne-am gândit că trebuie să fie a dumneavoastră! Ce nume ingenios!

— Ne place foarte mult, zise Lady Alexandria. E un joc de cuvinte cu numele dumneavoastră, nu-i aşa?

— Este, da, deşi nu toată lumea îl înţelege. Unii cred că e nevoie de apostrof şi de un „s”.

— Asta ar strica numele.

— Aşa cred şi eu.

— Aşadar, chiar deţineţi un magazin, zise Lady Victoria.

— Nu, fratele meu îl deţine. Din pricina legii privind femeile căsătorite şi proprietatea.

— O, da, afurisită treabă!

— Dar, trecând peste asta, pot spune că e al meu. Eu decid ce cărţi pun la vânzare. Eu aranjez totul, creez aranjamentele din vitrine. Aţi dori să vă fac un tur?

Lady Penelope se uită la prietenele ei. Toate aprobară din cap.

— Asta ar fi minunat.

Fancy le-o prezentă pe Marianne – nu era sigură că o văzuse pe vânzătoarea ei vreodată aşa fascinată – şi, în timp ce aceasta se ocupa de tejghea, Fancy le duse pe cele trei lady sus în salonul de lectură.

— Vai, ce drăguţ! zise Lady Penelope. E ca un salon obişnuit, doar că are multe cărţi.

— Oamenii le pot împrumuta sau le pot citi aici.

Ea se uită la Fancy, cu una din sprâncenele ei delicate ridicate.

— Am înţeles că aveţi o librărie, ceea ce înseamnă că vindeţi cărţi.

— Aşa este. La parter. Aici, o bibliotecă, unde se găsesc cărţi pentru împrumut. Dar nu există taxă de abonament.

— Cum o susţineţi, atunci?

— Din donaţii.

Sprânceana reveni la locul ei, şi ea păru chiar uşurată.

— O, înţeleg. Cât de ingenios! Pentru ca oamenii care nu-şi pot permite cărţi să poată totuşi citi.

— Exact.

Ea continuă să le spună şi despre lecţiile de citit.

— Ce muncă de binefacere depuneţi, domnişoară Trewlove, zise Lady Penelope, în timp ce prietenele ei zâmbiră şi aprobară din cap. Cred că găsiţi totul foarte satisfăcător.

— Aşa este.

— Dar dacă vă căsătoriţi cu un bărbat care nu vă va permite să vă continuaţi activităţile? întrebă Lady Alexandria.

— Ei bine, nu mă voi mărita cu un astfel de bărbat, vorbi Fancy fără să gândească.

Cu toate astea, ştia că rostise adevărul. Indiferent de cât de mult dorea să-şi mulţumească familia, nu se putea căsători cu un bărbat care ar face-o nefericită. Sau ar putea? I-ar cere familia să facă acest sacrificiu?

Lady Victoria părea şocată.

— Puteţi să alegeţi cu cine vă căsătoriţi? Nu cred că părinţii mei mi-ar permite asta. Le pasă prea mult de poziţia lui – de poziţia lor.

— Să sperăm că lucrurile se vor aranja astfel încât bărbatul pe care îl iubiţi să fie cel pe care îl vor vrea drept ginere.

— Nu ştiu dacă trebuie neapărat să-l iubesc, dar aş prefera să îmi placă de el.

— Toate vom face partide splendide, zise Lady Penelope.

— Sunt sigură că aşa va fi, fu şi Fancy de acord.

— O, Doamne, pe raftul acela e o pisică? întrebă Lady Penelope.

Fancy se uită la raftul de cărţi aflat în dreapta şemineului şi îl văzu pe Dickens tolănit între Austen şi Bronte.

— Acela e Dickens. Veghează asupra lucrurilor pentru mine.

— Îmi plac animalele, dar mama nu mi-ar permite niciodată să ţin unul în casă.

Ea se duse spre raft, ridică braţele şi se uită peste umăr la Fancy.

— Zgârie cumva sau muşcă?

— Nu, îi place să fie ţinut în braţe.

Cu grijă, Lady Penelope îl luă de unde se cocoţase şi-l cuibări în braţele ei.

— Ce drăguţ e! Stă singur aici peste noapte când vă întoarceţi la reşedinţa dumneavoastră?

— Am un apartament aici, la etajul următor.

Cele trei lady clipiră, de parcă ar fi avut dificultăţi în a înţelege cuvintele ei.

— Locuiţi aici… singură? întrebă Lady Victoria.

— E cât se poate de sigur.

— Sunteţi aşa independentă, zise Lady Alexandria. Să locuiesc cu mama poate fi uneori un coşmar. Trebuie să ştie tot ce fac în fiecare moment al zilei.

— Cel puţin, nu aveţi o soră care îşi bagă nasul peste tot, încercând să vă găsească jurnalul. Îşi duse mâna la buze şi se uită la Fancy cu o sclipire de veselie în ochi. Îl ascund în coşul de fum de la şemineu. Nu-i place să se murdărească, aşa că ştiu că nu se va uita niciodată acolo.

Fancy nu mai auzise alte tinere vorbind despre familiile lor. O făcu să-şi dea seama de cât era de norocoasă să o aibă pe a ei.

— Aţi dori să bem un ceai în grădinile hotelului?

— Îmi place încăperea asta prea mult şi urăsc gândul de a-l părăsi pe Dickens, zise Lady Penelope. Ar fi posibil să luăm ceaiul aici?

În timp ce cele trei lady se instalau, Fancy dădu fuga la restaurantul hotelului şi vorbi cu majordomul, apoi se întoarse la musafirele ei. Puţin mai târziu, personalul hotelului aduse ceai şi prăjituri. Cele trei lady rămaseră mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru o vizită de dimineaţă, o jumătate de oră întreagă, dar Fancy se bucură de vizită, simţind că făcuse câţiva paşi spre a fi acceptată.

Capitolul 15

Vineri seară, Matthew stătea aşezat într-un fotoliu larg din piele într-una dintre multele zone de relaxare din biblioteca de la Dodger’s, sorbindu-şi scotch-ul. Valetul care îi adusese băutura o făcuse fără să scoată vreun sunet. Gentlemenii şedeau în jur şi vorbeau cu glas scăzut, murmurele lor fiind abia audibile. Totul era atât de liniştit, de demn, de rafinat. Atât de al naibii de plicticos! Deloc precum evenimentele pline de viaţă la care participase alături de Fancy. O evitase de când cu sărutul. Şi îi lipsea teribil.

— Doamne sfinte, Rosemont, pe unde te-ai ascuns?

întrebă Lord Beresford vesel în timp ce se aşeza pe un fotoliu din faţa lui. Nu te-am văzut la niciunul dintre baluri.

— Am avut treabă în altă parte. După ce a fost publicată scrisoarea lui Elise, am descoperit că m-am întors prea devreme în societate.

Beresford se încruntă. Era cu câţiva ani mai mare ca Matthew, încă nu se căsătorise, dar circulau zvonuri că era destul de fascinat de amanta lui.

— Îmi pare rău, bătrâne! Nu m-am gândit. Presupun că e dificil să te întorci la atâta veselie după o pierdere atât de tragică. Nu e prea uşor să mergi mai departe, îndrăznesc să cred.

— Nu, chiar nu e.

— Deşi contesa ta chiar ţi-a acordat permisiunea. Ce mai scrisoare a scris! Absolut şocant, de fapt. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi amintesc că nu mai e printre noi.

El era mai mult decât pregătit să schimbe subiectul.

— Ai pus ochii pe vreo debutantă interesantă sezonul acesta?

Beresford ridică din sprâncenele lui groase, castanii.

— Ai pierdut tot ce era palpitant. Fătuca Trewlove a fost prezentată în societate.

Avea o mână strânsă pumn şi cealaltă strânsă în jurul paharului atât de tare, încât se temea să nu-l spargă. Nu-i plăcea deloc să audă că Fancy era numită fătucă, nu că nu ar fi folosit şi el cuvântul cu referire la alte femei, dar ea merita un ton mai respectuos. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se năpustească asupra bărbatului din faţa lui.

— Am valsat cu ea la balul lui Thornley, continuă Beresford. E o micuţă foarte arătoasă.

Matthew îşi puse paharul deoparte, pentru că se aştepta ca acesta să i se sfărâme în mână în orice clipă. Nu se aşteptase ca furia – sau poate era gelozie – să îl invadeze când şi-l imagină pe Beresford învârtindu-se cu Fancy pe parchetul sălii de bal.

— Am auzit că au fost oferite recompense pentru oricine dansa cu ea. Tu ce ai primit la schimb?

— Avantajul companiei ei. Nimic altceva. Nu joc jocuri de noroc şi nu am datorii. Grajdurile mele sunt în stare bună şi investiţiile mele sunt solide.

El se bucură pe loc pentru Fancy, fiindcă avea un admirator adevărat, chiar dacă simţi înţepătura geloziei pentru că altcineva se interesa de ea.

— Aşadar, ţi-a plăcut?

Beresford se uită în jur de parcă ar fi fost pe punctul de a spune ceva ce nu ar fi trebuit. Se aplecă uşor în faţă şi se uită la Matthew.

— E frumoasă şi nu chicoteşte, nu se fandoseşte. Pare să fie o femeie inteligentă.

Asta era puţin spus.

— M-a întrebat despre familia mea şi despre hobby-urile mele. Niciodată o altă femeie nu m-a întrebat ceva. În general, vorbesc despre ele şi despre vreme. Sincer să fiu, ea chiar a fost o încântare.

Exact asta şi era. Categoric.

— Dar e născută din flori. Tatăl ei ar putea fi un criminal.

El fu cât pe ce să dezvăluie că tatăl ei era erou de război, dar atunci ar fi trebuit să explice de unde ştia asta şi lucrurile s-ar fi putut complica.

— Nu cred că pornirile criminale se moştenesc.

— Dar, chiar şi aşa, sânge pătat şi toate cele. Un bărbat ar putea să piardă putere şi prestigiu luând-o de soţie.

Sau ar putea câştiga.

— Thornley s-a căsătorit cu sora ei, care e tot copil din flori.

— El e un duce din cele mai puternice familii din Anglia. Poate să facă tot ce vrea şi nu va suferi prea mult din pricina asta. Noi doi suntem doar conţi.

Era adevărat că Thornley provenea dintr-o familie incredibil de puternică, dar Matthew putea să îi ţină piept în materie de putere, prestigiu şi influenţă.

— Acesta e motivul pentru care nu te însori cu amanta ta?

Beresford se întristă brusc şi se aşeză la loc în fotoliu.

— Datoria înainte de iubire. Primele cuvinte pe care le-am învăţat.

Aceleaşi cuvinte le auzise de nenumărate ori şi Matthew. Fuseseră motivul pentru care se însurase cu o femeie ştiind totuşi că trădarea ei avea să îl împiedice să o iubească. Când era în compania lui Fancy, trecutul nu mai conta. Ea îl făcea să creadă că potenţialul pentru dragoste se afla aproape, trebuia doar să îndrăznească să înşface iubirea.

*

Lui Fancy îi plăcea foarte mult să privească oamenii cum se plimbau prin librărie, luând cărţi de pe rafturi, deschizându-le, citind câteva cuvinte, punându-le la loc. Sau strângându-le la piept şi aducându-le la tejghea ca să le cumpere. În după-amiaza asta de sâmbătă, se aflau acolo mai mulţi oameni decât de obicei, şi faptul că îi ajuta să îşi aleagă cărţi îi ţinea gândurile ocupate, ca să nu se gândească la Matthew sau la faptul că nu-l mai văzuse de la sărut.

Tocmai o ajutase pe o femeie să aleagă o carte, când răsună clopoţelul de la intrare şi Matthew începu să îi domine din nou gândurile, pentru că el apăru pe uşă.

— Domnule Sommersby.

Ea se întrebă de ce vocea îi părea aşa agitată când rostise deja numele lui de sute de ori, oricând îl zărise în visele sale.

— Domnişoară Trewlove. Cum vă simţiţi în această după-amiază frumoasă?

„Minunat, acum, că v-aţi făcut apariţia!”

— Foarte bine, mulţumesc. Dar dumneavoastră?

— Un pic neajutorat. Am nevoie de o carte pentru nepoata mea şi speram că îmi veţi da o sugestie.

— Câţi ani are?

— Patru.

Era o conversaţie banală, şi, cu toate astea, ea savură

vocea lui profundă pe care ar asculta-o şi dacă ar citi ghidul bunelor maniere, fără să se plictisească. Câtă vreme se revărsau cuvintele din el, ei nu îi păsa despre ce era vorba.

— Dacă doriţi să veniţi cu mine…

El o urmă în partea din spate, unde erau pe jumătate ascunşi în spatele rafturilor de cărţi din centrul librăriei, rafturi în jurul cărora valsaseră. Ea îngenunche.

— Ţin cărţile pentru copii pe rafturile de mai jos, pentru ca ei să aibă uşor acces la ele.

El se lăsă pe vine alături de ea, balansându-se pe vârfurile picioarelor, şi ea observă fără să vrea cum pantalonii se întindeau pe coapsele lui şi cât de masculin arăta cu coatele sprijinite acolo şi palmele împreunate în faţa lui.

— Aţi fost destul de scump la vedere, şopti ea cu voce joasă.

— Am decis că era nevoie de un pic de distanţă între noi.

Acum, cu siguranţă nu era prea multă. Ea simţea căldura pe care el o emana, iar atracţia pe care o simţea pentru el dădea impresia că el era luna şi ea, mareea oceanelor. Sau poate că ea era luna, dar nu conta, de fapt, când atracţia dintre ei era aşa puternică.

— Am crezut că poate v-a displăcut nerăbdarea mea de ultima dată când am fost împreună.

— Mi-au displăcut propriile acţiuni. Slavă Domnului că a intervenit motanul dumneavoastră!

Ea îi zâmbi cu viclenie.

— Eu l-am cam bombănit pe Dickens pentru că a intervenit.

— Ar trebui să-l răsplătiţi pentru că a pus capăt acţiunilor mele.

Lucrurile între noi aproape că au mers prea departe, domnişoară Trewlove.

Chiar aşa fusese. Ea ştia asta. Şi dorise asta. Oare ce era în neregulă cu ea? Existau destui bărbaţi chipeşi, dar care nu o făceau să se simtă de parcă îi captiva pe deplin, de parcă ei se agăţau de fiecare cuvânt pe care îl rostea ea,

de parcă le-ar fi păsat de ce avea ea de spus.

— După cele petrecute între noi, mi se pare că ar trebui să-mi spui pe nume.

— Fancy.

Vocea lui era joasă şi profundă, misterioasă şi seducătoare.

— Matthew.

Ea nu îi spusese niciodată pe nume – cel puţin, nu cu voce tare, nu în faţă.

El îşi închise brusc ochii, slobozind o respiraţie tremurată. Când îi deschise, intensitatea privirii lui o făcu să creadă că el găsise numele lui rostit de ea la fel de seducător pe cât îl găsise ea pe al ei.

— Cartea?

Vocea lui răguşită o alertă în privinţa faptului că el căuta să-şi distragă atenţia. Un lucru bun, deoarece cineva intră pe culoarul lor, o coti şi dispăru după alte două rafturi de cărţi.

— Acestea de aici, zise ea şi îşi trecu degetele peste cotoare, au ilustraţii frumoase. Poveştile sunt simple. Ea se aplecă parţial în faţa lui şi simţi o satisfacţie când îi simţi palma lipită de spate, susţinând-o. Această carte conţine multe dintre fabulele lui Esop. Sunt suficient de scurte ca ea să nu-şi piardă interesul cât i le citeşti.

— Ţi s-a desprins o şuviţă din coc.

— Serios?

Ea îşi ridică mâna, dar el îi apucă încheietura şi o opri.

— Dă-mi voie mie!

Ea nu se dinţi în timp ce degetele lui îi atinseră obrazul şi capturară cele câteva şuviţe rebele cu degetul mare şi cel arătător, ascunzându-le cu grijă.

— Ai un păr foarte moale.

— Ce păcat că fiecare şuviţă a ta e la locul ei!

El îi cuprinse obrazul în palmă.

— Fabulele lui Esop, zici?

— Da. Uite! Ea scoase cartea de pe raft şi i-o întinse. Ilustraţiile sunt minunate.

— La fel ca tine?

— Nu poţi să-mi spui că lucrurile între noi au mers prea departe şi apoi să flirtezi cu mine.

— E doar flirt dacă vorbele nu sunt rostite cu toată sinceritatea.

Ea auzi vag clopoţelul de la intrare.

— Matthew…

— Domnişoară Trewlove! Domnişoară Trewlove! Ah, aici sunteţi.

Ea se uită peste umăr spre intrarea pe culoar şi o văzu pe camerista lui Aslyn zâmbind larg şi fără suflu. Fancy se ridică iute. Matthew o urmă.

— Nan.

— Lady Aslyn m-a trimis după dumneavoastră. Aveţi un vizitator. De fapt, doi. Bărbaţi.

Fancy se holbă la cameristă de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Doi vizitatori bărbaţi?

— Da, domnişoară. Lady Aslyn i-a primit până la sosirea dumneavoastră.

— Ei bine, asta e o surpriză.

— Vreţi să vă ajut să vă schimbaţi şi să vă aranjaţi un pic coafura?

Ea bănuia că Nan se gândea că ar fi trebuit să-i aranjeze părul într-un stil mai elaborat decât un simplu coc. Cât despre haine, erau potrivite. Amândouă reflectau cine era, şi ea voia să fie cât se poate de cinstită cu orice gentleman care s-ar arăta interesat de ea. Uneori, purta haine simple şi părul nu era coafat cu orele pentru ca fiecare buclă să stea la locul ei.

— Mulţumesc de ofertă, Nan, dar nu cred că trebuie să ne ostenim atât pentru un ceai de după-amiază.

Femeia păru că se întristează, dar nu spuse nimic.

— Am nevoie de câteva minute ca să termin cu acest client. Voi veni imediat.

— O să aştept la uşă.

Ea se întoarse spre Matthew.

— Trebuie să plec, dar cred că nepoata ta se va bucura foarte mult de carte.

— Hai mâine cu mine la o plimbare cu barca!

Ea deschise gura şi apoi o închise.

El avea dreptate, trebuia să păstreze distanţa între ei. Dar dacă ieşeau să se plimbe cu o barcă mare şi stăteau în capete diferite…

— Dimineaţă mă duc cu mama la biserică.

— După-amiază, atunci. Să zicem la ora unu?

Ea aprobă din cap.

— Ne vedem în parc, da?

— Adu o însoţitoare, dacă doreşti.

Ea îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet obraznic.

— Cred că am depăşit faza asta. Ne vedem mâine! Ea se grăbi prin librărie spre uşă. Mă întorc curând, Marianne.

— Da, domnişoară.

Ea auzi agitaţia răzbătând din glasul femeii.

— E doar un ceai, Marianne.

— Cu doi domni.

— Nu trebuie să tragi cu urechea.

Cuvintele ei nu sunau nici prea sever, nici prea ferm, aşa că vânzătoarea continuă să zâmbească.

— Asta va fi prima dintre multe astfel de vizite, îi spuse Nan când Fancy ajunse la ea. Ascultaţi doar ce vă spun.

— Hai să nu mă logodeşti înainte de cină!

Nan râse.

— Ah, coniţă. Meritaţi să aveţi tot ce e mai bun, şi aceştia doi chiar sunt tare chipeşi.

Erau, într-adevăr, iar ea gândise exact la fel când îi cunoscuse.

— Lord Beresford. Domnule Whitley.

Beresford era conte, Whitley era fiul cel mare al unui viconte.

— Domnişoară Trewlove, răspunseră ei la unison.

Ea se aşeză pe scaunul pe care Aslyn îl eliberase discret ca să se mute pe altul, aflat într-un colţ de unde putea supraveghea fără să intervină.

Ambii domni se întoarseră la locurile lor de pe canapea. Ceaiul fusese pregătit şi turnat şi toată lumea îşi

ţinea farfurioara şi ceaşca de ceai, pentru a sorbi o înghiţitură. Odată ce puse ceaşca la loc pe farfurie, Fancy li se adresă domnilor:

— Este foarte amabil că aţi venit să mă vizitaţi.

— Aş fi venit mai devreme dacă aş fi ştiut că Whitley va fi aici, zise Beresford.

— Eu aş fi venit mai târziu, zise Whitley.

Ea nu avea impresia că cei doi domni se displăceau. Era mai degrabă vorba despre faptul că nu voiau să împartă atenţia.

— Ce citiţi în momentul de faţă, domnule Whitley?

— Ei bine, nu citesc, beau ceai.

Ea reuşi cu greu să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap.

— Doamne sfinte, omule, nu se referă fix la momentul ăsta.

— Lord Beresford are dreptate. Ce carte se află pe noptiera dumneavoastră sau pe fotoliul favorit din bibliotecă? Ce carte are un semn de carte în ea, ca să reţineţi unde aţi rămas?

— Cărţile mele sunt pe rafturi. Nu le citesc.

— Nu citiţi cărţi?

— Nu am timp.

Cum putea o persoană să nu găsească timp pentru plăcerea cititului?

— Cum vă petreceţi timpul?

— Crichet. Polo. De curând, am început să mă antrenez pentru maraton. Prefer exerciţiile fizice în loc să stau pe loc.

Ea presupuse că ar trebui să fie onorată că el decisese să stea pe loc aici.

— Şi dumneavoastră, milord? Citiţi ceva interesant?

— *Poveste despre două oraşe.*

— Sunteţi un fan al lui Dickens, atunci?

— Aşa este.

— Un băieţel mi-a adus un exemplar destul de zdrenţuit din *Micuţa Dorrit.* Lucrez ca să îl restaurez.

— E un hobby al dumneavoastră?

— Într-un fel. Se potriveşte cu librăria mea şi pot să vând exemplarul după ce a fost reparat. V-ar interesa un tur al prăvăliei mele?

— Doar nu aveţi de gând să lucraţi după căsătorie, nu-i aşa? întrebă domnul Whitley.

— Ei bine, nu.

— Atunci, ar fi o pierdere de vreme, nu-i aşa?

I-ar permite să o înţeleagă mai bine. Dar, la cum stăteau lucrurile, începea să simtă că el era o pierdere de vreme.

— Ei bine, asta a fost lămuritor, domnilor, dar trebuie să mă întorc la activităţile mele.

În afară de asta, era nepoliticos ca vizita unui domn să dureze mai mult de cincisprezece minute, şi cu siguranţă acestea se scurseseră.

Ea se ridică, iar cei doi o urmară.

— A fost o plăcere milord. Domnule Whitley.

Beresford făcu un pas în faţă, îi luă mâna şi depuse un sărut pe dosul palmei.

— Sper că îmi veţi face onoarea să dansaţi cu mine la următorul bal la care veţi participa.

— Va fi plăcerea mea.

Domnul Whitley arăta de parcă ar fi vrut să-l împingă pe Beresford la o parte. De îndată ce acesta se dădu din drum, Whitley îi luă şi el mâna.

— Până când drumurile ni se vor întâlni din nou!

Plantă un sărut pe mâna ei.

Pentru că ea nu purta mănuşi, simţi saliva curgându-i dintre buze. De îndată ce îi dădu drumul, ea îşi duse mâna la spate şi se şterse discret pe fustă, sperând că nu urma să aibă vreodată ocazia să îi simtă buzele apăsate pe ale ei. Îi întoarse totuşi zâmbetul.

— Milord, domnule, vă urez o zi bună amândurora, zise Aslyn după ce se apropie.

Ea îi conduse în hol şi chemă un valet ca să îi conducă afară. De îndată ce se întoarse, ridică din sprâncene spre Fancy.

— Ei bine?

Fancy se lăsă să cadă pe un scaun.

— Beresford pare în regulă, dar Whitley... Cum se poate să existe oameni cărora să nu le placă să citească? Nu ne-am potrivi nicicum.

Aslyn se aşeză pe canapea.

— Nu am niciun sfat când vine vorba despre curtat, pentru că logodna mea cu Kipwick şi căsătoria cu fratele tău au fost foarte neconvenţionale în privinţa asta. Nu pot decât să te sfătuiesc să-ţi urmezi inima.

Din fericire, inima ei o conducea spre un bărbat care nu era deloc ce îşi dorea mama ei.

*

— Unchiu' Matthew!

— Dulceaţă!

Matthew se aplecă şi o luă pe braţ pe nepoata lui, râzând când ea îl pupă umed şi zgomotos pe obraz.

Fetiţa se dădu pe spate, miji ochii şi arătă spre pachetul pe care el îl ţinea în cealaltă mână.

— Ce e asta?

— Un cadou pentru tine.

O puse jos la loc şi se aplecă, întinzându-i-l, bucurându-se de încântarea ei când rupea hârtia maro – iute şi eficient – cu degetele ei micuţe, ca să dezvelească volumul pe care i-l sugerase Fancy. Nu intenţionase să o invite la o plimbare cu barca, dar, când aflase că veniseră domni în vizită la ea, fusese cuprins de o nevoie primordială şi posesivă de a o revendica pentru el, iar invitaţia fusese rostită înainte să apuce să analizeze înţelepciunea acţiunii sau să se gândească prea mult la ea.

— O carte! exclamă Tillie. Ce-mi place!

Se aşeză imediat pe jos şi începu să o răsfoiască.

— Tillie! O lady nu stă niciodată pe jos.

El zâmbi şi se uită la sora lui. Era cu doi ani mai mare ca el, era căsătorită deja de şase ani şi încă nu adusese un moştenitor pe lume.

— Cu siguranţă, e iertată când acţiunea ei a fost

declanşată de încântarea faţă de o carte.

— O răsfeţi.

— De parcă tu nu.

El se îndreptă de spate, se duse spre ea şi o sărută iute pe obraz.

— Azi ai mai multă culoare în obraji. Am fost îngrijorat. Ai fost destul de palidă ultimele două dăţi când am venit în vizită.

El îşi aminti o vreme când nu observa lucruri precum tenul unei femei.

— Ai zice chiar că radiez?

— Da, chiar aşa.

Ea ridică din umeri şi îi oferi un zâmbet misterios.

— Sunt însărcinată.

El îi luă mâna şi i-o strânse.

— Sylvie, asta e minunat!

— În patru luni. Era cât pe ce să îţi spun ultima oară când ai fost aici, dar am vrut să aştept până când scăpăm de greţurile matinale. Oricum, acum se pare că au trecut, aşa că suntem încrezători că totul va fi bine. Fairhaven e teribil de încântat. Mă rog să avem un moştenitor. El susţine că nu-i pasă, dar e marchiz. Sigur vrea un fiu căruia să-i lase totul moştenire. Aşa cum vrei şi tu. Ea îl atinse pe obraz. Arăţi mult mai sănătos. Mă bucur să văd asta.

— Sunt mai în apele mele zilele astea.

În parte, datorită lui Fancy Trewlove.

— Mă bucur. Am să-ţi cer o favoare înainte să ni se alăture Fairhaven.

Ea se aplecă asupra fiicei ei.

— Haide, Tillie, podeaua nu e un loc potrivit pentru o lady. Să ne retragem în salon, unde putem sta cum trebuie.

— O iau eu.

El o ridică în braţe, râsul ei încântat încălzindu-i inima.

El se întrebă dacă Fancy fusese certată în aceeaşi manieră în copilărie, nefiindu-i permis să fie cu adevărat copil, întotdeauna conştientă de cum ar trebui să se comporte în loc de cum ar fi vrut să se comporte. Spera că familia ei nu fusese la fel de severă ca sora lui.

În salon, el o aşeză pe nepoata lui pe colţul canapelei, unde fetiţa deschise imediat cartea. Sora ei se aşeză alături de fiica ei şi îşi trecu iubitor degetele peste părul ei negru. El se aşeză pe un fotoliu din apropiere, savurând imaginea liniştită şi simţind o durere în piept, pentru că viaţa încă nu îi oferise momente similare.

Cu mâna în continuare în părul fiicei ei, Sylvie se uită spre el.

— Apropo de acea favoare. Găzduiesc un bal la finalul lunii, şi ar fi o mare realizare pentru mine dacă ţi-ai face apariţia. Aşa cum am amintit, toată lumea vorbeşte despre tine. Ar trebui să vină şi ceva bun din pauza pe care ai luat-o de la societate.

Ceva bun venise deja. Se bucura din nou de viaţă.

— Nu am nicio intenţie să mă avânt în turbulenţa sezonului social.

— Dar ar fi ocazia perfectă să îţi croieşti drumul înapoi în societate. Am invitat cele mai populare debutante.

El ştia deja că nu era interesat de cele care îşi făcuseră apariţia la uşa lui.

— E cumva şi Fancy Trewlove pe lista aceea?

Ea ridică brusc capul şi clipi des.

— Deocamdată, nu. Nu am decis încă dacă să o invit. De unde ştii despre ea?

— Librăria ei este în aceeaşi zonă cu casa pe care am închiriat-o. De fapt, cartea pentru Tillie am cumpărat-o de la ea, în după-amiaza asta. Presupun că ai cunoscut-o la balul Thornley.

— Da, aşa e. Mi s-a părut frumoasă, elegantă şi încrezătoare. Dacă te uiţi la ea, nu-ţi dai seama că e... Ea se uită spre fiica ei, înainte să şoptească: Nelegitimă.

— Mi se pare că termenul trebuie folosit mai degrabă cu referire la cei care nu aderă la legi, nu la cei care nu au nimic de spus în privinţa circumstanţelor naşterii ei.

Întregul ei corp tresări, de parcă el ar fi aruncat cu pietricele în ea.

— Asta e, cu siguranţă, o abordare nouă. Nu sunt sigură că timpul petrecut evitând societatea ţi-a făcut bine,

dacă ai în cap doar idei din acestea stranii.

El era jenat să recunoască faptul că existase o vreme când ar fi judecat-o pe Fancy luându-se mai degrabă după origini decât după felul ei de a fi.

— Invit-o pe domnişoara Trewlove la bal.

Sora lui încremeni, şi el nu era sigur dacă ea mai respira. Foarte manierată, îşi împleti degetele şi îşi aşeză mâinile în poală, cu privirea ageră ca a unui vultur.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te-am rugat eu.

— Nu e acceptată.

— O invitaţie la balul tău ar face-o să fie.

— Ce reprezintă ea pentru tine?

— O prietenă. A fost foarte bună cu mine. Ea doreşte să se învârtă în lumea ta, iar eu vreau să o ajut, ca să-i fie mai uşor.

Nu îi plăcea neapărat ideea ca ea să danseze în braţele altor bărbaţi, dar nu era atât de egoist, încât să nu-i ofere ce îşi dorea.

— De regulă, când un gentleman spune despre o femeie că a fost bună cu el înseamnă că ea şi-a desfăcut picioarele pentru el.

Furia care îl cuprinse aproape că-l făcu să tremure.

— Vorbele astea nu sunt demne de tine.

Obrajii ei se înroşiră.

— Îmi ceri să îmi risc reputaţia.

— Îţi cer să dai dovadă de bunătate.

— Vei participa?

— Nu, zise el şi se ridică. Nu cred că voi rămâne la cină.

Ea se ridică la rândul ei şi îi puse o mână pe braţ.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Eşti singurul meu frate. O să mă gândesc să o invit dacă te gândeşti să participi.

El aprobă din cap. Poate că, până la finalul lunii, avea să o cucerească pe Fancy într-atât încât să-i poată spune cine era. În cazul acesta, intenţiona să rezerve toate dansurile ei de la bal.

Capitolul 16

Dacă Matthew voia să păstreze distanţa între ei, atunci cu siguranţă alesese ambarcaţiunea perfectă pentru a-şi atinge scopul. Era lungă, cu fundul plat. Fancy stătea într-un capăt, ţinându-şi umbreluţa de dantelă pe care i-o dăruise Mick cu câţiva ani în urmă, iar Matthew stătea în celălalt capăt, impresionând-o în timp ce stătea în echilibru şi conducea barca înfigând prăjina în apă şi împingând.

— Am presupus că mergem să vâslim, zise ea.

Matthew o aşteptase într-o şaretă aproape de intrarea în parc.

Se părea că acest gentleman înstărit dispunea de propriul mijloc de transport, doar că acesta era incomod de adus prea rapid.

— Prefer să conduc cu prăjina, zise el.

— E o barcă cu vâsle de o formă foarte ciudată.

El o închiriase de la un domn care avea mai multe disponibile. Din când în când, treceau pe lângă alte locuri de unde se puteau închiria bărci sau unde acestea puteau fi returnate după ce te săturai de plimbări pe râu.

— E o barcă cu fund lat. De aceea se foloseşte prăjina, nu vâslele.

— O. Ai căzut vreodată în râu?

— O dată, pe când învăţam cum să controlez prăjina.

Deşi mai erau oameni în jur, toţi se aflau în bărci cu vâsle, înainte să se desprindă de mal, el îşi dăduse jos jacheta şi îşi suflecase mânecile. Ea fusese destul de impresionată de antebraţele lui puternice, venele proeminente indicând faptul că avea forţă în braţe. Ei îi plăcea felul în care barca aluneca lin, creând impresia că şedeai pe apă. Era o mişcare calmă şi relaxantă, şi ei îi plăcea să se uite la Matthew.

— Nepoatei tale i-a plăcut cartea?

— Foarte mult. În special ilustraţiile.

— I-ai citit din ea?

— Nu de data asta. Până la urmă, nu am mai rămas la cină.

— Deci… tu şi soţia ta… n-aţi avut niciodată copii?

— Relaţia noastră foarte încordată şi dificilă făcea lucrul acesta improbabil.

— Îţi doreşti copii?

— Cu femeia potrivită, da.

— Care ar fi femeia potrivită? îndrăzni ea să întrebe.

El îşi dăduse şi pălăria jos, pentru că altfel briza probabil i-ar fi suflat-o în râu, aşa că nu existau umbre care să-i ţină privirea ascunsă de ea. Ochii lui erau chiar mai verzi în lumina soarelui, mai intenşi, şi ea avea senzaţia că el putea să vadă direct prin ea, ştia că îl găsea mult mai fascinant decât pe oricare alt bărbat pe care îl întâlnise până atunci.

— O gură delicioasă, făcută să fie sărutată.

Vocea lui era joasă, dar tot ajungea până la ea.

— Ochi arzători care se potrivesc în budoar. O voce răguşită care-mi şopteşte lucruri lascive în ureche.

Ea pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că ai descris-o pe Lottie.

El râse, un sunet bogat şi profund, şi ea se gândi că era genul de râs care îl făcea să fie bărbatul potrivit.

— Cred că fiecare bărbat îşi doreşte ca soţia să fie destrăbălată în dormitor.

Ea se aplecă în faţă, îşi puse cotul pe o coapsă şi bărbia în palmă.

— Într-adevăr?

— Nu vrei ca bărbatul tău să fie un pic destrăbălat când vine vorba să te atragă în pat?

Ei nu-i venea să creadă că discutau un astfel de subiect pe râu, în spaţiu deschis, unde oricine putea să asculte – chiar dacă nu era nimeni în acel moment în preajma lor. Se uită spre copaci.

— Nu sunt sigură că ştiu destul despre asta ca să stabilesc exact ce vreau. Ea se uită în sus la el. Presupun că, atunci când vine vorba despre asta, în dormitor sau nu,

vreau să simt că pot să fiu la fel de deschisă cum sunt cu tine.

— Simţi asta în privinţa celor doi gentlemeni care te-au vizitat ieri?

Ea scutură din cap.

— Unul din ei nu mă interesează deloc. Nu ştie să aprecieze cărţile. Celălalt... a fost destul de drăguţ, presupun. Nu sunt sigură că am răbdarea necesară pentru chestia asta cu curtatul. Vreau o legătură instantanee, şi până acum nu am avut aşa ceva.

„Cu excepţia ta.”

Desigur, nu intenţiona să-i mărturisească asta.

— Chiar îţi pasă doar de gura, ochii şi vocea unei femei?

— Sincer, sunt mai interesat de acţiunile ei, de felul în care tratează oamenii, de lucrurile la care ţine, de lucrurile de care nu-i pasă. Celelalte calităţi pe care le-am numit ar fi o completare frumoasă, dar nu o cerinţă.

— Vrei să te căsătoreşti?

Privirea lui se mută până când păru că se uită dincolo de ea, nu neapărat ca să se asigure că nu avea loc vreo coliziune cu altă ambarcaţiune, ci pentru că apa avea un efect calmant asupra gândurilor sale.

— Nu m-am gândit cu adevărat la asta. Când am cunoscut-o pe soţia mea, am fost cucerit rapid, şi ea a profitat de asta. Eram tânăr şi prost. Acum nu mai sunt nici una, nici alta – şi mult mai prevăzător. Se uită din nou la ea. Sau cel puţin încerc să fiu.

— Mă tem că vreun lord va pretinde că e cucerit de mine ca să-mi câştige mâna şi de fapt nu îmi va dori decât zestrea. Vreau iubire, dar ştiu că nu e un lucru pe care aristocraţia îl caută de regulă. Avantajele financiare şi politice sunt mult mai importante. Membrii familiei mele pot oferi avantajul financiar, şi acum, că s-au căsătorit cu aristocraţi, cred că vor avea şi ceva influenţă politică. Vreau un bărbat căruia să nu-i pese deloc de toate astea. Aşa că nu poate să fie sărac. Trebuie să aibă propria putere şi influenţă şi să nu aştepte de la mine să i le ofer. Chiar

acum, când încep să înşir cerinţele, îmi dau seama că fac exact ce nu vreau ca el să facă. Şi anume, bifez ce cred că l-ar face perfect.

— Nimeni nu e perfect.

Dar Matthew Sommersby se apropia de perfecţiune.

— În cele din urmă, nu doresc decât să fiu iubită.

— Presupun că asta e tot ce vrem cu toţii, zise el. Asta şi nişte ceai. Ţi-e foame?

Ea râse uşor.

— Da, un pic.

El făcu semn din cap spre mal.

— Tragem aici la mal şi ne bucurăm de nişte gustări.

*

Matthew fixă barca de o tufă mai mare, duse pătura şi coşul de răchită sub o salcie şi se întoarse să o ia pe Fancy. Ea arăta ca soarele în rochia ei galbenă, ca o lady impecabilă cu umbreluţa albă şi ca o fată de la ţară cu boneta din paie.

Cu un picior în barcă, el căută să o ţină nemişcată şi îi oferi mâna.

— Ţine-te de mine, ca să te echilibrezi.

Ea îşi puse mâna în palma lui, şi el o strânse, oferindu-i sprijinul, în timp ce ea se sălta cu grijă, barca legănându-se uşor la mişcările ei.

— E în regulă, o încurajă el. Nu o să te las să cazi în apă.

— Am deplină încredere în tine.

El fu şocat de cât de mult însemnau pentru el cuvintele ei. Când ea începu să se clatine uşor, el îi puse mâna liberă pe talie. Ea încremeni. Ochii li se întâlniră. Ar fi putut să se uite în adâncimile ei căprui pentru tot restul vieţii, şi nu ar fi reuşit să îi descopere toate faţetele. Ea era elegantă şi graţioasă, perfect potrivită pentru aristocraţie.

Era aventuroasă şi amuzantă, perfectă pentru lumea în care trăia acum. Ea nu avea să facă niciodată parte din amândouă, cea din care venea şi cea spre care se ducea.

Nu se îndoia că urma să aibă succes în orice avea să întreprindă. Urma să se mărite cu un lord.

Iar drumurile lor aveau să se încrucişeze la viitoare baluri şi evenimente sociale, pentru că Sylvie avea dreptate. La un moment dat, el avea să fie nevoit să se întoarcă în societate, să găsească o femeie cu care să se căsătorească şi să producă un moştenitor care să asigure linia familiei. Îşi închisese inima, decisese că nu avea niciun rol în modul în care urma să îşi aleagă viitoarea soţie. Dar acum, cu această femeie care se încredea complet în el, îşi dădu seama că fusese la fel de nesăbuit în decizia de a nu-şi implica inima ca atunci când îi permisese lui Elise să îl seducă. Fie că voia, fie că nu, inima se implicase deja, îl împingea spre Fancy Trewlove. Ar putea să o lase să afle adevărul, dar el voia să o câştige fără avantajul titlului.

— Încet, nu te mişca, murmură el. Îi dădu uşor drumul la mână şi şi-o coborî pe a lui pe talia ei, aşa că acum o ţinea cu ambele mâini. Pune-ţi mâinile pe umerii mei!

Când ea făcu asta, el o apucă bine, o ridică şi o depuse pe mal. Ea era uşoară, la fel ca ramurile sălciei sub care aveau să se aşeze în curând, iar el nu prea voia să îi dea drumul, dar, când picioarele ei atinseră pământul, el slăbi strânsoarea şi îşi trase şi celălalt picior de pe barcă pe mal.

— E straniu să stau pe pământ după ce am fost pe apă, zise ea încet. Mă simt de parcă încă ne-am mişca.

— O să treacă, dar poţi să te ţii de mine până te simţi mai sigură pe picioare.

Păru cel mai natural lucru din lume să îi ofere braţul şi ca ea să se agaţe cu ambele mâini de el, aproape lipindu-se de el. În timp ce o conducea spre copac, făcu paşi mici şi conştientiză că devenise un obicei de fiecare dată când mergea alături de ea. Oare câte aspecte din viaţa lui erau conduse de dorinţa de a se asigura că ea se simţea confortabil în prezenţa lui? Cât de des făcea ceva doar pentru că ştia că asta urma să o încânte?

Cum avea să se simtă când un gentleman avea să vină în vizită, nu doar pentru o ceaşcă de ceai, ci pentru o

plimbare în parc?

Nu voia să se gândească la braţul ei agăţat de al altuia. Nu voia să se gândească la cum avea să se uite ea în ochii altuia.

Când ajunseră la salcie, ea se desprinse de el şi împreună întinseră pătura. După ce se aşezară pe ea, el deschise coşul de răchită.

— Chiar ai de gând să faci ceai? întrebă ea.

El zâmbi şi scoase o sticlă de vin roşu.

— Nu, prea mare efortul.

Ea râse şi-şi desfăcu boneta, o dădu jos şi o puse alături lângă ea.

El îi întinse un pahar.

— Pahare adevărate.

— Nu credeam că ţi-ar plăcea să bei din sticlă. El scoase şi un platou şi dădu la o parte şervetul cu care era acoperit. Se pare că avem nişte brânză, pâine, mere şi struguri.

— Doamna Bennett a pregătit toate astea?

— Chiar ea. El se întinse pe o parte şi se sprijini în cot. Nu mi-am dat seama că nu ştia să citească până nu am văzut-o la tine la clasă. Nu ştiu cum reuşeşte să-şi ţină casa.

Ea studie paharul de vin preţ de o clipă.

— Cred că oamenii care nu ştiu să citească găsesc alte metode pentru a ţine minte lucruri. Mama nu a fost niciodată prea pricepută la citit. Cunoştea cele mai multe litere, cred, dar îi era greu. Cu toate astea, a crescut şase copii. Şi toţi am ajuns foarte bine.

— Ea e motivul pentru care predai cititul?

Fancy aprobă din cap.

— Sper să am o şcoală adevărată pentru adulţi, la fel ca şcolile pentru cei defavorizaţi. Să înveţe nu doar să citească, ci şi alte lucruri care să îi ajute să-şi îmbunătăţească veniturile, viaţa. Trebuie doar să fac rost de un soţ care să fie dispus să accepte tot ce sper eu să realizez.

— E meritoriu. Sunt sigur că nu vei avea probleme în

privinţa asta.

— Nu pot decât să sper. Ea se întinse şi apucă o bucăţică de brânză şi o băgă în gură. Sunt curioasă. Cum ai devenit un gentleman înstărit? Cum îţi câştigi traiul?

După sărutul pe care îl împărtăşiseră, ea avea tot dreptul să întrebe.

— Am moştenit foarte mult de la tatăl meu. Am şi proprietăţi.

Nu toţi cei care aveau proprietăţi erau nobili.

— Am câţiva chiriaşi care lucrează pământul. Mă întâlnesc ocazional cu omul meu de afaceri, ca să discutăm despre cum putem face proprietăţile mai profitabile. Făcea asta ca să se asigure că veniturile sale aveau să acopere costurile de întreţinere asociate cu a avea un comitat, un domeniu şi un conac. Îmi place, de asemenea, să investesc – şi mă şi pricep.

— Aşadar, nu ai *lucrat* niciodată?

— E nevoie de foarte mult efort, înţelegere şi pricepere să administrezi proprietăţi, oameni şi bani. Aş fi zis că fratele tău te-a învăţat asta.

Ca să nu mai vorbească despre îndatoririle sale în Camera Lorzilor, nu că ar fi fost pregătit să îi povestească despre partea asta a vieţii sale.

— Nu am vrut să-ţi insult eforturile.

Ea sorbi din vin şi se uită în sus spre copac.

— Gentlemanul cu care mă voi căsători va avea, probabil, activităţi similare. Sau poate nu le va avea deloc. Lorzii în general nu prea muncesc. Nu-mi pot imagina ce fac toată ziua.

— Nu le subestima contribuţia. Au îndatoririle lor în Camera Lorzilor. Asigură muncă pentru lucrători şi fermieri. Gândeşte-te la oamenii din ţara asta care au de lucru ca servitori. Foarte mulţi lucrează în casele nobililor. Lorzii au mereu chestiuni de care trebuie să se ocupe. Nu e ca şi cum ar sta şi ar tăia frunză la câini toată ziua. Au responsabilităţi. Câteodată, e o povară grea.

— Chiar ai respect pentru aristocraţie.

El nu intenţionase să vorbească atâta despre asta, dar

era necesar ca ea să înţeleagă că se căsătorea cu mai mult decât doar un titlu.

În vreme ce fraţii ei se căsătoriseră cu aristocraţi, niciunul în afară de Thornley nu mai era participant activ. E adevărat că, pentru femei, alegerea soţilor provocase scandal, iar aristocraţia nu era prea iertătoare, dar nu erau adesea văzuţi în mijlocul acţiunii. El se îndreptă, puse paharul deoparte şi se trase spre ea până când şoldurile li se lipiră. Îi luă faţa în palmă.

— Vei fi răspunzătoare pentru chiriaşi, fermieri, lucrători, servitori. Vor veni la tine când vor avea probleme, când se vor îmbolnăvi. Vei conduce un conac, poate mai mult de unul. Depinde de câte titluri are domeniul. Vei superviza şi reşedinţa din Londra. Oriunde te vei duce, îl vei reprezenta pe el, oamenii te vor asocia cu el. Ştiu că eşti pregătită pentru asta, dar ai grijă ce alegi. El va fi la fel de mult o reflexie a ta precum vei fi tu a lui.

— Sunt conştientă de asta. Nu o să iau o decizie pripită. Înţeleg perfect responsabilităţile pe care le voi avea ca soţie de lord. Conducerea propriului magazin m-a pregătit la fel de bine ca orice altceva pentru asta. Intenţionez să îi fiu de mare ajutor soţului meu, să mă asigur că nu va regreta niciodată că a riscat cu mine.

— Orice bărbat care regretă că te are alături de el ar fi un prost. Cred că eşti prea deşteaptă ca să te căsătoreşti cu un prost.

— Nu sunt aşa deşteaptă precum crezi. Probabil nu ar trebui să fiu aici cu tine.

— De ce eşti aici?

— Pentru că îmi place foarte mult de tine. Pentru că îmi place compania ta. Şi, chiar dacă lecţiile mele m-au pregătit pentru toate sarcinile şi responsabilităţile mele, nu am învăţat cum să farmec un bărbat ca să mă vrea. Aşa cum am menţionat, familia mea a muncit din greu ca să mă ţină pură şi departe de intenţii răutăcioase. Drept rezultat, mă simt cumva… novice când vine vorba să fiu singură cu un bărbat. Nu ştiu să sărut cum trebuie…

— Nu am găsit niciun defect sărutărilor tale, dulceaţă.

— Mi se pare mie, totuşi, că poate ar trebui să mai exersez, ca să mă asigur că stăpânesc tehnica.

El îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos.

— Dacă exersezi la baluri cu alţi domni, vei avea o reputaţie care nu îţi va fi de folos. Îţi sugerez un singur profesor – unul care va ţine lecţiile secrete.

— Ai pe cineva în minte?

Cuvintele şoptite fură rostite încet, seducător, şi corpul lui reacţionă de parcă ea l-ar fi dezmierdat pe piele cu ele.

— Nu eşti chiar aşa inocentă precum pari.

— Am citit unele cărţi interzise, aşa că ştiu unele lucruri, dar cititul nu e niciodată la fel de educaţional ca exersatul. Îndrăzneala mea te înspăimântă, domnule Sommersby?

În ochii ei se citea o provocare pe care el intenţiona să o accepte.

— Absolut deloc, domnişoară Trewlove.

El începuse încetişor data trecută. De data asta, nu îi oferi un preludiu. Pur şi simplu, îi cotropi gura de parcă i-ar fi aparţinut – şi la naiba dacă în acel moment nu simţea că aşa şi era. De parcă ea îi aparţinea. Fiecare faţetă a ei. Inima, sufletul, corpul. Ah, da, mai ales corpul, în timp ce ea se răsucea spre el, cu sânii apăsaţi de pieptul lui, cu un picior ridicat peste coapsa lui, prinzându-l cu fustele. Mâinile îi alunecară pe umerii lui, una oprindu-se pe ceafa lui, alta alunecând pe braţul lui şi apoi cuprinzându-l pe la spate. El o învălui cu corpul lui şi o întinse pe jos.

Ea avea gust de vin bun şi de ceva mai mult, ceva unic al ei. Suspinele ei moi erau mai dulci decât trilul păsărelelor din copaci sau decât freamătul frunzelor în briză. Oricât îşi dorea să îi desfacă rochia, să o dezgolească, se abţinu, pentru că ştia că în orice clipă cineva ar putea da peste ei. Acest loc era foarte popular printre doritorii de plimbări pe apă. Cu ceva noroc, intruşii ar fi străini, şi un sărut ar putea să fie considerat acceptabil. Dar să fie surprinşi făcând mult mai mult… nu ar risca să o umilească într-atât. Oricât tânjea corpul său să o posede complet.

Dar nu voia ca ea să exerseze cu nimeni altcineva, să exploreze gura altcuiva. Ea era îndrăzneaţă în timp ce-şi trecea limba peste a lui, în timp ce îl trăgea în gura ei, sugând. Geamătul lui jos răsună între ei în timp ce el îşi ducea mâna spre fundul ei şi o lipea de el, ca să îşi dea seama ce efect avea asupra lui.

Îşi desprinse gura de pe a ei şi îşi trecu buzele peste partea de jos a maxilarului ei. Ea slobozi un mieunat firav.

— Îţi place asta?

— Da.

El îi luă lobul urechii între dinţi, ronţăi, apoi dezmierdă cu limba. Alt miorlăit.

— Şi asta?

— Da. Am crezut că doar gurile erau implicate în sărutări.

— Cât de plictisitor ar fi asta? El continuă să îi exploreze gâtul, coborând tot mai mult. Dacă nu ar exista posibilitatea să fim surprinşi, aş săruta fiecare centimetru din tine.

Ea clipi.

— Fiecare?

El o sărută pe vârful nasului.

— Fiecare centimetru.

— Dar se cade?

— Probabil că nu. Dar aş savura asta şi m-aş asigura că şi tu ai face acelaşi lucru.

— Ai vrea să sărut fiecare centimetru din tine?

— Doar dacă ai vrea.

Ea îşi linse buzele.

— M-ai considera destrăbălată dacă aş face-o?

— Ah, Doamne!

El îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei. Niciodată în toată viaţa lui nu îi provocase un simplu gând o dorinţă atât de mare, dar viziunea gurii ei mişcându-se peste fiecare centimetru de piele de pe el… Ea se foi sub el.

— Te rog, stai liniştită!

— Mă împungi.

— Ăsta e corpul meu, care îţi semnalează că te

doresc.

— Oh!

— Pari surprinsă.

— Nu ştiu dacă am mai fost dorită vreodată.

— Bănuiesc că ai fost.

— De ce?

— Pentru că, Fancy, eşti o încântare irezistibilă.

Ea râse uşor, întregul ei corp scuturându-se sub el. Doamne, îi plăcea sunetul delicat, aerat al râsului ei, asemenea unor clopoţei de Crăciun.

— Cum facem ca să nu mă vrei?

Asta nu avea să se întâmple. Chiar dacă ar poseda-o complet, tot ar vrea-o din nou. Ştia asta cu siguranţă. Dar înţelegea şi ce întreba ea.

— Ca să îmi distrag atenţia, parcurg fabulele lui Esop.

Ea râse din nou.

— Nu ştiu niciuna care să se potrivească situaţiei.

Nu, dar ea reuşise să-l distragă. Trase adânc aer în piept, el se desprinse de ea şi se ridică, se întoarse cu spatele şi se aranjă.

— Cred că ar trebui să încheiem după-amiaza.

El nu o auzi când se ridică, dar braţele ei îl cuprinseră din spate, şi ea îşi lipi obrazul de spinarea lui.

— Sărutatul e precum cititul, nu-i aşa? Cu cât descoperi mai mult, cu atât te obişnuieşti mai mult şi cu atât vrei mai mult.

— Mă bucur că ţi s-a părut agreabil.

— Eşti un profesor foarte bun. Dacă faci vreodată vreo investiţie proastă şi ai nevoie de fonduri, cred că ai putea să îţi câştigi existenţa cu lecţii de sărutat.

El râse şi se întoarse să o cuprindă în braţe.

— În momentul de faţă, nu sunt interesat să sărut decât o singură persoană – şi anume, pe tine.

Capitolul 17

În după-amiaza următoare, folosind o lamă subţire, dar ascuţită, Fancy desprindea cu grijă coperta de piele de pe cartea pe care i-o adusese Timmy Tubbins exact când Marianne bătu în tocul uşii. Ea ridică privirea de la birou şi se întrebă de ce era vânzătoarea ei aşa încruntată şi cu gura ţuguiată într-o expresie supărată.

— E un domn aici ce doreşte să vorbească cu tine.

— *Care* doreşte să vorbească cu mine.

— Domnul. Domnul *ce e* afară.

Ea îşi închise ochii şi şi-i deschise iar. Marianne era deşteaptă, dar crescuse fără prea multă educaţie.

Deşi gramatica ei se îmbunătăţise considerabil de când lucra în prăvălie, încă apăreau mici provocări.

— E un domn *care* vrea nu *ce* vrea.

Marianne păru confuză. Fancy flutură din mână, expediind-o.

— Nu contează, vom discuta mai târziu. Trimite-l înăuntru!

Apoi se ridică. Nici jumătate de minut mai târziu, un bărbat subţire, mic de statură – se îndoia că i-ar ajunge vreunuia dintre fraţii ei până la umăr – intră cu pălăria în mână şi o geantă în cealaltă.

— Domnişoara Fancy Trewlove?

— Da, domnule? Cum pot să vă ajut?

— Eu sunt cel care a venit să vă ajute. Radiind încrezător, el se apropie şi îşi puse lucrurile pe birou. Numele meu e Paul Lassiter. Sunt avocat. Unul dintre clienţii mei doreşte să facă o donaţie ca să finanţeze biblioteca şi eforturile dumneavoastră de a-i educa pe acei adulţi care învaţă să citească.

— Oh!

Ea abia dacă ştia ce să spună. Până în acel moment, toate donaţiile veneau de la familia ei sau de la familiile soţiilor, soţilor sau prietenilor. După căsătorie, spera să poată avea mai mulţi donatori.

El deschise geanta, scoase un pachet învelit în hârtie maro legat cu o sfoară şi îl puse în faţa ei. Încetişor, ea desfăcu funda şi dădu hârtia la o parte, dezvelind un teanc

de bancnote.

— Cinci sute de lire, zise el.

Ea ridică privirea şi se uită la el.

— Cine este acest client?

— Cineva care doreşte să rămână anonim.

Cineva? Un bărbat? O femeie? Ar putea să fie Lady Penelope? Ea cu siguranţă se înviorase când aflase că biblioteca se întreţinea din donaţii. Sau era altcineva?

— De ce ar fi această persoană atât de incredibil de generoasă?

— Crede în cauza dumneavoastră. Avocatul îşi luă pălăria şi geanta. O zi bună vă doresc, domnişoară Trewlove.

— Aşteptaţi. Eu... îmi vine greu să înţeleg asta. Cu siguranţă, îmi puteţi spune ceva despre acest suflet generos. Ne-am cunoscut? De unde a aflat, el sau ea, despre cauza mea?

— Am făcut lucrul pe care am fost însărcinat să-l fac. Folosiţi cu încredere banii.

El făcu o plecăciune înainte să iasă. Ea rămase în tăcere pentru câteva minute înainte să se ridice, să închidă uşa şi să pună banii în seif.

— Mă duc să vorbesc cu fratele meu, Marianne. Nu lipsesc mult.

— Foarte bine, domnişoară Trewlove.

De îndată ce intră în hotel, urcă scările ca o furtună, până ajunse la etajul unde se aflau birourile lui Mick. Deschise uşa de sticlă pe care scria „Trewlove” şi zâmbi când domnul Tittlefitz se ridică din spatele biroului lui când o văzu intrând.

— Domnişoară Trewlove, cum pot să vă ajut?

— Fratele meu e disponibil?

— Pentru dumneavoastră, domnişoară, sigur este.

El se grăbi spre uşa care ducea spre sanctuarul interior al lui Mick, bătu scurt, deschise uşa şi se uită înăuntru.

— Sora dumneavoastră doreşte o audienţă.

O audienţă? Doamne sfinte, se purta de parcă fratele

ei era rege. Nu reuşi să audă cuvintele, dar auzi vocea lui bubuitoare. Secretarul deschise uşa mai tare şi făcu un pas în spate. După ce trecu de uşă, ea auzi cum se închide cu un clic în urma ei.

Mick era deja în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Aşa cred. Ea se apropie de biroul masiv. Tocmai m-a vizitat un avocat. O persoană anonimă a donat cinci sute de lire pentru cauza mea. Nu ştiu ce să fac cu ei.

Cu un pufnet puternic şi prea puţin măgulitor, el îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu păreai să ai dificultăţi în a-ţi da seama ce să faci cu banii pe care i-ai primit de la mine.

— Asta e altceva. Banii tăi vin în sume mai uşor de administrat şi nu mă fac să mă simt vinovată. Dar asta… Nu ştiu cine i-a trimis. Ai amintit vreodată despre acţiunile mele cuiva?

— Doar în treacăt, unui investitor sau doi.

— Crezi că ar putea să fi venit de la unul din ei?

El ridică din umerii laţi.

— E posibil. Ce s-a întâmplat, Fancy? După ce te căsătoreşti, o să ceri tot soiul de contribuţii. Vei avea mai multe donaţii decât vei şti ce să faci cu ele. Cu siguranţă, unele vor fi anonime.

— De ce? De ce nu ar vrea cineva să îi fie recunoscute contribuţiile?

— Poate îi place să facă fapte bune fără să fie recunoscut. Sau se teme că, dacă generozitatea îi este cunoscută, alţii vor veni cu mâna întinsă. Acceptă darul cu recunoştinţă.

— Dar nu ştiu cui să-i mulţumesc.

— Dacă voia mulţumiri, ţi-ar fi spus cine e.

— Bănuiesc că nu poţi să afli cine e.

— Draga mea, n-aş face-o nici dacă aş putea. Câteodată, am făcut lucruri în secret pur şi simplu pentru că nu voiam ca oamenii să se simtă îndatoraţi. Poate că simte acelaşi lucru. Dar, oricare ar fi motivul, trebuie onorat.

Ea oftă. Fratele ei avea dreptate. Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe cine era misteriosul binefăcător.

— Ei bine, presupun că ar trebui să mă întorc la prăvălie şi să mă gândesc cum pot valorifica această contribuţie.

— După ce te vei căsători cu un lord, vei primi mult mai multe, bănuiesc. Să te mişti în lumea aceea va aduce cu sine mari avantaje, Fancy.

Nu dacă bărbatul nu o iubea.

— Rămân optimistă că îmi voi găsi fericirea acolo. Ea se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Mulţumesc.

*

În seara aceea, când Fancy intră în salonul de lectură ca să-l pregătească pentru sosirea elevilor, fu surprinsă să-l găsească pe Matthew acolo, uitându-se la pictura de deasupra şemineului.

— Bună seara!

El se întoarse şi îi zâmbi, cu o plăcere autentică reflectată în ochii lui verzi.

— Bună seara!

Nu era ca şi cum s-ar fi simţit nelalocul ei, dar i se părea că ar fi trebuit să se salute cu un sărut sau o îmbrăţişare în loc de acest salut stângaci.

— Nu trebuie să particip la niciun bal în seara asta.

— Ştiu, dar mi-a făcut plăcere să predau data trecută şi m-am gândit că ajutorul meu ar fi bine-venit. Nu am nimic urgent de rezolvat.

— Mi-ar plăcea foarte mult şi sunt sigură că îi va plăcea şi lui Lottie.

El râse. Sunetul vesel care vibra din adâncurile lui o făcu să simtă de parcă pieptul i s-ar umfla ca să cuprindă întreaga lume.

— Poate că eu aş putea lucra cu bărbaţii şi tu cu femeile.

— Cred că e o idee foarte bună.

Ea se apropie de el până când tivul fustei ei se atinse

de vârful cizmelor lui.

— Mă bucur că ţi se pare că eforturile mele merită.

— Poate că sunt doar o scuză ca să pot petrece mai mult timp în compania ta.

— Mă bucur şi de asta. Judecând după căldura pe care o simţea în obraji, ea era aproape sigură că se îmbujorase. S-a întâmplat cel mai straniu lucru în după-amiaza asta.

— Într-adevăr?

— Un avocat a venit să mă vadă, din partea cuiva care dorea să facă o donaţie anonimă pentru bibliotecă şi pentru celelalte eforturi ale mele. Cinci sute de lire.

— Cum îi vei folosi?

El vorbise calm, de parcă nu ar fi fost o sumă astronomică.

— Pentru cărţi şi alte materiale. Nici nu-mi vine să cred că am atâţia bani de care să mă folosesc. Am încercat să aflu cine ar fi putut fi atât de generos.

— Poate ar trebui pur şi simplu să accepţi acest noroc.

— Presupun că ai dreptate. Noroc ce sporeşte, pentru că acum mai am un profesor.

Un profesor care se dovedea a fi o distragere. El îi dusese pe bărbaţi într-un colţ al salonului, dar vocea lui încă ajungea până la ea de fiecare dată când vorbea. Era de parcă ea ar fi observat fiecare aspect al lui. El era aşezat aplecat, cu coatele pe coapse, cu abecedarul strâns între mâini şi concentrându-se la citit împreună cu domnul Davidson.

Matthew reprezenta tot ce îşi dorea de la un soţ. Cineva interesat de lucrurile care contau pentru ea. Cineva care voia să facă mai mult decât să-şi petreacă timpul mergând la baluri, operă şi teatru. Cineva dispus să îşi sacrifice timpul ca să ajute la îmbunătăţirea situaţiei altora. Cineva care ridica ochii dintr-o carte şi îi captura privirea cu la fel de multă precizie precum îşi atingea ţinta săgeata lui Robin Hood – cel puţin, judecând după foiletoanele cu aventurile lui pe care i le citiseră fraţii ei. Se părea că ea nu se putea sătura niciodată de intensitatea cu care o studia Matthew. Chiar şi din cealaltă parte a încăperii, ei i se părea

că era lângă ea.

Când lecţiile se terminară, ea simţi o înţepătură de gelozie când Lottie se îndreptă provocator spre Matthew şi îşi lăsă mâna să alunece pe braţul lui. El îi spuse ceva, iar râsul ei gutural răsună în încăpere. Fancy fu tentată să o apuce pe femeie de păr şi să o târască afară în hol – sau măcar să o informeze că nu mai era bine-venită să înveţe aici. Dar nu avea de gând să fie atât de meschină. Lottie se străduia să devină mai bună. Fancy trebuia să respecte asta.

— Dacă vă consolează cumva, a flirtat şi cu mine mai devreme.

Ea pufni uşor, râzând, şi se întoarse spre domnul Tittlefitz.

— De ce mi-ar păsa dacă flirtează?

— Nu cred că vă pasă că flirtează, ci mai degrabă cu cine flirtează.

— Nu am nicio pretenţie asupra lui.

El îi aruncă o privire sugestivă care indica faptul că ştia că ea avea o astfel de pretenţie. Dar ea nu era deloc sigură de cum s-ar simţi familia ei în privinţa lui. Dacă nu i-ar iubi pe toţi atât de mult…

— Nu am ştiut că va ajuta şi în serile în care sunteţi disponibilă, zise el.

— Nici eu, dar cred că a funcţionat bine, şi fiecare dintre elevi a avut mai mult timp să citească cu voce tare.

El aprobă din cap.

— Ei bine, trebuie să plec. I-am promis lui Marianne că o voi conduce acasă.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc pentru asta. Sunt mai puţin preocupată când ştiu că e în grija dumneavoastră.

Ca întotdeauna când primea un astfel de compliment, el se înroşi.

— Îmi place să vorbesc cu ea. Mă face să râd.

Ea simţi o uşoară strângere în piept.

— Chiar aşa?

El se îmbujoră şi mai tare.

— Nu trebuie să o fac să aştepte. O să mă ocup de tot miercuri, când nu veţi fi aici.

În vreme ce se uita cum el se îndepărta, simţi o mişcare în aer şi ştiu că Matthew era acum alături de ea. Îşi întoarse atenţia spre el şi îşi dădu seama că erau singuri în cameră, că Lottie dispăruse.

— Lottie pare să fie cucerită de tine.

— E cucerită de toţi bărbaţii despre care crede că au ceva monede în buzunar.

— Am impresia că tu ai mai multe decât doar câteva.

— Am destul cât să fiu într-o situaţie bună.

Privirea lui îi cercetă chipul, şi ea se întrebă dacă el şi-ar fi dorit ca degetele lui să facă cercetarea. Cu siguranţă, nu ar fi deranjat-o.

— Nu te-am auzit să-l rogi pe Tittlefitz să o conducă pe Marianne acasă.

— M-a informat deja că asta intenţiona să facă.

— Acţiunile tale de peţitoare par să fie cu folos.

Ea îşi ridică nasul, într-o expresie cât mai suverană.

— Sunt destul de mulţumită de faptul că eforturile mele funcţionează.

— Presupun că acum îţi vei folosi talentele pentru tine.

Ea îşi trecu limba peste buze şi se simţi satisfăcută când privirea lui se opri la gura ei.

— Balul următor e miercuri. După ce am avut vizite de la doi gentlemeni şi de la trei domnişoare, nu mă mai stresează la fel de mult ca până acum. Ar putea chiar să fie distractiv.

— Evită să ieşi la plimbări prin grădină.

— Crezi că vreun gentleman ar încerca să profite?

— Ar putea.

— Noi suntem singuri aici, şi tu nu o faci.

— Dar vreau să o fac şi, tocmai pentru că vreau, acum o să-ţi spun noapte bună.

— Din punctul meu de vedere, nu trebuie să fii aşa onorabil.

— Lorzii au standarde foarte ridicate pentru femeile

cu care vor să se căsătorească.

Şi dacă ea decidea că nu voia să se căsătorească cu un lord? Nu-i puse însă întrebarea asta. Faptul că el era atras de ea şi dorea să o sărute nu însemna că voia să se şi însoare cu ea. Poate că ea era în pericol să-şi urmeze inima cu înclinaţii romantice spre un bărbat care o considera o femeie doar pentru pat, nu şi pentru căsătorie.

— Aşa şi trebuie. Dar, chiar şi aşa, ce strică un sărut?

Ea se ridică pe vârfuri, îşi puse palma la ceafa lui şi îi cuprinse gura de parcă ar fi fost dreptul ei să facă asta. Simţea o dorinţă puternică să îl roage să vină la bal, să o aştepte în grădină. Ea ar putea să i se alăture acolo, pentru ca el să profite de ea – dar în aşa fel, încât la întoarcerea în sala de bal nimeni să nu observe nimic.

Nu-şi putea închipui pe nimeni altcineva sărutând-o aşa, cu atâta pasiune şi dorinţă, punând atâta din el în acea acţiune. Gemetele lui se amestecară cu oftaturile ei, creând muzica perfectă pentru un vals. Ea se temea că, după ce valsase cu el în prăvălie, nu avea să îi mai placă să valseze în sala de bal. Ar putea să danseze cu alt domn şi să nu se gândească la cât de minunat fusese să danseze în braţele lui?

La primul ei bal, îi comparase pe ceilalţi bărbaţi cu el, dar acum avea mult mai multe termene de comparaţie. Plimbarea cu barca, picnicul, gustul vinului pe limba lui. Gustul de scotch. Gustul lui, întunecat, bogat şi plin de arome. Putea chiar să detecteze o urmă de aromă de caramea. Nu se putea opri să zâmbească la gândul ăsta.

El se retrase, cu ochii înflăcăraţi de pasiune şi dorinţă.

— Ce ţi se pare aşa amuzant?

— Cred că ai mâncat o caramea mai devreme.

— M-ai făcut dependent de afurisitele de caramele şi nu pot să mănânc una fără să mă gândesc la mişcările senzuale ale gurii tale când sugi o caramea.

— Îmi place să sug dulciuri.

— Ah, Dumnezeule! Mârâitul lui răsună în jurul ei, iar strânsoarea lui slăbi atât de brusc, încât ea aproape că-şi pierdu echilibrul. El făcu doi paşi în spate, apoi alţi doi.

Trebuie să plec de aici înainte să mă conving că ai ştiut exact ce imagine vor declanşa în mintea mea cuvintele tale.

Ea rostise vorbele absolut inocent, dar reacţia lui o făcu să-şi amintească de cum supsese el din sânul ei, şi se întrebă dacă ea ar putea să-i provoace plăcere în acelaşi fel.

— Există părţi din tine pe care să le sug?

— Doamne, Fancy!

El se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Te-am ofensat cumva?

— Nu, dar mi-ai amintit cât eşti de inocentă.

Ea se grăbi după el în timp ce cobora scările.

— Lottie s-a oferit să sugă ceva pentru tine?

El se întoarse aşa iute, încât ea aproape că se ciocni de el, riscând să cadă cu tot cu el de-a dura pe scări. El miji ochii şi o studie preţ de un minut înainte să răspundă.

— De fapt, chiar s-a oferit.

— Te vei duce la ea acum?

Privirea lui se îmblânzi, şi el îi puse un deget sub bărbie şi o mângâie cu degetul mare pe buze.

— Nu.

— Te-a făcut să râzi.

— A zis ceva amuzant. Nici nu-mi mai amintesc acum ce. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus tu vreodată.

De parcă nu i-ar fi capturat deodată un colţ al inimii, el îşi continuă drumul pe scări în jos. Ea se grăbi să-l ajungă din urmă, dar picioarele lui erau mult mai lungi, şi ea ajunse la baza scărilor exact la timp ca să audă zgomotul uşii care se închidea. După ce încuie, ea stinse lumina şi aproape că pluti pe scări în sus. Câteodată, el spunea cele mai mişcătoare lucruri, aproape poetice în simplitatea lor.

După ce se schimbă în cămaşă de noapte, îşi luă cartea de pe noptieră şi se duse la fereastră, deschise draperiile şi zâmbi la vederea lui Matthew, o umbră înconjurată de lumină în fereastra de peste drum. Se aşeză pe banchetă, îşi trase picioarele în sus şi, după ce îşi aranjă

pernele la spate, deschise cartea, pretinzând că era atentă la ea în timp ce privea pe sub gene spre el. Aşa cum făcuse şi noaptea trecută, el îşi trase un scaun, se aşeză şi ţinu o carte deschisă la nivelul ochilor.

Cu un oftat de fericire, ea începu să citească, simţind că parcă nu erau separaţi de grajduri, ci împreună în aceeaşi încăpere sau măcar în aceeaşi lume. Era liniştitor, ceva ce avea să îi lipsească nespus când nu urma să mai locuiască aici.

Capitolul 18

Ea tocmai trecuse de ducele şi ducesa de Hedley după ce îi salutase şi le mulţumise că organizaseră balul şi o induseseră şi pe ea, când îi zări pe Aiden şi pe Finn, alături de soţiile lor, aşteptând-o. Mick şi Aslyn încă discutau cu ducele şi cu ducesa.

— Aţi ajuns devreme. Nu mă aşteptam să vă văd înainte de zece şi jumătate, îi tachină ea când fiecare din fraţi se aplecă şi depuse câte un sărut uşor pe obrazul ei.

— Voiam să te prindem cât mai repede posibil, înainte ca domnii să înceapă să te invite la dans, zise Aiden. Le-am transmis că nu vor mai exista alte stimulente din partea fraţilor Trewlove.

— Mulţumesc! Chiar apreciez asta, deşi sunteţi mult mai optimişti decât mine în privinţa domnilor care mă vor invita la dans.

Cu toate astea, era destul de sigură că Lord Beresford şi domnul Whitley aveau să îi semneze carnetul de bal.

— Am motive să fiu optimist. În privinţa ofertei pe care am făcut-o domnilor la ultimul bal… Ar trebui să ştii că trei dintre ei mi-au cerut să nu le anulez datoria. Se pare că le-a plăcut să danseze cu tine.

O sclipire de bucurie îi apăru în suflet.

— Cu adevărat?

— Ţi-am spus eu că, odată ce vor petrece timp alături

de tine…

— Dar tot nu era metoda potrivită de a aranja asta.

— Da, trebuie să îţi dau dreptate în privinţa asta. Băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie îndoită. Numele, în caz că ai vrea să îi priveşti un pic mai favorabil.

Ea strânse pergamentul în mână, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet larg.

— O, Aiden, cred că tocmai mi-ai luminat seara.

— Nu-i acorda prea mult credit, zise Finn cu un rânjet, că i se urcă la cap. O să-ţi dau de ştire dacă cineva va face uz de oferta mea, ca să poţi să-i priveşti încruntată.

— Nimeni nu te-a abordat în legătură cu oferta ta privind caii şi reproducerea?

— Nu până acum.

— Aici, pare că se împart veşti bune, zise Mick când el şi Aslyn li se alăturară.

— Se pare că nu toţi gentlemenii apelează la favorurile pe care le-aţi anunţat săptămâna trecută, îi spuse ea. A venit cineva la tine pentru sfaturi de afaceri?

— Au venit câţiva, zise el, ridicând din umeri. Dar sunt deja căsătoriţi. Ar fi trebuit să pun condiţii mai clare.

— Avem o întrunire de familie? întrebă Gillie când ea şi thornley intrară în cercul lor.

Fancy le spuse veştile pe care i le împărtăşiseră fraţii ei.

— Asta chiar e o veste bună, deşi am încredere în tine şi ştiu că nu ai avea nevoie de ofertele lor, zise Gillie.

— Mulţumesc pentru încredere.

— Dă aici carnetul de bal şi lasă-ne să ne rezervăm dansurile.

— Nu, zise ea şi le oferi un zâmbet blând, ca să mai atenueze din asprimea deciziei. Nu dansez în seara asta cu nimeni din familie. Fac excepţie pentru prietenii sau familiile voastre – se uită la soţiile fraţilor ei –, dar nu dansez cu voi patru. Sunt foarte sigură că voi avea nevoie de dansurile respective pentru alţi domni.

Gillie o îmbrăţişă.

— Îmi place încrederea ta.

Ea trase adânc aer în piept şi răsuflă apoi încet.

— Hai să vedem cât voi reuşi să o menţin!

Spre surprinderea ei, nu fu deloc dificil să-şi menţină încrederea. Odată ce familia ei se îndepărtă, domnii începură să o abordeze, iar, în cinci minute, o jumătate de duzină de dansuri fuseseră deja rezervate. Ba chiar îi fură prezentaţi doi lorzi care nu participaseră la balul lui Gillie.

Marchizul de Wilbourne fu primul care o conduse pe ringul de dans. Ea era recunoscătoare pentru vals, pentru că îi permitea să vorbească mai intim cu el. Îi povesti despre librăria ei şi despre eforturile de a-i învăţa pe adulţi să citească. „O investiţie în viitor!” Nu îi ceru o donaţie. În schimb, îi ceru părerea despre cum ar putea să-şi extindă programele, unde credea el că ar putea avea succes cu predarea şi în alte zone din Londra.

Acordă toată atenţia ei fiecărui lord care o invită la dans. Un domn avea părul alb-argintiu şi era uşor adus de spate, susţinut de un baston. Nu o purtă ca vântul pe parchet, ci abia dacă se urni, iar, când melodia se termină, el o bătu pe mână.

— Am auzit că sunteţi încântătoare, domnişoară Trewlove. Vă mulţumesc că aţi avut răbdare cu o relicvă ca mine. _

Ea zâmbi cu căldură.

— A fost o plăcere, Excelenţă.

— Ah, dacă aş fi cu 40 de ani mai tânăr!

În timp ce o conducea cu paşi înceţi, ea nu îl grăbi. Următorul partener comentă despre amabilitatea ei de a dansa cu bătrâiorul duce.

— Nu am făcut-o pentru laude. Consider doar că nu e chiar aşa dificil să dai dovadă de bunătate.

Ea dansa deja de două ore când avu, în sfârşit, un dans nerezervat şi se bucură că putea să se aşeze şi să se odihnească un pic, dar, în drum spre colţul celor care stăteau retrase, trioul cu părul blond o opri.

— Doamne, domnişoară Trewlove, dar ce populară sunteţi în seara asta, zise Lady Penelope. Abia aşteptam să putem vorbi, încă de când am sosit, dar aţi dansat

neîntrerupt.

— Cred că încă sunt un fel de curiozitate.

— Vreţi să sugeraţi că sunt toţi asemenea pisicilor?

Ea râse.

— Nu. Doar că nu sunt sigură ce părere să am despre interesul pe care mi-l arată.

— V-au vizitat nişte gentlemeni? întrebă Lady Victoria.

— Doi. Lord Beresford şi domnul Whitley.

Fiecare dintre cele trei lady făcu câte o grimasă.

— Gură-Umedă Whitley, zise Lady Alexandria şi apoi se lumină la faţă. O, aşa pot să-i ţin minte numele.

— Dar îi ştii deja numele, făcu Lady Victoria.

— Da, dar, dacă ar fi să îl uit vreodată…

Lady Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— V-a sărutat vreodată mâna, domnişoară Trewlove?

— Da, aprobă Fancy.

— E foarte drăguţ, dar… saliva nu prea. Nu m-aş mulţumi cu el dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— Nu cred că ne potrivim. El nu citeşte.

— E în formă bună, totuşi. Foarte priceput la polo.

Ea îşi dădu vag seama că muzica se oprise din nou şi îl zări pe Lord Beresford îndreptându-se spre ea.

— A fost o plăcere, domnişoarelor.

— Salutaţi-l pe Dickens din partea mea, zise Lady Penelope.

— Aşa o să fac.

Lord Beresford sosi şi îi oferi braţul, cu un gest elegant.

— Domnişoarelor! Domnişoară Trewlove, cred că acesta este dansul nostru.

— Aşa este, domnule.

Începură să se învârtă pe parchet, şi ea se trezi gândindu-se că nimeni nu dansa aşa de minunat precum Matthew.

*

Era târziu când ajunse înapoi în hotelul lui Mick şi ea

în siguranţă în interiorul prăvăliei ei. După ce reduse flacăra lămpii cu gaz, ea se îndreptă spre etaj, unde o strălucire palidă de lumină ajungea până jos. La jumătatea drumului, pe micul palier, scările o coteau brusc la dreapta, şi lumina deveni mai puternică. Domnul Tittlefitz lăsase, pesemne, lumina aprinsă ca ea să nu bâjbâie pe întuneric. În capătul scărilor, ea văzu că lumina nu era pe hol, ci venea din salonul de lectură. Secretarul trebuie să fi uitat să o stingă.

Intră în cameră şi se opri brusc la vederea lui Matthew, aşezat într-un fotoliu lângă şemineu, aşa adâncit într-o carte, că nu o auzise sosind. Fu şocată de bucuria care o cuprinse, de parcă ar fi călătorit prin lume singură şi uitată şi ajunsese dintr-odată acolo unde îi era menit să fie. Ea îşi închipui plăcerea de a ridica privirea din propria carte şi de a-l zări acolo. El încă era îmbrăcat cu jachetă, cravată şi vestă. Avu impulsul de a-l dezbrăca de hainele deranjante, dar el era relaxat, de parcă ar fi fost obişnuit să le poarte până târziu în noapte.

— Sunt surprinsă să te găsesc aici, zise ea uşor.

Încet, de parcă nu era deloc surprins de apariţia ei, el îşi ridică privirea în timp ce închidea cartea şi o punea deoparte. Se ridică, şi, ca întotdeauna, ea fu uluită de cât de elegant se mişca, de parcă era obişnuit să fie privit şi hotărât să aibă o mină încrezătoare.

— Am decis să folosesc biblioteca ta în timp ce te aşteptam. Cum a fost seara ta?

Ea se duse spre canapeaua de lângă fotoliul lui şi se aşeză, recunoscătoare când el se aşeză la loc, studiind-o cu acei ochi verzi incredibili. Îşi scoase carnetul de bal de la încheietură, i-l întinse şi îl privi în timp ce el îl studia.

Dickens sări pe canapea şi se făcu ghem la celălalt capăt. După ce îşi scoase mănuşile, ea îşi îngropă degetele în blana lui şi aşteptă răspunsul lui Matthew.

El ridică privirea în cele din urmă şi se uită la ea.

— Aproape fiecare dans rezervat.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Şi fraţii mei nu au mai făcut oferte.

El se sprijini de spătar şi ridică un picior încălţat în

cizmă, proptindu-l pe genunchi. O poziţie aşa relaxată, masculină, de parcă tocmai se instalau să petreacă seara împreună.

— Te-a impresionat cineva?

— Marchizul de Wilbourne a fost destul de şarmant. Lord Beresford, care m-a vizitat săptămâna trecută…

— Beresford te-a vizitat?

— Da, el a fost unul din cei doi gentlemeni care au făcut-o. Îl cunoşti?

— Cred că am citit ceva despre el în fiţuicile de scandal.

Afirmaţia era surprinzătoare.

— Nu eşti genul care să citească fiţuici de scandal.

— Citesc orice. Probabil erau la sora mea şi le-am văzut acolo.

— Ei bine, eu nu pun mare preţ pe bârfe, şi el pare destul de drăguţ. Trei tinere debutante mi-au urat bun venit. Am discutat cu ele o vreme. Matroanele încă se ţin la distanţă.

— Matroanele sunt întotdeauna dezaprobatoare şi dificil de cucerit.

— Mama nu e. Ea a fost severă în copilărie, dar întotdeauna a reuşit să mă facă să simt că pot realiza orice mi-aş dori. Uneori, cred că ar fi mai uşor să le invit pe toate aici, ca să vadă cine sunt cu adevărat. Dacă aş găzdui un eveniment, ai veni?

*

El se foi în scaunul lui, simţindu-se brusc inconfortabil.

— Nu ştiu.

Ea nu îl învinui că ezita. Dacă cineva nu era educat să se mişte printre aristocraţi, putea să se simtă nelalocul său, mai ales când fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare acţiune era judecată. Se uită spre Dickens şi, pentru că era mai uşor să-l privească pe el decât pe Matthew, ea mărturisi:

— Numai la tine m-am gândit în noaptea asta, mai

ales când am valsat.

Ea auzi cum piciorul lui loveşte podeaua şi dinspre fotoliu răzbătu un geamăt. Apoi el era îngenuncheat în faţa ei, luându-i mâna liberă într-a lui. De ce nu putea găsi niciun lord care să se uite la ea cum o făcea el, de parcă luna şi stelele s-ar învârti în jurul ei, de parcă ea exista doar pentru plăcerea lui.

— M-am gândit la tine. Aproape că am înnebunit întrebându-mă cu cine valsai.

— Duci, marchizi, conţi şi viconţi. Am conversat. Le-am pus întrebări, am încercat să îi cunosc mai bine, să aflu dacă vreunul mă face să râd. Mama m-a sfătuit să găsesc pe cineva care să mă facă să râd.

— Mama ta e o femeie înţeleaptă.

— Nu pot să-mi dau seama dacă vreunii dintre aceşti domni e fermecat de mine. O, rostesc cuvintele potrivite, fac ceea ce trebuie, dar nu pot să nu mă gândesc la fabula favorită a lui Esop şi mă trezesc că sunt prevăzătoare în privinţa complimentelor lor.

— N-ar trebui să fii. El îşi înclină uşor capul şi îşi atinse buzele de ale ei. Fără îndoială, te adoră la fel de mult ca mine.

— Chiar o faci?

— Îmi doresc foarte mult să te sărut, domnişoară Trewlove, şopti el, respiraţia lui caldă atingându-i obrazul.

— Şi eu îmi doresc foarte mult să o faci, dar poate ar trebui să îl închid pe Dickens la mine în dormitor.

— Nu e nevoie. Nu va interveni. Eu şi blănosul suntem prieteni de-acum. I-am dat o cutie cu sardine de mâncare.

Râsul ei fu întrerupt de gura lui peste a ei, şi nimic altceva din seara asta nu se simţise aşa plăcut, aşa perfect. Ea nu ezită să-şi desfacă buzele, să-i ofere acces deplin. Asta era ce îşi dorea pentru tot restul vieţii ei: pasiune, foc, dorinţă.

Dar să găsească asta alături de el ar însemna o lovitură pentru familia ei, şi el cu siguranţă nu dăduse vreun semn că ar vrea ceva permanent cu ea. Cu toate astea, ce rău era să savureze plăcerea, cu anumite limite?

El deja dovedise că nu ar lua mai mult decât era ea dispusă să dea. Iar gura lui se mişca aşa hotărâtă peste a ei şi nu ajuta deloc să îi calmeze îndoielile care o chinuiau în ciuda serii care fusese un succes. Ea oftă cu mirare, cu bucurie că el putea să o facă să se simtă atât de preţuită.

Braţul lui o cuprinse pe după talie, şi el o trase uşor de pe canapea la el în poală. Îi susţinu spatele şi o aplecă uşor, schimbând unghiul sărutului, adâncindu-l. Din proprie iniţiativă, mâinile ei îi atinseră capul, degetele afundându-se în părul său bogat. Ea voia cu disperare ca el să fie la fel de recunoscător că o ţinea în braţe pe cât era ea de recunoscătoare că era în braţele lui.

Dar el era mult mai experimentat. Îşi trecu mâna în jos pe spatele ei şi îi apucă fundul fără ezitare, cu o siguranţă care anunţa mult mai clar decât orice cuvinte că el era familiarizat cu anatomia femeii, că ştia cum să atingă, cum să apese, cum să mângâie în feluri care să înnebunească o femeie – în cel mai bun mod posibil.

În vreme ce ea era novice, abia învăţa despre fizicul masculin. Dar ce specimen minunat era el! Musculos şi bine făcut, tare la atingere în timp ce mâna ei îi explora umerii şi spatele. În vreme ce plăcerea ameninţa să o distragă, ea era decisă să îl cunoască un pic mai bine, să îi ofere la fel de mult cât îi oferea şi el ei.

În timp ce ea îşi trecea degetele de la o mână peste bărbia lui ţepoasă, el gemu uşor şi îşi duse gura într-o călătorie spre urechea ei, unde îi ronţăi lobul şi dezmierdă cu limba cochilia sensibilă. Cum învăţa cineva toate zonele diferite unde o dezmierdare intimă făcea să ţi se înmoaie genunchii? Ea simţea de parcă întregul corp îi era în pericol să se topească.

Dintr-odată îşi dădu seama că el nu o mai susţinea, că ea era întinsă pe covorul gros Aubusson şi că el era cuibărit lângă ea, cu capul sprijinit pe un cot. Ridicându-şi gura de pe a ei, el îi susţinu privirea în timp ce îşi trecea degetul peste decolteul ei, unde pielea se întâlnea cu mătasea. Încolo şi-ncoace, încolo şi-ncoace. Apoi se opri, degetele sale adăstând deasupra umflăturii căreia nu îi acordase

atenţie după primul bal.

— Da? făcu el cu vocea aspră, chinuită a unui bărbat capturat, încercând să se elibereze.

— Da.

Cu un mârâit profund, el se apucă să dezvelească ce voia să cucerească. Când dantela, mătasea şi şireturile fură trase în jos şi sânul ei eliberat de constrângeri, el îşi lăsă capul în jos şi i-l luă în gură. Nu doar sfârcul, ci cât de mult putu, limba lui alunecând pe deasupra şi în jur. Apoi supse de parcă ea era o bomboană tare care trebuia consumată cu răbdare şi hotărâre, savurată şi apreciată.

Ea îşi înfipse degetele în părul lui, ţinându-l în loc, chiar şi atunci când şoldurile i se ridicară, centrul feminităţii ei lipindu-se de el în timp ce corpul îşi căuta eliberarea. Dacă Dickens intervenea acum, avea să-l omoare, se gândi el.

Ea constată că Matthew îi ridica fusta şi jupa cu o mână mare, până când ajunseră ca un fel de deluşor în talia ei. O apucă intim, îi dădu drumul sânului şi depuse sărutări în jurul şi peste el, înainte să îi prindă privirea, cu ochii înflăcăraţi. Încet, deliberat, el introduse un deget pe la marginea desuurilor ei şi îl lăsă să alunece spre centrul feminităţii ei. Ea scoase o exclamaţie de uimire la senzaţia minunată şi simţi cum începe să pulseze pentru el.

— Da? întrebă el.

— Da, răspunse ea încuviinţând din cap agitată.

El o mângâie o dată, de două, de trei ori şi chicoti când ea slobozi un chiţăit. În tot timpul acesta nu-şi luă ochii de la ea, susţinându-i privirea, ştiind că o făcea să-şi piardă controlul, savurând asta. Ea se întrebă dacă a doua zi oamenii aveau să se uite la ea şi să ştie că fusese atinsă atât de intim. Părea că nişte senzaţii aşa profunde şi ameţitoare ar trebui să lase o urmă pe care lumea să o vadă.

Iute şi agil, el practic coborî pe corpul ei, până când capul lui fu la îmbinarea coapselor ei. Cu ambele mâini, el îi desfăcu picioarele, dând desuurile la o parte, până când ea îi simţi respiraţia. Plină de promisiuni, privirea lui o susţinu

pe a ei preţ de un minut înainte să dispară în spatele deluşorului format din fustele ei.

Limba lui dezmierdă ce atinseseră şi degetele cu câteva momente în urmă, şi ea strigă de extaz.

— O, Doamne!

Ea voia să-i spună să se oprească, dar se temea că avea să moară dacă o făcea. El supse, dezmierdă şi tortură cu mângâieri uşoare, apoi cu mişcări mai ferme. Ea nu ştiuse că era posibil să simţi atâtea lucruri diferite deodată. Zbura şi era ţintuită la pământ în acelaşi timp, gata să izbucnească în râs sau în lacrimi. Ea se străduia să atingă vârful muntelui – iar apoi se înălţă, prin ceruri, printre stele, dar legată, asemenea zmeului ei, legată de el. Îşi dădu vag seama că el se urca la loc, chiar în timp ce îi îndrepta fustele, încercând să îi redea un pic din decenţă. Avea un zâmbet satisfăcut pe faţă, care, bănuia ea, era asemănător cu al ei.

— Ai suflat foc acolo jos.

El chicoti cu voce profundă şi îşi băgă degetele prin părul ei încă strâns.

— Te-am aşteptat cu cele mai bune intenţii, dar constat că sunt uşor deturnat când eşti tu aproape. Cu toate astea, nu vreau să plec. Dar ştiu că, dacă rămân, mâine-dimineaţă nu vei mai fi virgină.

Cât îşi dorea ca el să rămână, cât îşi dorea să-l cunoască pe deplin! Dar ştia ce provocări trebuiau să înfrunte femeile distruse. Fraţii ei fuseseră aduşi toţi la mama ei din pricina acestor erori de judecată.

Ea îşi trecu vârfurile degetelor peste obrazul lui.

— Sunt tentată. Dar e un preţ prea mare de plătit pentru plăceri vremelnice.

Pentru ea, plata ar fi fost zdrobirea tuturor visurilor – ale ei şi ale familiei ei.

— Nu pot să accept ce îmi oferi.

— Aşa şi trebuie. Lorzii din Londra sunt nişte proşti dacă îţi dau motive să te îndoieşti de sinceritatea complimentelor lor.

— Poate că eu sunt nesăbuită pentru că vreau să mă

căsătoresc cu unul.

— Nu eşti nici pe departe nesăbuită. Eşti cea mai puţin nesăbuită femeie pe care am cunoscut-o. După ce îi mai sărută sânul încă o dată, el îl ascunse în rochie. Se rostogoli de pe ea şi se ridică, apoi întinse mâna şi o ridică şi pe ea. Ar trebui să plec acum.

Îşi puse un deget sub bărbia ei, îi ridică faţa spre el şi îşi atinse buzele de ale ei. Un gest care ar fi trebuit să fie nevinovat, dar, cu toate astea, ea simţi atingerea până în vârful picioarelor. Era de parcă întregul ei corp era acum acordat la al lui, de parcă prin acţiunile lui ar fi creat o conexiune mai strânsă între ei.

El se întinse şi îl mângâie pe Dickens pe cap.

— Bravo, motane!

— O să-l răsplătesc cu altă cutie de sardine.

Matthew nu obiectă când ea îl luă de mână şi coborî scările alături de el.

— O să ies prin spate. Mai puţine şanse să mă zărească cineva.

La ora asta din noapte, nu erau prea mulţi oameni pe afară, dar ea aprecie faptul că el era aşa atent să nu îi strice reputaţia. Când ajunseră în depozit, el trase zăvorul, deschise uşa şi păşi afară. Ceaţa deasă, grea aproape că îl învălui. Se uită spre ea.

— Somn uşor!

Ea se îndoia că avea să poată dormi şi aproape că-l rugă să rămână. El dispăru însă iute în cenuşiul de afară. Închise uşa şi îşi lipi urechea de ea, străduindu-se să îi audă paşii, dar erau estompaţi, îndepărtaţi. Curând, nu mai auzi niciun sunet. Schimbată pentru totdeauna, ea avea să păstreze mereu amintirea lui făcând lucruri delicioase, desfrânate cu ea. De ce o făcuse? De ce îl lăsase?

Dar se părea că între ei existase de la bun început o atracţie, ceva profund în fiecare dintre ei care îl chema pe celălalt.

Ea simţise asta din clipa în care el intrase în librărie…

Auzi zgârieturi, trosnete. Un pas încet, urmat de altul. Corpul ei părea să zâmbească. El se întorsese. Deschise

uşa şi încremeni la vederea bărbatului care stătea acolo.

Nu era Matthew Sommersby.

Buze groase, uscate se întinseră deasupra unor dinţi înnegriţi.

— Salut, fiica mea.

Capitolul 19

Fancy se holbă la bărbatul zdrenţuit, cu pălăria şifonată trasă pe ochi, cu părul unsuros atârnând în şuviţe nepieptănate până la umeri, cu barba ciufulită, probabil cămin pentru păduchi. Degetele mănuşilor sale erau doar nişte rămăşiţe, lăsând să se vadă degetele – murdare şi soioase – de sub ele. Hainele lui ponosite şi rupte atârnau pe corpul său slab ca un schelet.

Iute, ea se grăbi să trântească uşa, dar el îşi propti piciorul în prag, oprind-o. Împinse uşa şi o făcu să îşi piardă echilibrul şi să se dea în spate. Ea se îndreptă de spate şi se uită urât la el.

— Nu eşti tatăl meu. Tatăl meu a murit.

— Asta ţi-a spus maică-ta? Biata! Niciodată nu a părut să mă placă.

Atunci, cum naiba putea să fie tatăl ei? I se încreţea pielea la gândul că acest bărbat ar atinge-o pe mama ei. Mama ei nu ar fi tolerat asta niciodată. Nu i-ar fi permis niciodată să stea în preajma ei.

— Minţi! Mama nu te-ar fi lăsat niciodată să o atingi.

— Ai fi surprinsă ce acceptă o femeie ca să ţină un acoperiş deasupra capului ei şi al copiilor.

I se făcea rău şi avea să îşi verse cina peste cizmele lui julite.

— Te-aş ruga să pleci acum.

— Ei haide, fato! Nu aşa repede. Nu am luat lucrul pentru care am venit. M-am gândit că ar trebui să sparg încuietoarea ca să intru, dar tu ai fost aşa drăguţă să îmi deschizi uşa. Îmi închipui că ai crezut că sunt tipul care

tocmai a plecat. Cum s-ar simţi mama ta să ştie că te distrezi cu domni seara târziu?

Ar fi ruşinată şi distrusă. Dezamăgită. Întreaga ei familie ar fi dezamăgită.

— Domnule…

— Dibble mă cheamă. Ea ar fi trebuit să-ţi spună măcar asta.

Pe tatăl ei îl chema Sutherland. David Sutherland. Fusese soldat. Un erou. Nu era individul acesta dezgustător, creatura asta murdară din faţa ei.

— Trebuie să pleci.

— Mama ta se laudă peste tot cui vrea să asculte despre prăvăliuţa ta. Şi că ai fost prezentată în societate. El rânji, şi privirea lui dispreţuitoare o studie din cap până-n picioare, iar ei îi veni să-i pocnească faţa ca să-i şteargă expresia odioasă. Zice că fetiţa ei o să se mărite cu un lord. Au ajuns şi până la mine toate poveştile astea. Şi am început să mă gândesc şi eu la fetiţa mea. Acum, că ai aşa o viaţă bună, elegantă, poţi să îi dai câte ceva şi tatălui tău. Cincizeci de lire ar ajunge în seara asta. Doar nu ai vrea să apar pe la vreunul dintre balurile alea fandosite, nu? Să mă prezint.

Cel puţin, părea să recunoască faptul că nu era o persoană cu care cineva să se bucure că era asociat. Dar cu siguranţă nu era o înşelătorie. Şi niciun servitor în toate minţile nu ar permite cuiva aşa jerpelit şi murdar să intre în casa unui aristocrat.

— Eşti nebun dacă îţi închipui că o să-ţi dau măcar un penny.

— Ah, fato! Nu fi aşa!

El acţionă rapid şi o apucă de bărbie înainte ca ea să poată reacţiona şi îi ridică faţa, ameninţând să o sufoce, pentru că putoarea lui o făcea să se înece şi să vomite.

— Nu mă obliga să te învăţ bunele maniere, aşa cum am făcut cu mama ta. Nu e o lecţie prea plăcută…

— I-aţi mâinile afurisite de pe ea!

Vorbele mârâite erau sălbatice, înspăimântătoare chiar şi pentru ea. Dibble reacţionă instantaneu,

întorcându-şi capul surprins, cu ochii mari, strânsoarea lui slăbind în timp ce se întorcea…

Matthew îl pocni cu pumnul pe Dibble direct în figură, făcând să-i ţâşnească sânge din nas şi pe el să se poticnească în spate şi să cadă la podea. Aproape ca o umbră, Matthew se aplecă peste bărbatul căzut, îl prinse de cămaşă, îl ridică uşor şi îl pocni din nou. Dibble mârâi. Altă lovitură, şi el se lăsă moale.

Gâfâind, Matthew se îndreptă şi o cercetă cu o expresie îngrijorată. Cu o grimasă, el îi atinse maxilarul. O durea, şi probabil că deja dădea semne că avea să se învineţească.

— Te-a lovit şi în altă parte?

— Nu. O minciună. Cum să explice durerea pe care i-o produsese în suflet? Susţine că e tatăl meu.

— Am crezut că tatăl tău a murit în război.

Ea încuviinţă din cap, apoi clătină din cap.

— Mama mi-a spus că l-a iubit pe tata, dar cum să iubeşti aşa ceva?

— Poate minte. Ai nişte funie să-l leg, înainte să mă duc după poliţist?

— Nu, dar am sfoara de la zmeu.

— Mă descurc cu ea. O aduci, te rog?

Ea alergă sus în apartamentul ei, luă o foarfecă şi tăie sfoara de la zmeu, apoi se grăbi înapoi la parter, unde o aştepta Matthew. Când ajunse, el îl rostogoli pe bărbatul pe nume Dibble pe burtă şi întinse mâna după sfoară.

— Pot să-l leg eu.

— Să-l legi strâns.

El îi strânse braţele lui Dibble laolaltă. Ea îngenunche şi începu să înfăşoare sfoara de la zmeu în jurul şi pe sub încheieturile bărbatului.

— Zicea că-l cheamă Dibble.

— Nu l-ai mai văzut niciodată?

— Nu.

— Fancy, probabil minte. O parte din jocul pe care îl joacă pentru a păcăli pe cineva să-i dea ce vrea să obţină.

Ea voia cu disperare ca asta să fie adevărat, dar

bărbatul vorbise aşa încrezător.

— Ce crezi că se va întâmpla cu el?

— Poliţiştii îl vor închide. În câteva zile, va fi judecat pentru tentativă de jaf şi de agresiune.

Ea simţi oarecare consolare la cuvintele lui, vrând ca Dibble să fie închis măcar şi pentru că era o mizerie de om.

— Gata, e bine. Taie sfoara şi leagă capetele!

În timp ce încerca să poziţioneze foarfecă, îşi dădu seama că mâinile îi tremurau prea tare. Matthew îşi puse mâna peste a ei.

— E în regulă.

Luă foarfecă şi tăie el capetele sforii. Apoi trecu la picioarele lui Dibble.

— Nu vreau să se ridice şi să fugă cât sunt plecat.

— Am o tigaie. Pot să-l pocnesc cu ea în cap dacă se trezeşte.

— Bravo! Aşa te vreau.

Cu Dibble legat fedeleş, Matthew o mângâie pe obraz.

— Nu lipsesc mult. Închide uşa, trage zăvorul, în caz că are prieteni. Nu deschide până nu te strig eu.

— Să fii atent!

El îi aruncă un zâmbet încrezător.

— Mă întorc, îţi promit!

Băgă mâna în buzunar şi scoase batista, pe care o îndesă în gura lui Dibble.

— Asta aşa, în caz că se trezeşte. Nu trebuie să-i auzi cuvintele oribile.

Apoi el plecă, iar ea rămase singură cu groaznicul bărbat. După ce închise uşa cu zăvorul, Fancy se apropie de el, se lăsă pe vine şi îi studie chipul, căutând orice trăsătură familiară, căutându-se pe sine în chipul lui.

Era imposibil să-ţi dai seama cum arăta odinioară nasul lui, pentru că părea să fi fost rupt sau lovit de mai multe ori. Ea se întrebă dacă era boxer de meserie. Nu-şi putea închipui că era un boxer de prea mare succes. Îşi aminti că avea ochii negri, dar era destul de sigură că ea moştenise ochii mamei ei. Păr negru, dar aşa era şi al mamei ei.

Obraji rotunzi. Ai ei erau înalţi şi cu pometi ascuţiţi. El avea o aluniţă pe maxilar, lângă ureche. Ea nu avea aluniţe. El deschise brusc ochii, şi ea căzu în fund de surpriză. Începu să se zbată încercând să scape de legături şi să geamă.

— N-o să reuşeşti să te eliberezi. Ai putea să nu-ţi consumi energia.

Spre surprinderea ei, el se opri şi se uită urât la ea. Spuse ceva, dar ea nu reuşi să înţeleagă cuvintele prin batista din gură. Se dădu înapoi şi se lipi de peretele din spatele ei.

— Nu mă interesează să-ţi aud minciunile.

Apoi aşteptă ceea ce i se păru o eternitate până când se întoarse Matthew. Când îl auzi strigând de afară, de pe partea cealaltă a uşii, fu mai bucuroasă ca oricând. Nu mai întâlnise pe nimeni care să le dădea poliţiştilor indicaţii cu atâta autoritate. Aceştia erau foarte politicoşi cu el, părând dornici să se asigure că îl mulţumesc. În prima seară când îl cunoscuse, avusese impresia că era obişnuit să comande. Acum, avea o dovadă şi mai bună că el era un bărbat nu doar dispus să preia comanda, ci care o şi făcea cu uşurinţă.

Dibble protestă tot timpul cât poliţiştii înlocuiră legăturile slabe cu cătuşe din fier şi lanţuri la mâini şi picioare. Îl scoaseră fără prea multă blândeţe de acolo. După ce plecară, Matthew se uită din nou la ea.

— Tremuri.

— Mi-e doar frig.

El închise uşa, o zăvorî, se duse la ea şi o luă strâns în braţe.

— E în regulă, draga mea. E în regulă. Eşti în siguranţă. Hai să te duc sus în apartament!

— Am bărbia lui.

Matthew încremeni preţ de o clipă înainte îşi ducă degetul sub bărbia ei şi să-i ridice faţa ca să se poată uita în ochii ei.

— Bărbia ta e mult mai frumoasă şi mai drăgălaşă ca a lui.

— De ce să vină aici şi să spună aşa ceva? De ce să susţină că e tatăl meu dacă nu e?

— Poate e un şarlatan. Ce voia?

— Bani. Bani ca să nu apară la un bal şi să spună lumii că este tatăl meu.

— Familia ta a devenit cunoscută datorită succesului ei şi căsătoriilor cu membri din aristocraţie. Din când în când, ajunge şi în ziarele de scandal. Cu câţiva ani în urmă, era un articol din *Times* despre hotelul fratelui tău. O familie ilegitimă. Bărbatul s-a bazat pe faptul că poate nu ştii cine e tatăl tău.

— Cred că e posibil să fi spus adevărul.

— Îi vei spune mamei tale despre el, o vei întreba?

Ea încuviinţă din cap.

— Voiam să mă duc să o vizitez dimineaţă, să-i povestesc despre bal. Trăsura lui Mick va fi pregătită pentru mine.

— Să te însoţesc?

Bunătatea lui fu cea care o copleşi, lacrimile ameninţând să i se reverse.

— Nu, cred că e mai bine dacă o văd singură. Apreciez însă oferta.

— Ce faci?

— Te duc în braţe până sus.

— Pot să merg.

— Ştiu, dar, dacă te ţin, pot încerca să te încălzesc.

Ea îşi sprijini capul în curbura umărului său, în timp ce el începea să se îndrepte spre scară.

— Eşti mai puternic decât credeam.

— Nu e nevoie de prea multă putere atunci când porţi în braţe un nor.

— Sunt mai grea decât atât.

— Nu cu mult. Când ajunseră la apartamentul ei, el o duse în dormitor, care era uşor de găsit pentru că era singura altă cameră şi o puse uşor pe pat. Cu tandreţe, îi dădu jos pantofii. Ai încredere să îţi desfac şnururile?

Ea aprobă din cap. El veni în spatele ei, şi ea fu cât se poate de conştientă de degetele lui care se mişcau de-a

lungul şirei spinării, neoprindu-se la rochie, ci desfăcând şi şireturile corsetului. Când termină, el o îndemnă să se întindă şi puse o pătură peste ea. Se întinse alături de ea, o luă în braţe şi îi lipi faţa de pieptul lui, începând să o mângâie pe spate prin pătură şi prin haine.

— O să te încălzesc cât ai clipi.

Dinţii i se opriră din clănţănit în timp ce el îşi descheia vesta şi cămaşa.

— Bagă-ţi mâinile aici!

— Nu pot să fac asta, degetele mele sunt ca gheaţa.

— Pot să rezist la un disconfort de moment. Nu pot să suport să te văd suferind.

Îi luă una din mâini şi o lipi de pielea lui netedă şi caldă. Auzi cum şuieră brusc şi se încordează.

— Îmi pare rău.

Când ea vru să-şi retragă mâna, el o opri.

— E în regulă. Acum, şi cealaltă.

Ea făcu întocmai cum i se spuse şi se gândi că nici cel mai fierbinte foc nu ar fi dezgheţat-o atât de complet şi nici nu ar fi fost aşa primitor.

— E mai bine? întrebă el încet şi ea abia reuşi să încuviinţeze din cap.

— Bine.

El începu din nou să o mângâie pe spate, şi ea se încălzi, devenind letargică. Se lăsă moale lângă el, dar mintea îi alerga ca o iapă fugară, disperată să scape de ororile care o năpădiseră.

— Dacă e tatăl meu, zise ea, bombardată de imagini oribile, nu-mi pot imagina că mama l-a iubit, că l-a primit în patul ei. E atât de oribil, de scârbos.

— Poate era altfel în tinereţe.

— Poţi să te schimbi aşa drastic în douăzeci de ani? El a spus că ea avea nevoie de un acoperiş deasupra capului. De ce să apeleze la el pentru ajutor? De ce anume avea el nevoie de la ea?

— Draga mea, nu te chinui cu întrebări. E posibil să nu fi spus decât minciuni.

— Dar conţineau o scânteie de adevăr. Degetele ei nu

mai erau atât de reci, aşa că îşi lăsă mâinile să alunece pe talia lui şi îl ţinu strâns. Nu suport gândul la ceea ce probabil a trebuit să îndure mama din partea lui.

— Nu pot să-l acuz pentru ce s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă, dar voi avea grijă ca magistratul să ştie şi ca acţiunile lui din trecut să fie luate în calcul când va fi condamnat.

— Presupun că va trebui să depun mărturie.

— O voi face eu. Nu e nici măcar nevoie să vii la proces. Cuvântul meu va fi de ajuns.

— Dar pe mine m-a atacat.

— Eu am văzut ce s-a întâmplat şi pot servi drept martor. Te-ai plâns că legea tratează femeia nedrept. La tribunal e la fel. Nu sunt de acord cu situaţia, dar mărturia unui bărbat va cântări mai greu decât cea a unei femei. Crede-mă, draga mea, individul nu te va mai deranja niciodată. Mă voi asigura de asta într-un fel sau altul.

El părea încrezător, şi cu toate astea ea avea responsabilitatea de a se asigura că acel individ nu avea să o mai deranjeze vreodată. Dar nu era în dispoziţia necesară de a se contrazice cu el. Avea să facă ce era nevoie la momentul respectiv.

— De unde ai ştiut că trebuie să vii?

— După cum ştii, obişnuiesc să mă uit spre fereastra ta înainte de a mă culca. Am observat uşa deschisă şi o lumină palidă revărsându-se spre grajduri. Ştiam că ai închis după ce am plecat. Voiam să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic.

— Am fost surprinsă de cât de rapid şi de eficient te-ai ocupat de el.

— Am practicat o vreme boxul, de dragul sportului, cu nişte prieteni. Unii sunt mai competitivi decât alţii.

Ei i-ar fi plăcut să-l vadă boxând, dar, pe de altă parte, era încântată şi să-l vadă fie şi doar respirând.

— M-am încălzit acum, dacă vrei să pleci.

— Aş prefera să rămân.

Ea fu cuprinsă de uşurare şi se cuibări mai aproape de el. Întotdeauna ştiuse că existau pericole în lume, dar până

în seara asta niciunul nu o atinsese.

Capitolul 20

Spre surprinderea lui Fancy, ea reuşi să doarmă în braţele lui Matthew. El rămase până dimineaţă, apoi se furişă pe ieşirea din spate. Nimeni nu părea să fie prin preajmă, aşa că reputaţia ei era în siguranţă.

Dar, pe când călătorea cu trăsura, mintea i se umplu de imagini cu oribilul bărbat care venise la uşa ei. Dinţii lui înnegriţi, ochii lui atât de negri. Ştia că ar fi putut să se ducă la Mick pentru a o ajuta şi pentru a o linişti, dar, din cine ştie ce motiv, ea nu îl voia decât pe Matthew. Nu doar pentru că el nu avea nevoie de vreo explicaţie despre ce se întâmplase, ci şi pentru că felul în care o consolase era mult mai intim decât ce i-ar fi oferit fratele ei. O, cu siguranţă, Mick ar fi ţinut-o în braţe, i-ar fi şoptit vorbe de consolare şi ar fi intenţionat să-şi ţină fiecare promisiune, dar ea nu ştia dacă ar fi reuşit să îi repună în funcţiune inima rănită.

Ea ar fi trebuit să fie mai puternică, nu ar fi trebuit să permită ca inima să i se sfărâme aşa uşor la auzul unor cuvinte care puteau să fie simple minciuni. Dar ceva stricat odată reparat devenea mai puternic.

Cel puţin, aceasta era mantra care i se învârtea în minte când coborî din trăsură cu ajutorul valetului. Când Fancy păşi înăuntru, o auzi pe mama ei cântând în bucătărie.

— Tocmai am pus ibricul pentru ceai.

Femeia pe care ea o iubea aşa mult intră în camera de zi şi se opri brusc, clătinându-se.

— Draga mea fată, ce s-a întâmplat?

Fancy simţi lacrimile formându-i-se în ochi şi nu reuşi să le oprească atunci când braţele mamei o învăluiră.

— Mama, te rog spune-mi că nu e adevărat! Te rog!

Mama ei rămase nemişcată, atât de neclintită, încât

Fancy nu reuşi să-şi dea seama dacă mai respira. Sau poate nu putea, pentru că fiica ei o ţinea strâns.

— Despre ce vorbeşti, iubirea mea?

Tremurul uşor din vocea mamei ei, ezitarea ei, de parcă ar fi ştiut răspunsul şi nu ar fi vrut să pună întrebarea, îi făcură inima lui Fancy să i se strângă aşa tare, încât avu impresia că avea să-i cedeze.

— A venit un bărbat să mă vadă aseară. Îl cheamă Dibble.

Mama ei tresări, de parcă ar fi primit un pumn de la un uriaş. Se dădu înapoi şi îi studie chipul.

— Ce ţi-a făcut?

— Nimic.

Nu voia ca mama ei să se îngrijoreze, aşa că nu-i povesti despre momentele în care o îngrozise şi în care ea se temuse că el avea să-i facă rău, până când intervenise Matthew.

— Voia bani, susţinea că e tatăl meu. Judecând după reacţia mamei ei, ea se temea că găsise răspunsul pe care îl căuta, dar tot puse întrebarea. Nu minţea, nu-i aşa?

Cu ochii umezi, mama ei îi cuprinse faţa cu o mână.

— Îmi pare tare rău, iubito.

— L-ai iubit?

Ea ştia prea bine că uneori inima nu putea fi stăpânită şi o apuca pe calea pe care voia.

— A, nu, iubito. Cum crezi că aş putea iubi o creatură atât de scârboasă? Dar, din momentul în care mi-am dat seama că eram însărcinată, te-am vrut pe tine.

Fancy scutură din cap.

— Dar nu înţeleg de ce l-ai lăsat vreodată să te atingă.

Mama ei făcu un pas în spate. Ochii i se umeziseră şi mai tare înainte să se îndrepte spre fotoliul ei şi să se aşeze aşa brusc, de parcă i-ar fi căzut un bolovan în poală.

— Stai jos, iubito!

Fancy nu voia să facă asta. Corpul ei părea aşa încordat, că voia să fugă în orice cupă şi simţea nevoia să fie într-o poziţie din care să poată să o facă pe cât de iute

posibil. Dar nu putea să refuze cererea simplă a mamei ei, aşa că se aşeză pe marginea fotoliului din faţa ei, nefiind în stare să se relaxeze, fiecare muşchi rămânând încordat, aşteptând lovitura.

— Vezi tu, el era proprietarul. Chiar dacă oamenii mă plăteau ca să le cresc copiii, nu era destul cât să ajungă mai mulţi ani. Plus că nu puteam să-i las pe micuţi singuri, aşa că opţiunile mele de a câştiga bani prin muncă erau limitate. Nu ştiam să citesc bine, şi asta mă dezavantaja. De asta sunt şi aşa mândră că predai lecţii de citit.

Ea ştia că mama ei nu se descurca prea bine cu cititul, nu îşi amintea să o fi văzut citind sau să îi fi citit ei ceva.

— Aşa că făceam cutii de chibrituri şi eram plătită la bucată. Fraţii şi sora ta au început şi ei să lucreze când au mai crescut. Dar banii erau adesea puţini, şi, când nu aveam destui bani de chirie, ei bine, el avea alte metode de plată pe care le solicita.

Fancy simţi că i se face rău şi închise ochii.

— Ţi-a făcut rău.

— Nu a ridicat niciodată mâna asupra mea. Pentru că nu-l iubeam, nu era foarte plăcut să-l las să mă atingă, dar nu puteam să permit ca ai mei copii să ajungă în stradă, nu-i aşa? Nu plânge, draga mea!

Copiii *ei.* Copii care odinioară fuseseră ai altcuiva, ai unor oameni care i-i aduseseră ei ca să îi îngrijească. Şi ea îi crescuse ca pe copiii ei.

Deschise ochii şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— A fost oribil ce a făcut. Trebuie pedepsit.

— Fraţii tăi au avut grijă de asta. Sarcina mea nu putea fi ţinută secretă prea mult timp, aşa că le-am spus adevărul. Aveau 14 ani, erau băieţi mari şi puternici. L-au cotonogit. De atunci, nu m-a mai deranjat. Nici măcar nu a mai cerut banii de chirie de atunci. Sigur, Mick a cumpărat la un moment dat toate proprietăţile de pe aici.

— Gillie ştia despre t… despre Dibble?

Nici măcar nu putea să îi atribuie cuvântul tată. Mama ei aprobă din cap.

— De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Pentru că nu am vrut să te ruşinezi de originile tale. Nu am vrut să te îndoieşti de faptul că ai fost o completare bine-venită în viaţa mea. Te-am iubit din clipa în care am ştiut că vei veni pe lume.

Ea îşi îngropă faţa în mâini şi suspină pentru tot ce fusese nevoită mama ei să îndure, pentru că fusese nevoită să îl lase pe acel vierme să o atingă. Şi plânse şi pentru ea, pentru că o parte din acel om era în ea. Nu era un erou de război, nu fusese marea iubire.

Mama ei o luă în braţe.

— Îmi pare tare rău, draga mea. După ce băieţii au avut grijă de el, am crezut că se va ţine deoparte pentru totdeauna. Nu exista niciun motiv să afli despre ruşinea mea.

Fancy îşi ridică deodată capul.

— Ruşinea ta?

— Pentru că m-am culcat cu un bărbat cu care nu eram căsătorită.

— A, mamă, ruşinea e a lui, nu a ta.

Dar, chiar când rosti cuvintele, îşi dădu seama că şi ea simţea ruşine. Nu fusese uşor să fie copil din flori, dar măcar crezuse că era rodul a ceva frumos. Să ştie că se născuse din urâţenie o făcea să îşi dorească să plângă din tot sufletul.

— Putem să discutăm mai târziu. După ce vor afla fraţii tăi despre vizita lui…

— Nu vreau să le spun.

Ea încă se chinuia să accepte faptul că fraţii ei ştiuseră un secret aşa oribil despre ea şi-l ţinuseră pentru ei. Ca să o protejeze, dar din ce clipă protecţia devenea o exagerare?

— A luat bani de la tine.

— Nu, nu a făcut-o. Un domn care locuieşte în zonă s-a întâmplat să fie pe acolo, l-a oprit şi a chemat poliţia.

— Slavă Domnului pentru asta! Dar ei tot trebuie să ştie.

— Nu sunt pregătită ca ei să ştie că am aflat adevărul

despre… cel care m-a procreat.

Fraţii ei nu se referiseră niciodată la bărbaţii răspunzători pentru existenţa lor ca la taţii lor, ci ca la cei care îi procreaseră.

Începea să înţeleagă de ce făceau asta. Nu voia să accepte nici ea o legătură mai strânsă cu Dibble – dar aceasta exista chiar şi aşa.

Mama ei era îngenuncheată pe covor, cu mâinile împreunate pe genunchii lui Fancy.

— Îmi pare aşa rău, iubito.

— Nu trebuie să te scuzi, mamă. Ai făcut ce ai făcut ca să îi ţii pe ceilalţi în siguranţă. Înţeleg asta.

Mama o mângâie pe Fancy pe obraz.

— Tu eşti în continuare fetiţa mea preţioasă.

Dar acum, ea se simţea murdărită de aflarea adevărului.

*

Din clipa în care o părăsise pe Fancy, Matthew voise să se întoarcă la ea, dar bănuia că ea avea nevoie de un pic de timp singură, cu gândurile şi grijile ei. Aşa că aşteptă până spre sfârşitul dimineţii.

Când intră în prăvălie, Marianne îl salută, dar zâmbetul ei era mai puţin luminos.

— Bună ziua, domnule Sommersby.

— Domnişoară Marianne. Domnişoara Trewlove e aici?

— Face ordine în salonul de lectură.

— Atunci, o să urc. Trebuie să discut ceva cu ea.

— Desigur, domnule.

El urcă scările şi intră în salonul de lectură. Ea şedea pe jos, lângă şemineu, cu mai multe cărţi stivuite în jurul ei, şi ştergea raftul acum golit de cărţi cu o cârpă. El se duse spre ea şi se lăsă pe vine.

— Fancy…

— Chestia la care nu se gândeşte nimeni e că sunt aşa multe rafturi şi aşa multe cărţi care trebuie constant şterse de praf. După ce ai terminat cu toate, e timpul să o

iei de la capăt.

Ea luă o carte, o şterse cu grijă pe copertă şi puse la loc pe raft. Îl durea inima pentru ea.

— Ai vorbit cu mama ta. Presupun că a confirmat adevărul celor rostite de el.

Fără să se uite la el, ea aprobă din cap şi îşi trecu cârpa peste o altă carte.

— El era proprietarul, şi ea nu avea destui bani de chirie.

El închise ochii.

— Doamne!

Deschise ochii şi îi puse mâna pe umăr. Ea se trase de lângă el.

— Am făcut baie când m-am întors acasă, dar tot mă simt murdară.

— Poate că e doar praful de la cărţi.

Ea se uită la el atunci, şi tristeţea din ochii ei l-ar fi îngenuncheat dacă ar mai fi fost în picioare.

— O, Matthew, murdăria e mult mai profundă de atât.

— Tu nu eşti acel bărbat. El nu e parte din tine.

— Te-ai uitat vreodată la părinţii tăi şi ţi-ai spus că ei nu sunt parte din tine?

În lumea lui, originile erau atât de al naibii de importante. Sigur că nu făcuse niciodată asta. Crescuse conştient de faptul că ei erau parte din el, din ce îl făcea special, ce îl făcea *ce* era şi nu *cine* era.

— Da, ai dreptate.

— În mod normal, m-aş bucura că am dreptate.

— Dar, Fancy, oamenii care sunt răspunzători de existenţa ta nu determină neapărat tipul de persoană care devii. Tatăl meu a fost un om aspru. Nu l-am auzit niciodată râzând. Oamenii aflaţi în subordinea lui erau îngroziţi de el. Ştiau că putea să le distrugă viaţa cu un cuvânt. Am moştenit ochii de la el, părul. Dar nu mi-a dat şi sufletul. Lucrez cu aceiaşi oameni cu care o făcea el, dar le ascult ideile şi discut despre cum pot fi îmbunătăţite lucrurile. El era dictatorial, nimeni nu ştia mai multe ca el. Pentru el, nu conta decât părerea lui. Eu admit că nu ştiu totul, că merită

să ascult sugestiile altora. Cu alte cuvinte, sunt mult mai responsabil ca el. Îşi duse degetele la piept. Acesta sunt eu. Sunt diferit de el. Tu eşti diferită de tatăl tău. Tu eşti Fancy Trewlove, şi există aspecte la tine care nu au nicio legătură cu el.

— Mă îndoiesc că vreunul dintre membrii aristocraţiei ar fi de acord. Le pasă atât de al naibii de mult de origini, de sânge, de moştenire. Aveam dezavantajul de a fi născută din flori, dar eram mândră de mama şi de bărbatul despre care îmi spusese că ar fi tatăl meu. Mă simţeam demnă pentru că eu chiar credeam în ce îmi împărtăşise. Întotdeauna am crezut că tatăl meu a fost un erou, dar acum se dovedeşte că e un ticălos.

El ura faptul că era aşa cuprinsă de îndoieli.

— Dar tu eşti eroina, cea care face atât de mult bine altora.

— Chiar dacă apreciez sentimentul, ştiind adevărul despre cel care m-a procreat, cum aş putea fi în orice fel o soţie potrivită pentru un lord?

— Dacă au ceva de obiectat în privinţa circumstanţelor naşterii tale – asupra cărora nu puteai avea controlul –, pot să se ducă la dracu’.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească uşor, dar asta fu de ajuns ca să-l înveselească. Voia să îi spună că el era conte şi că originile ei îl făceau să o admire şi mai mult. Dar acum nu era momentul ca ea să afle că nici el nu fusese complet onest cu ea când se cunoscuseră. Să nu-i spună că era Rosemont, cel din afurisita scrisoare, nu păruse o idee aşa rea la început. Acum, însă, când ajunsese să o cunoască, îi era greu să găsească momentul potrivit pentru a-i spune adevărul. Ea s-ar uita diferit la el, aşa cum şi el o privea cu alţi ochi şi înţelegea cât era de remarcabilă şi că nu era deloc precum viermele care o procrease.

— Sincer, Fancy, nu trebuie să spui nimănui vreodată ceva.

— Dar asta nu ar fi cinstit, nu-i aşa? Ar însemna înşelăciune. Şi dacă nu e condamnat…

— Va fi. Am vorbit dimineaţă cu procurorul care se va

ocupa de caz. Cu ajutorul mărturiei mele – dimpreună cu greutatea şi puterea rangului său –, el nu se îndoieşte că va fi condamnat.

Ea îl studie preţ de o clipă.

— Chiar dacă e o uşurare, cred că tot vreau să fiu martoră. Nu vreau ca Dibble să creadă că mă tem de el, vreau să-l înfrunt, să simt satisfacţia de a-l pedepsi pentru faptele sale.

— Deşi te admir pentru asta, de ce să treci prin aşa ceva dacă nu e nevoie?

— Urăsc ce i-a făcut mamei mele. A profitat de ea, şi poziţia lui i-a oferit puterea de a face asta. Aş vrea să-l văd castrat.

El nu se aştepta ca ea să fie aşa răzbunătoare, dar nu o putea învinui pentru asta.

— Mă îndoiesc că vor merge aşa departe, dar va fi pedepsit. Viaţa în închisoare nu e uşoară.

— Ştiu. Fratele meu Finn a stat în închisoare. Nu a vorbit niciodată despre asta, dar l-a schimbat, l-a făcut mai mohorât. Ea luă o altă carte, o şterse de praf şi o puse pe raft. Tu mă priveşti altfel, acum că ştii adevărul despre originile mele?

— Da. Când ea îşi ridică brusc privirea ca să se uite la el, el îi cuprinse obrazul, recunoscător că de data asta ea nu se feri de atingerea lui. Ştiu că eşti mult mai puternică decât orice femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Noaptea trecută ai fost agresată şi fizic, şi emoţional, dar nu te-ai ascuns din faţa adevărului. Eşti cu adevărat remarcabilă, şi orice lord ar fi norocos să te aibă drept soţie.

Orice lord, inclusiv el.

Capitolul 21

Mai târziu în acea după-amiază, după ce Marianne plecase, Fancy stătea la tejghea şi îşi cerceta corespondenţa, când observă un plic de culoare crem.

Numele ei era trecut cu un scris elegant. Degetele îi tremurară uşor când întoarse scrisoarea, rupse sigiliul şi o despături. Cuvintele zburară spre ea, un amestec din care abia dacă înţelegea ceva.

Bal.

Reşedinţa Fairhaven.

Plăcerea companiei dumneavoastră.

Ea se holbă la dată. La sfârşitul lunii. Seara. Sigur că seara. Marchizul şi marchiza de Fairhaven îi solicitau prezenţa.

Abia dacă îi venea să creadă. Nu era înrudită în niciun fel cu ei. Dar iată că îi solicitau *plăcerea companiei.* Îşi aminti de o vreme când ar fi fost extrem de bucuroasă. Acum, nu putea decât să se gândească la faptul că nu avea ce căuta acolo, că nu era demnă de o invitaţie atât de elaborat creată. O puse la loc în teanc, duse teancul în birou şi îl îndesă într-un sertar, de parcă ar fi vrut să uite de existenţa lui.

Se întoarse la tejghea şi se uită la ceas cum treceau minutele până avea să încuie uşile, decisă să ţină librăria deschisă pe toată durata programului, deşi i se părea o corvoadă. Îl ura pe Dibble pentru că îi luase bucuria de a lucra, dar se simţea recunoscătoare că nu trecuse de depozit, aşa că nu avea amintiri cu el invadându-i această parte a prăvăliei.

În ciuda vizitei de mai devreme a lui Matthew şi a cuvintelor lui încurajatoare, ea nu reuşea să scape de tristeţea care o cuprinsese în timp ce se lupta să se descurce cu senzaţia bruscă de vulnerabilitate. Vulnerabilă şi dezechilibrată. Nu era aşa cum crezuse mereu că era: rodul unei mari iubiri. Ea devorase poveştile romantice, pentru că reprezentau lumea care se unise ca să o creeze pe ea. Chiar dacă ştia că mama ei o iubea, nu putea trece peste faptul că ea apăruse ca rezultat al urâţeniei din lume, şi asta o făcea să se simtă urâtă. La suprafaţă, în profunzime, peste tot.

Pieptul o durea, sufletul îi era lovit. Nu merita toate visurile pe care familia ei le sperase pentru ea.

Se simţea ca o impostoare. Trecutul ei era o minciună, şi, chiar dacă înţelegea de ce familia ei o apărase de adevăr, ba chiar îi iubea pe toţi pentru asta, se simţea dezrădăcinată.

De îndată ce ceasul bătu de şase, ea se îndreptă spre uşă. Aproape ajunsese, când uşa se deschise brusc, şi Matthew intră, cărând două coşuri de răchită, unul cu capac, celălalt plin de un amestec de flori.

— Închizi pe ziua de azi? întrebă el.

— Doar dacă nu ai nevoie de o carte.

— Nu în seara asta. M-am gândit că ai vrea să mi te alături la cină.

— Nu prea am chef de tavernă în seara asta.

— M-am gândit eu că nu, zise el şi săltă coşul cu capac. Aşa că am adus taverna la tine.

Ea simţi o înţepătură în inimă de bunătatea lui.

— O, Matthew, nu cred că aş fi o companie prea bună.

— Nu mă aştept să fii, dar bănuiesc că nu ai mâncat astăzi şi ai nevoie să mănânci.

Abia atunci îşi dădu şi ea seama că el avea dreptate. Nu avea poftă de mâncare, dar nici nu voia să i se facă rău de la lipsa hranei.

— E destul în coş pentru amândoi.

— Da.

— Ai vrea să vii la etaj, atunci?

— Credeam că n-o să mă mai inviţi.

— Va trebui să fii cuminte.

Zâmbetul lui ascundea ceva poznaş.

— Doar dacă vrei tu să fiu.

Ea nu se putu abţine. Râse şi se simţi tare bine, mai ales că se gândise că nu avea să mai găsească niciodată resursele pentru a zâmbi din nou. Se întinse pe după el şi apucă apoi coşul cu flori.

— Îl iau eu pe ăsta.

— Aşa şi trebuie. Sunt ale tale.

— N-am mai văzut aşa multe laolaltă şi atât de multe soiuri. Felurite culori o întâmpinară când se uită în jos. Trebuie să fi făcut tare fericită o vânzătoare de flori.

Matthew îl pusese, de fapt, pe grădinarul său să le taie din grădina reşedinţei sale din Londra. Voia cel puţin câte una din fiecare soi şi fiecare culoare. Când plecase mai devreme, avusese impresia că ea încă se lupta cu informaţiile despre originile ei şi nu avea de gând să o lase să se adâncească în îndoieli cu privire la propria persoană.

O urmă spre apartamentul ei. Noaptea trecută nu fusese foarte atent după ce îi localizase dormitorul, dar acum era surprins să descopere cât de simplu era salonaşul. Deşi nu era tocmai un salonaş. Era o încăpere relativ largă, care includea o mică bucătărie, unde ea puse coşul, pe masa pătrată. I se alătură acolo şi puse coşul lui lângă al ei. Nu îi adusese chiar taverna, ci o pe rugase bucătăreasa de la reşedinţa lui să prepare ceva. Draga femeie care se afla în casa lui de ani întregi fusese încântată de ocazia de a prepara mâncăruri care să fie savurate nu doar de servitori. Spera ca Fancy să nu creadă că mâncarea era mai sofisticată decât ce se servea, de regulă, de partea cealaltă a străzii.

— Nu am o vază, zise ea. Sper să nu te simţi ofensat că voi folosi un urcior.

— Ar fi nevoie de mult mai mult ca să mă simt ofensat.

Ea aduse un urcior galben şi începu să aranjeze florile în el.

— Poţi să te uiţi în jur şi să te simţi ca acasă. Nu durează prea mult aici.

El se îndepărtă şi observă că restul încăperii era dedicat confortului. O canapea de un albastru-închis şi o masă joasă, dreptunghiulară, stăteau în dreptul şemineului. De fiecare parte a lor şi mai aproape de foc se aflau două fotolii de catifea, albastru-deschis cu fire galbene răsucite. Ei îi plăcea galbenul, se părea.

Pe şemineu se afla un portret a patru bărbaţi şi o femeie, toţi înalţi – toţi tineri, nu mai în vârstă de 20 de ani, putea paria –, stând în faţa unei taverne. Sirena şi Unicornul, conform firmei atârnate deasupra uşii. O femeie mai în vârstă, mică de statură, stătea între ei. Lipită de ea

şi aproape îngropată în fustele ei era o zână mică, nu mai mare de şase sau şapte ani.

— Familia mea, zise ea încet, venind să stea lângă el. În ziua în care Gillie a deschis taverna.

— Aşa m-am gândit şi eu.

O altă fotografie, şi ea înrămată, se afla alături. Judecând după rochia pe care o purta Lady Aslyn şi după biserica din spatele grupului adunat acolo, bănuia că fusese făcută în ziua în care ea şocase societatea londoneză şi se căsătorise cu un bărbat fără origini nobile. Fancy era încă adolescentă, dar graţia şi feminitatea răzbăteau totuşi.

— Mâncăm, până nu se răceşte? întrebă ea.

El dusese mâncarea la tavernă şi o rugase pe Hannah să o încălzească, aşa că tehnic nu minţise când îi spusese că venise de la tavernă. La masă, el deschise şi sticla de vin pe care o adusese, turnă pentru fiecare câte un pahar şi se aşeză cu ea în stânga lui. Îi plăcea să o aibă acolo. Nu fu surprins să constate că farfuriile ei aveau model galben cu albastru.

— Îţi plac galbenul şi albastrul.

Zâmbetul ei era forţat, părea că nu avea ce căuta pe chipul ei.

— Îmi aminteşte de soare şi de cer – şi de cele mai frumoase zile.

El se gândi că ea însăşi era o fiinţă însorită şi că însenina cele mai sumbre dispoziţii – până seara trecută. Acum, ea era cea care avea nevoie să fie ajutată să se însenineze.

Puiul bucătăresei lui cu sos acrişor de portocale era una dintre specialităţile ei şi totodată printre mâncărurile lui favorite, şi, cu toate astea, Fancy mânca cu entuziasmul cuiva obligat să roadă o talpă veche de pantof. Nici măcar vinul, unul excelent şi vechi din pivniţele lui, nu părea să o atragă.

— Am moştenit mine de cărbune în Yorkshire.

Era un lucru plicticos de admis, dar el nu era obişnuit cu tăcerea dintre ei şi voia să o facă să zâmbească.

Cuvintele lui părură să îi stârnească un pic interesul,

cel puţin suficient cât să se întindă după vin.

— Acolo unde ai crescut.

El aprobă din cap.

— Nu ar trebui să fii acolo, ca să le administrezi?

— Am un administrator excelent care se ocupă de tot. Îmi trimite rapoarte. Mă duc din când în când în vizită.

De cele mai multe ori, când se retrăgea la ţară, la terminarea sezonului din Londra.

— Ai lucrat vreodată în mine?

— De câteva ori. E o muncă obositoare, dar m-a făcut să-i apreciez mai bine pe cei care trebuie să o facă.

— Foloseşti copii pentru munca în mină?

— În ciuda numeroaselor defecte ale tatălui meu, una dintre calităţile cu care îşi mai spăla din păcate era că nu credea în folosirea copiilor la astfel de munci. Cu excepţia mea. Nu îi plăcea ideea ca eu să am o copilărie. Era de părere că trebuia să-mi asum responsabilităţi – cât mai devreme posibil.

— Familia mea m-ar fi păstrat copil pentru totdeauna dacă ar fi putut.

— A căutat doar să te protejeze.

— Pentru că ştiau cu toţii adevărul despre tatăl meu. Nu pot să încetez să mă gândesc la el.

Ea luă o înghiţitură lungă de vin, aproape golind paharul. El îl umplu rapid la loc.

Ea îşi lăsă degetele să alunece în sus şi în jos pe piciorul paharului, şi el nu-şi putu reţine gândul că i-ar plăcea tare mult să îi mângâie bărbia. Doar că nu era aici pentru ce îşi dorea el. Era aici pentru ea.

— Nu merită să te gândeşti la el.

— Ştiu, şi cu toate astea nu mai ştiu cine sunt.

El ura faptul că ticălosul acela o făcuse să se îndoiască într-atât de persoana ei.

— Eşti Fancy Trewlove de la Fancy Book Emporium. Fancy Trewlove care cucereşte societatea londoneză ca o furtună.

Ea râse uşor.

— Mai degrabă, ca o adiere.

— În viaţa unui sezon, două baluri nu reprezintă nimic. Până la final, îi vei fi cucerit pe toţi.

Ea se uită la el, îşi feri privirea şi sorbi din vin.

— Astăzi am primit o invitaţie la balul Fairhaven.

Aşadar Sylvie, draga de ea, o invitase totuşi, la rugămintea lui, în ciuda protestelor iniţiale. Va trebui să îi trimită un cadou. Deşi Fancy nu părea la fel de mulţumită cum se aşteptase el să fie.

— I-am cunoscut pe marchizul şi pe marchiza de Fairhaven la balul lui Gillie, continuă ea. Niciuna dintre rudele mele nu e înrudită cu ei. E primul semn că aş putea fi acceptată.

— Şi asta e bine, nu-i aşa?

— În mod normal, da. Dar m-am tot gândit la balul Collinsworth, următorul pentru care am primit invitaţie. Mă gândesc să nu mă duc, să îmi închei sezonul.

Lui nu-i plăcea ideea ca ea să flirteze cu alţi bărbaţi, dar îi plăcea şi mai puţin ca ea să renunţe la ceva pentru care muncise atât de mult.

— Intenţionezi să-l laşi să câştige?

— Nu. Doar că… într-un an sau doi, mă voi întoarce. Poate. M-am tot gândit la ce mi-ai spus tu mai devreme. Aş putea să ţin asta secret, dar mă tem că m-ar roade şi că aş trăi cu teama că se va afla. Nu ar fi mai bine să admit adevărul? Mai ales dacă e să mai am orice fel de speranţă pentru partida pe care mi-o doresc.

— Ce fel de partidă îţi doreşti?

— Una bazată pe respect, dragoste, admiraţie. Onestitate. Fără secrete.

— Dar oamenii foarte rar îşi împărtăşesc totul.

— Dar ăsta nu e un lucru mărunt, Matthew. E adevărul urât despre cum am apărut pe lume. Ea îşi frecă mâinile de braţe în sus şi în jos. Ţi-am spus mai devreme că mă simt murdară, pătată. Am mai făcut o baie în după-amiaza asta şi nici de data asta nu am reuşit să scap de mizerie. M-a cotropit.

Pe genele ei lungi se adunară lacrimi, şi el se simţi de parcă o furtună îl zguduia.

— Mă simt ruşinată. Ruşinată că el e parte din mine. Ruşinată că nu am puterea să-l alung. Că mă bântuie în continuare. Cum pot să împovărez un soţ – o familie – cu toate astea?

El crezuse că o cunoştea, că o înţelegea, dar acum îşi dădu seama că devotamentul ei pentru cei la care ţinea era mult mai mare decât experimentase el vreodată. Ea nu putea să scape de ce aflase despre tatăl ei din pricină că descoperise ce preţ trebuise să plătească mama ei şi din pricina grijii pentru cei care încă nici măcar nu făceau parte din viaţa ei. Îl făcea să se simtă umil cu altruismul ei, cu abilitatea ei de a-i pune pe ceilalţi înaintea ei.

Ea se străduia să se obişnuiască cu ceea ce aflase despre ea însăşi şi avea impresia că era diferită pentru că nu era rezultatul unui basm, ci al unui coşmar. Cu toate astea, nu vedea că inima şi sufletul ei rămăseseră neschimbate. Pentru că viermele nu o atinsese doar pe ea, ci şi lumea ei şi, făcând asta, o murdărise cu jegul lui, şi acesta pătrunsese atât de adânc, încât ea nu-l putea înlătura. Dar el ştia cum să o scape de el.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Unde ai cada?

Ea clipi spre el, uşor şocată.

— Am o sală de baie. De ce?

— Am de gând să îţi fac baie, iar, când voi termina, vei fi aşa curată, că pielea ta va scârţâi.

*

Fancy nu ştia dacă să fie îngrozită, prevăzătoare sau intrigată când Matthew îşi puse jacheta pe spatele scaunului, îşi dădu lavaliera jos, descheie trei nasturi, îşi sumeţi mânecile, se instală ca acasă în bucătăria ei şi începu să încălzească apă. Ea decise că era intrigată şi uşor precaută.

— Nu vorbeşti serios.

El se sprijini de blat, îşi încrucişă braţele pe piept şi ea se strădui să nu observe cum acţiunea îi făcu braţele să

pară sculptate în stâncă.

— Când am ieşit din mină, eram acoperit de mizerie, fiecare colţişor era plin de murdărie. Era singurul lucru pe care îl uram la munca în subteran. Dar am devenit foarte priceput la a mă îmbăia cât se poate de bine, iar, când terminam, apa era tulbure.

— Dar eu nu sunt cu adevărat acoperită de mizerie.

— Nu, dar simţi ca şi cum ai fi. Mi-ai mărturisit că eforturile tale nu au dat rezultate. Aşa că ce rău e dacă mă laşi pe mine să încerc?

— Prin haine?

El îşi descrucişă acele braţe frumoase şi se apropie încetişor, de parcă ea era o iapă sperioasă care ar putea să o ia la goană în orice clipă la un sunet neaşteptat sau o mişcare bruscă. El se opri chiar înainte ca pieptul lui să îi atingă sânii, şi afurisitele ei de sfârcuri se întăriră pe loc şi se îndreptară spre el. El îi susţinu privirea cu onestitate.

— Gura mea te-a explorat cât se poate de intim. Trebuie să ştii că nu voi lua ce nu eşti dispusă să oferi.

Dar fără haine cum putea să se abţină să nu îi ofere tot? Ea avea încredere în el mai mult decât în ea însăşi. Pericolul era aproape, dar, dacă el o putea scăpa de acea senzaţie îngrozitoare de a fi mânjită, ea se gândi că ar putea avea şansa de a deveni din nou ea însăşi. De când cu sosirea lui Dibble, se simţea pierdută, ca o frunză-n vânt. Voia mai mult ca orice să se întoarcă pe drumul ei sigur.

Aprobă din cap. Cu un zâmbet plin de înţelegere şi de blândeţe, el se aplecă şi îi depuse un sărut tandru pe buze.

— Ştiind ceea ce ştii despre trecutul meu, cum suporţi să mă atingi? şopti ea.

— Pentru că nu-l văd pe el. Te văd doar pe tine. Iar, când voi termina, la fel vei face şi tu.

El se întoarse de la ea, şi ea avu nevoie de toată stăpânirea să nu-l apuce şi să-l tragă înapoi şi să se cuibărească în braţele sale.

Nu până nu se simţea curată, deşi deja se simţea mai puţin murdară. Doar datorită felului în care se uita el la ea, de parcă ea era aşa cum crezuse mereu că era: demnă de

a fi iubită.

— O să încep să umplu cada.

Ea nu aşteptă ca el să răspundă, ci se duse la ea în dormitor şi continuă spre sala de baie. Deschise robinetul şi se uită cum apa venea prin cep. Era o îmbunătăţire faţă de felul în care se spălaseră la mama ei, trăgând cada din şopron şi umplând-o cu găleţi de apă de la chiuveta din bucătărie. Mick se documentase despre cum să introducă instalaţii cu apă caldă în clădirile lui, dar nu reuşise să le facă utilizabile, deocamdată. Ea era aproape sigură că urma să vină o vreme când totul avea să fie mult mai confortabil.

Auzind paşii grei, se dădu la o parte, lipindu-se de perete, şi îl privi pe Matthew cum intră cu o oală uriaşă în braţe şi toarnă apa aburindă în cada pe care o pregătise ea. El mai făcu câteva drumuri în vreme ce ea se agita nervoasă, cum nu-i stătea în fire, prin dormitor.

— E gata, anunţă el în cele din urmă.

Ea îşi împleti degetele.

— Cred că ai făcut apa mai fierbinte decât o făceam eu. Aş putea să mă spăl şi singură.

— Ai făcut-o deja de două ori azi, şi nu te-a ajutat. El ridică o mână şi îşi flexă degetele. Eu am magie aici.

— Până mă dezmeticesc, o să dai spectacole de stradă, intrând în competiţie cu Regele Focului.

El râse, un râset profund şi bogat, apoi deveni serios.

— Nu îmi împart talentele chiar cu oricine. Doar cu cele mai speciale doamne.

Ea simţi că i se încălzeşte inima. O făcea să se simtă de parcă nu ţinea la nimeni la fel de mult ca la ea. El puse deoparte oala.

— O să te dezleg.

Stând la piciorul patului, ea se întoarse şi apucă unul dintre stâlpii foarte elaborat sculptaţi.

Mâinile lui erau încete şi sigure în timp ce îi desfăcea şnururile, în vreme ce ale ei începură să se umezească, ea tremurând de anticiparea atingerii lui care trecea peste mai mult decât o ţesătură.

— Ar trebui poate să-ţi dai vesta şi cămaşa jos, ca să nu se ude.

Nu-i plăcu cât de gâfâit vorbise, dar, când el îşi apăsă gura pe spinarea ei, la baza gâtului, ea rămase complet fără aer, de parcă plămânii ei se goliseră complet.

— Ce femeie înţeleaptă eşti! Poţi să te descurci cu restul hainelor sau vrei să mă ocup eu.

— Mă descurc.

Ea se întristă când îl simţi îndepărtându-se.

— Îţi acord câteva minute, apoi vin lângă tine la cadă.

Ea aprobă din cap şi îi ascultă paşii care se îndepărtau. Apoi se duse în încăperea faianţată, îşi dădu repede jos hainele, pe care le puse într-un colţ, şi se afundă în apa incredibil de caldă, mai caldă decât avea ea răbdare de obicei să o facă. Să care apă caldă nu fusese niciodată sarcina ei favorită şi de obicei o făcea doar atât cât să facă apa confortabilă. Va trebui să regândească valoarea acestui efort, pentru că aşa era minunat.

Auzind un uşor zgomot, o mică bufnitură, ea rămase nemişcată şi aşteptă. Se gândi că ar trebui să fie agitată, dar niciodată nu se simţise inconfortabil în prezenţa lui. Şi el îi făcuse lucruri delicioase şi desfrânate în cele mai intime locuri din corpul ei. Nu era suficient de ipocrită cât să-i spună că nu putea să o atingă, mai ales acum, când îşi ura propria piele. Aproape că o frecase până la sânge în după-amiaza asta.

El intră aşa încet, încât ea aproape nu-l auzi. Nu mai purta vesta, dar cămaşa rămăsese. Puse un teanc de cărţi într-un colţ şi o lampă deasupra lor.

— Nu ţi-ai desfăcut părul.

— Nu trebuie să se ude. Durează o veşnicie să se usuce.

— Mmm. Vom vedea.

El dispăru, şi lumina de deasupra se stinse, lăsând încăperea abia luminată şi cu umbre dansând în jur. Când se întoarse, cămaşa dispăruse, şi ea se trezi uitându-se la pieptul lui neted, frumos sculptat, în timp ce se lăsa pe vine în faţa ei şi îi oferea un pahar de vin. Ea îşi dorea ca el să fi

lăsat lumina aprinsă. Unele dintre trăsături şi părţi din musculatură erau umbrite, şi ea nu le putea vedea la fel de clar pe cât şi-ar fi dorit. Sub apă, degetele ei se flexară de parcă ar fi vrut să-l atingă. Trebuia să le relaxeze înainte să le ridice din apă şi se concentră ca să strângă piciorul paharului şi să nu le treacă peste pieptul pe care dorea să-l dezmierde.

— N-am băut niciodată vin în cadă.

— Te ajută să te relaxezi. Eu întotdeauna savurez un pic de scotch când fac baie.

— Mi se pare foarte decadent.

— Exact.

Ea se încălzi de la cuvântul rostit cu voce joasă, plină de promisiuni. Luă o înghiţitură de vin şi îşi poziţionă braţul să se sprijine pe sâni, ferindu-i de privirea lui cercetătoare. Ea nu credea că ceea ce era sub apă se vedea la fel de clar, deşi era ridicol să se simtă jenată acum, când el văzuse totul de aproape noaptea trecută.

Trecuse doar o zi de când lumea se prăbuşise în jurul ei? Poate era un pic nedrept să se gândească la faptul că ar putea să îşi revină aşa repede.

Privi fascinată cum el înmuie una dintre cârpele ei moi în apă, în capătul îndepărtat al căzii. Muşchii lui se încordară când stoarse cârpa.

— O să începem cu faţa ta.

O atinse uşor cu cârpa pe frunte.

— Şi cu ce vei termina?

— Cu degetele tale, zise el şi zâmbi insinuant.

Ea îşi ronţăi buza de jos înainte să mai ia o gură de vin.

— Nu ai bărbia lui, zise el încet. Arăţi exact ca femeia din fotografia în care te ascunzi printre fustele ei.

Zâmbetul ei fu slab, ezitant.

— Mama mea.

— Nu ai aceeaşi vârstă, desigur, dar trăsăturile sunt aceleaşi.

— Mi s-a spus de nenumărate ori că sunt ca ruptă din ea.

— Poţi să crezi asta.

— Dar el trebuie să-mi fi dat ceva, zise ea şi închise ochii. Poate e ceva adânc în mine, ceva ce nu poate fi văzut.

— Poate splina ta.

Cu un râs înfundat, ea se uită la el cu o sclipire în ochi şi simţi o mică scânteie de bucurie.

— Cu siguranţă, nu inima, draga mea.

Deşi inima ei începea să se simtă de parcă nu mai era a ei, ci că ar putea să-i aparţină lui Matthew. El se întinse după fulgii de săpun parfumat, îi puse în palma lui mare şi îi înmuie în apă, evitând genunchiul ei ridicat, evitând să atingă orice parte a ei. Apoi frecă bucata de cârpă şi o umplu de săpun, parfumul ridicându-se în aer ca urmare a eforturilor lui.

El păru pe dată intrigat şi uimit.

— Deci de asta miroşi mereu a portocale.

— De asta şi pentru că mănânc în fiecare dimineaţă una la micul dejun. Când eram mică, îmi băgăm degetul în pulpă şi mă dădeam cu zeama aia pe gât, de parcă era parfum.

— O imitai pe mama ta când se dădea cu parfum?

— Nu, ea nu ar fi cheltuit niciodată bani pe ceva atât de frivol. Punea câte un pic de vanilie în spatele urechii. Mick i-a cumpărat o dată un parfum scump. Stă şi acum neatins. Cred că îl consideră prea preţios, pentru că e un cadou de la copiii ei.

— Mama ta pare să fie o femeie extraordinară.

Cu cârpa acoperindu-i palma, el o lăsă să alunece peste gâtul şi peste umerii ei, masând în timp ce înainta, şi ea se temea că nu avea să mai poată face niciodată baie fără să retrăiască aceste senzaţii.

El duse cârpa doar până în locul unde apa se lovea de sânii ei. Nu o înmuie acolo, deşi ea nu ar fi observat. Strânse mâna în jurul unui braţ al ei şi îl ridică din apă. Ea privi cum maxilarul lui se strânse dintr-odată, şi el închise ochii.

— Te-ai rănit.

— Am frecat prea tare, şopti ea, dar nu a ajutat deloc.

— Aici nu forţa e necesară, ci tandreţea.

El îi spălă braţul cu atât de multă grijă, că ea aproape plânse de emoţie.

În mod straniu, când el termină, ea avu senzaţia că pielea îi era impecabil de curată. Oriunde o atingea, ea se simţea înnoită, nepângărită. El îi luă paharul de vin gol de-acum din mână şi se apucă să-i spele şi celălalt braţ.

— Te pricepi foarte bine la asta.

— Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă să o fac.

Ea reacţionă cu surprindere.

— Te-ai gândit să mă speli?

El îi luă degetele şi le duse la buze, depuse un sărut fierbinte acolo, în tot timpul acesta susţinându-i privirea, provocând-o.

— M-am gândit să fac multe lucruri cu tine.

Îi lăsase celălalt braţ să se sprijine pe marginea căzii. Ea ridică un deget şi şi-l trecu de la clavicula lui până în centrul pieptului şi simţi gustul victoriei când el închise ochii.

*

El ura faptul că această femeie puternică se îndoia de sine, ura şi mai mult faptul că el trebuia să se străduiască aşa tare ca să nu profite de situaţie. Motivul lui adevărat fusese să o facă să se simtă din nou curată, dar, când ea îl atinse doar cu vârful degetului, el trebui să se controleze din răsputeri să nu i se alăture în cadă. Ba chiar îşi ţinea pantalonii pe el. Voia doar să o ia în braţe şi să o ţină strâns.

În schimb, îi puse frumoasa mână la loc pe marginea căzii şi se duse în spatele ei.

— Stai mai sus, o să te spăl pe spate.

— Eşti hotărât să mă speli peste tot.

Fiecare afurisit de centimetru, şi pentru unele locuri nu avea nimic împotrivă să nu folosească deloc cârpa, ci limba. Apa se mişcă în valuri mici când ea îşi trase

genunchii la piept şi se apleca în faţă, cuprinzându-i cu braţele şi punându-şi obrazul pe ei, dezvăluind curbura delicată a spatelui.

— Presupun că aici nu ai putut să ajungi prea bine.

— Nu, nu peste tot.

El puse cârpa deoparte şi frecă săpunul între mâini până când aproape că îi alunecă. După ce îl lăsă la îndemână, el îşi desfăcu palmele şi le puse pe mijlocul spatelui ei. Le lăsă uşor să alunece în sus şi peste umeri, în jos şi peste şolduri. Geamătul ei profund îl făcu să zâmbească.

— Îţi place?

— Foarte mult. Sunt convinsă că e foarte, foarte murdar acolo şi că va trebui să mai faci asta de câteva ori.

Era cel mai reconfortant lucru pe care îl spusese în ultima vreme, şi el simţi că pieptul i se umflă de plăcere şi de triumf. Se apropie şi îşi lipi buzele de urechea ei, bucurându-se de senzaţia atingerii unei şuviţe ude, care scăpase din cocul ei şi se prinsese în favoriţii lui.

— Te simţi mai curată?

— Categoric, da. Tu mă atingi de parcă el nu contează.

— Chiar nu contează. Eşti o femeie independentă, Fancy. Am ştiut din clipa în care am intrat în librăria ta şi te-am văzut.

Cu vârfurile degetelor, el îi masă umerii şi spatele, pielea ei fiind alunecoasă şi mătăsoasă sub atingerea lui.

Ea gemu.

— Niciodată nu am mai simţit aşa ceva până acum.

— Dar celelalte feluri în care te-am atins… aşa le-ai mai simţit?

Ea îşi întoarse capul uşor şi se uită spre el cu un zâmbet şugubăţ pe faţă, care lui îi aduse mai multă bucurie decât orice altceva în viaţa lui vreodată.

— Te-aş acuza că îţi permiţi libertăţi, dar mă tem că te-ar face să te opreşti.

— Nu mă opresc decât dacă îmi ceri să o fac.

— Atunci, o să stăm aici până dimineaţă.

— Apa o să se răcească. Deja s-a mai răcit.

— Dar tu o să mă încălzeşti, nu-i aşa?

În feluri în care nu ar trebui.

— O să te încălzesc întotdeauna.

— Eşti murdar, Matthew?

Respiraţia lui se poticni, plămânii îi încremeniră. La orizont pândea pericolul, şi el îl ignoră.

— Cu siguranţă, aş putea să fiu.

Ea râse uşor, se răsuci uşor şi se întinse spre el.

— Vreau ca tot corpul tău să îl spele pe al meu.

— Fancy, rezistenţa mea slăbeşte de la minut la minut. Vreau să ştii că pentru mine nu eşti diferită astăzi de cum ai fost ieri. Dar, dacă îmi dau jos pantalonii şi intru în cadă...

Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui.

— Ştiu. Dar vreau să mă simt curată şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Vreau să fiu curată peste tot.

*

Ea nu se simţise niciodată atât de îndrăzneaţă, de cutezătoare. Dar nici nu îşi dorise ceva aşa mult cum îl dorea pe el. Nu doar mâinile lui, ci fiecare centimetru din el.

El făcuse în aşa fel încât trecutul să nu conteze, doar prezentul şi viitorul. Chiar dacă ştia că lorzii îşi doreau soţiile neatinse, ea nu mai era deloc sigură că avea să urmeze această cale.

Nu din pricina bărbatului care o procrease. Matthew avea dreptate. Dibble nu conta, nu era nimic pentru ea. Îşi plantase sămânţa şi plecase. Nu putea avea nicio pretenţie asupra ei. Şi, chiar dacă nu era de acord cu aprecierea lui Matthew în privinţa bărbiei ei, ştia că nu conta. Dragostea cu care fusese înconjurată în copilărie atenuase tot ce avea de-a face cu acest bărbat care venise la uşa ei cu urâţenia lui. Ea permisese răutăţii lui să pătrundă în ea, dar Matthew o contracarase cu tandreţe şi grijă.

El era motivul pentru care acum îşi punea în cumpănă viitorul, pentru că acum ştia că acest moment se simţea

perfect şi corect. Ştia că nu conta ce aducea ziua de mâine, ea nu avea să regrete ce simţea acum.

Îl privi cum îşi descheie pantalonii. Când îi împinse în jos şi scăpă de ei, ea îi văzu picioarele şi îşi dădu seama de ce nu îl auzise când intrase mai devreme. Îşi scosese cizmele. Ea îşi ridică privirea şi se opri la jumătatea distanţei, descoperind şi altceva.

— Cât de magnific eşti, şopti ea cu voce joasă şi răguşită.

— Te referi la mine sau la mădularul meu?

Cu coapse ferme, abdomenul bine făcut şi muşchi proeminenţi, el îi amintea de statuile din marmură ale zeilor.

— Trebuie să aleg?

Râsul lui răsună în încăpere când intră în cadă, apa făcând valuri când se aşeză şi o luă braţe, astfel încât ea era lipită de corpul lui.

— Când ieşim din cada asta, părul tău va fi desfăcut.

Ea abia avu timp să zâmbească şi să aprobe înainte ca gura lui să o captureze pe a ei şi să dezintegreze şi orice urmă de murdărie care se mai agăţa de ea. Nimic nu mai conta în afară de el, în afară de ei.

Mâna lui călători pe lungimea spatelui, peste fundul ei, de-a lungul unei coapse şi se agăţă sub genunchi, trecându-i piciorul peste şoldul lui, ca să se poată lipi mai intim de ea. Şi ea se bucură de senzaţia de a-l simţi aproape. Apa începuse să se răcească, dar acum părea mai fierbinte. Ea se simţea mai fierbinte, încălzită până în străfunduri.

El îşi lăsă gura să alunece pe gâtul ei, şi căldura călători prin ea până în vârfurile picioarelor.

— Te simţi mai curată?

— Pe dinăuntru şi pe dinafară.

El îşi înălţă capul şi îi captură şi-i susţinu privirea.

— Stai aşa! Să nu-l mai laşi niciodată în interiorul tău.

— N-o s-o mai fac. Tu mă faci să mă simt invincibilă. Mă faci să mă simt preţuită.

— Pentru că eşti. Ai aşa multe de dăruit, de oferit.

— Vreau să îţi dau ţie seara asta.

El gemu cu voce joasă şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei.

— Mă aduci în genunchi cu atâta uşurinţă.

— E din pricina poziţiei tale în cadă.

Când el îşi înălţă capul, rânjea, şi îi cuprinse faţa cu o palmă mare şi foarte udă.

— Eşti agitată.

— Un pic. Tu ştii ce e mai rău despre mine, şi cu toate astea încă eşti aici.

— Pentru că ştiu, de asemenea, ce e mai bun despre tine, şi asta cântăreşte mai mult decât ce e mai rău.

De data asta, când îi posedă gura, îi luă în posesie şi inima.

El o accepta aşa cum era. Trecutul ei nu conta. Cu el nu trebuia să pretindă, să se prefacă sau să se străduiască să îndeplinească aşteptări. Era exact ce îşi dorise dintotdeauna, onestitate cu un gentleman. Şi o avea.

În timp ce mâinile lui o dezmierdau, ea se gândea întruna: „A ta, a ta, a ta”.

În timp ce mâinile ei alunecau pe pieptul lui lat şi pe umerii puternici, ea se gândea: „Al meu, al meu, al meu”.

Apoi începu să tremure, pentru că, oricât de cald era el, apa se răcise. El observă imediat şi se retrase.

— Hai să te scoatem de aici!

El ieşi primul, fără să se sinchisească să îşi ascundă perfecţiunea, şi se întinse după un prosop. Ea se ridică şi, când apa se revărsă, ochii lui se întunecară şi se înflăcărară, iar ea se simţi ca o nimfă care atrăsese atenţia unui zeu. Când ieşi din cadă, el drapă materialul moale în jurul ei şi începu să o şteargă uşor, adunând toate picăturile. Se lăsă într-un genunchi şi avu grijă şi de picioarele ei, şi ea îşi trecu mâinile prin părul lui, uluită că el se apleca dinaintea ei, având grijă de ea înainte de a avea grijă de el.

— Probabil ţi-e frig, zise ea.

— Mi-e bine.

Când termină, el apucă alt prosop şi o înfăşură în el,

în timp ce el se ştergea iute cu primul, fără a se osteni să aibă la fel de multă grijă ca la ea. Tot timpul privirea lui rămase ţintuită în ochii ei. Acţiunile lui încetiniră, se opriră, cu prosopul strâns într-o mână acolo unde coastele făceau loc stomacului, materialul atârnând în jos spre cele mai vulnerabile părţi ale sale, asigurându-i un pic de modestie.

— Fancy, intenţia mea a fost într-adevăr doar să te spăl, să îţi arăt că ceea ce te face să fii Fancy Trewlove nu s-a schimbat. Nu te pot învinui dacă ai vrea să mă îmbrac şi să plec acum.

Cu un zâmbet, ea dădu drumul prosopului, conştientă de drumul acestuia pe distanţa scurtă de la corpul ei până când i se adună la picioare, observând cum mâna lui se strângea mai tare pe prosop, cu degetele albite. Ea se întinse şi îşi împreună degetele cu mâna lui neocupată şi începu să-l conducă spre pat.

*

Deşi el se oferi, cu toate bunele intenţii, să plece dacă ea dorea asta, nu fusese foarte sigur cum avea să realizeze asta când corpul lui era încordat de dorinţă pentru ea, de dorinţa de a se îngropa în ea şi de a o auzi ţipând în valurile pasiunii. În timp ce ea îl trăgea din sala de baie, el dădu drumul prosopului din strânsoarea de moarte şi merse în urma ei.

Niciodată în viaţa lui nu i se păruse aşa important să îi reuşească ceva, să fie perfect – pentru ea.

Când se apropiară de pat, ea dădu drumul mâinii lui, se întinse şi începu să îşi scoată agrafele din păr. El se încordă când valuri de mătase neagră se revărsară pe umerii ei, pe spate, oprindu-se doar la gropiţele din josul spatelui. Îşi trecu mâna prin şuviţele mătăsoase, o opri să se urce în pat, o întoarse spre el şi îi lăsă capul pe spate, aşezându-şi gura peste a ei, de parcă acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna. Şi afurisit să fie dacă nu era aşa.

Dar asta simţise de fapt de prima dată când se sărutaseră. Totul la ea părea potrivit, nou şi familiar în

acelaşi timp.

Ea se lipi de el, îşi trecu un braţ în jurul gâtului său şi cu cealaltă mână îi dezmierdă spatele, de parcă şi l-ar fi dorit cât mai aproape posibil, aşa cum îşi dorea şi el de fapt. Ea era moliciune caldă din cap până în picioare. Chiar dacă pielea ei nu scârţâia când îşi trecea palmele pe deasupra, ea se simţea neatinsă, pură, impecabilă, o zeiţă care acorda atenţie unui simplu muritor. El nu se simţise niciodată mai umil, mai puţin demn de ceva atât de preţios. Mai ales când ea nu era o timidă şi îşi trimisese limba într-o călătorie care studia fiecare adâncitură şi cotlon din gura lui, reuşind în acelaşi timp să se întoarcă pentru un vals lent şi seducător.

Ea nu era deloc timidă când venea vorba despre orice aspect al vieţii ei. Era ghidată de pasiune, şi aceasta o condusese în braţele lui. Nu putea să fie mai recunoscător.

O ridică în braţe şi o puse pe pat, urmând-o acolo.

*

Era minunat de pervers să fii ascunsă sub corpul unui bărbat în timp ce acesta îţi mângâia şi dezmierda zone sensibile ale corpului de care nu ştiuseşi până atunci că tânjeau după atingerea unui bărbat. Partea de dedesubt a sânilor, partea de jos a spatelui, interiorul coapselor, spatele genunchilor. El era înalt şi cu braţe lungi care puteau să ajungă la multe părţi din corpul ei fără să trebuiască să se întindă. Deşi ajutase fără îndoială când dusese mâna spre gamba ei, ea îşi îndoise piciorul, o porţiune din el sprijinindu-se de coapsa lui, dându-i acces mai uşor. Se mişcau în tandem, fiecare ştiind instinctiv de ce avea nevoie celălalt. Ea nu cunoscuse niciodată o asemenea împlinire, o asemenea senzaţie intensă de a aparţine cuiva.

O, aparţinea familiei ei, nu se îndoise niciodată de asta, dar ăsta era un nivel diferit de acceptare, de a descoperi unde se potrivea, şi ea se potrivea perfect cu el. Şi ştia că toate întâlnirile lor din momentul în care el intrase

în librăria ei conduseseră spre asta. Nevoie. Dorinţă. Satisfacţie.

Nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse nu reuşise nici măcar să o facă să se gândească la a sări în pat cu el, dar cu Matthew dorinţa plutise mereu în jurul lor, aproape de suprafaţă, tachinând, chinuind. Aici, în sfârşit, ajungea la împlinire.

Din nou, mâna lui coborî pe coapsa ei, sub genunchi şi înapoi în sus. Doar că de data asta el urcă mai mult, făcu un ocol, şi degetele lui agere îi desfăcură faldurile, mângâind carnea delicată. Ea se relaxă în pasiune. Ştia cum avea să se termine şi nu avea rezerve în privinţa drumului pe care el avea să o conducă.

— Eşti aşa umedă, şuieră el. Atât de pregătită pentru mine. Lăsă un deget să alunece în interiorul ei, şi ea fu cuprinsă de senzaţii minunate. Şi aşa afurisit de strâmtă.

— E ceva din astea bine?

Simţi cum el zâmbeşte în curbura gâtului ei.

— Toate astea sunt minunate.

Se mişcă până când se poziţionă între coapsele ei, o sărută sub bărbie, pe claviculă, în vâlceaua dintre sânii ei. Apoi îi captură gura chiar în timp ce îi captura corpul, împingând încet, cu blândeţe, dându-i timp să se acomodeze în timp ce corpul ei se întindea ca să-l primească pe el. Ea îşi înfipse degetele în spinarea lui, zgârie cu unghiile pe coloana lui. Când el ajunse complet în interiorul ei, ea îşi împleti picioarele în jurul lui, îl ţinu.

El începu să se mişte uşor, mişcări scurte la început, care apoi deveniră mai lungi, mai rapide, mai hotărâte, mai intense. Ea simţi cum plăcerea începea să crească acolo unde erau uniţi, spre exterior, spre vârfurile degetelor, chiar şi spre vârfurile firelor de păr. Strigătele ei se amestecară cu gemetele lui, şi ei i se păru că nicio simfonie nu ar suna mai dulce.

Agitate, mâinile ei se mişcau peste el, peste umerii, braţele, spatele, gâtul lui. Ea nu părea să se sature de el, avea nevoie de mai mult, în timp ce el se înfigea în ea şi ea se înălţa să îl primească. Gura lui nu o părăsea pe a ei, el îşi

adâncea sărutările – pe cât putea corpul ei să îl primească.

Fiecare terminaţie nervoasă, fiecare muşchi se încordă. O explozie de senzaţii trecu prin ea ca o furtună. Îi strigă numele şi se agăţă de el, conştientă că tot corpul i se încorda, spatele i se arcuia. El se desprinse din sărutare, geamătul lui sălbatic răsunând în jurul lor, în timp ce el se încorda şi apoi se prăbuşea deasupra ei, îngropându-şi faţa în scobitura umărului ei.

Capitolul 22

Fancy nu ştia de ce se afla la afurisitul de bal, străduindu-se să demonstreze că Dibble nu o făcuse să se îndoiască de deciziile ei, când, în mod ironic, participa doar din nevoia greşită de a demonstra ceva ce nu avea nevoie de nicio demonstraţie. În urmă cu o zi, tatăl biologic îi dominase gândurile, iar azi nu se gândea la aproape nimic altceva decât la Matthew şi la cum fusese să fie ţinută în braţele lui.

Ea nu-l văzuse de când se furişase afară din apartamentul ei, pe la miezul nopţii, şi îi lipsea teribil. Pentru că în seara asta nu se ţineau ore, nici nu-l văzuse înainte de a pleca la bal şi simţea un gol neaşteptat în piept. Voia să-l întrebe cum îşi petrecuse ziua, voia să stea într-un fotoliu cu el în faţa ei şi să citească, voia să mănânce împreună cu el, îi voia gura peste a ei, mâinile, pe pielea ei.

Ea se străduia mereu să îşi demonstreze valoarea în faţa oamenilor înghesuiţi în această sală mare. Cu Matthew nu trebuia să demonstreze nimic. El o accepta aşa cum era.

Iar ea îl acceptase pe el. Bunătatea lui faţă de Dickens. Felul în care le strecura monede copiilor desculţi de pe stradă. Îmbrăţişând dorinţa ei de a răspândi cititul printre cei care nu-l cunoscuseră niciodată. Abilitatea lui de a-i atinge sufletul şi inima ca să-i vindece fisurile care ameninţau să distrugă tot.

Când sosise aici în seara asta, ştia că ar trebui să fie impresionată de tot ce o înconjura: veselie, rochii uluitoare, bijuterii. Ştia că ar fi trebuit să fie foarte bucuroasă că bărbaţi frumoşi o invitau la dans. În douăzeci de minute de la sosire, carnetul de bal era plin de nume de lorzi care voiau să danseze cu ea.

În timp ce dansa cu domnul Whitley, îşi dădu seama că voia mai mult decât doar interesul unui gentleman. Ea voia dragostea lui. Fie că dragostea venea iute sau încet, nu conta decât faptul că exista scânteia din care să se nască ceva cu adevărat împlinit.

Când valsă cu Lord Wilbourne, îşi dădu seama că nu făcea decât să execute mişcările, punând picioarele acolo unde o conducea el. Nu existau nicio legătură, nicio bucurie. Cu siguranţă era distractiv, dar lipsea ceva. Ea prefera să valseze prin librăria ei, în întuneric.

Visase la o noapte ca asta, să fie în atenţia tuturor, să flirteze, să fluture din gene, să roşească la complimentele rostite. Se pregătise pentru asta de când era micuţă. Cu toate astea, acum totul pălea, ceea ce o făcea să se simtă vinovată faţă de Lord Wilbourne când acesta o conduse de pe ring, pentru că domnul îşi pierduse timpul cu ea. Nu asta era ce îşi dorea. Nu îi voia pe bărbaţii aceştia. Ce voia ea era mult mai simplu, mult mai plin de satisfacţii: îl voia pe Matthew.

Abia apucase să-şi tragă sufletul înainte ca Lord Beresford să se prezinte lângă ea, solicitându-i dansul.

— Milord.

— Aţi fost foarte ocupată în seara asta.

Ea zâmbi. O lady zâmbea întotdeauna, indiferent dacă o dureau picioarele, indiferent dacă îşi dorea să fie în altă parte şi dacă număra minutele până când putea să plece.

— Aşa se pare.

— Ştiu că vă plac cărţile, domnişoară Trewlove. Mă întrebam dacă aţi văzut biblioteca Collinsworth.

— Nu, n-am avut plăcerea.

— Mi-aţi permite să v-o arăt în loc să îmi revendic dansul? Lord Collinsworth are o colecţie foarte frumoasă de

volume pe care cred că le veţi găsi interesante.

De data asta, zâmbetul ei fu autentic.

— Mi-ar plăcea o pauză de la dans – nu credeam că voi rosti cuvintele astea vreodată. Şi cu siguranţă mi-aţi descoperit slăbiciunea. Nu pot să spun niciodată nu cărţilor, fie ele vechi sau nu. Dar e acceptabil ca noi să mergem în bibliotecă?

— Oamenii se plimbă toată seara prin ea. Aş fi onorat să v-o prezint.

El îi oferi braţul, şi ea îşi puse mâna înmănuşată în îndoitura cotului său. Se întrebă în treacăt dacă Aslyn nu ar trebui să o însoţească, dar, dacă mai erau şi alţi oameni în bibliotecă, Lord Beresford nu putea să facă nicio năzbâtie.

În timp ce o conducea în sus pe scări şi spre hol, ea văzu cupluri care se plimbau, veneau şi plecau. Unii dintre oameni îi salutară din cap sau cu un zâmbet, şi ea îşi dădu seama că devenea tot mai acceptată. Bărbaţii dansau acum cu ea; femeile îi vorbeau. Se părea că era pe cale să îi cucerească şi, cu toate astea, nu simţea prea multă bucurie, nu când gândurile îi erau ocupate de un domn cu părul negru şi ochii verzi. Beresford o conduse şi mai departe pe coridor. Oamenii se uitau la tablouri sau vorbeau încetişor. El coti pe un alt coridor, unde nu era nimeni, dar asta nu însemna că nu avea să fie. El deschise o uşă, şi ea intră într-o încăpere cu rafturi, cărţi şi vag miros de mucegai. Erau singuri, dar ea nu era îngrijorată, fiind prea fermecată de toate copertele din piele. Nu i se părea că era o bibliotecă la fel de mare ca a lui Thorne, dar cu siguranţă avea suficient material de lectură.

— Aici, zise Beresford şi o conduse spre o carte mare, deschisă, aşezată pe un piedestal.

Ea se apropie cu grijă şi respect.

— O, ce splendoare!

— *Biblia Gutenberg,* zise el cu voce joasă, foarte aproape de urechea ei.

— E superbă!

— Sunt foarte puţine rămase. E o raritate, domnişoară Trewlove. La fel ca dumneavoastră.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată şi se uită peste umăr.

— E foarte amabil să spuneţi asta, dar nu sunt aşa o raritate.

El îi atinse uşor obrazul.

— Dar sunteţi. Şi mi-ar plăcea foarte mult să vă sărut.

Privirea ei se opri pe buzele lui. Nu erau suficient de bine făcute, nu aveau forma potrivită. Nu erau cele pe care le dorea apăsate peste ale ei.

— Ar fi nepotrivit, milord.

— Haideţi, domnişoară Trewlove. Suntem singuri. Nimeni nu va şti. Sunteţi curioasă cu privire la cum ar fi între noi, cu siguranţă.

Cu trei zile în urmă, poate, dar acum ştia ce voia. Şi nu era vorba despre un conte, un marchiz sau un duce. Era vorba despre Matthew.

— Vă rog să nu vă supăraţi, milord, dar, de fapt, nu sunt curioasă.

El se încruntă.

— Asta nu e de bun augur pentru căsătoria noastră.

Şocată, ea scutură uşor din cap.

— Nu-mi amintesc să îmi fi cerut mâna.

El îşi trecu degetele peste obrajii ei, cealaltă mână ţinând-o ferm de talie, şi îşi lăsă capul spre ea, până când îi simţi respiraţia mişcând şuviţele de păr.

— Dar o voi face, dulceaţă. M-aţi cucerit, domnişoară Trewlove. Ce rău e dacă ne unim buzele într-un sărut.

Şocată de declaraţia lui, ea nu se mişcă destul de iute când gura lui o atinse pe a ei…

Sunetul uşii deschise o făcu să-şi tragă capul înapoi. Nu era foarte sigură de ce văzu în adâncimile căprui ale ochilor săi: regret, satisfacţie, jenă. O avalanşă de emoţii păru să se rostogolească peste el de parcă nu era sigur ce voia să simtă.

— Fancy?

Ea recunoscu vocea. Mick. Şi nu părea deloc mulţumit. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui Beresford şi îl împinse uşor, întorcându-se să se uite nu doar la fratele ei, ci şi la cumnatul ei şi la gazda lor. Avea senzaţia că

Beresford nu spusese adevărul despre oamenii care se tot plimbau prin bibliotecă. Ea bănuia că grupul căutase să se refugieze aici ca să scape de mulţime şi să savureze nişte scotch şi o discuţie în privat.

— Lord Beresford tocmai îmi arăta minunata dumneavoastră *Biblie Gutenberg,* zise ea, dorindu-şi ca vocea ei să nu sune de parcă ar fi fost prinsă cu mâna în cutia de biscuiţi.

— Asta nu e tot ce îţi arăta, lătră Mick. Beresford, mâine după-amiază, în biroul meu, la ora două. Vom lămuri chestiunea asta.

Beresford făcu o plecăciune.

— Desigur.

— Putem să o lămurim acum, anunţă Fancy. Nu s-a întâmplat nimic nelalocul lui.

Atingerea buzelor lui abia dacă putea fi considerată un sărut.

— Spune-le lor asta, zise Mick şi făcu semn cu capul.

Ea se răsuci pe călcâie.

Doamne sfinte! Cel puţin o jumătate de duzină de oameni erau pe terasă şi se uitau la ei prin fereastră. Ea era destul de sigură că aceştia nu fuseseră acolo când intraseră ei în bibliotecă, dar ea fusese fermecată de cartea rară pe care o văzuse şi nu mai observase nimic altceva.

Judecând după felul în care Beresford se poziţionase ca ea să nu fie zărită, ei credeau, fără îndoială, că el profitase de ea şi că ea îl lăsase. Era destul de rău că fusese surprinsă singură cu el, dar apropierea de el, felul în care îşi plecase capul…

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să te gândeşti la ce era mai rău, şi aristocraţia nu ducea lipsă de imaginaţie. Reputaţia ei era distrusă. Poziţia ei, atâta cât reuşise să o obţină, se sfărâma. Avea senzaţia teribilă că Beresford o pusese intenţionat în această situaţie compromiţătoare. El trebuie să fi ştiut că familia ei urma să afle despre asta, trebuie să fi ştiut unde avea să se ajungă.

Ea îşi dădu vag seama că el îi luase mâna şi depusese un sărut pe ea.

— Pe mâine, domnişoară Trewlove!

— Lord Beresford.

În timp ce îl privea ieşind din încăpere, ea îşi dădu seama îngrozită că probabil tocmai îşi luase la revedere de la viitorul ei soţ.

*

— Presupun că te-a atras cu Biblia ca să te prindă singură, zise Mick cu voce joasă, într-un amestec de înţelegere şi dezamăgire.

Cum putea să nu fie dezamăgit când ea stricase lucrurile în mod irevocabil? Fancy era peste poate de umilită şi de şocată – şi recunoscătoare pentru întunericul din trăsură.

— A zis că sunt şi alţii care se plimbă prin bibliotecă. Că e un lucru frecvent. Ar fi trebuit să plec când am văzut că nu era nimeni acolo, dar era vorba despre Gutenberg. M-am gândit că nu avea ce rău să fie dacă mă uitam un pic. Şi apoi, dintr-odată, era aşa aproape şi vorbea despre căsătorie... îmi pare rău. Ştiu că am fost nesăbuită şi neatentă. Am stricat tot ce aţi pregătit şi pentru ce aţi muncit voi toţi atât de mult.

Asta doar dacă nu se căsătorea cu Beresford. Fraţii ei aveau să se asigure că el urma să facă lucrul onorabil faţă de ea. Ea avea să devină parte a aristocraţiei, dar nu în felul în care îşi dorise: ca urmare a unei mari iubiri.

— Scopul nostru era să te vedem fericită şi bine îngrijită. Nu mă îndoiesc că poate să-ţi ofere viaţa pe care mama o dorea pentru tine, dar te va face fericită?

Poate că, dacă nu l-ar compara constant cu Matthew, dacă ar putea să-l considere pe Matthew doar o pasiune de tinereţe... Drumurile lor nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Nu avea să îşi amintească mereu cum o făcea el fericită, cum o consolase, cum o ajutase să creadă din nou în ea însăşi. Ea avea să fie nevoită să-l uite şi să uite tot ce împărtăşiseră.

— Fiecare suntem răspunzători de propria fericire, nu-

i aşa, Mick?

Avea să o facă fericită să-şi mulţumească membrii familiei, să se asigure că toate avantajele pe care i le oferiseră nu fuseseră irosite. Dacă nu se căsătorea cu Beresford, sezonul ei avea să se termine, laolaltă cu visurile lor pentru ea. Chiar şi acum ştia că avea să se bârfească pe seama moralităţii ei şi pe seama adecvării ei ca soţie, îşi închipuia că multe matroane o considerau ca nefiind mai bună decât Lottie. Cu siguranţă nu aveau să permită vreunuia dintre fiii lor să se căsătorească cu ea dacă îl respingea pe Beresford.

— Măcar te cunoaşte suficient de bine cât să ştie că nu rezişti când vine vorba despre cărţi.

Ea aproape zâmbi la acest adevăr şi la ironia cuvintelor fratelui ei. Dragostea ei pentru cărţi care o făcea să nu se căsătorească din dragoste. Deşi, poate, cu timpul, între ei reuşea să se nască afecţiune.

— Ai părut să te înţelegi bine cu el când a fost în vizită, zise Aslyn uşor, încurajator.

— Citeşte, ceea ce e un punct în favoarea sa. Mi-au plăcut conversaţiile noastre.

Cu toate astea, nu se putea opri să nu se întrebe dacă el nu avea cumva o latură înşelătoare. Oare plănuise să fie surprinşi? Avea nevoie de zestrea ei? Sau fusese la fel de şocat ca ea când Mick intrase în cameră, la fel de îngrozit ca ea când îşi dăduse seama că avuseseră spectatori.

— Ce mai ştii despre el?

— Vine dintr-o familie bună. Nu a fost asociat niciodată cu un scandal – până în seara asta. A fost întotdeauna o bună companie, politicos, plăcut.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre Dickens.

„Poate cu excepţia părţii cu politeţea”, se gândi ea. Îl atacase pe Matthew când devenise prima dată prea iubăreţ. Cu toate astea, tânjise după atenţiile lui, îşi dorise tot ce oferea el, ba chiar mai mult. Nu putea spune acelaşi lucru despre Beresford.

Cum naiba reuşise să cucerească un conte când valsase cu el de trei ori şi el o vizitase o singură dată? Pe ce

se bazau sentimentele lui?

Restul călătoriei trecu în tăcere, ceea ce îi oferi suficient timp ca să reflecteze la viitorul ei şi la ceea ce presupunea acesta. Şi ce nu.

Nu avea să îl includă pe Matthew, nu avea să includă un domn care putea să-i facă pielea să o furnice cu doar o simplă privire, care putea să o facă să se aprindă de la o simplă atingere. Un bărbat care îi ocupa gândurile în aproape fiecare minut din fiecare oră. Un bărbat care nu o respinsese când aflase despre originile ei. Un bărbat care căutase să o consoleze şi să o facă să simtă că nu avea nicio vină pentru lucruri care nu erau sub controlul ei.

Oare Beresford avea să fie dispus să o ia de soţie, să o sărute dacă avea să afle adevărul cu privire la tatăl ei? El evident nu avea o problemă cu ilegitimitatea ei, ceea ce era un punct în favoarea lui. Poate că avea să treacă cu vederea acea scârboasă creatură care contribuise la procrearea ei. Sau poate era mai bine dacă nu îi spunea adevărul. Dar ce fel de căsnicie ar avea fără onestitate?

Când trăsura se opri, ea era mai mult decât pregătită să scape din interiorul sufocant. Mick o conduse până la uşă şi puse blând o mână pe umărul ei.

— Ar trebui să fii acolo când vorbesc cu Beresford. Te va trata cu respect, altfel va avea de-a face cu mine.

Ea ştia exact ce însemnau cuvintele lui: avea să îi ceară să o ia în căsătorie.

— Voi face ce trebuie făcut, Mick. Nu voi aduce ruşinea asupra familiei.

— Niciodată nu am crezut asta, draga mea.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Pe mâine!

— Vino la birou câteva minute mai devreme, ca să fim instalaţi înainte să sosească el.

Ea încuviinţă din cap drept răspuns şi intră în casă, se sprijini de uşă şi se strădui să absoarbă tăcerea din prăvălie, dar mintea îi gonea şi, pentru prima dată de când descuiase uşa şi trecuse pragul clădirii goale în care urma să creeze un refugiu pentru iubitorii de cărţi, locul i se păru

singuratic. Matthew nu era aici, aşteptând-o. Ea ştia asta la fel de sigur cum ştia şi că, în ciuda faptului că lumea ei se destrăma, soarele avea să răsară din nou dimineaţă şi oamenii aveau să îşi vadă de viaţă, de parcă viaţa ei nu ar fi luat o turnură importantă.

Ştiind că în seara asta nu se ţinuseră ore, că domnul Tittlefitz nu l-ar fi lăsat cu cheia şi responsabilitatea de a încuia, ea simţi o mare dezamăgire. După ce se petrecuse între ei şi având în vedere cât ajunsese el să însemne pentru ea, ar fi trebuit să-i dea o cheie ca să poată să vină şi să plece când voia, ca să folosească oricând salonul de lectură, ca să o poată aştepta oricând dorea să o facă.

Deşi, după ziua de mâine, ea se îndoia că avea să îl mai vadă. Ea avea să fie logodită, şi, chiar dacă nu se întâmplase aşa cum sperase – cu o perioadă de curtare şi iubire –, cu siguranţă, nu avea să fie lipsită de respect faţă de Beresford. Aşa cum îşi înţelegea şi responsabilităţile faţă de familie, recunoştea şi responsabilităţile faţă de viitorul soţ.

Nu avea să facă ceva care să determine societatea să se îndoiască de devotamentul ei faţă de ea.

Se desprinse de uşă, simţindu-se epuizată, şi urcă scările spre apartamentul ei, se târî spre dormitor şi se uită pe fereastră. Inima i se strânse aşa tare, încât avu impresia că avea să-i cedeze. El era acolo. Stătea nemişcat, cu braţele ridicate, desfăcute, apăsându-şi mâinile de o parte şi de alta a sticlei.

Câte nopţi şezuse aici citind şi se uitase vizavi să-l vadă făcând acelaşi lucru? Câte nopţi se uitase printre draperii şi-l văzuse privind în zare? După seara asta, avea să fie nevoită să ţină draperiile închise, ca să evite chinul de a-l vedea şi de nu a-l putea avea. După ziua de mâine, el nu avea să o mai sărute sau atingă din nou. Nu avea să o mai ţină, să o mângâie, să îi şoptească la ureche.

Ea nu avea să îl mai primească niciodată în patul ei.

El urma să devină doar un client care avea să intre câteodată în librăria ei, ca să cumpere o carte. Cât avea să dureze până când el avea să fi citit fiecare *penny dreadful*

şi nu urma să mai aibă motiv să se plimbe printre rafturi? Cât avea să mai dureze până când ea urma să fie căsătorită şi nu avea să mai împărtăşească din cunoştinţele despre cărţi cu el?

Pentru că nu conta că nu se întâmplase nimic între ea şi Beresford. În lumea aristocrată, conta doar ce credeau oamenii. Percepţia era totul.

Matthew nu putea fi viitorul ei, dar el merita un rămas-bun pe măsură. Încă o noapte de amintiri, şi el poate că avea să se gândească apoi cu drag la momentele petrecute împreună.

Ce rău era să cedeze dorinţei, nevoii ei pentru câteva ore? Pentru scurt timp, ea putea pretinde că incidentul din bibliotecă nu se întâmplase, că reputaţia ei nu era distrusă, că, la venirea dimineţii, viaţa nu avea să îi fie dictată de regulile societăţii, ci de propria inimă.

Ca să evite să aducă ruşine şi umilinţă asupra familiei, ea avea să fie nevoită să renunţe la ce îşi dorea. Dar nu pentru câteva ore, nu până când mierla anunţa începutul unei noi zile. Nu cât încă mai cânta ciocârlia.

Decizia fiind luată, ea se răsuci şi ieşi din nou, paşii ei bătând un ritm constant, răsunând mai tare pe măsură ce devenea tot mai sigură de decizia ei. Poate că în ziua următoare nu urma să mai aibă de ales, însă acum avea. Avea nevoie de Matthew cu aceeaşi urgenţă cu care avea nevoie de aer ca să trăiască. Ea nu avea să se gândească la senzaţia dulce-amăruie de a-l mai avea încă o dată, doar ca să-l piardă. Trebuia să se concentreze la clipa prezentă. Doar la prezent.

Înaintă în sus pe stradă. Dincolo de grajduri. După colţ…

Şi direct în braţele lui. Niciodată nu simţise că aparţinea unui loc mai mult ca în îmbrăţişarea lui, cu chipul lipit de materialul moale al cămăşii lui, cu inima lui bătând sub obrazul ei.

— A trebuit să-mi trag cizmele, altfel aş fi ajuns mai repede la tine. Ce s-a întâmplat, Fancy? Ce este?

— Acum, nimic.

Nu va fi. Nimic încă multe ore, iar, când momentul nefast avea să vină, ea urma să fie nevoită să se descurce. Se lăsă uşor pe spate şi-şi trecu degetele prin părul lui, ţinându-i chipul în palme.

— Sărută-mă, Matthew! Sărută-mă de parcă m-ai avea pentru prima dată. Sărută-mă de parcă mă vei avea pentru ultima oară.

— Fancy…

— Te rog. Am nevoie de pasiune şi de foc. Am nevoie de tine. Doar de tine.

Gura lui coborî peste a ei, flămândă, lacomă. Da! Asta. Asta era ce voia, avea nevoie, îi trebuia. Din clipa în care buzele ei le întâlniră pe ale lui Matthew, scânteile se aprinseră, iar apoi, când gura îi fu posedată pe deplin, focul se răspândi în tot corpul ei, până în vârfurile picioarelor, ale degetelor de la mâini. Dogoarea era mistuitoare, superbă, ocupând tot în vreme ce limbile lor se dezmierdau şi se duelau. De parcă ar fi fost o iederă căţărătoare, ea îşi împleti braţele în jurul gâtului lui, şi strânsoarea ei deveni mai puternică, de parcă ar fi avut nevoie ca el să fie şi mai aproape decât era.

Cu un mârâit jos, el îşi smulse gura de pe a ei, o ridică în braţe şi începu să meargă spre reşedinţa lui.

— Avem nevoie de intimitate pentru ce va urma.

— Mă duci într-o aventură, domnule Sommersby? întrebă ea fără suflare, trecându-şi degetele peste fiecare centimetru din el la care ajungea.

El chicoti întunecat şi încet.

— Asta intenţionez, domnişoară Trewlove

— Aşa tare îmi plac intenţiile tale rele, şopti a înainte să-şi treacă limba peste urechea lui, ronţăindu-i lobul.

El gemu şi grăbi pasul, ducând-o înăuntru şi trântind uşa în urma lor. Abia observând că salonul din faţă mai că nu avea mobilă, ea se chinui să nu îşi închipuie cum l-ar fi mobilat pentru el, cum ar fi transformat spaţiul rece într-un bârlog cald şi primitor unde ea l-ar fi aşteptat de fiecare dată când ar fi intrat pe uşă. La un moment dat, el avea să se însoare cu altcineva care urma să atârne tablouri pe

perete şi să se cuibărească alături de el pe canapea. Nu voia să se gândească la asta, la faptul că altcineva urma să împartă această intimitate cu el.

La etaj, el o duse în camera din care nu văzuse decât o parte. Era mobilată simplu, dar curată şi ordonată, cu patul făcut – fără îndoială, opera doamnei Bennett. Oare femeia avea să îşi dea seama că în seara asta nu fusese singur, că împărţise cu altcineva patul, reşedinţa, corpul? Până la urmă, avea să se alăture un alt pahar celui *care* în acest moment se afla lângă lampa cu flacără mică de pe noptieră? Parfumul ei avea să umple camera şi să se amestece cu al lui?

El o puse jos şi îi captură încă o dată gura, de parcă îi aparţinea doar lui şi numai lui. Buzele îi erau umede şi pline, şi ea iubea felul în care se mişcau peste ale ei, rapid, dar tandru. Apoi el trasă o urmă pe obrazul ei, şi gura lui veni să se oprească lângă urechea ei.

— M-a înnebunit gândul cu tine la bal, savurând compania altor bărbaţi.

Ea închise ochii strâns, nevrând să distrugă ultima lor seară împreună, nevrând ca el să ştie că era ultima lor seară împreună.

— Nici măcar nu ştiu de ce m-am dus. Mă bântui şi nu pot să mă gândesc decât că abia aştept să fiu din nou cu tine. Tu ştii totul despre mine, şi ce e bine, şi ce e rău, şi tot îmi cauţi compania. Nu trebuie să mă prefac atunci când sunt cu tine.

Ea lăsă tot ce simţea să îi umple privirea, expresia, chipul.

— Doamne, Fancy, urăsc momentul când te duci la câte un bal. Stau aici şi mă chinuiesc gândindu-mă că vei cunoaşte pe cineva cu care vei prefera să petreci timpul. Că te va duce la picnicuri şi cu barca…

Ea îi atinse buzele.

— Nimeni nu te va înlocui în sufletul meu.

Chiar când rostea aceste cuvinte, îşi dădea seama de adevărul lor absolut. Un bărbat ca el fusese visul ei. Un bărbat care să-i cucerească inima, sufletul, corpul, lăsându-

le totuşi în grija ei. Cu un geamăt profund, el îi luă din nou gura captivă, adâncind sărutul până când fu imposibil de spus unde se termina el şi începea ea. Dogoarea o năpădi din nou, prin piele, muşchi şi os. Senzaţiile urcară la suprafaţă şi dansară pe terminaţiile ei nervoase, provocând mici scântei care explodau asemenea unor minuscule artificii.

Ea nu îşi putu reţine un mieunat de supărare când el se desprinse de ea.

— Răbdare, dragostea mea, îi spuse el cu voce joasă care o făcu să se înfioare de dorinţă. Încet, el îşi trecu degetul peste linia unde mătasea întâlnea pielea, peste deluşoarele sânilor ei. Sfârcurile ei se umflaseră uşor şi împungeau ţesătura. Te vreau aşa cum ai fost şi aseară, goală în faţa mea.

Acele degete agile de pianist se descurcară repede să îi dea şi ei, şi lui hainele jos, dar el abia dacă avea ceva pe el – cămaşă, pantaloni şi cizme. Le dădu jos iute şi le lăsă într-un morman pe jos.

— Eşti aşa frumoasă, rosti el răguşit.

Se întinse şi îi scoase pieptenii din sidef. De parcă le-ar fi apreciat valoarea, el îi puse cu grijă pe noptieră. Începu să îi scoată agrafele din păr. Ceea ce durase aproape o oră să fie strâns într-un loc el dezasamblă în mai puţin de un minut, iar şuviţele lungi şi grele îi căzură în jurul umerilor şi pe spate.

— Eşti la fel de frumoasă ca primele raze de soare peste mlaştini.

— Poezie?

— Doar adevărul.

El o ridică în braţe şi o duse la pat, unde o puse cu grijă, de parcă era un ornament din sticlă, realizat manual, şi el trebuia să aibă grijă să nu se spargă. Ea îi luă mâna şi îl trase jos spre ea.

— Fă-mă să zbor!

Mai sus ca un zmeu, ca un balon, ca o pasăre în zbor.

Capitolul 23

O înţepătură de vinovăţie în conştiinţa lui, pentru că el încă nu-i spusese adevărul despre identitatea sa, şi, cu toate astea, nu putea să nege plăcerea absolută pe care i-o producea faptul că ea se gândea la el ca fiind pur şi simplu Matthew Sommersby. Un bărbat. Nu un conte, nu Rosemont.

Noaptea trecută, ea avusese nevoie de consolare. În seara asta, era aici pentru că avea nevoie de el.

Se gândi să îi spună adevărul, dar asta ar fi stricat momentul şi nu voia să înceapă o explicaţie care avea să ducă la răcirea pasiunii ce ardea între ei. Mai târziu. El urma să îi spună mai târziu, când sângele nu avea să-i mai vuiască aşa în urechi, ca să poată gândi mai limpede, să nu îi mai fie distrasă atenţia de acei sâni drăgălaşi care aveau parte de atenţia lui. Ea îl voia acum, fără titlu. Cu siguranţă urma să-l vrea şi cu el.

Îşi goli mintea de alte gânduri în afară de cele despre cum să-i facă plăcere, îşi plecă uşor capul şi începu să presare sărutări peste sânii ei, să îi frământe, să îi lingă şi să-i sugă.

Mâinile ei alergau peste muşchii încordaţi ai umerilor şi ai spatelui său, îndemnându-l să continue. Numele lui îi făcu stomacul să se strângă şi mădularul să se întărească, deşi se gândea că nu ar putea deveni mai tare. Femeia asta avea o putere asupra lui pe care nici o alta nu o posedase. Ea putea să îl îngenuncheze fără ca el să obiecteze. Ar merge de bunăvoie după ea.

Îşi mută atenţia asupra celuilalt sân şi, când îşi puse gura în jurul sfârcului, ridică privirea să constate că ea îl studia, cu ochii căprui arzători şi dogorind de pasiune. Doamne sfinte, aproape că îşi slobozi sămânţa acolo. Nici o altă femeie nu se uitase vreodată la el de parcă s-ar fi gândit să îl devoreze şi să savureze în totalitate momentul.

El îşi trecu buzele peste abdomenul ei, surprins când ea se mişcă, ridicându-se uşor şi sprijinindu-se în coate.

El îşi înălţă capul şi afişă o expresie întrebătoare.

— Există ceva anume ce ai vrea să fac?

— Îmi place să te privesc, zise ea şi îşi trecu piciorul peste al lui. Te îndrepţi spre locul la care mă gândesc eu?

— Asta ai vrea?

— Foarte mult. Vreau să lingi fiecare centimetru.

— Spui cele mai deşănţate lucruri.

— Doar cu tine.

Ea se aplecă până când reuşi să îl sărute. El puse tot ce era, tot ce simţea în acel sărut. Ea îl descompunea, fiecare faţetă a lui. Cam atât despre planurile lui de a nu mai permite inimii sale să se implice când venea vorba despre femei. Ea îl cucerise şi îl stăpânea. Era al ei, complet, absolut.

*

Ea aproape îi spuse că îl iubea. Pentru că aşa era. Începuse să bănuiască faptul că avea aceste sentimente minunate şi înspăimântătoare faţă de el, dar acum ştia totul cu absolută certitudine. Doar că ar fi fost nedrept să îi ofere aceste cuvinte când nu mai avea libertatea de a se lega de el după noaptea asta.

Deşi îşi dădea seama cu uimitoare claritate că nu avusese niciodată libertatea asta. Nici în mahalale, faţă de un băiat care alerga desculţ pe alei. Nici în zona mai elegantă, construită de fratele ei, nici faţă de acest om obişnuit, care savura romane *penny dreadful,* care o însoţea în aventuri şi care îşi smulse gura de pe a ei, depuse sărutări pe fiecare sân şi coborî mai mult, răsuflarea lui mişcând buclele dintre picioarele ei.

Ea îşi lăsa visul deoparte în favoarea celui al familiei ei. Şi iat-o aici, unde nu ar trebui să fie, savurând noaptea şi pe el pentru ultima oară. Nu putea să îl lase doar cu amintirea unei singure nopţi împreună, o noapte în care el îi dăruise totul. Nu voia ca el să se îndoiască de faptul că el reprezentase pentru ea ceva special. Voia să îi întoarcă bucuriile pe care i le adusese.

Limba lui o dezmierda intim. Încă sprijinită pe coate, inspirând brusc şi slobozind un geamăt, ea îşi lăsă capul pe spate. O altă dezmierdare, o răsucire, şi ea îşi întoarse atenţia spre el, doar ca să descopere că el o privea. Intens. De parcă fiecare dintre oftaturile ei era un catalizator al propriei plăceri.

— Atinge-ţi sânii, zise el lângă pielea ei sensibilă.

Iar ea o făcu, îşi trecu degetele peste sfârcurile întărite, simţind plăcere când privirea lui se întunecă. El era prins între coapsele ei, şi ea era aproape sigură că îl simţise încordându-se la acţiunile ei. Apucând-o cu palmele de fund, o ridică mai sus şi începu să se înfrupte.

Ea îşi strânse picioarele în jurul lui, susţinându-i privirea, îl ţinu în loc în timp ce plăcerea creştea. O, minunatele, magnificele senzaţii. Cu el ea era tot ce sperase vreodată să fie, experimenta tot ce dorise vreodată să ştie. Nu era doar partea fizică, deşi, Dumnezeu să o ajute, s-ar fi mulţumit şi numai cu asta. Era felul în care el o făcea să se simtă apreciată, preţuită, capabilă. În largul ei în propria piele. El o accepta pentru ce era. Cu el nu avea nevoie de un titlu. Era de ajuns să îşi administreze librăria şi să-i înveţe pe alţii să citească. Cu el nu trebuia să îşi dea aere de eleganţă sau să aleagă tacâmul potrivit pentru cine ştie ce delicatesă avea pe farfurie. Cu el putea să-şi desfacă picioarele şi să-l lase să o posede.

Şi ce minunat era! Se uită la el din cap până-n picioare, iar spatele gol, fundul şi picioarele nu făceau decât să-i sporească plăcerea. Luă o mână de pe sânul ei şi îşi afundă degetele în părul lui, lăsându-le să se învârtă pe creştetul lui. Voia să închidă ochii şi doar să simtă, dar nu voia să renunţe la momentele în care îl privea, îşi dorea amintirile fiecărui aspect din noaptea lor de dragoste. Urma să păstreze aceste amintiri dulci-amare cât avea de trăit.

Apoi plăcerea se intensifică, deveni un vortex de senzaţii care se învârtejeau în jurul ei, încordându-i fiecare muşchi, prăbuşind-o până când ea nu mai percepea altceva în afară de limba lui, care făcea minuni, de parcă mugurul ei era o caramea şi el savura fiecare dezmierdare. Cealaltă

mână ajunse brusc tot în părul lui, ţinându-l acolo în timp ce picioarele ei intensificau strânsoarea şi coapsele îi tremurau.

— O, Doamne, o, Doamne!

Climaxul o fulgeră, trecu prin ea, desprinzând-o de la pământ şi făcând-o să se înalţe şi să cadă în adâncimile privirii lui până când se pierdu şi se regăsi.

Încet, provocator, fără să-şi ia ochii de la ea, el urcă distanţa scurtă spre ea şi îi captură din nou gura. Ea simţi gustul ei sărat pe limba lui, inhală aroma stătută de pe barba lui.

El se ridică, o cercetă cu grijă, şi ea îşi încolăci picioarele mai strâns în jurul lui. Când el se înfipse adânc în ea, ea oftă cu satisfacţia de a-l simţi că o umplea din nou, complet, absolut. El nu se uită în altă parte. Ea nu putea. Voia să memoreze fiecare expresie care îi apărea pe chip. El se mişca în ea hotărât şi viguros. Ea îl întâmpina şi era a lui. Nimic nu avea să taie vreodată această legătură, nimic nu avea să o reducă. Ea bloca momentul acesta în timp şi nimeni nu avea să i-l poată lua.

Niciodată nu avea să mai simtă o asemenea apropiere. Niciodată nu avea să se mai bucure de o asemenea intimitate. Inima ei era aşa plină, încât avea impresia că urma să-i sară din piept. Îl iubea pe acest bărbat, cu tot ce avea, cu tot ce avea să fie ea vreodată.

În ochi îi apărură lacrimi.

— Te rănesc? întrebă el printre dinţii strânşi şi cu răsuflarea grea şi chinuită.

— Nu. Niciodată.

„Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te voi iubi mereu.”

În ea, senzaţiile începură să crească…

Apoi pluti spre cer.

Cu un mormăit, el se mai înfipse de două ori, înainte să se prăbuşească pe ea, braţele lui cuprinzând-o şi el depunând un sărut pe curbura gâtului ei.

Ea nu cunoscuse o asemenea fericire – sau o asemenea tristeţe, la gândul că nu urma să îl mai aibă niciodată.

*

El ar fi trebuit să se retragă, ar fi trebuit să-şi verse sămânţa în altă parte. Dacă ar lăsa-o însărcinată, nu ar avea regrete, pentru că în seara asta ea avea să devină complet a lui şi el a ei. Ea îl adusese în genunchi. Chiar dacă nu stătuse în picioare, ea tot reuşise să facă asta. Cu ea cuibărită lângă el şi degetul lui dezmierdându-i coloana şi trasând cercuri pe ea, el avea nevoie să îi spună cine era, dar nu acum. Nu când ea stătea satisfăcută în braţele sale. Voia să găsească o modalitate romantică de a-i da vestea.

Poate că avea să o ducă într-o călătorie cu balonul cu aer cald. Sus în ceruri, cu lumea la picioarele lor, el avea să îi dezvăluie adevărul şi să îi promită că, atunci când aveau să fie din nou pe pământ, el urma să îi pună lumea la picioare. Orice îşi dorea ea urma să poată avea.

O iubea. Gândul de a se îndrăgosti din nou ar fi trebuit să-l îngrozească, ar fi trebuit să îl facă să se oprească. În schimb, el ştia că nimic în viaţa lui nu se simţea aşa potrivit. În ciuda rezistenţei lui, a inimii sale împietrite, iubirea îl găsise. Această femeie remarcabilă spărsese barierele, îi distrusese sistemele de apărare şi îl cucerise.

Fiecare cuvânt pe care ea îl rostea venea din suflet. Nu cunoscuse pe nimeni aşa deschis şi onest. Nu doar cuvintele, ci şi corpul ei. El nu cunoscuse niciodată toate aspectele unei femei atât de bine cum le cunoscuse cu ea. Această femeie din braţele ei nu ţinea nimic ascuns, nu reţinea nimic. Nu putea decât spera că ea avea să înţeleagă de ce păstrase o parte din viaţa lui ascunsă de ea.

La început, o făcuse pentru că voise să scape de societate. Dar, când începuse să o cunoască, timpul potrivit nu sosise niciodată. Dar acum va trebui să sosească.

Îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei şi o apucă de fund.

— Deja te vreau din nou. Mâna cealaltă se alătură primeia şi o apucă de şolduri, ridicând-o pe el, făcând-o să-l

încalece. Apoi îi luă chipul în mâini. Cred că te voi vrea întotdeauna din nou.

Ea îi trasă maxilarul, buzele, nasul, fruntea cu degetele cu atâta deliberare, că avea impresia că se străduia să memoreze fiecare linie, gropiţă, curbură sau scobitură.

— Iar eu te voi vrea mereu.

El îşi coborî gura peste a ei, iar ea luă ceea ce el acum era sigur că poseda. Înţelegea că el nu avea să mai găsească o asemenea satisfacţie alături de o altă femeie. Nu că ar fi contat. Intenţiona să nu mai aibă niciodată o alta. Începând cu această noapte, ea era singura care avea să se afle în patul lui, singura pe care avea să o iubească şi să o dezmierde vreodată.

Când ea se ridică după sărut, el fu surprins să vadă că avea o expresie de jenă pe faţă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi linse buzele.

— Vreau să fiu desfrânată.

— Nu crezi că faptul că eşti aici e un lucru desfrânat?

— Mai desfrânat. Mai ştii ce am vorbit atunci, la plimbarea cu barca?

El îşi închise ochii.

— Doamne!

— Vreau să sărut fiecare centimetru din tine.

El deschise ochii şi-şi desfăcu braţele.

— Cine sunt eu să îţi refuz o cerere aşa simplă?

Râsul ei pluti în jurul lui, iar el ar fi vrut să înregistreze sunetul şi să-l pună într-o cutie muzicală, ca să îl asculte oricând voia.

Ea îşi apăsă buzele de fruntea lui, şi fu rândul lui să râdă.

— Nu trebuie să fie *ad litteram* fiecare centimetru.

Ea îi susţinu privirea şi se uită sever la el.

— Şşştt. Număr sărutările din care eşti compus. Aşa că o să fie chiar fiecare centimetru.

Şi se părea că, într-adevăr, era vorba despre fiecare centimetru. Faţa, gâtul, braţele, pieptul. Ba chiar ajunse la

degetele de la picioare. Apoi în sus pe gambe, genunchi, coapse. Nu ştiuse niciodată că interiorul coapselor sale era aşa sensibil – un sărut aici, o muşcătură dincolo, şi respiraţia lui deveni sacadată.

Apoi ea se opri şi-i studie mădularul umflat. Trebuia să ştie că o dorea foarte tare. Al naibii, aproape că se ruga să fie atins de ea. El se întinse după ea.

— Încalecă-mă!

Ea se retrase şi scutură din cap.

— N-am terminat încă.

El se sprijini pe coate şi aşteptă cu nervii încordaţi şi cu muşchii tremurând de dorinţă. Ea se aplecă, îşi ţuguie buzele şi suflă peste întreaga lungime a mădularului său. El gemu de anticipaţie. Apoi ea îi oferi cel mai senzual şi obraznic zâmbet, cu ochii întunecaţi şi înflăcăraţi.

Când buzele ei atinseră vârful mădularului, el aproape că explodă.

— Doamne sfinte!

Limba ei trasă cercuri pe pielea extraordinar de sensibilă. Când ea îşi închise gura în jurul lui, el îşi lăsă capul pe pernă, pierdut în senzaţii. Ea îşi luă timp, chinuindu-l, de parcă s-ar fi născut să facă asta. El îşi trecu degetele prin părul ei, pentru că simţea nevoia să o atingă, avea nevoie de mai mult decât doar să o simtă proptită între picioarele lui.

Ea se ţinea de fiecare promisiune destrăbălată cu care îl tachinase. N-ar fi trebuit să fie surprins. Din nou, cu ea era vorba doar despre onestitate. Ea nu spunea ceva ce nu credea. Cu ea ştia întotdeauna unde se afla.

Gura ei era fierbinte, umedă şi pricepută. El ştia că fusese virgină când o posedase noaptea trecută, simţise cum corpul ei cedase în faţa lui, dar acum îl satisfăcea asemenea celei mai bine plătite curtezane. Nu, mai bine chiar. Nu o făcea pentru bani. O făcea pentru că voia să o facă. Ea era aici acum pentru că el însemna ceva pentru ea. Nu rostise cuvintele, nu-i spusese că-l iubea, dar cum i-ar fi putut oferi atât de multe dacă nu l-ar fi iubit?

El se ridică din nou şi privi cum gura ei aluneca pe

toată lungimea mădularului său.

— Mai am puţin şi explodez, Fancy. Încalecă-mă acum! Vreau mădularul meu în sanctuarul tău dulce.

El o susţinu, o ridică şi o ajută să se lase în jos, cuprinzându-l complet. Îi luă gura într-o sărutare şi se gustă pe limba ei. Aşezat în fund, cu o mână peste fundul ei şi cealaltă pe spate, el o ghidă în timp ce ea îl călărea tare şi iute, mâinile ei mângâindu-i umerii, spatele, de parcă nu s-ar fi săturat de el.

Oftaturile şi scâncetele ei îi amplificau plăcerea.

— Asta e, draga mea. Haide, dă-ţi drumul pentru mine!

— E atât de bine.

Ea îşi îngropă faţa în gâtul lui. El o strânse în braţe. Ea se cutremură, tremură şi strigă, iar muşchii din interiorul ei se contractară…

El se agăţă de ea în timp ce cataclismul îl cutremură până în străfunduri. Se lăsă să cadă la loc pe pat şi o trase cu el. Letargic, slăbit, găsi totuşi puterea să o ţină lângă el. El îi aparţinea acum, inimă, trup şi suflet. El avea să fie pentru totdeauna al ei.

*

Când zorile începură să lumineze grajdurile, Fancy se trezi, îndurerată, înţepenită, dar simţindu-se totodată minunat. Ea îl mai avusese de două ori înainte să adoarmă, în cele din urmă.

Matthew era pe o parte, cu faţa la ea, cu mâna pe şoldul ei. Era aşa frumos, pierdut în vise, în timp ce noaptea începea să se retragă, dezvăluindu-l privirii ei.

Tristeţea începea să o cuprindă, pentru că nu avea să se mai trezească niciodată în braţele lui, în patul lui, cu parfumul lui în jurul ei. Niciodată nu urma să îi mai vadă genele negre şi lungi odihnindu-se pe pometţii înalţi. Niciodată nu avea să-i mai vadă părul ciufulit sau barba nerasă.

Era tentată să îl trezească, să îl roage să se

bărbierească, ca să aibă şi amintirea dimineţilor lui. Să îl privească în tihnă cum se spală şi se îmbracă. Deşi ea se gândea că amintirea favorită avea să fie cea cu el dezbrăcându-se. Şi dezbrăcând-o pe ea.

Ea nu avea regrete în privinţa unirii lor. Bărbaţii o făceau tot timpul: posedau femei şi le părăseau. De ce nu putea şi o femeie să facă la fel?

Dar nu era acelaşi lucru. Deja simţea o durere în suflet din pricina golului care urma să o consume după ce avea să plece de aici. Gândul de a-l părăsi o durea teribil. O sufoca, îi făcea gâtul să se strângă şi lacrimile să i se adune în ochi. Iubirea trebuia să te întărească, şi cu toate astea se simţea aşa slabă. Nu voia să-l părăsească niciodată. Voia să stea aici până când încărunţea. Voia să sărute din nou fiecare centimetru din el… iar şi iar, şi iar. Voia ca el să sărute fiecare centimetru din ea. Voia să-l simtă mişcându-se în ea, puternic şi hotărât. Voia ce nu putea avea.

Doar din pricina unei dorinţe prosteşti de a vedea o carte rară şi preţioasă. Pentru că, pentru foarte scurtă vreme, un alt bărbat îşi atinsese gura de a ei, deşi asta nu însemnase nimic. Dar, cu toate astea, avea să-i schimbe cursul vieţii. Urma să o ia de lângă Matthew.

Să renunţe la el avea să fie cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

El singur deţinea inima ei şi îi putea face corpul să cânte. El era o descoperire rară. La fel precum cărţile pe care le iubea mai mult decât orice, el îi oferise o privire unică spre ceva ce nu trebuia luat drept firesc. Era mai mult decât iubire. Era o legătură profundă, de suflet, care făcea ca totul să fie bine şi bun.

Auzind scârţâitul roţilor unei căruţe, ea închise ochii strâns. Lumea reală avea să înceapă curând să se mişte şi să invadeze lumea fanteziei, făcând-o să dispară până nu mai rămânea decât realitatea. Ea nu putea să se agaţe de asta pentru totdeauna.

Trebuia să se desprindă.

Cu grijă, începu să se dea jos din pat. El o apucă de şold.

— Mmm, murmură el, deschizând ochii uşor şi uitându-se la ea. Unde pleci?

— Trebuie să plec înainte să înceapă să circule lumea. Ea se apleca şi-l sărută pe frunte. Nu pot fi văzută plecând din reşedinţa unui burlac, în zori.

— Mai stai un pic, zise el cu un zâmbet pervers. O să merite.

Era sigură că da, dar asta făcea plecatul şi mai dificil.

— Nu pot.

*

Cu mare greutate, Matthew îi dădu drumul, se rostogoli pe spate şi se ridică uşor, punându-şi mâinile sub cap şi privind cum ea începea să-şi adune hainele. El voia să o privească făcând asta în fiecare dimineaţă, pentru tot restul vieţii sale. O iubea, din străfundul sufletului.

— Nu deschide librăria astăzi. Hai să facem ceva împreună! Mergem cu trenul la Brighton. Nu, mai bine zburăm cu un balon cu aer cald.

„Vreau să-ţi spun cine sunt. Vreau să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Poţi avea visul de a te căsători din dragoste. Familia ta îşi va împlini visul de a te vedea parte a aristocraţiei.”

Ea se îndreptă şi se sprijini cu mâna de unul dintre stâlpii patului şi stătu acolo goală, în toată splendoarea ei. El îi voia sânii înapoi în gura lui, picioarele în jurul taliei.

— Nu pot.

— Atunci, o să cumpăr toate cărţile din prăvălie, şi nu vei mai avea ce să vinzi şi nici motiv să deschizi pentru clienţi.

Ea pufni în râs, dar zâmbetul ei nu era la fel de luminos pe cât se aşteptase el când rostise cuvintele.

— Nu poţi să-ţi permiţi asta.

— Ba pot. Ea se uită la el, clipind uşor. El se dădu jos din pat şi ajunse din doi paşi la ea, apucându-i chipul în palme. Petrece ziua cu mine, Fancy!

În ochii ei se adunară lacrimi când îşi puse mâinile

peste ale lui, îşi împleti degetele cu ale lui şi le duse la buze, depunând un sărut pe ele.

— Nu-mi doresc nimic mai mult.

În timp ce respiraţia ei caldă îi atingea pielea, afecţiunea pentru ea se intensifică. Aveau ziua asta şi toate zilele care vor urma.

— Dar nu ar fi drept.

Ea îşi ridică privirea, şi el îşi dădu seama că lacrimile ei nu erau produse de dorinţa lui fierbinte de a o avea cu el, ci de altceva, ceva care îi provoca tristeţe, o strivea, şi el fu deodată cuprins de teamă.

— Am făcut ceva prostesc aseară.

— Regreţi că ai venit aici?

Ea scutură iute din cap, dădu drumul strânsorii degetelor lui care îi provoca durere şi îi luă bărbia în palmă.

— Niciodată. Momentele pe care le-am petrecut cu tine au fost cele mai frumoase, cu adevărat minunate din viaţa mea. Nu le voi uita niciodată. Nu te voi uita niciodată.

Cuvintele ei nu aveau niciun sens. Era de parcă îşi lua rămas-bun, de parcă voia să încheie lucrurile când ele de-abia începuseră cu adevărat.

— Ce vrei să-mi spui, Fancy?

— O, Doamne, Matthew, e aşa greu.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi, şi el avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu le adune cu degetele.

Ceva era teribil de greşit.

— Spune direct. Întotdeauna am vorbit cinstit unul cu celălalt.

Ea îşi linse buzele şi încuviinţă din cap.

— Seara trecută la bal, am fost surprinsă într-o situaţie compromiţătoare cu Lord Beresford.

Dintr-odată, el avu impresia că avea un ocean în cap, urletul din capul lui înecând orice alt gând.

— Beresford?

— Ţi-am spus că a venit să mă viziteze. E un conte…

— Ştiu cine e.

El îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, furia radiind din el, trădarea tăind în carne vie. El crezuse că ea era

diferită, dar era exact ca Elise, exact ca Sylvie, ca mama lui. Voia un titlu şi era dispusă să facă orice ca să-l obţină. El aproape că-i oferise femeiuştii intrigante titlul său.

— Mick se întâlneşte cu Beresford în după-amiaza asta, zise ea şi îi întinse mâna implorator. Nu am de ales decât să mă căsătoresc cu el.

Ca să obţină afurisitul de titlu. El slobozi o înjurătură în barbă şi se întoarse cu spatele la ea. Urma să îşi aibă lordul. Dacă măcar ar fi aşteptat…

Ce prost fusese să creadă că ea îl preţuia mai mult decât preţuia un titlu. Asta era tot ce voia de la un bărbat. Pentru Dumnezeu, îl atrăsese pe Beresford într-o capcană, apoi venise în patul lui Matthew.

— Ieşi!

— Matthew, nu a fost intenţia mea să te rănesc. Voiam doar o ultimă noapte cu tine. Eşti special pentru mine.

El se răsuci spre ea.

— Cineva atât de special, că te-ai pus într-o poziţie compromiţătoare ca să poţi prinde un afurisit de lord?

Ea se uită şocată la el, de parcă ar fi lovit-o.

— Dar tu crezi că am vrut să fiu descoperită într-o situaţie compromiţătoare?

— Asta fac femeile. Atrag bărbaţii şi pe urmă plasează capcana. Mama, sora, soţia mea. Toate şi-au obţinut soţii prin înşelăciune. De ce ai fi tu altfel, mai ales după ce toată viaţa ţi s-a inoculat să te pregăteşti pentru rolul ăsta?

— Nu asta am vrut. Cum poţi să crezi că…

— Pentru că ştiu că şi cele mai nevinovate femei pot fi înşelătoare, ca să obţină ceea ce vor. Dar tu m-ai prostit şi m-ai făcut să cred că eşti diferită. M-ai cucerit cu inima şi cu sufletul. Sunt complet îndrăgostit. Nu voiam să deschizi librăria pentru că voiam să te duc undeva ca să te cer de soţie.

Ea căzu în genunchi, cu un oftat şocat.

— Nu.

— Asta ar fi fost răspunsul tău, pentru că voiai un titlu mai mult decât mă voiai pe mine?

Mai căzură şi alte lacrimi. Ea tremura. El voia să o ia în braţe şi să o consoleze. Ce prost era!

— Matthew, te iubesc, dar trebuie să înţelegi că nu mă pot căsători cu tine. Să mă căsătoresc cu Beresford înseamnă un vis îndeplinit pentru familia mea. Chiar vrei să te căsătoreşti cu o femeie compromisă, o femeie care a fost surprinsă singură cu alt bărbat? Chiar dacă noi doi nu eram căsătoriţi în acel moment, tot m-ar urmări – şi pe tine. Dacă partenerii tăi de afaceri, oricine ar fi, află despre acest lucru, cum s-ar reflecta asta asupra ta?

Cuvintele ei erau ca un buzdugan în pieptul lui. Nu voise niciodată ceva mai mult decât îşi dorise inima ei. El ştia că nu avea să mai iubească niciodată aşa cum o iubea pe ea. Dar încă o dată judecase greşit onoarea unei femei.

Trecu pe lângă ea fără să o atingă.

— Pleacă naibii de aici!

Nu aşteptă să o vadă plecând, ci se duse la parter ca să se pregătească să plece şi el naibii de aici. Era mai mult decât pregătit să se întoarcă la reşedinţa lui din Mayfair şi să o lase pe domnişoara Fancy Trewlove – şi propria lui inimă – în urmă.

Capitolul 24

Cu desuurile la subraţ, şnururile de la rochie desfăcute şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, Fancy alergă spre prăvălia ei, fără să-i pese dacă o vedea cineva. Inima ei se frângea. Găsise iubirea pe care o visase dintotdeauna doar ca să o piardă din pricina unei erori de judecată. Iar Matthew dădea vina pe ea, credea că-l atrăsese pe Beresford în capcană.

Cum putea să creadă asta despre ea? După tot ce trăiseră împreună, după toate confidenţele, cum putea să creadă ce era mai rău despre ea?

Când el ieşise din cameră, mândria ei afurisită o oprise să fugă după el. Ea nu trebuia să fie nevoită să se

justifice. El ar fi trebuit să ştie că ea era cea înşelată.

Nu conta ce credea el, pentru că nu schimba adevărul. Chiar dacă el o voia, ea nu putea să aducă ruşine asupra familiei ei şi să-l refuze pe Beresford. Reputaţia ei era în pragul ruinei, şi doar căsătoria cu un conte ar face-o acceptată în societate.

Când ajunse în apartamentul ei, se trânti pe canapea. Dickens sări şi i se aşeză în poală. Ea îşi trecu mâna prin blana lui şi se uită la fotografiile familiei ei de pe şemineu. Dacă ea nu voia în societate? Dacă ea îl voia pe Matthew?

Nu se certase niciodată cu cineva până atunci, dar oamenii se certau mereu şi depăşeau momentele. Dacă îi spunea ce se întâmplase la bal, el avea să o creadă? Oare inima ei ar suporta lovitura dacă nu ar face-o?

El avusese de gând să se însoare cu ea.

În faţa furiei lui faţă de ce el evident considera o trădare, ea abia reuşise să absoarbă cuvintele pe care i le aruncase. Nu era exact cererea în căsătorie la care visase, dar cuvintele lui reverberau prin ea. El o iubea. O, nu folosise acel cuvânt anume, dar admisese că îl cucerise. Şi că o voia ca soţie.

Dickens şuieră, şi ea îşi dădu seama că îl strângea prea tare, de parcă ar fi fost Matthew. Îi dădu drumul, şi el fugi, lăsându-i braţele goale, la fel de goale cum ar fi viaţa ei fără Matthew. Cum Dumnezeu avea să împace ce dorea ea cu ce era mai bine pentru toată lumea? În ce moment îşi pusese dorinţele şi nevoile înaintea celorlalţi?

Se uită la ceasul de pe şemineu şi văzu că mai era o oră până când trebuia să deschidă librăria. Lumea se prăbuşea în jurul ei, dar ea nu putea lăsa ca iubita ei prăvălie să se prăbuşească şi ea. Îşi pregăti o baie şi, când se afundă în apa caldă, nu putu să se gândească decât la mâinile blânde ale lui Matthew când îndepărtase murdăria închipuită de pe ea. Când lacrimile începură să curgă din nou, ea îşi îngropă faţa în palme. Tot ce făcea, orice vedea îi amintea de el. El o făcea să râdă, să se simtă specială, să tânjească după pasiune. El o apărase împotriva lui Dibble şi avea să îl trimită pe individ la puşcărie. Împărţiseră

momente vesele şi triste. El fusese stânca ei.

Îşi şterse lacrimile cu mâinile ude. Cum putea pieptul să o doară aşa tare, de parcă inima îi era smulsă din el?

Avea să găsească măcar o urmă de consolare la Beresford? Avea el să o facă să râdă? Avea ea să înveţe în timp să îl iubească? Matthew cu siguranţă nu părea să-l placă pe conte. Ea scutură din cap. Nu avea niciun sens. El probabil se referise la faptul că ştia despre conte, nu că îl cunoştea personal. Ea îi amintise că venise să o viziteze, şi lui nu-i plăcuse deloc asta. Matthew fusese gelos. Dar apoi, dacă el ar fi fost surprins într-o situaţie compromiţătoare cu o altă femeie, şi ea ar fi fost geloasă. Deşi cu siguranţă nu ar fi presupus imediat că el era cel care iniţiase situaţia. O rănise profund că el avea o părere aşa proastă despre ea. Dar apoi îşi aminti că soţia lui fusese o prefăcută. Sora şi mama lui la fel, se părea. Nu era de mirare că o considerase la fel când se cunoscuseră, dar nu îi dovedise contrariul? Fusese atât de rănit la gândul de a o pierde, încât nu reuşise să gândească limpede?

Mintea ei era o ceaţă de confuzie, întrebări, furie, durere. Avea nevoie de timp ca să lămurească totul, dar minutele treceau.

*

Cu puţin înainte de ora două, cu capul sus, ea se îndreptă spre biroul lui Mick. El stătea în faţa biroului cu braţele încrucişate, cu Aslyn alături. De partea cealaltă a biroului se aflau Aiden, Selena şi Lavinia. În partea opusă stăteau Thornley şi Gillie. Beast se sprijinea de un raft cu cărţi. El iubea cărţile aproape la fel de mult ca ea.

Evident, Mick informase pe toată lumea despre incidentul nefericit, şi toţi se adunaseră să o susţină.

Mick îşi drese glasul şi oftă profund.

— Seara trecută am omis să te întreb ce s-a întâmplat. Ai vrea să ne spui?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a spus că în bibliotecă erau nişte cărţi rare şi s-a

oferit să mi le arate. A zis că vor fi şi alţi oameni acolo, dar nu era nimeni. Ştiu că ar fi trebuit să plec chiar atunci. Ea se uită spre toţi. Îmi pare rău că nu am făcut-o.

— Când am intrat, am avut impresia că vă îmbrăţişaţi…

— M-a ţinut, da. Voia să mă sărute, dar eu l-am respins. Dar ştiu că, judecând după felul în care stătea, aplecat peste mine, pentru cei din grădină părea că făcea fix asta. Şi asta vor crede şi oamenii. Indiferent de ce s-a întâmplat, rămâne adevărat că am fost singură cu el. Şi, din cauza asta, dacă nu îl accept drept soţ, voi fi distrusă.

— Vrei să te căsătoreşti cu el?

O, Doamne, asta era foarte greu.

— Voi toţi aţi muncit foarte mult ca să mă aduceţi până aici. Voi face ceea ce trebuie.

În tăcerea din încăpere, el o studie preţ de un minut întreg.

— Nu asta te-am întrebat, draga mea. *Vrei* să te căsătoreşti cu el?

— Nu m-am gândit la nimic altceva toată dimineaţa. M-am luptat cu asta. Aproape că mi-am sufocat pisica, aşa tare am strâns-o în braţe.

Ea se gândi că un pic de umor ar putea ajuta, dar nu era aşa. Era o chestiune serioasă, şi ea trebuia să o ia în serios. Erau în joc viitorul ei, viaţa ei.

— Nu vreau să vă dezamăgesc pe voi sau pe mama, dar asta o să fac. Nu mă pot căsători cu el. Aş fi nefericită dacă aş face-o.

El îşi desfăcu braţele şi se desprinse de birou, venind spre ea. O luă în braţe şi-şi puse bărbia pe creştetul ei.

— Nu o să ne dezamăgeşti. Voiam doar să ştim dacă trebuie să-l bumbăcim, în caz că voiai să te căsătoreşti cu el şi el nu accepta să facă ce se cade.

Lacrimi nevărsate i se adunară în gât, şi ea îl strânse tare în braţe.

— Nu cred că pumnii vor fi necesari. Mă descurc cu el.

El îi ridică bărbia cu un deget şi îi oferi un zâmbet cald.

— Ştim că poţi.

Alte lacrimi ameninţară să se verse. Ea avea să se transforme într-o idioată plângăcioasă înainte să apară Beresford.

— O să fiu o femeie de scandal. Societatea nu mă va vrea.

— Asta înseamnă că eşti una de-a noastră, nu-i aşa? Comentă Aiden.

Ea se uită pe lângă Mick, spre fratele ei care rânjea.

— Întotdeauna am fost una de-a voastră.

— Aşa este, zise şi îi făcu cu ochiul.

Se auzi o bătaie în uşă, şi inima ei tresăltă, iar stomacul i se strânse. Mick depuse un sărut rapid pe creştetul ei.

— Oferă-i lui Beresford ce răspuns vrei, Fancy. Noi stăm în spatele tău.

Nu, se gândi ea, ei stăteau alături de ea. Întotdeauna o făcuseră.

Mick se duse înapoi la birou, se sprijini de el şi îşi încrucişă din nou mâinile.

— Da?

Domnul Tittlefitz băgă capul înăuntru.

— Lord Beresford e aici şi doreşte o audienţă.

— Trimite-l înăuntru, porunci Mick.

Fancy trase aer în piept şovăitor şi se întoarse să-l înfrunte pe Beresford, care intra, întrebându-se de ce nu observase până atunci cât de arogant şi de îngâmfat părea. Domnul Tittlefitz închise uşa. Ea era aproape sigură că lordul tresărise uşor la sunetul uşii care se închidea. Îi aruncă o privire agitată, şi ea bănuia că nu se aşteptase să dea peste o armată de membri ai familiei Trewlove. Îi oferi o plecăciune superficială.

— Domnişoară Trewlove.

— Lord Beresford.

El se uită dincolo de ea şi făcu un pas ca să o ocolească.

Atunci, ea ştiu că decizia ei era cea corectă. Se postă în faţa lui.

— Întâlnirea dumneavoastră e cu mine, milord.

El clipi şi se uită pe fereastră, în tavan, în podea şi din nou la ea.

— Nu aşa se fac lucrurile, domnişoară Trewlove.

— Veţi găsi, milord, că suntem o familie care arareori face lucrurile aşa cum se fac. Eu sunt însă curioasă. Ce coincidenţă că au fost atâţia oameni care să ne vadă singuri în bibliotecă, nu?

Contele îşi drese glasul.

— E posibil să îi fi amintit lui Whitley în treacăt că voiam să vă arăt exemplarul rar din Biblie.

— Ştiţi care este zestrea mea?

— Da. O găsesc foarte satisfăcătoare.

— Păi, sigur că da, mârâi Aiden.

Ea îi aruncă fratelui ei o privire aspră, şi el îşi ceru scuze pe tăcute. Ea îşi întoarse atenţia spre Lord Beresford.

— Într-o situaţie ca a noastră, milord, clopotele de căsătorie se aud destul de repede.

El dădu să se lase în jos. Cum putea să-l umilească refuzându-l când era deja cu genunchiul pe podea.

— Nu.

El se opri la jumătatea distanţei şi se uită în sus la ea.

— Poftim?

— Vă rog să vă ridicaţi, Lord Beresford.

El făcu aşa cum îi ceruse, fără să-şi ia ochii de la ea. Ea trase aer în piept şi apoi răsuflă încet.

— Îmi pare rău, Lord Beresford, dar nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

Lord Beresford rămase literalmente cu gura căscată.

— Dacă nu îmi acceptaţi oferta, nu veţi mai fi primită în rândurile aristocraţiei. Veţi fi distrusă.

— Sunt conştientă de asta.

— Eram dispus să trec cu vederea circumstanţele naşterii dumneavoastră, dar acum îmi cereţi să trec peste un scandal pe care refuzul dumneavoastră îl va crea. Veţi fi subiect de bârfe.

— Mai bine subiect de bârfe decât o soţie cu regrete.

— Dacă mă refuzaţi acum, nu vă voi mai vizita. Nici

un alt lord nu o va mai face.

— Atunci, Lord Beresford, trebuie să spun că sunt foarte mulţumită de hotărârea mea.

— Trebuie să vă căsătoriţi cu mine!

— Ţi-a dat răspunsul, spuse Beast. Acum, dispari!

Cu o bufnitură, o privire furioasă şi buza inferioară tremurând, Lord Beresford se năpusti afară din cameră, trântind uşa în urma lui.

— Ar fi trebuit să-ţi iau averea dacă te măritai cu el, spuse Finn. Ce dobitoc…

Cu un zâmbet blând şi un mare sentiment de uşurare, ea se întoarse către ei.

— Mulţumesc pentru… mă rog, pentru tot. Pentru iubirea, sprijinul, înţelegerea pe care mi le arătaţi. Vă iubesc pe toţi atât de mult!

— Şi acum, Fancy? întrebă Gillie.

— În toţi aceşti ani, în timp ce m-aţi călăuzit, nu m-aţi întrebat niciodată care era visul meu.

— Şi care e visul ăsta, draga mea? întrebă Mick.

Ea îi aruncă un zâmbet care îi provocă dureri în maxilar.

— Visul meu e să mă mărit cu un bărbat pe care îl iubesc şi care mă iubeşte. Şi am să-mi împlinesc visul ăsta.

*

Trecând strada, se simţea liberă, eliberată, entuziasmată de viitor, abia aşteptând să se împace cu Matthew, să-i spună că îl iubea şi că voia să fie soţia lui. Gata cu aristocraţia!

Mai târziu, avea să meargă să-i spună mamei despre decizia pe care o luase, avea să-i ceară lui Matthew să o însoţească. Voia ca ei să se cunoască. Era relativ sigură că, odată ce mama ei vedea cum cucerise inima lui Fancy, nu numai că avea să înţeleagă decizia fiicei sale, ci avea să o şi aplaude. Mama ei fusese cu un bărbat pe care îl iubise şi cu unul pe care nu-l iubise. Înţelesese, aşadar, atât recompensele, cât şi ororile.

Trecu pe lângă magazin şi crescu ritmul paşilor până ajunse la reşedinţa lui Matthew. Zâmbind, inspiră adânc şi ridică mânerul ciocănelului, satisfăcută când acesta căzu la loc cu zgomot. Doamna Bennett ar trebui să fi terminat cu toate treburile, ca să n-o vadă pe Fancy aruncându-se în braţele lui Matthew când acesta avea să deschidă uşa.

Numai că n-o făcu.

Mai bătu de trei ori. Aşteptă. Strânse pumnul şi bătu din nou. Nimic. Alunecând spre fereastră, ridică o mână la ochi şi privi pe geam. Ştia că nu exista mobilier în salonul din faţă. Putea vedea o porţiune a holului spre camera alăturată, dar nu vedea nicio mobilă. Cu siguranţă, de vină era unghiul.

Mai bătu o dată, apoi încercă uşa. Încuiată. Un fior de nelinişte o străbătu. Împachetase şi se mutase? Alungă acel gând absurd. Fără îndoială, avea o întâlnire cu omul său de afaceri. Menţinerea veniturilor îi solicitase, probabil, atenţia. Avea să se întoarcă în scurt timp. Avea să vină din nou, mai târziu, să i se alăture la cină, în sala de mese a hotelului.

Paşii ei erau mai înceţi când se întoarse la prăvălie.

Marianne o salută cu un zâmbet larg.

— Întâlnirea cu fratele tău a decurs bine?

Nu-i spusese vânzătoarei detaliile. Circulau, probabil, destule zvonuri prin clasa superioară. Nu era niciun motiv să le răspândească şi în alte părţi.

— A decurs perfect. Cum a mers afacerea cât am lipsit?

— Am avut câţiva clienţi care au cumpărat cinci cărţi.

— Presupun că printre ei nu era şi domnul Sommersby.

— Nu, domnişoară. Îl aşteptaţi?

Ea clătină din cap.

— Nu. Voi fi în birou, să mă ocup de nişte probleme.

După ce se aşeză pe scaunul din spatele biroului, începu să lucreze la reasamblarea cărţii pe care i-o adusese Timmy Tubbins. O ajuta să nu se întrebe când avea să se întoarcă Matthew, deşi asta nu putea să o împiedice să aibă

diferite conversaţii în minte. De unde să înceapă, ce să explice, ce să omită. Cum să facă să se împace.

La cinci şi jumătate, se auzi cineva sunând la uşă. După liniştea după-amiezii, inima ei începu să bată cu o nervozitate amestecată cu un fir de bucurie. Ar putea fi Matthew? Oare îşi petrecuse ziua analizând întâlnirea lor din acea dimineaţă, analizând fiecare cuvânt spus, străduindu-se să priceapă cum de mersese totul atât de greşit şi ce era acum de făcut pentru a repara situaţia? Nu era sigură că ştia exact ce să spună, cum să-l întâmpine, dar era încrezătoare că totul avea să se aranjeze. Iubirea putea avea mare putere.

Dar, când coborî în prăvălie, îl văzu la tejghea pe domnul Tittlefitz, stând de vorbă cu Marianne.

— Bună ziua, domnule Tittlefitz. Săriră amândoi de parcă fuseseră prinşi făcând ceva ce nu se cădea. Ştia foarte bine cum era.

— Domnişoară Trewlove, tocmai o întrebam pe Marianne dacă ar vrea să vină cu mine la un spectacol în seara asta.

Fancy nu se putu împiedica să simtă o tresăltare în piept. Ştia bine că cei doi se potriveau. Ridică dintr-o sprânceană şi se uită la vânzătoarea ei, care roşise.

Marianne ridică timid dintr-un umăr.

— I-am spus că aş fi încântată.

— Atunci, trebuie să pleci, ca să te pregăteşti.

— Nu vreau să mă retrag de la îndatoririle mele.

— Nu ai treabă acum. Poţi să pleci – nu, aşteaptă puţin. Urcă scările în grabă către dormitorul ei, se duse la comodă, deschise un sertar şi scoase o pereche de mănuşi din mătase pe care nu le purtase niciodată. Când coborî, i le oferi vânzătoarei.

— O, domnişoară Trewlove, nu le pot lua. Sunt mult prea elegante.

— Mai am o pereche. De fapt, mai multe. Îţi vor da un aer de eleganţă.

— Sunteţi sigură…

— Da.

Vânzătoarea luă mănuşile şi le trase pe mâini.

— N-am avut niciodată ceva atât de fin. Am să le spăl şi vi le aduc înapoi.

— Poţi să le păstrezi. Cine ştie? Poate vei mai avea şi alte ocazii să le porţi.

— Mulţumesc, domnişoară Trewlove. Sunteţi mereu atât de generoasă.

— Prostii! Sper să vă simţiţi bine diseară.

— Te conduc acasă, îi spuse domnul Tittlefitz lui Marianne.

— Să-mi iau poşeta.

Ea dispăru în birou, iar Fancy se întoarse către secretarul fratelui ei.

— Mă bucur că lucrurile merg atât de bine între tine Marianne.

— E o fată încântătoare. Îmi pare rău că domnul Sommersby nu va mai ajuta la lecţii. Începuse să-mi placă.

Fancy simţi că o ia ameţeala şi că stomacul i se prăbuşeşte, groaza cuprinzându-i sufletul.

— De ce nu va mai ajuta?

El păru surprins de întrebarea ei.

— Credeam că a vorbit cu dumneavoastră despre planurile lui. S-a mutat.

Încercând să dea sens cuvintelor lui, ea îl privi fix.

— Ce vrei să spui cu „s-a mutat”?

— Mi-a adus cheia de la apartament înaintea prânzului. Mi-a spus că nu va mai rămâne pentru restul zilelor pentru care achitase. Împachetase totul… şi s-a mutat. Ciudat lucru, plătise două luni în avans. A spus să folosesc restul banilor pentru a ajuta pe cineva care are probleme cu plata chiriei.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Marianne, închizându-şi săculeţul.

— Îi explicam domnişoarei Trewlove că domnul Sommersby nu va mai ajuta la lecţii.

— Dar el nu trebuie să locuiască aici ca să ne ajute, spuse ea.

Domnul Tittlefitz se uită la ea cu tristeţe

— Mi-a zis că nu se va întoarce în zonă.

Fancy abia mai putea gândi din cauza sângelui care îi vuia în cap. Îl lăsase convins că avea să se mărite cu Beresford, pentru că în acel moment crezuse că era singura ei opţiune. Nu-i dăduse nicio speranţă, niciun motiv să creadă că ei doi ar avea vreo şansă să fie împreună. Dar sigur nu se aşteptase ca el să împacheteze totul atât de repede şi să dispară în doar câteva ore. Pieptul ei stătea să facă implozie.

— A spus cumva unde se duce?

— Nu, domnişoară.

Poate avea să locuiască cu sora lui. Dar ea nici măcar nu ştia numele femeii. Cum l-ar putea găsi pentru a-l anunţa că nu avea de gând să se căsătorească cu Beresford? Ştia atât de multe despre el, dar atât de puţine detalii relevante.

— Ar trebui să plecaţi acum, să profitaţi cât mai mult de seara voastră.

După ce ei plecară, ea rătăci prin magazin, însă, oriunde privea, descoperea ceva ce îi amintea de Matthew. Valsând în jurul rafturilor, aranjându-i părul după ureche, ridicând-o pe tejghea şi sărutând-o nebuneşte. În seara aceea, se aşeză la geam şi privi vizavi, la reşedinţa întunecată. Unde plecase? Cum putea să-l găsească? El trebuia să ştie că-l iubea cu fiecare fibră a fiinţei ei, că voia să se mărite cu el, să aibă o viaţă alături de el.

În vreme ce aştepta în van ca o lumină să se aprindă la fereastră, ca el să se întoarcă la ea, ştiu că nu se simţise mai singură niciodată în viaţa ei.

Capitolul 25

Fancy şterse farfuria pe care i-o dăduse mama ei. Era ultimul dintre vasele care trebuiau spălate după dejunul lor. Era duminică, dar nu prima din lună, astfel că restul familiei nu se adunase acolo, şi era recunoscătoare pentru asta,

fiindcă avea să-i spună mamei ei lucruri care trebuiau să rămână între ele. În afară de asta, era într-o dispoziţie melancolică, şi asta n-ar fi fost nimănui de folos. Probabil nu ar fi trebuit să-şi deranjeze mama, dar avea nevoie de o schimbare.

Abia dacă-şi mai amintea ziua de sâmbătă. Avusese clienţi, dar părea că uitase unde pusese cărţile şi fusese complet inutilă, nu putuse ajuta pe nimeni să găsească o poveste pe care s-o citească cu plăcere.

În birou, intenţionase să continue cu recondiţionarea cărţii, dar, în schimb, nu făcuse decât să se uite în gol, încercând să-şi dea seama cum să dea de Matthew. Îi întrebase pe vecini dacă vreunul îl văzuse mutându-se. Spre supărarea ei, nu aflase decât că sosiseră trei căruţe şi o trăsură şi că nişte servitori în livrea căraseră mobila. Niciun semn pe căruţe ori pe trăsură, dar servitorii purtau livrea. Oare se înşelase în privinţa averii lui? Bineînţeles că nu vorbise serios când îi spusese că şi-ar permite să cumpere fiecare carte din prăvălia ei.

— Am terminat aici, spuse mama ei. Hai să ne turnăm un strop de brandy, şi pe urmă poţi să-mi povesteşti ce te tulbură.

— De ce ai crede că mă tulbură ceva?

— Fiindcă, răţuşcă, abia dacă ai zis o vorbă şi arăţi de parcă tocmai ai fi aflat că toate cărţile din Anglia au fost aruncate în mare. Aşa că stai jos, să vorbim.

După ce se aşezară pe scaunele de lângă vatra goală, Fancy sorbi o înghiţitură zdravănă de brandy şi lăsă căldura s-o cuprindă. Apoi îşi trecu degetele uşor în jurul paharului.

— La ultimul bal, am fost surprinsă singură cu un conte. Şi nu numai atât. Ca să reparăm lucrurile, m-a cerut în căsătorie. L-am refuzat.

— L-ai sărutat?

Ea se încruntă

— Pe conte? Nu. De ce aş face-o?

— E ca în povestea aia cu Prinţul Broscoi, pe care îmi amintesc că ţi-a citit-o Gillie. Dacă nu săruţi un flăcău, nu vei şti niciodată dacă e prinţul sau doar un broscoi.

Râse uşor. Pesemne că mama ei băuse un pahar de brandy când ea nu se uita.

— E doar un basm.

— Dar pe flăcăul care te ajuta la lecţii nu l-ai sărutat?

Fancy îşi simţi obrajii încingându-se.

— Ba da.

— De asta nu l-ai sărutat pe celălalt? Se aplecă înainte. Poate de asta nu vrei să te măriţi cu el.

Simţi lacrimile, dar şi le reţinu.

— Îl iubesc, mamă. Îl cheamă Matthew Sommersby. E drăguţ şi generos. Mă face să râd, aşa cum mi-ai spus că trebuie să fie. Îmi place să fiu cu el. Îşi muşcă buza de jos, nevenindu-i să creadă că urma să i se confeseze mamei ei. Şi îmi place mult când mă sărută.

Zâmbind satisfăcută, mama ei se lăsă înapoi în scaun.

— Se pare, atunci, că el e prinţul. E plin de broscoi pe lumea asta. Când dai de un prinţ, trebuie să-l păstrezi.

— Păi, tocmai asta e, mamă. L-am pierdut.

— Cum ai reuşit, iubito?

Sorbi din brandy, savurând căldura ce alunga frigul care începuse să se răspândească prin ea.

— Mi-a spus că mă iubea şi că dorea să se căsătorească cu mine. Dar eu i-am zis că mă mărit cu contele.

— De ce i-ai spus asta?

— Pentru că aşa credeam, că n-am de ales. Mă temeam că te-aş dezamăgi dacă n-aş face-o. Visele tale pentru mine nu se vor împlini niciodată. Acum, sunt o femeie copleşită de scandal, aşa că nu voi mai fi invitată la alte baluri. Nu voi mai avea ocazia să întâlnesc vreun lord cu care să vreau să mă mărit.

Nu că ar fi găsit pe cineva chiar dacă ar fi mers la o mie de baluri. Fiindcă inima ei fusese luată, îi aparţinea pentru totdeauna lui Matthew.

— Stai aşa, iubito. Aud o groază de vorbe şi încerc să înţeleg. Vrei să te măriţi cu un lord?

— Vreau să mă mărit cu un bărbat care mă iubeşte.

— Aşa şi trebuie. Ştii bine că niciunul dintre noi nu

vrea să te măriţi cu un bărbat care să nu te iubească.

Termină brandy-ul şi oftă adânc.

— Mamă, dar dacă eu aş vrea doar să-mi conduc librăria? Dacă nu m-aş mărita niciodată?

— Draga mea, eu vreau să faci ce te face pe tine fericită.

— Dar tu întotdeauna ţi-ai dorit pentru mine un bărbat elegant, să trăiesc într-o casă elegantă şi să am o viaţă elegantă.

— Da. Un bărbat care te iubeşte, pentru care eşti soarele şi luna. O casă în care pătrunzi şi simţi că ai ajuns acasă. O viaţă în care eşti fericită şi ai tot ce ai visat vreodată să ai – sau măcar o bună parte. Tu hotărăşti ce e potrivit pentru tine şi asta îmi voi dori să ai.

Fancy se simţi uşurată când îşi dădu seama că nu-şi dezamăgea mama.

— Atunci, mă bucur că nu m-am măritat cu contele.

— Dar ce e cu domnul Sommersby al tău?

Tristeţea o cuprinse din nou.

— Înainte să-i pot spune că nu aveam de gând să mă mărit cu contele, s-a mutat. Nu ştiu unde să-l găsesc.

— Trebuie să vorbeşti cu Beast, atunci. Băiatul ăla găseşte pe oricine şi orice.

*

Luni dimineaţă, Fancy se trezi cu o rază de speranţă. După ce se întorsese de la mama ei, îi scrisese lui Beast o scrisoare în care îi cerea ajutorul, pe care avea de gând să i-o dea lui Lottie în acea seară. Dintre toţi fraţii ei, Beast era cel mai misterios. Ea nici măcar nu ştia unde stătea. Deşi era relativ sigură că mama ei ştia cum să ia legătura cu el, se decise să ia problema în propriile mâini.

Aruncând o privire la ceasul de pe şemineu, văzu că era aproape nouă. De când conducea prăvălia, niciodată nu uitase să deschidă când bătea ceasul ora nouă. Deşi sâmbătă abia se putuse concentra, dădu cearşafurile la o parte, coborî din pat şi se pregăti pentru noua zi. La nouă

fix, descuie uşa, se duse la tejghea, ridică ceaşca de ceai, aruncă o privire la calendar şi îngheţă.

Era ziua în care se judeca procesul ei. La zece. Matthew avea să fie acolo, să depună mărturie. Nu avea să-şi încalce promisiunea, era sigură de asta. Putea să-l vadă, să aibă ocazia să stea de vorbă cu el, măcar să-i spună că nu avea de gând să se mărite cu Beresford. Poate o puteau lua de la capătul sau măcar să meargă mai departe de unde rămăseseră.

Marianne n-avea să ajungă decât peste câteva ore. Oricât nu îşi dorea să închidă prăvălia, nu vedea ce altceva ar fi putut face. După ce-şi luă săculeţul, încuie şi o porni în goană pe străzi, până la pensiunea unde locuia Marianne. Cu permisiunea proprietarei, urcă repede scările către camerele lui Marianne, bătu, şi când Marianne, încă pe jumătate adormită, deschise uşa, îşi ceru scuze.

— Am ceva de făcut. Uite cheia, ca să poţi să intri în prăvălie.

— Să mă duc mai devreme?

— Doar dacă vrei, nu te duce decât dacă simţi că trebuie. Îmi pare rău că a intervenit asta atât de neaşteptat. Nu ştiu cât va dura, şi aş vrea ca prăvălia să fie deschisă la un moment dat.

— Mă schimb de cămaşa de noapte şi plec.

— Mulţumesc, Marianne. Se întoarse de pe scară. Iartă-mă! Eram atât de zăpăcită sâmbătă, că nu te-am întrebat cum a fost cu domnul Tittlefitz.

Marianne duse o mână la buze.

— M-a sărutat, domnişoară Trewlove, şi a fost minunat.

Fancy îi strânse mâna lui Marianne.

— Mi-a plăcut de la bun început domnul Tittlefitz. Mă bucur că te face fericită.

— O, da, mă face. Nu vă faceţi griji pentru prăvălie. Voi avea grijă.

Simţind c-o podideau lacrimile, o sărută pe Marianne şi fugi apoi în jos pe scări.

Nu-i fu greu să găsească o trăsură, dar traficul era

îngrozitor, aşa că intră în sala de judecată unde era judecat Dibble câteva minute bune după ora zece. Sala era plină ochi, nu mai avea unde să se aşeze. Nu ştia de ce lumea se înghesuia să urmărească procesul unui necunoscut. Sau poate îl cunoşteau. Poate avea mulţi prieteni.

Deşi, având în vedere rânjetul lui, se cam îndoia. Apoi îşi dădu seama că se uita fix la Matthew, care stătea în boxa martorilor.

Revederea cu el îi tăie răsuflarea. Radia de încredere de sine, pe care o afişa aproape regeşte. Putea să-şi dea seama deja că reuşise să câştige respectul celor din public. Când coborî să-şi ia locul, aruncă o privire prin sală şi ştiu momentul când o zări, pentru că se lăsă o linişte de moarte.

Nu arăta ca şi cum ar fi dormit foarte bine, şi ea se întreba dacă doar îşi făcea griji pentru mărturia de azi sau poate regreta felul în care merseseră lucrurile între ei ultima oară când se văzuseră. Ea îi oferi un zâmbet ezitant şi îşi dori să aibă cum să comunice cu el şi să-i spună că avea încredere în abilitatea sa de a pune capăt procesului. Şi că-i lipsea foarte mult şi că avea nevoie să vorbească cu el.

— Vă rog să vă spuneţi numele.

El aruncă o privire către bărbatul cu perucă şi robă care făcuse anunţul.

— Matthew Sommersby.

Omul spuse ceva cu glas scăzut. Matthew nu păru mulţumit. Aruncă o privire către Fancy, apoi îşi drese glasul.

— Matthew Sommersby, conte de Rosemont.

Micile fisuri care apăruseră în inima ei când descoperise că el plecase se adânciră, iar inima i se sfărâmă.

*

El o privi pe Fancy ieşind din sală, dar se strădui să rămână în boxă şi să depună mărturie. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. N-ar fi trebuit să-i spună când avea loc procesul. O

făcuse doar ca s-o liniştească, să o asigure că urma să se întâmple şi că avea să se facă dreptate.

Cum termină, se năpusti afară din sală şi o căută pe holuri. Dar ea nu era de găsit.

Mai bine aşa. Ce putea să-i mai spună?

Ea făcuse deja alegerea. Îl alesese pe Beresford.

Iar el alesese şi el. Alesese să nu-i spună cine era.

*

Cum făcea în fiecare seară de când se întorsese la reşedinţa sa, Matthew se retrase în bibliotecă şi sorbea din scotch-ul său. Şi, tot cum făcuse în fiecare seară de când se întorsese, se gândea la Fancy. Însă, în seara asta, nu scăpa de amintirea expresiei şocate de pe faţa ei atunci când lui i se ceruse să nu-şi spună doar numele, ci şi titlul. Ştia că i se ceruse asta fiindcă poziţia sa în rândurile aristocraţiei dădea greutate mărturiei sale, garantând că Dibble avea să fie pedepsit cum se cuvenea pentru răul făcut, nu numai acum, ci şi cu ani în urmă. Chiar dacă faptele mai vechi nu fuseseră dezvăluite în sala de judecată, el ştia şi insistase ca el să nu scape prea uşor. Audierea nu fusese decât pentru spectacol.

Matthew n-ar fi vrut ca ea să afle adevărul în public şi fără avertisment. Se gândise chiar să-i trimită o scrisoare, fiindcă ştia că, odată măritată cu Beresford, drumurile aveau să li se mai încrucişeze. Intenţionase să fie politicos, dar rece, să n-o lase să-şi dea seama că trucul ei îl rănise în adâncul sufletului, nu numai pentru că se înşelase în privinţa ei, ci şi pentru că asta însemna că n-o putea avea pentru tot restul zilelor sale.

Se îndrăgostise de ea, fir-ar să fie! Fără să-şi dea seama. O dorea de soţie.

Dar ea devenise nerăbdătoare, dornică să aibă un lord.

O văzuse astăzi, şi fusese un moment plin deopotrivă de bucurie şi de tristeţe. O văzuse, şi inima îi crescuse: adevărul era că înţelegea că, atunci când venea vorba de

femei, nu se pricepea să aprecieze caracterul. Nu s-ar fi aşteptat ca Fancy Trewlove să folosească asemenea mijloace pentru a obţine ce-şi dorea. Şi chiar când începuse să creadă că şi ea îl iubea, că, dacă i-ar fi cerut mâna, l-ar fi ales pe el, chiar neştiind că avea un titlu.

Dar acum ea ştia, şi el tot o dorea. Cu fiecare fibră din el. Dacă ar fi ştiut cine era, dacă ar fi căutat o situaţie în care să fie surprinşi într-o poziţie compromiţătoare, pentru ca el să fie obligat să se căsătorească cu ea, nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin, pentru că ar fi avut-o în viaţa lui.

*

Cu picioarele strânse la piept, Fancy stătea la geam, cu un obraz sprijinit de genunchi, şi privea către fereastra întunecată de peste drum. De când plecase Matthew, toate serile şi le petrecea la fel.

Nu, nu Matthew. Rosemont.

Era oare sortită să-i facă pe toţi cei care o iubeau să-i ascundă lucruri?

Toată ziua o chinuise faptul că el nu-i spusese cine era, iar acum, în liniştea nopţii, îşi aminti reacţia lui când scrisoarea căzuse din buzunarul ei, îşi aminti că îi spusese cum îl păcălise soţia lui. Îşi aminti de balul lui Gillie, unde Lady Penelope şi prietenii ei riscaseră să vorbească cu ea pentru că doriseră să afle dacă el fusese invitat. Apoi, când aflase câte doamne îl solicitaseră. Venise aici ca să scape de cine era.

Ar fi pus la bătaie orice carte din prăvălia ei că avea dreptate.

Înţelese mai bine reacţia lui când ea îi povestise despre cum fusese prinsă într-o situaţie compromiţătoare cu Beresford, dar faptul că înţelegea n-o făcea să sufere mai puţin. El o acuzase de duplicitate, nici măcar nu se ostenise să-i dea prezumpţia de nevinovăţie. Deşi nici ea nu-i corectase interpretarea. Fusese prea uluită, ca să fim cinstiţi.

Dar acum, dându-şi seama că el îi ascunsese o parte

din cine era, trebuia să se întrebe dacă chiar îl cunoştea pe Matthew Sommersby.

*

— Bună dimineaţa, James.

— Domnişoară Trewlove.

— Voi lua micul dejun.

— Foarte bine, domnişoară.

După un somn bun, era încântător să intre în rutina de familie, şi abia aştepta să ia micul dejun cu Mick şi Aslyn. Ca de obicei, când intră în salon, el puse ziarul deoparte şi se ridică.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă.

Ea se forţă să zâmbească.

— Aştept să înceapă o nouă zi.

După ce alese dintr-o ofertă tentantă, se aşeză alături de fratele ei şi de Aslyn la masă.

— Ce mai faci, Aslyn?

Cumnata ei îi întinse mâna şi i-o strânse.

— Bine. Să ştii că te admir pentru felul în care te-ai purtat cu Beresford.

— Mă îndoiesc că mă mai admiră cineva – cel puţin, cineva din afara familiei. Dar nu contează. Sunt mai mult decât mulţumită de decizia mea. Apoi întoarse privirea către fratele ei. E ceva în ziar despre procesul lui Dibble?

Ar fi trebuit să rămână să asculte mărturia, verdictul şi sentinţa – dacă fusese vreuna –, dar, după ce aflase despre Matthew, nu-şi mai dorise decât să plece. În acel moment, nimic nu părea mai important pentru sănătatea ei.

Mick tăcea, de parcă s-ar fi transformat în statuie.

— Dibble, zici?

Ea îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

— Ştiu că e tatăl meu, Mick. Am vorbit cu mama. Mi-a explicat totul.

— Când a fost asta?

— După ce el a dat buzna în prăvălie.

Fancy ştia că unii oameni erau îngroziţi de fraţii ei, temându-se de mânia lor. Având în vedere furia de pe faţa lui Mick, înţelese de ce.

— Ce-a făcut?

Îi povesti totul despre acea noapte. Mă rog, mai puţin felul în care se purtase Matthew. Chiar dacă nu făcuse altceva decât s-o susţină, se îndoia că Mick ar fi apreciat asta. De aceea nici nu-i spusese despre Dibble până atunci.

— Lord Rosemont te-a salvat? întrebă Aslyn, în mod vizibil uimită, repetând ceea ce Fancy le împărtăşise.

— Închiriase o reşedinţă. Numai că, până să dea ieri mărturie la proces, n-am ştiut cine era. N-am rămas. Nu mă întreba de ce. Făcu semn din cap către ziarul *Times* mototolit în mâna lui Mick. Era surprinsă că nu era transformat la loc în celuloză. E ceva acolo?

El schimbă o privire cu soţia lui, înainte de a o privi ţintă pe Fancy.

— Cred că *aici* e ceva ce tu nu ne spui.

— Cu tot respectul, Mick, nu e treaba ta.

— Are cumva legătură cu motivul pentru care ai refuzat oferta lui Beresford?

Fancy luă ceaşca, surprinsă că degetele nu-i tremurau, şi sorbi puţin ceai, apoi o puse la loc pe farfurioară.

— Nu te vei confrunta cu el.

Presupuse că acesta era un răspuns suficient de clar, pentru că el înjură aspru înainte de lua ziarul, începând să-i scotocească paginile.

— Vinovat, lătră el într-un târziu, apoi o privi. Zece ani la Pentonville.

Ea răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului!

— De ce n-ai venit la mine, Fancy, să-mi spui ce se întâmpla?

Părea cu adevărat rănit, şi, pentru asta, ei îi păru rău.

— Destulă vreme ai avut grijă de mine, Mick. E timpul să îmi port singură de grijă. Iar Matthew – strânse buzele, închise ochii, apoi îi redeschise –, Rosemont a avut grijă de

problemele pe care nu le-am putut eu rezolva.

— Rosemont, mârâi el, mijind ochii. Poate ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Nu. Şi nu cumva să încerci să pui pe altcineva să-l vadă. Niciunul dintre voi nu are voie să se amestece.

— Aşadar, e ceva între voi în care să ne amestecăm.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Las-o aşa!

El mormăi ceva despre surori enervante şi mult prea independente. Ea o luă ca pe un compliment.

— Oricum, am să discut şi cu Dibble, spuse el pe un ton sever, care nu accepta nicio împotrivire. Dacă supravieţuieşte zece ani, când iese, îl voi aştepta.

— Nu am o problemă cu asta. Clătină din cap. Nici nu-i ştiu numele mic.

— Nici nu ştiu dacă are vreunul. Nu te îndoi, Fancy, că, în ciuda circumstanţelor, ai fost dorită.

— Ştiu, dar tot mi-aş fi dorit să fie altfel pentru mama. Să fi fost aşa cum mi-a spus mie. Pentru binele ei.

— Şi-a iubit soţul.

— Dar era doar cu puţin mai în vârstă ca mine când l-a pierdut. Atât de mulţi ani singură. Nu putea decât să se întrebe dacă n-o aştepta şi pe ea acelaşi viitor.

Mick se întoarse la ziarul său, Aslyn – la mâncare. Fancy mai sorbi puţin ceai, ţinând ceaşca în mâini de parcă ar fi fost o mică pasăre pe care o apăra.

— Pot să împrumut trăsura ta diseară?

El îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

— În ce scop?

— Nu ajunge să ştii că am nevoie de ea?

El privi în tavan, ca şi cum răspunsurile se aflau acolo.

— Când te-ai făcut atât de încăpăţânată?

— Te duci la balul Fairhaven, spuse Aslyn încet, cu aprobare în glas.

Încuviinţă din cap, străduindu-se să se controleze.

— Trebuie să le fac faţă o ultimă dată, să părăsesc societatea în termenii mei, nu ai lor.

— Am primit invitaţie? întrebă Mick, deşi se îndoia că

ar fi dat vreo atenţie unei astfel de formalităţi dacă avea de gând să meargă.

— Am primit, spuse Aslyn. Aşa ştiu despre el.

Cu un semn din cap, el se aşeză la loc.

— Atunci te vom însoţi.

— Trebuie să fac asta de una singură, Mick. Nu veniţi niciunul dintre voi. Fiindcă ştia că, dacă era atacată direct – şi fără îndoială urma să se întâmple asta –, fraţii ei aveau să-i pună pe loc pe cei implicaţi să plătească.

Iar ea avea nevoie să fie singură, pentru a face propria declaraţie: Fancy Trewlove era o femeie de care trebuia să ţii cont.

Capitolul 26

Cedând rugăminţilor surorii sale, Matthew se regăsi la blestematul ăsta de bal, dorindu-şi să fie la el acasă, sorbind scotch mai degrabă decât să valseze cu Lady Penelope. Fata era superficială şi vorbea întruna doar despre subiecte care nu-l interesau câtuşi de puţin: flori, vreme, expediţiile ei la cumpărături. Dar aceleaşi lucruri le auzise şi de la cele cinci tinere cu care dansase până atunci.

Nu apucase să discute cu niciun gentleman, ca să se pună la curent cu cele mai noi veşti, fiindcă, din momentul în care pusese piciorul în sala de bal, doamnele roiseră în jurul lui ca albinele în căutarea nectarului.

Peste fundalul sonor al muzicii şi al conversaţiei, fu anunţată altă sosire, şi era recunoscător că era o tânără pereche fără vreo fiică de măritat. Ţinându-şi promisiunea faţă de toate doamnele care îl solicitaseră înainte de a-şi lua acea pauză, îşi trecuse numele pe o puzderie de carnete de bal şi făcea ce putea mai bine să pretindă că era interesat, oferind complimente şi puţin flirt, chit că se plictisea de moarte.

Dar aşa se simţise, de fapt, de când îşi părăsise

reşedinţa. Nu se dusese nicăieri – nici măcar la clubul său favorit – şi nu făcuse nimic notabil în afară de a se asigura că Dibble avea să meargă la puşcărie, în afară de asta, bântuia prin reşedinţa sa goală fără niciun scop, ca un zmeu dezlegat, în pericol de a se prăbuşi şi de a fi distrus în orice moment. În fiecare dimineaţă, deschidea ziarul şi căuta anunţul de logodnă al lui Fancy, ştiind că, odată ce l-ar fi văzut, ar fi avut confirmarea că ea nu avea să fie niciodată a lui.

Nu putea să doarmă când şi-o imagina cu Beresford, gândindu-se că ar fi trebuit să facă lucrurile altfel de la bun început, că ar fi putut să se asigure că ea avea să fie a lui. Abia dacă mai mânca, nimic nu mai avea gust dacă nu împărţea cu ea. Nici în lectură nu mai găsea nicio plăcere, fiindcă îşi amintea cum îi lucea privirea când o vedea stând la geam cu o carte în mână. Fiecare blestemat de lucru îi amintea de ea. Nu mai putea nici să respire fără să se gândească la ea.

Acum, dădea ture pe ringul de dans cu o tânără în braţele sale şi auzea ici şi colo frânturi de discuţie.

Beresford.

Domnişoara Trewlove.

Scandalos.

Dar eu niciodată..

Cei doi păreau a fi pe buzele tuturor, mai puţin al tinerelor cu care dansa, dar acelea erau mai interesate să-l impresioneze vorbind despre ce ştiau mai bine decât cu bârfe despre cel mai recent scandal, unul care avea să fie uitat odată ce va fi trecut seara.

— Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să te întorci în societate.

Nu o făcuse, de fapt, dar era atât de dornic s-o vadă pe Fancy, că se pusese în situaţia de a-şi încrucişa paşii cu ea şi cu Beresford fără să admită că inima sa refuza să-i dea drumul. Ea şi Beresford trebuiau să ajungă dintr-un moment în altul, căci contele nu era destul de prost cât să nu se folosească de această ocazie pentru a-şi demonstra devoţiunea şi respectul pentru femeia cu care urma să se

căsătorească. Era primul bal care se ţinea de la acel incident. Era imperativ ca Beresford să-şi introducă doamna în societate. Şi unde putea începe mai bine decât la balul Fairhaven?

— Vă plictisesc, milord?

Cuvintele partenerei de dans, spuse încet, îl smulseră din visare.

— Scuzele mele! Se pare că mi-am pierdut exerciţiul când vine vorba despre a mă întreţine cu o parteneră de dans.

Mai ales când mintea îi era ocupată cu Fancy. Nu ştia ce i-ar fi putut spune dacă ar fi întâlnit-o. Dar avea nevoie să-i audă vocea, să privească în ochii ei şi să se asigure că era fericită cu decizia care o ducea în braţele lui Beresford, nu în ale lui. Deşi tot nu şi-o putea închipui recurgând la trucuri pentru a-şi asigura un loc în înalta societate.

— Nu-mi dau seama dacă aştepţi sosirea unei alte debutante sau dacă plănuieşti să fugi.

El ridică o sprânceană către ea.

— Poftim?

— Am observat că privirea ta tot alunecă către intrarea din capătul scărilor.

— Mă distrează anunţarea sosirilor, aşa că privirea mea, în mod natural…

— E mai mult de atât. Cred că aştepţi pe cineva anume.

— Desigur, greşeşti.

— Eşti un mincinos foarte prost.

El îi aruncă o privire aspră.

— Nu e în avantajul unei lady aflate în căutarea unui soţ să-l numească mincinos pe un potenţial curtezan.

— Ar putea fi adevărat dacă ai fi în căutarea unei soţii – dar nu eşti – şi dacă eu aş fi în căutarea unui soţ – dar nu sunt.

— Toate femeile singure sunt în căutarea unui soţ.

— Eu nu. Vreau să fiu la fel de independentă ca domnişoara Trewlove.

Chiar dacă inima i se strânse auzind numele ei, spuse

batjocoritor:

— Domnişoara Trewlove. Atât de independentă, că a păcălit un lord să se însoare cu ea.

Fruntea ei delicată se încreţi în timp ce ea clipea repetat spre el.

— Te referi cumva la dezastrul cu Beresford?

— Dezastru? A căpătat ce a vrut. Se mărită cu un lord.

— Cine naiba ţi-a zis asta?

„Chiar ea!” Dar, din cine ştie ce motiv, gura lui nu putu forma cuvintele. Încerca să-şi aducă aminte cu exactitate ce-i spusese Fancy.

— Ştiu că a fost prinsă într-o poziţie compromiţătoare. Ştiu că-l păcălise...

— Nici vorbă! Ea e o femeie integră. N-ar face niciodată aşa ceva. Lord Beresford a pus totul la cale, să-i fie ruşine! I-a spus fratelui meu, fiind buni prieteni, şi câtorva prieteni ai săi să se adune pe veranda din apropierea ferestrei bibliotecii. Apoi a dus-o pe domnişoara Trewlove în bibliotecă şi a sărutat-o. La cum o cunosc, cred mai degrabă că ea voia doar să vadă Biblia rară a lui Collinsworth, nu se fie acostată de Beresford.

El aproape că se împiedică. Nu mai putea să se învârtă pe ringul de dans ca şi cum totul ar fi fost în ordine. Cu mâna pe spatele ei, o conduse în afara cercului, către un loc liber, pe margine.

— Eşti sigură de asta?

Închise ochii. Cum se putuse îndoi când Fancy era cea mai deschisă şi mai cinstită femeie pe care o cunoscuse vreodată?

— Absolut. Fratele meu mi-a spus că Beresford dorea zestrea ei. E destul de substanţială. I-am spus fratelui meu vreo două fiindcă l-a ajutat pe Beresford. O lady ar trebui să aibă de ales.

El deschise ochii.

— Ştiu că a doua zi Beresford s-a întâlnit cu fratele ei, pentru a aranja căsătoria.

— Asta e ceea ce voia să obţină, dar domnişoara Trewlove l-a refuzat. Scurt pe doi. Foarte bine pentru ea, aş

spune.

Răsuflarea lui se opri.

— Şi cum ai aflat asta?

Ea oftă.

— La câteva ore după întâlnire, Beresford a ajuns la reşedinţa noastră, jelindu-şi nefericirea, iar fratele meu îl consola. Eu ascultam la uşă, aşa cum obişnuiesc să fac. De aceea Lord Beresford nu este în seara asta aici. E distrus că nu l-a vrut. Mă mir că n-ai auzit despre asta, e pe buzele tuturor de zile întregi.

Nu prea putea să-l învinuiască pe Beresford că se apucase de băut. Fancy era un diamant de primă calitate, şi, în ciuda tuturor maşinaţiunilor sale, nu reuşise să-i câştige mâna. Dar ea îi spusese că avea să se mărite cu un conte. Probabil undeva între reşedinţa lui şi biroul fratelui ei, se răzgândise. Pentru că el mărturisise că ar vrea să se căsătorească cu ea? Sau pur şi simplu se gândise să pună înainte propriile ei dorinţe, nu pe cele ale familiei ei?

— Nu prea m-am învârtit prin societate.

Se îngropase în reşedinţa lui, să-şi lângă rănile pe care singur şi le pricinuise.

Lady Penelope aplecă uşor capul, îngândurată.

— Am rămas cu impresia, milord, că şi dumneata o cunoşti pe domnişoara Trewlove, chiar dacă nu participi la niciun bal.

În tonul ei nu era nicio acuzaţie, nicio dorinţă de bârfă, numai interes.

— I-am vizitat librăria.

— Nu e cea mai drăguţă? L-ai cunoscut pe Dickens?

— Da.

— E atât de dulce…

— Domnişoara Fancy Trewlove!

Vocea sonoră a majordomului răsună în sala de bal, bombardând sufletul lui Matthew. Se întoarse şi-o văzu pe Fancy într-o rochie extravagantă aurie, în capătul scărilor. Singură, fără vreun frate sau o soră alături.

Stătea drept, mândră şi atât de frumoasă în strălucirea ei, că aproape că-l puse în genunchi.

— Mă vei ierta, Lady Penelope?

Abia o auzi, fiindcă nu aşteptă răspunsul ei, ci se îndrepta deja spre Fancy, hotărât să n-o lase singură în faţa acestei mulţimi de bârfitori.

*

Fancy nu fusese niciodată mai agitată în viaţa ei, nici mai sigură de ea şi de locul ei în lume. Intenţiona să demonstreze că oamenii aceştia nu aveau nicio influenţă asupra ei, nu-i decideau soarta. Ea şi numai ea era stăpâna destinului ei.

Îi luase ceva vreme să-şi dea seama de asta. Făcuse atâta vreme tot ce-i ceruse familia ei, câteodată strecurând şi câteva dintre dorinţele sale – librăria, aventurile ei, faptul că se îndrăgostise –, că pierduse din vedere că era responsabilă pentru propria fericire, că putea să-şi aleagă singură calea. Câteodată, era de acord cu visurile pe care familia le avea pentru ea, alteori însă mergea pe calea aleasă de ea. Cei dragi îi dăduseră tăria să fie pe picioarele ei, iar în seara asta intenţiona să pună asta în practică.

Anunţul numelui ei încă răsuna, când, trăgând puternic aer în piept, ea începu să coboare. Era conştientă că perechile se opreau din dans şi se holbau la ea şi se străduia să nu se holbeze şi ea, fixându-şi atenţia la marchizul şi marchiza de Fairhaven, care o aşteptau la baza scării. Atunci, o agitaţie într-o parte îi captă atenţia, şi văzu un bărbat cu părul negru făcându-şi loc prin mulţime ca şi cum viaţa i-ar fi depins de asta – să ajungă la ea.

Picioarele i se opriră, şi îşi prinse degetele în jurul balustradei atât de strâns, încât se temea că avea să lase urme. El ieşi din mulţime şi sări treptele. Îmbrăcat în ţinută de seară, nu arătase niciodată mai frumos, dar ea îşi împietri inima, refuzând să-l întâmpine fie şi cu cea mai mică urmă de bucurie.

El se opri două trepte mai jos, lucru care o avantaja, dându-i astfel posibilitatea să-i întâlnească privirea la acelaşi nivel.

— Fancy…

— Nu mă aşteptam să fii aici.

Buzele lui, care îi făcuseră atâtea lucruri necuviincioase, se curbară într-un zâmbet uşor ironic.

— Lady Fairhaven e sora mea.

Îşi amintea ochii ei verzi şi părul negru. Cum de nu-şi dăduse seama de asemănare? Dar ea nu-l căutase niciodată printre aristocraţi. Însă se uită împrejur, imaginându-şi-l vizitându-şi sora, savurând cina.

— Atunci, nepoata ta este aici.

— În creşa de la etaj. I-am citit o fabulă de Esop înainte să adoarmă. M-am gândit la tine.

Existase o vreme când ea ar fi vrut să-i cunoască nepoata, i-ar fi plăcut să-l vadă cum îi citea. O vreme în care ştia că ce era în mintea lui i-ar fi adus bucurie

— Eu nu mă gândesc niciodată la tine. Încercă să treacă de el, dar el o opri cu mâna înmănuşată pe braţul ei, iar ea fu uşurată că nu fusese un contact piele pe piele. Nu era sigură că ar fi putut rezista atingerii mătăsoase.

— Nu eşti o mincinoasă pricepută.

Cu asta avea dreptate. Se gândise la el aproape în fiecare clipă din fiecare zi.

— Dă-mi drumul!

— Nu ai săculeţul plin de cărţi.

— Sunt foarte bună la împins.

Încet, el îşi retrase degetele.

— Vino undeva unde putem vorbi!

— Nu.

Ea intenţiona să facă puţin mai mult decât să meargă prin mulţime, să-i privească pe toţi şi apoi să-şi vadă de drum. Începu să coboare, dar el se puse înaintea ei, blocându-i calea.

— L-ai respins pe Beresford. Eşti terminată. Îţi vor întoarce toţi spatele.

— Sunt conştientă de ce voi fi forţată să îndur, dar voi părăsi societatea în felul meu. Am fost invitată la bal, aşa că am venit.

— Măcar lasă-mă să te însoţesc.

Îi oferi braţul, iar ea abia dacă îşi înclină capul. Ea avea tărie cât să-l refuze, dar, dacă îl atingea, rezistenţa ei s-ar fi prăbuşit. Dispreţuia felul în care inima ei bătea şi corpul i se încorda, dornic să fie mai aproape de el, ca şi cum ar fi fost Steaua Nordului pentru ea.

— Aş prefera să n-o faci, Matthew. Închise ochii. Iertaţi-mi scăparea! Voiam să spun Lord Rosemont.

Începu să coboare, având grijă ca el să n-o urmeze, şi constată că muzica nu se mai auzea, că toţi ochii erau aţintiţi asupra dramei care se desfăşura pe scări. Ea ar fi vrut să le facă faţă tuturor, dar nu se aştepta să facă totul deodată.

— Te iubesc, domnişoară Trewlove.

În ciuda şoaptelor şi a zgomotelor, vocea lui răsună în jurul ei, cuvintele lui izbindu-se chiar în structura fiinţei ei. Dar, de data aceasta, păreau mai intense, mai profunde. Clătinându-se, cu toţi muşchii încordaţi, Fancy se întoarse încet spre el.

— Nu face asta, Matthew, nu aici. În public. Ura faptul că aveau public, dar, în lumea aristocratică, totul părea să fie mereu la vedere. Nu va merge.

— Pentru că te-am rănit. Pentru că ne-am rănit unul pe celălalt. Coborî o treaptă, apoi încă una. Dacă nu aici şi acum, atunci unde şi când?

— Niciodată. Tu nu mi-ai spus cine eşti.

Lăsase vocea mai jos, dar tot părea că răsună în sus pe scări.

— Tu ştii bine cine sunt, Fancy. Nu ştiai doar *ce* sunt. Îşi întinse braţele. Acum, ştii. Sunt cumva diferit?

Cum îşi explica ea că el era mai mult? Sau că măcar ar fi trebuit să fie? Nu vedea însă înaintea ei decât bărbatul. Bărbatul care mâncase o plăcintă cu carne cu ea pe scări, care se uitase la o fotografie necuviincioasă, care venise în ajutorul ei, o sărutase până o zăpăcise. Care îi arătase pasiunea şi cum să o amplifice.

— De ce faci asta?

— Fiindcă, din momentul în care te-am întâlnit, mi-ai luat inima prizonieră cu bunătatea, generozitatea,

acceptarea ta. Eşti cea mai binevoitoare şi mai modestă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Pentru mine, n-ai fost o flacără trecătoare. Nu ştiu dacă asta e valabil pentru toţi gentlemenii de aici.

Ea ştia că se referea în mod special la Beresford. Era şi el acolo? Spera că da. Trebuia să dea cu ochii şi de el. Matthew spunea toate cuvintele pe care trebuia să le spună, dar cândva rostise cuvintele greşite.

— M-ai crezut capabilă de aşa ceva.

Ochii lui se închiseră. Trecură mai multe bătăi de inimă până când îi deschise din nou.

— Am fost orbit de trecutul meu. Nu îmi scuz acuzaţiile sau acţiunile – şi acum ştiu că Beresford a încercat să te compromită. Dar el nu a crezut că vei avea tăria să refuzi o căsnicie sau un gentleman pe care nu-l plăceai. Mai coborî o treaptă. Aşa ceva cere curaj, domnişoară Trewlove. Şi o înţelegere a propriei valori. Multe doamne ar putea învăţa o groază de lucruri de la tine.

Mai făcu un pas. Încă unul, şi picioarele sale ar ateriza pe ale ei. Încă unul, şi ea nu ar mai avea de ales decât să-l îmbrăţişeze pentru a nu cădea pe spate. „Fă pasul ăla”, se auzea dintr-un colţ al inimii ei. „Dă-mi o scuză să te ating din nou.”

— Spune-mi că nu mă iubeşti.

Nu se aşteptase la acest ordin. Nu mai putea să-l mintă pe el, aşa cum nu se mai putea minţi nici pe ea. El spusese întregii adunări că o iubea. Cum putea ea să facă mai puţin?

— Înainte ca Lord Beresford să se ofere să-mi arate biblioteca, m-am hotărât să nu mai particip la niciun bal, pentru că nu voiam să mai fiu parte a aristocraţiei dacă tu nu erai acolo. Iar apoi, când mi-am dat seama că pentru a scuti familia mea de ruşine ar fi trebuit să mă mărit cu el, am ştiut că nu voi mai avea niciodată vreun moment de bucurie, fiindcă nu vei mai fi parte din viaţa mea. Ochii îi ardeau, în lacrimi, aşa că îi închise. Te iubesc atât de mult, că nu-mi amintesc vremurile când nu te iubeam.

Profunzimea emoţiei reflectate în ochii lui verzi îi înmuie genunchii. Cu o mână, îi cuprinse chipul.

— Vreau cu disperare să te sărut, Fancy.

— Te vreau cu disperare.

— Îmi vei permite să te mai caut?

Ea clătină din cap.

— Nu, dar îţi dau permisiunea să te căsătoreşti cu mine.

Rânjetul lui era diabolic, plin de promisiuni.

— Pentru tine, Fancy, trebuie s-o fac cum trebuie.

Coborî o treaptă, se lăsă într-un genunchi şi îi luă mâna.

— Domnişoară Trewlove, îmi faceţi marea onoare de a deveni soţia mea?

— Am o reputaţie scandaloasă, milord.

El îi sărută mâna înmănuşată.

— Atunci, eşti perfectă.

Râse, în timp ce inima ei, sufletul ei se umpleau de bucurie.

— Te iubesc, Matthew. Da, da, vreau să fiu soţia ta.

Ridicându-se, el îi cuprinse faţa între mâini.

— Acum, nu mai au ce obiecta.

Şi el îi revendică gura, inima, sufletul, acolo, pe scări, în timp ce elita londoneză se uita. Scandalos, un sărut profund, intens, cu braţele ei înfăşurate în jurul gâtului său, iar ale lui în jurul trupului ei, atât de apropiaţi, încât nici lumina nu-şi făcea cale printre ei. Avea acelaşi gust pe care ea şi-l amintea, bogat şi întunecat, decadent.

Când îi dădu drumul, îşi apăsă fruntea de a ei.

— Cred că urmează un vals.

Îi luă mâna şi o conduse în josul treptelor, unde aşteptau marchizul şi marchiza. Când vru să facă o reverenţă, o opri apăsând-o cu palma uşor pe spate.

— Fairhaven, Sylvie, cred că aţi cunoscut-o pe domnişoara Trewlove.

— Bineînţeles. Punându-şi mâinile pe umerii lui Fancy, se apleca şi o sărută pe ambii obraji. Se pare că trebuie să-i felicităm. Nu pot să-ţi spun cât de încântată sunt să-l văd

pe Rosemont atât de fericit. Şi mai încântată că această cerere publică în căsătorie a fost făcută la balul meu. Numai despre asta se va vorbi în lumea bună.

Matthew îi şopti ceva lui Fairhaven, şi acesta, înclinând din cap, se îndepărtă. Apoi Matthew se întoarse către Fancy.

— Nimic nu-i place surorii mele mai mult decât să fie în centrul atenţiei.

— O, sunt lucruri care îmi plac şi mai mult, dar se văd numai în spatele uşilor închise. Lovi uşor cu evantaiul braţul lui Fancy. Ori de câte ori ne vizita Rosemont în ultimul timp, mereu vorbea despre tine. Înţeleg de ce. Se pare că l-ai făcut să se îndrăgostească de tine.

— El m-a făcut pe mine să mă îndrăgostesc.

Primele acorduri ale unei melodii se auziră.

— *Valsul de nuntă al zânei.*

— Iartă-ne, Sylvie, logodnica mea îşi doreşte un vals.

În timp ce o conducea pe suprafaţa de dans, trei domniţe cu părul bălai păşiră înaintea lor. Lady Penelope o îmbrăţişă.

— Ne bucurăm pentru tine, domnişoară Trewlove.

— Cererea în căsătorie a fost atât de romantică.

Lady Victoria îşi flutură evantaiul de parcă chiar gândul la ăsta ar fi încălzit-o.

— Sper să fiţi cerute cât de curând, dar doar de gentlemenii pe care îi iubiţi.

Cele trei chicotiră şi făcură cu mâna când Matthew se scuză înainte de a o conduce pe ringul de dans, luând-o în braţe şi învârtind-o pe parchetul lustruit.

— Nu ştiu dacă am să mă obişnuiesc să aud de tine sub numele de Rosemont, îi spuse.

— Te iubesc, Fancy. Spune-mi cum îţi place.

— De câte ori mergeam la un bal, îmi imaginam că erai acolo şi dansai un vals cu mine. Eşti tot ce am visat vreodată că vreau.

— Nu te opri din visat, Fancy. Pentru că am de gând să te ajut să-ţi împlineşti toate visurile.

Avea o listă întreagă, deşi suspecta că pe cele mai

multe el le ştia şi pe celelalte le-ar ghici. Fuseseră întotdeauna atât de armonizaţi unul cu celălalt. Îşi dorea ca mama ei să fi fost aici în seara asta, dar avea să-i spună a doua zi. Pentru moment, se pierdu în sunetul muzicii, în dans, în ochii bărbatului pe care îl iubea.

*

Beresford îşi studie cărţile, străduindu-se să nu geamă şi să nu se dea de gol că norocul nu îi surâdea nicicum. Încă se lupta cu gândul că Fancy Trewlove preferase scandalul, nu căsnicia. Din clipa în care aflase despre zestrea ei incredibilă, îşi pusese în gând s-o ia de soţie. Nu-i păsa câtuşi de puţin de lipsa unei ascendenţe nobiliare. Nu-i păsa decât de bănuţii pe care i-ar fi adus cu ea. An după an. Faptul că era şi binevoitoare, interesantă şi frumoasă era un bonus bine-venit. Şi chiar îl încânta compania ei. Nu ştia dacă ar fi ajuns vreodată s-o iubească – fiindcă amanta lui îi stăpânea inima de mulţi ani –, dar ajunsese deja să dezvolte puţină afecţiune faţă de ea. Ar fi avut oricum grijă ca ea să nu regrete căsătoria cu el.

N-ar fi trebuit să permită să fie prins într-o astfel de situaţie compromiţătoare, dar intrase în panică atunci când văzuse de câtă atenţie se bucura din partea altor lorzi. Şi, când Rosemont – un om de altfel în afara evenimentelor sociale – insinuase că o cunoştea, Beresford decisese că trebuia să acţioneze. Pentru că, dacă sau când Rosemont s-ar fi întors în societate, n-ar fi putut să-i facă faţă, mai ales când jumătate dintre femeile Londrei nu făceau altceva decât să discute despre blestemata de scrisoare pe care nevastă-sa i-o scrisese. Fusese deja destul de rău să le asculte pe surorile lui bătând câmpii despre asta, suspinând după conte.

Aşa că făcuse o eroare de judecată, încercând s-o forţeze pe domnişoara Trewlove să-l accepte. Partea proastă era că refuzul ei îl făcuse s-o respecte şi s-o vrea şi mai mult. Se întreba dacă ar fi avut vreo şansă cu ea dacă i-ar fi făcut curte cum se cuvenea. Acum, nu era pătată

numai prin naştere, ci şi prin scandal. Chiar dacă el era motivul din spatele scandalului.

— Ridică-te, Beresford!

Vorba şoptită conţinea destul venin cât să-l paralizeze. Îşi reveni abia după câteva bătăi puternice de inimă. Ridică privirea către Rosemont, care îl fixa cu o intensitate ce-i dădea fiori reci pe şira spinării.

— De ce?

— Pentru că nu lovesc un bărbat care stă aşezat.

— Şi de ce ai vrea să faci asta, amice?

Deşi avea impresia că ştia deja de ce.

— Să apăr onoarea domnişoarei Trewlove. Ştiu că ai vrut să profiţi de ea, şi îţi cer satisfacţie pentru logodnica mea.

— Vrei să te însori cu ea?

— Da.

Beresford privi împrejur. Nimeni nu zâmbea. Numai feţe sumbre şi priviri încruntate. Nu fusese destul de discret cu planurile sale. Nu avea nicio speranţă. Trebuia să-şi accepte pedeapsa ca un bărbat sau să piardă respectul celorlalţi. Împingând scaunul înapoi, se ridică şi îşi aranjă haina.

— Aş aprecia dacă mi-ai feri nasul. Am un nas cam fi…

Lovitura o primi direct, sângele ţâşni şi îi dădură lacrimile, în timp ce se prăvălea pe podea. Căută o batistă, pe care o găsi într-un târziu în buzunar, o apăsă pe nas şi ridică privirea către Rosemont.

— Sper că eşti satisfăcut.

— Sunt. Îţi trimit o invitaţie la nuntă.

Şi probabil că ticălosul avea să vină.

Capitolul 27

În după-amiaza următoare, Fancy şedea în salonul lui Aslyn, urmărindu-şi gazda cum pregătea încă o ceaşcă de

cafea – a treia de când sosise. Matthew era nerăbdător să primească binecuvântarea surorii sale. Mai devreme, luaseră prânzul împreună cu mama ei şi primise binecuvântarea acesteia. Dar înţelesese cât de important era să aibă binecuvântarea tuturor. Când ajunseră la biroul lui Mick, fuseseră deja trimise bilete celorlalţi. Matthew şi Mick erau acum împreună în biroul lui şi sigur toţi ceilalţi ajunseseră deja.

— Nu mai fi aşa agitată, spuse Aslyn când îi dădu farfurioara cu ceaşca de ceai. Sunt sigură că Lord Rosemont va căpăta binecuvântarea de a se căsători cu tine de la toţi fraţii tăi.

— Nu contează dacă o primeşte sau nu, eu oricum mă mărit cu el.

Aslyn zâmbi.

— Bravo ţie!

— Doar că nu ştiu de ce durează atât?

— Sunt sigură că-l întorc pe toate feţele.

— Singurul lucru care contează e că mă iubeşte.

— Şi tu pe el.

Zâmbi.

— Da, Aslyn, atât de mult!

— Presupun că Lord Beresford n-a fost primul gentleman cu care ai petrecut timpul fără supraveghere.

Ea studia elaboratul motiv cu trandafiri de pe delicata ceaşcă de ceai.

— Nu.

— Mick m-a sărutat înainte să ne căsătorim.

Ea ridică privirea.

— Oh, ştiam asta. Apoi ridică dintr-o sprânceană. Poate a fost chiar mai mult decât un sărut?

— O lady nu spune niciodată.

Probabil nu, deşi era foarte tentant să-i împărtăşească totul lui Aslyn, să ştie şi ea cât de minunat era Matthew. Aruncă o privire la ceasul de pe şemineu.

— Ce poate să-i ţină atât? Au trecut deja două ore, ar fi trebuit să fie toţi aici deja. Matthew ar fi trebuit să le ceară binecuvântarea, ei ar fi trebuit să spună da şi cineva

ar fi trebuit să vină să mă cheme.

— Durează.

— Nu chiar atât de mult. Nu mă îndoiesc că fac lucrurile cât mai dificile cu putinţă. Se ridică. Ei bine, nu cu mine.

Răsucindu-se, se îndreptă spre uşă.

— Fancy!

— Nu va dura mult.

Când ajunse în hol, se îndreptă spre birourile lui Mick. Domnul Tittlefitz se ridică pe dată.

— Domnişoară Trewlove.

— Domnule Tittlefitz. Presupun că sunt toţi încă înăuntru, nu?

— Da, domnişoară.

— Având în vedere că discută despre viitorul meu, nu cred că va fi o problemă dacă dau buzna. Întinse mâna spre uşă şi tresări uşor când aceasta se deschise fără ca ea să o împingă. Se uită fix la bărbatul care părea că pleca. Domnule Lassiter.

— Domnişoară Trewlove.

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu, faceţi aici?

Matthew apăru în uşă, trecu pe lângă Lassiter şi puse mâna pe talia ei.

— El e avocatul meu. Vreau să facem toate aranjamentele, fiindcă intenţionez să capăt o aprobare specială şi să mă căsătoresc cu tine cât mai repede.

— Avocatul tău. Se întoarse către Matthew şi îl îmbrăţişă. Nu cumva lucrezi şi sub numele Anonimul?

— Am foarte mulţi clienţi, domnişoară Trewlove, spuse domnul Lassiter.

— Sunt convinsă.

— E în regulă, Lassiter. Un bărbat n-ar trebui să aibă secrete faţă de logodnica lui.

— Ai binecuvântările?

— Le am. Pe toate.

Îi adresă un zâmbet cât se poate de neruşinat.

— Matthew Sommersby, mai ai şi alte nume de care ar trebui să ştiu?

— Bărbatul care te va iubi mereu.

Se ridică pe vârfuri şi îi cotropi gura, fără să-i pese că aveau public.

*

Trei săptămâni mai târziu, Fancy se afla în vestibul alături de Beast, aşteptând cu nerăbdare în timp ce fraţii şi cumnaţii ei îşi conduceau soţiile în prima strană, unde se afla deja mama ei. Fancy era exaltată, anticipând ziua aceea, anticipând viaţa. Biserica era plină ochi.

— Ştii că nu trebuie să faci asta, spuse Beast încet, pe un ton uşor tachinator.

Râzând uşor, ridică privirea spre el.

— Ba da. Îl iubesc atât de mult! Niciodată n-am fost mai fericită.

— Asta e evident, scumpo.

Fraţii ei flancau culoarul, unul mai chipeş şi mai încrezător decât celălalt, absolut deloc intimidaţi de cei din strane: conţi, marchizi, duci, contese, marchize, ducese. Dar de ce să fi fost intimidaţi, când familia lor se extindea încet, incluzând pe mulţi dintre ei? Când ajunseră în dreptul lor, fiecare în parte o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

— Eşti gata? întrebă Mick.

Fancy zâmbi cu toată gura.

— Absolut.

— Nicio îndoială? întrebă Aiden.

— Niciuna.

— Nu-l ştii de prea multă vreme.

Finn, care îşi întâlnise dragostea când abia devenise bărbat, dădu glas îngrijorării sale.

— Îl ştiu suficient.

Beast, care deja spusese ce avea de spus, doar încuviinţă din cap şi îi oferi un zâmbet cald.

— Putem porni? întrebă ea. Abia aştept să încep restul vieţii mele.

Mick îi oferi braţul, şi ea îl luă. Apoi dădu semnalul, şi organistul începu să cânte valsul ei favorit. Nu era

tradiţional, dar era special pentru ea şi Matthew.

Mick o conducea de-a lungul culoarului, urmat de ceilalţi fraţi ai ei. Cu coada ochiului, Fancy vedea oamenii din jurul ei, dar întreaga ei atenţie era îndreptată către bărbatul de la altar, care o aştepta. Îi dădură lacrimile văzând atâta dragoste reflectată în ochii lui verzi.

Era înspăimântător de chipeş în pantalonii săi cenuşii, vesta albă şi haina bleumarin. Când ajunse destul de aproape, îi făcu cu ochiul.

— Cine o dă pe această femeie? se auzi în biserică.

— Fraţii ei, răspunse Mick, apoi puse mâna ei în mâna lui Matthew, iar ea se gândi că nu arătase nicicând ca şi cum s-ar fi potrivit mai bine decât oriunde altundeva.

*

Matthew părea incapabil să-şi amintească şi un singur moment din prima lui căsătorie, dar ştia că nu avea să uite nicio secundă din aceasta. Prima fusese o corvoadă, un test al abilităţii sale de a îndura o sarcină neplăcută. Acum, niciunul dintre gândurile sale nu se învârtea în jurul lui. Toate erau îndreptate spre Fancy, în vreme ce el se asigura că-i dăruia o zi plină de amintiri dragi. Voia ca angajamentul lor public unul faţă de celălalt să aibă un loc special în inima ei. Nu credea că vocea lui sunase vreodată mai clar, mai ferm, mai puternic decât în momentul când îşi spusese jurământul. Ea era tot ce conta. Iar el aproape că o pierduse.

Niciodată nu avea să se mai îndoiască, niciodată nu avea să mai ezite. Când era vorba despre ea, avea să se încreadă mereu în instinctele lui.

Era încântătoare în rochia ei albă spumoasă, cu dantele şi tul, care îi aminteau foarte mult de ceva delicat, dar sub ea se afla o femeie de oţel, plină de hotărâre. Când îi puse inelul pe deget, ştiu că nu fusese niciodată mai sigur de ceva. Ea era a lui, iar el era al ei. Apoi o conduse de-a lungul culoarului pentru a începe împreună viaţa ca soţ şi soţie, conte şi contesă, lord şi lady.

*

După ce semnară în registru, Fancy şi Matthew se îndreptară voios spre trăsura albă deschisă, cu cei patru cai albi, care îi aştepta. Odată ce se aşezară, începură să le facă veseli cu mâna oamenilor care ieşeau din biserică. Vizitiul puse trăsura în mişcare în ritm lent. Când biserica dispăru din vedere, Matthew o cuprinse pe Fancy pe după umeri.

— Bună, Lady Rosemont.

Apoi îi luă gura în primire, de parcă ar fi fost a lui. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, dându-i jos jobenul negru. Lui nu părea să-i pese dacă ar fi aterizat pe stradă, căci mormăi şi adânci sărutul. Era minunat să facă asta din nou. Luaseră o pauză unul de la celălalt, adunând emoţii pentru noaptea nunţii. Nu avea cum să-i mai ia fecioria, dar ea tot dorea să fie un moment memorabil, aşa că se abţinuseră.

Acum, era al ei. Complet. Absolut. Indubitabil.

Călătoreau către reşedinţa Rosemont din Mayfair. El se oferise s-o ducă acolo şi înainte, să i-o arate, dar ea preferase să aştepte, ca tot ce se întâmpla astăzi să fie o introducere în noua ei viaţă. În afară de asta, era conştientă că multe mirese nu-şi vedeau casele decât după ce se măritau.

Trăsura trecu prin porţile din fier forjat deschise, de-a lungul unei alei străjuite de copaci, care se termina în faţa unui conac masiv.

— Bine ai venit acasă, Lady Rosemont!

Cu un zâmbet, îşi întoarse privirea către soţul ei.

— E minunat!

— Poţi să schimbi orice vrei înăuntru sau în grădină. Poţi chiar să-l rogi pe fratele tău să schimbe faţada, dacă nu-ţi place.

— O iubesc.

Istoria ei bogată. Avea un trecut care îi includea pe cei dinaintea lui. Copiii lor vor cunoaşte trecutul.

Vizitiul opri trăsura. Matthew se aplecă şi îşi ridică

pălăria, înainte să coboare. Apoi se întoarse, o ajută pe Fancy să coboare şi o sărută repede pe buze înainte de a-i lua mâna la braţ pentru a se îndrepta către treptele largi. În timp ce o conducea, masiva uşă din lemn se deschise şi majordomul le ieşi în întâmpinare. Ea îl recunoscu.

Însă aşteptă până ajunse sus, pentru a-l vedea mai bine şi a-şi confirma bănuiala.

— Milord, milady, spuse el cu vocea care răsunase cândva şi în prăvălia ei.

— Jenkins, spuse Matthew. Fancy, majordomul nostru.

— Domnule Jenkins.

— Doar Jenkins, dacă vă place, milady. Personalul s-a aliniat să vă cunoască.

Dar, înainte de asta, mai avea ceva de spus.

— Mi-aţi vizitat odată prăvălia.

El aruncă o privire către Matthew înainte să reîntâlnească privirea ei.

— Da, milady.

Ea strânse braţul lui Matthew şi-i căută faţa, atât de dragă.

— Cartea cu piesele lui Shakespeare era de la tine, spuse ea încet, încântată că soţul ei roşi. Unde ai găsit-o?

— În biblioteca noastră.

A *noastră.* Totul devenise al lor. Deşi, la acea vreme, nu fusese a *noastră.*

— De ce mi-ai dat-o?

— Mă gândeam că va găsi un loc în inima ta. Îşi amintea că ea îi spusese că nu se temea că oamenii nu aveau să înapoieze cărţile tocmai din acel motiv. Părea că ar trebui să-ţi aparţină. Ai să fii încântată de biblioteca noastră.

Categoric. El o însoţi în încăperea cea mare imediat după ce fu prezentată tuturor servitorilor, care se aliniaseră în foaier, aşteptând s-o cunoască pe noua contesă de Rosemont. Cărţi, cărţi, cărţi. Oriunde se uita. Pereţi de cărţi. Podele pline de cărţi.

— Ai idee câte sunt aici? întrebă ea.

— Nu. Cred că ar trebui să le catalogăm.

— Într-adevăr. Voi pune personalul să înceapă imediat.

El o luă pe după talie şi o trase spre el.

— Nu înainte să ne întoarcem din voiajul de nuntă.

Urmau să petreacă noaptea aici. A doua zi aveau să plece spre Calais.

Coborî gura către a ei, iar ea era bucuroasă că el îi dăduse pălăria şi mănuşile lui Jenkins, astfel încât degetele ei aveau libertatea să zburde prin părul lui fără a întâlni obstacole. În timp ce se imagina stând într-unul dintre colţurile bibliotecii şi citind, începu să se gândească şi cum ar fi să facă dragoste printre cărţi. Pe birou, pe scaune, sprijinită de vreun raft, degetele ei mângâind cotoare de piele în timp ce el stârnea senzaţii sălbatice prin ea.

El îşi mută gura de-a lungul gâtului ei şi mormăi:

— Nu mai am răbdare să te am toată doar pentru mine. Am să-ţi dau jos hainele strat după strat…

— O, da.

Cuvintele sunară ca un geamăt, incitându-l şi mai tare.

— Am să ling fiecare centimetru din pielea ta.

— Şi eu din a ta.

— Fiecare centimetru?

— Fiecare centimetru.

Cu un mormăit chinuit, îşi apăsă fruntea de a ei.

— Mă întreb dacă avem timp să urcăm înainte de micul dejun.

Familia şi prietenii apropiaţi urmau să ajungă la micul dejun al tinerilor căsătoriţi. Lista era scurtă. Nu puteau împiedica pe nimeni să vină la ceremonia religioasă, dar Fancy dorise ca tot ce urma să fie mai intim, astfel încât mama ei să se simtă bine.

— Eşti în stare să mă aranjezi la loc, ca să nu arăt de parcă am fi făcut prostii?

— Nu, categoric nu. În afară de asta, ce e rău să fi făcut prostii în ziua nunţii?

— Am putea s-o facem aici. Am mai câştiga timp.

— Sper că nu vă gândiţi la ce cred eu că vă gândiţi, se

auzi o voce hotărâtă din uşă.

Cu un mormăit, însă fără a lua braţul dimprejurul ei, creând astfel imaginea unui front unit, Matthew se întoarse către sora sa.

— Sylvie.

— Musafirii sosesc. Ar trebui să fiţi în foaier să-i salutaţi. Iute, traversă camera şi îi dădu lui Fancy un sărut pe obraz. Arăţi minunat, draga mea. A fost evident pentru toţi cei din biserică faptul că l-ai făcut pe Matthew cât se poate de fericit. Cu ajutorul meu, vei fi în curând acceptată şi iubită de toţi.

— Sunt bucuroasă că m-aţi acceptat. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi…

— Aiurea! Le vei avea pe toate. Acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să mă duc să mă asigur că e totul pregătit pentru micul dejun.

Îşi luase sarcina să-l organizeze. După ce ea dispăru pe hol, Fancy spuse:

— Îmi place de sora ta.

— Şi ea te place. O luă de braţ. Cred că acum trebuie să-i salutăm pe ceilalţi.

Ea se ridică pe vârfuri şi îi sărută partea de jos a obrazului.

— Mmm. Dar mai târziu vei fi doar al meu.

*

Micul dejun se întinse şi păru a dura ore întregi. Fiecare cu urările lui, bucurându-se de un amestec somptuos de mâncare, vizite, râsete. Matthew le luase pe Fancy şi pe mama ei la un tur al casei. Pe la jumătate, mama ei începu să plângă.

— Am visat mereu că ai să locuieşti într-o casă elegantă, dar asta e mai mult de atât. E mai mult decât aş fi putut vreodată să visez pentru tine.

Cum putea ea să-i explice mamei ei cât de puţin însemna casa pentru ea? Bărbatul făcea inima să-i cânte, bărbatul era cel important. Tot ce conta era că-l avea pe

Matthew.

— Poţi veni să locuieşti cu noi, îi spuse Fancy.

— Nu, răţuşcă. Locul ăsta nu e pentru mine.

— Dar poţi să vii să ne vizitezi.

— Da, draga mea.

Fancy smulse şi de la fiecare dintre fraţii ei aceeaşi promisiune, după care aceştia plecară, împreună cu familiile şi prietenii lor. Până la urmă, doar ea şi Matthew rămaseră la reşedinţa Rosemont.

Acum, aflată în dormitorul ei, se gândea că n-ar trebui să fie atât de agitată. În fond, Matthew fusese cel care o adusese aici şi închisese uşa. Dar era de vină gândul că atâtea dorinţe se împliniseră. Nu doar ale ei, ci şi ale familiei ei.

— Se obişnuieşte ca soţul să-i dăruiască soţiei bijuterii în ziua căsătoriei, spuse el în timp ce se îndrepta spre o comodă mică, luă o cutie lungă şi subţire de catifea neagră şi o întinse spre ea.

Înăuntru era probabil un colier, dar unul mare, care ar fi cocoşat-o. Cu toate astea, avea să-l poarte în fiecare zi, pentru tot restul vieţii ei.

— Nu vreau să facem lucruri doar pentru că aşa se obişnuieşte. Vreau să facem lucruri pentru că vrem să le facem.

— Vreau să-ţi dau asta.

Ea deschise capacul şi se uită la foaia rulată. O scoase, iar el luă cutia. Desfăcu sulul şi citi cuvintele, surprinsă, mulţumită… peste măsură de fericită. Dacă chiar însemna ce voia ea să însemne.

— Este un act de proprietate. Adresa este – se uită la el, cu o sprânceană ridicată – a librăriei.

— Fratele tău se tocmeşte straşnic.

— Ai cumpărat-o?

— Da. În numele tău. Scutură din cap. Legea va spune că e a mea, dar îţi aparţine. L-am pus pe Lassiter să găsească un mod de a eluda legea, astfel că, orice s-ar întâmpla, proprietatea să-ţi aparţină. Fă ce vrei cu ea!

Lacrimi se iviră în ochii ei.

— Mă cunoşti atât de bine. Nu e niciun dar pe care l-aş fi preţuit mai mult. N-am să-mi petrec tot timpul acolo.

— Sper că nu. Va trebui să găzduieşti dineuri şi alte lucruri asemănătoare, pentru a convinge oamenii să doneze pentru efortul tău de a învăţa adulţii să citească.

Zâmbind larg, strânse sulul la piept.

— Sunt proprietara librăriei mele. Nici măcar fratele meu cel mai mare nu mi-ar fi dat-o. Îl îmbrăţişă. O, Matthew, mulţumesc! Îl sărută pe obraz. Mulţumesc! Îl sărută pe bărbie. Mulţumesc!

Apoi gurile li se întâlniră, hârtia pluti spre pământ şi pasiunea se înălţă, îndrăzneaţă, fierbinte şi sălbatică.

— Matthew?

— Da, draga mea?

— Nu vreau să aşteptăm până să avem copii.

Îndreptându-se, el îi cuprinse faţa cu mâinile şi zâmbi larg.

— Mă voi strădui să-ţi îndeplinesc dorinţa.

O sărută pe un colţ al gurii, apoi şi pe celălalt, înainte să-şi lipească buzele de ale ei. Când le deschise pentru el, încet, tandru, îşi strecură limba, într-un vechi ritual al dansului şi al luptei. Fără grabă. Ca şi cum ar fi avut toată noaptea. Ca şi cum ar fi avut toată viaţa la dispoziţie.

Deşi ura s-o recunoască, se simţise oarecum vinovată în dăţile trecute când fuseseră intim împreună, temându-se să nu ajungă o femeie căzută. Dar acum, rămăsese doar o bucurie pură, nealterată de umbra adulterului. Erau căsătoriţi legal. Orice copil ar fi adus pe lume avea să fie legitim. Nimeni nu îi putea privi cu superioritate din cauza naşterii lor. Aveau să-şi cunoască tatăl ca pe omul bun care era. Şi aveau să fie înconjuraţi de unchi, mătuşi şi veri care să-i iubească.

Fără a se desprinde din sărutare, începu să-i desfacă nasturii.

— Eşti nerăbdătoare, aşa-i? o necăji el, cu buzele pe ale ei.

— Foarte. Trebuie să-ţi punem degetele iscusite la lucru.

Chicotind, făcu exact asta, şi, în scurt timp, hainele lor erau împrăştiate pe podea şi pe pat, o încurcătură de membre, corpuri alunecând şi încolăcindu-se în timp ce gurile se sărutau, muşcau şi sugeau. Părea imposibil ca pielea ei să poată fi mai sensibilă la atingerea lui, şi totuşi era, de parcă ar fi aflat că mişcările degetelor sale arătau că plăcerea urma să ajungă în orice moment.

— Nu pot dormi dacă nu eşti în patul meu, în braţele mele, gâfâi el, în timp ce îi lingea vârful sânului.

— Atunci, ar trebui să dormi bine la noapte. Muşcă uşor în curba dintre gât şi umăr, apoi supse cu patimă, ştiind că avea să lase o urmă, dar dorind o probă că era acolo şi că avea să tot fie. Noapte de noapte. Zi de zi.

— Părinţii mei dormeau în camere separate. Nu vreau asta pentru noi.

— Nici eu nu vreau. Te-am aşteptat toată viaţa. De ce să nu vreau să dorm cu tine?

Îi cuprinse faţa şi o trase în jos pentru un sărut profund, avântându-şi limba sigur şi adânc, rotind şi lovind. Alunecându-şi mâinile pe spatele ei, o apăsă de el şi se rostogoli până când ea era jos, iar el – deasupra. El o privi cu atâta dragoste reflectată în adâncurile verzi ale ochilor lui, încât ea aproape că izbucni în plâns. Un colţ al gurii se ridică.

— Fancy Sommersby.

— Astăzi, tu mi-ai dat numele. Eu ţi-am dăruit inima mea.

— Cred că inima mi-ai dăruit-o mai de mult.

Încuviinţă din cap.

— Iar tu mi-ai dăruit prăvălia mea.

— Este doar începutul a tot ce-ţi voi mai da.

— M-am măritat cu un bărbat cu stare.

— O stare considerabilă.

Ea îşi muşcă buza.

— Chiar ai fi putut cumpăra toate cărţile din prăvălia mea?

Zâmbetul lui era încrezător, dar avea ceva ştrengăresc în el.

— Pe fiecare în parte. Se aplecă, îi sărută vârful nasului, apoi se ridică la loc. Deci ştiu că nu te-ai măritat cu mine pentru averea mea. Şi nu te-ai îndrăgostit de mine din cauza titlului meu.

— Dacă aş pune pe listă toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine, Matthew Sommersby – îşi înclină şoldurile –, nu mai ajungem niciodată la partea distractivă.

— Te iubesc!

Nu se mai sătura să audă aceste cuvinte, nici să le răspundă.

— Te iubesc.

Când îi acapară gura, senzaţia de tachinare fu înlocuită de o stare de surescitare, în timp ce senzaţii noi o străbăteau.

Când se impunse în ea, umplând-o, ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui şi rămase aşa, în timp ce el o călărea sălbatic, cu o ferocitate pe măsura dorinţei ei. Lumea dispăru încet, până când nu mai erau decât ei, ei doi, încătuşaţi într-o îmbrăţişare pătimaşă, îndreptându-se către furtuna care avea să erupă extatic.

Şi, când aceasta sosi, vijelia îi cuprinse pe amândoi, făcându-i să-şi strige descătuşarea.

Când îşi veni din nou în fire, satisfăcută şi împlinită, şopti din nou:

— Te iubesc.

Cuvintele i se întoarseră cu o voce joasă şi letargică.

Zâmbind, lăsă somnul să o poarte.

*

În dimineaţa următoare, în timp ce trăsura îi purta departe de reşedinţă, Fancy se cuibări la pieptul lui Matthew. Era locul ei preferat. Bagajele lor fuseseră duse în port pentru a fi încărcate pe corabie, urmând ca ei în curând să ajungă la Calais, în voiajul de nuntă.

— Mulţumită, Fancy?

— Foarte. Cred că m-ai lăsat însărcinată.

El râse.

— Câteodată, mai durează puţin.

— Vreau să-ţi dăruiesc un urmaş.

— Aş fi fericit şi cu o fată, mai ales dacă ar semăna cu mama ei, fizic şi ca temperament.

— Cred că am putea avea câte unul din fiecare.

— Cred că am putea avea chiar mai mulţi, de ambele sexe. Cu un deget sub bărbia ei, îi ridică faţa şi o sărută pe buze. Nu-ţi pot rezista.

— Sper să rămână aşa până îmbătrânim.

— Nu văd de ce nu.

Se îndreptă şi privi pe fereastră la peisajul necunoscut, lipsit de clădiri.

— Matthew, credeam că ne îndreptăm spre port.

— Nu, nava noastră ne aşteaptă în altă parte.

— Unde?

— La marginea Angliei, pe lângă Dover.

— Nu mă aşteptam la asta.

— E cel mai bun loc de unde să plecăm.

— Te cred pe cuvânt, pentru că eu n-am călătorit până acum.

El se apleca şi îi mozoli urechea.

— Crede-mă, o să-ţi placă.

Nu se îndoia de asta, fiindcă el era cu ea.

După toată agitaţia zilei anterioare, era mai obosită decât ar fi crezut, dar, când să aţipească, mâna lui Matthew pe umărul ei o trezi.

— Am ajuns, draga mea.

Ea îşi acoperi gura, ca să ascundă un căscat, apoi se îndreptă.

— Scuză-mă!

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

Trăsura se oprise. El deschise uşa, sări jos şi întinse mâna după ea, ajutând-o să coboare. Şi atunci, ea văzu pentru prima oară unde se aflau. Vedea verdeaţa şi stâncile – şi nimic altceva în afară de…

— Doar nu e pentru noi, nu?

— E pentru tine, spuse el cu vocea gâtuită de emoţie. E nava noastră.

Uimită, ea privea ţintă la un balon cu aer cald.

*

De atâtea ori, încă înainte să-i cunoască titlul, se gândise s-o ia cu el în balon, dar se întreba cum ar fi putut să explice faptul că un om obişnuit avea acces la o invenţie atât de remarcabilă.

— Luăm asta ca să ajungem la Calais? întrebă ea, ezitând.

— Chiar aşa.

— Peste mare?

— Păi, acolo e oraşul Calais.

Ea se întoarse către el.

— Şi bagajele noastre?

Femeia e femeie, nu poate să nu se preocupe de hainele ei, nu că el ar fi plănuit să o vadă prea îmbrăcată odată ce ajungeau la cabana pe care o închiriase.

— Sunt pe corabie, iar Jenkins va avea grijă să ni le trimită la Calais.

— Îmi dăruieşti cele mai frumoase surprize.

Ar fi putut spune acelaşi lucru despre ea când ea se îndreptă spre el, îşi înfăşură braţele în jurul lui şi îl sărută cu exuberanţă. Să o facă fericită devenise activitatea lui preferată – şi era atât de uşor de realizat. Ea se dădu înapoi şi zâmbi larg.

— O, ce aventură minunată vom avea! Pornim?

El i-o prezentă domnului Green, pilotul balonului, cu care mai zburase şi înainte şi în care se încredea că avea să-i ducă la destinaţie. Apoi o ridică pe Fancy, urcând-o în gondolă, şi i se alătură.

— O, e minunat! exclamă ea câteva minute mai târziu. Mult mai bine decât să înălţăm zmeie.

El nu putea să nu fie de acord cu afirmaţia ei, mai ales când braţele ei îi strângeau talia în timp ce se apleca peste marginea gondolei ca să vadă pământul îndepărtându-se. Curând, pluteau deasupra mării, lăsând Anglia în urmă.

Fancy ridică privirea către el.

— Mă răsfeţi.

— De câte ori am ocazia.

Dacă s-ar fi priceput să mânuiască mecanismul care făcea ca gazul care umplea balonul să-l ţină în aer, poate că s-ar fi putut lipsi de prezenţa pilotului în gondolă. Dar mai important era să aibă o călătorie sigură, chiar dacă astfel aveau însoţitor.

Matthew o întoarse pe Fancy către el şi se uită în ochii ei.

— De câte ori sunt cu tine, Fancy, aşa mă simt. Ca şi cum aş pluti.

Coborî gura către a ei, sărutând-o tandru, dar hotărât, în timp ce norii dimprejur îi priveau.

Epilog

Un an mai târziu

Fancy păşi cu grijă printre resturile împrăştiate pe pământ. Înălţarea clădirilor era o treabă deosebit de murdară, deşi se bucura de peisaj, mai ales când soţul ei supraveghea construcţia. Avea un interes personal ca totul să fie făcut conform indicaţiilor lui. Clădirea era un dar către ea, un dar printre multe altele. Odată terminată, avea să fie o şcoală unde puteau fi ţinute cursuri pentru adulţi atât ziua, cât şi noaptea. Nu numai citit şi scris, ci şi alte îndeletniciri, care ar fi putut facilita slujbe cu condiţii de muncă mai bune.

I se părea incredibil ce se petrecuse în ultimele luni. Ea şi Matthew petreceau cea mai mare parte a timpului la Londra, ducându-se uneori la moşie, atunci când era nevoie să vadă cum merge treaba. Ei îi plăcea mult la ţară, dar abia aştepta să se întoarcă în oraş, ca să meargă la prăvălie să se asigure că Marianne – acum doamna Tittlefitz – nu avea probleme cu magazinul sau cu clienţii. Se pricepea de minune să gestioneze asemenea probleme.

Afacerea creştea, şi ajunseră să angajeze încă două persoane care s-o ajute.

Fancy găzduise primul ei bal, şi totul mersese bine. Era acceptată cam de toată aristocraţia, parţial şi ca urmare a faptului că se căsătorise cu un conte atât de respectat. Lord Beresford recunoscuse că greşise faţă de ea. Iar prietenia cu Lady Penelope evoluase şi ea. Femeia pe care o considerase la început uşuratică se dovedise a fi mult mai vicleană decât ar fi crezut-o cineva. Mai ales atunci când era vorba să strângă bani pentru opere de binefacere. Ea şi Fancy începură să găzduiască lecturi, unele chiar cu autorii, altele cu actori. Banii strânşi de la oamenii care veneau erau folosiţi pentru bibliotecă sau pentru cursuri.

Matthew o zări, se încruntă şi se îndreptă spre ea. Ei îi plăcea atât de mult să-l vadă cum se mişca.

— N-ar trebui să fii aici. Nu în starea ta.

Zâmbi şi îl mângâie pe bărbia nerasă.

— Mai sunt două luni până să vină ăsta mic, şi merg cu grijă.

El oftă.

— Eşti atât de încăpăţânată.

— Şi tu mă iubeşti pentru asta.

— Te iubesc din o mie de motive.

Îi demonstra iubirea în fiecare zi, în fiecare noapte. Ea privi spre clădire.

— Arată tot mai bine.

— Ar trebui să fie gata spre sfârşitul lunii. Vei vrea să începi interviurile pentru profesori şi personal.

— Am decis să angajez pe cineva să aibă grijă de copii în timp ce mamele sunt la ore. Cred că sunt multe femei care nu pot veni pentru că au copii de care trebuie să aibă grijă.

— Am putea face ceva cu curtea din spate, astfel încât copiii să aibă un loc de joacă, de alergat.

— Mă gândeam eu că o să-ţi placă ideea, că vei veni cu soluţii de îmbunătăţire. Dacă aş putea să mă hotărăsc şi ce nume să aleg…

— Am avut o idee azi-dimineaţă. Ce părere ai despre Fancy Center for Adult Learning? Fără apostrof la S. Aluzie la numele tău.

— Ar părea că e doar al meu, când, de fapt, e al nostru. Ce ai zice de Rosemont Center for Adult Learning?

— Aş zice că tare aş mai vrea să te sărut, Lady Rosemont.

— Aş vrea s-o faci, Lord Rosemont.

Şi el făcu întocmai.

Nota autoarei

Abecedarul din acea vreme conţinea basmul cu Cinderella, adică Cenuşăreasa, dar ortografiat Cinderilla. Abia mai târziu a fost ortografiat Cinderella.

În plus, *Mr. William Shakespeares Comedies, Histories, & Tragedies* nu conţine niciun apostrof în original.

Abia după ce a fost adoptat *Women's Property Act,* în 1882, femeilor măritate le-a fost permis să deţină şi să controleze proprietăţi.

Canotajul era extrem de popular în epoca victoriană. O companie a amenajat chiar staţii de-a lungul Tamisei, de unde oamenii puteau închiria bărci cu vâsle. Puteau să vâslească în sus, să debarce la altă staţie şi să fie transportaţi apoi la locul de plecare.

Primul balon a zburat din Anglia spre Franţa în 1785. A aterizat la Calais.

În ceea ce-l priveşte pe Regele Focului, el se bazează pe un personaj real din epoca victoriană care a descris cum reuşea să înghită flăcări şi, din momentul în care i-am citit relatarea, a umplut mintea mea cu posibilităţi. Am senzaţia că vom mai auzi de el.